

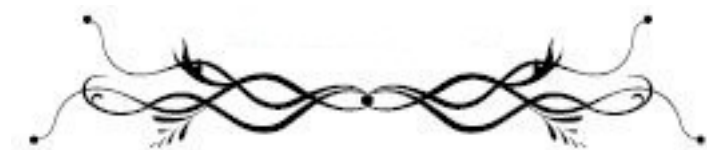
Duy Hòa Tống Tử

Em
đừng mong
chúng ta
là người
đừng

Quảng Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương kết](#)

[Ngoại truyện](#)

THÔNG TIN EBOOK

Em Đừng Mong Chúng Ta Là Người Dưng

Tác giả: Duy Hòa Tống Tử

Người dịch: Nguyễn Minh Hoàng

Nhà xuất bản Văn Học

Công ty phát hành Quảng Văn

Nguồn: Ebookvie

Người gửi: Silence00

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

&&&

Chương 1

Thật là châm biếm, Lục Nhiễm không kiên cường như cô tưởng.

Lục Nhiễm quẳng cả tập kế hoạch bị trả về cùng lá đơn thôi việc mà cô vừa mất một tiếng đồng hồ để viết xong lên mặt bàn làm việc to lớn bề thế bằng gỗ đỏ của Hàn Mặc Ngôn, cảm giác sáng khoái đến

không ngờ: “Hàn tổng, tôi xin thôi việc”.

Năm năm yêu thầm, ba năm nhẫn nhịn, trong chốc lát thành công đã trảng.

Vượt qua cơn đau là sự giải thoát hoàn toàn, cuối cùng, cô quyết định buông tay.

Hàn Mặc Ngôn ngược mắt lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú và anh tuấn đến nỗi trông như manocanh.

Vì người đàn ông này, cô đã nhẫn nhịn quá lâu.

Ánh mắt lạnh lùng của Hàn Mặc Ngôn lướt qua bản kế hoạch và Lục Nhiễm, hỏi một cách trịnh trọng: “Trợ lý Lục có cần suy nghĩ thêm không?”.

Nếu đổi thành Lục Nhiễm của hai năm trước, không, một năm trước thôi thì chỉ cần nghe thấy thanh âm đó là lại do dự, nhưng, giờ đây... Lục Nhiễm nhếch môi cười, nói giọng trịnh trọng của một trợ lý: “Không cần đâu, anh Hàn, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi”.

“Cô Lục, nếu đã như vậy, chắc cô cũng nắm rõ quy định, sau khi bàn giao công việc, đến phòng tài vụ lĩnh tiền lương là cô có thể rời khỏi đây. Nhân tiện, cô gọi Lucy vào nhé”.

Nói xong, Hàn Mặc Ngôn lại cúi xuống xem tài liệu, thái độ thản nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lục Nhiễm khẽ hít một hơi thật sâu.

Cố bắt mình kiềm chế, cô mới không nổi điên ngay trong phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn.

Nhẫn nhịn bao nhiêu lâu như vậy, nhịn thêm một lúc cũng chẳng sao.

Tuy nhiên Lục Nhiễm biết rằng, giây phút ấy, cô rất muốn đấm cho Hàn Mặc Ngôn một cái, để xem có thể đập tan lớp băng giá nghìn năm đang che phủ khuôn mặt anh ta hay không.

“Cô Lục?”. Đột nhiên Hàn Mặc Ngôn lại lên tiếng.

“Gì cơ?”. Nhất thời Lục Nhiễm không thể phản ứng gì.

“Nếu có thể, cô đưa chỗ tài liệu này sang bộ phận bán hàng”.

Một chồng tài liệu đặt ngay ngắn ngay trong tầm tay của Lục Nhiễm, đứng ở đó, cô cũng vẫn thấy được khuôn mặt nhìn nghiêng của Hàn Mặc Ngôn, ngũ quan ngay ngắn, sáng sủa, khóe môi hơi xếch toát ra vẻ lãnh đạm, nhìn qua cũng biết người này trầm lặng ít nói, cẩn thận nghiêm túc.

Chính xác thì, Lục Nhiễm hiểu rõ về người đàn ông này hơn bất cứ ai.

Có thể tự nhiên như thế mà ra lệnh cho cấp dưới vừa nộp đơn nghỉ việc, Hàn Mặc Ngôn quả nhiên...

Lục Nhiễm không buồn nhìn tài liệu, quay lưng mở cửa phòng giám đốc đi ra ngoài, cũng không buồn để ý phản ứng của Hàn Mặc Ngôn trong đó ra sao.

“Từ từ đã...”.

“Tôi đã thôi việc rồi, từ chối yêu cầu của anh cũng không sao chứ”.

Mãi một lúc sau, mới nghe thấy Hàn Mặc Ngôn lên tiếng tiếp, giọng vẫn lạnh như băng: “Giờ không phải thời điểm để chuyển việc, sắp cuối năm...”.

Không đợi Hàn Mặc Ngôn nói hết câu, Lục Nhiễm đã mở cửa đi thẳng.

Cứ tưởng rằng Hàn Mặc Ngôn sẽ có một phản ứng nào khác, cứ tưởng rằng Hàn Mặc Ngôn tuy không có tình cảm với cô nhưng ít nhất cũng có chút tình cộng tác... hiển nhiên, đó chỉ là mơ tưởng của riêng cô.

Thậm chí anh ta cũng chẳng buồn hỏi vì sao cô nghỉ việc.

Quan hệ của họ chỉ là quan hệ của cấp trên với cấp dưới mà thôi.

Từ lúc đó trở đi, trái tim cô âm ỉ đau.

Bộ đồ công sở vừa người giờ trở nên bức bối, Lục Nhiễm cũng không muốn quay về chỗ của mình, cô tháo cà vạt, tiện tay vứt luôn vào thùng rác, nói lỏng cổ áo, đi về phía cầu thang máy cuối hành lang.

“Chị Lục, chị sao thế?”.

Tiểu An, thực tập sinh mới đến đứng ở phòng nghỉ, vừa lấy nước nóng vừa hỏi cô.

Lục Nhiễm nhếch môi, xoa đầu cô bé, cười nhẹ.

“Chị không sao. Em cứ làm việc đi, nếu không có gì đột xuất, một tháng nữa là em có thể ký hợp đồng chính thức rồi”.

Đặt cốc trà xuống, Tiểu An cười gật đầu: “Chị Lục, cảm ơn chị”.

Lục Nhiễm suy nghĩ giây lát, cuối cùng không nói với cô bé là mình sắp rời khỏi đây.

“Em có bật lửa không?”.

Tiểu An: “Dạ?”.

Lục Nhiễm mím môi: “Thôi em à”.

Đẩy cửa bước ra, Lục Nhiễm nhìn những kiến trúc cao tầng, tòa nọ nối tiếp tòa kia, cảm thấy hết sức nhạt nhẽo.

Cô đã tiêu tốn thời gian ba năm của mình trong những tòa cao ốc này, nhưng mà, cuối cùng cô thu được gì.

Gió nhẹ thổi tung cổ áo, Lục Nhiễm cảm thấy hơi lạnh.

Cô lấy điện thoại, bấm số.

“A lô, Tiểu Nhiễm hả?”. Giọng nam trầm có chút ngạc nhiên.

“Em đây”. Tiểu Nhiễm ngừng một lát: “Anh, em thôi việc rồi”.

Giọng nói của Lục Tề có chút lo lắng: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”.

Lục Nhiễm: “Cũng không có gì...”.

Lục Tề: “Anh đã nói rồi, Hàn Mặc Ngôn không hợp với em...”.

“Anh, đừng nói nữa...”.

Im lặng giây lát, Lục Tề nén tiếng thở dài, giọng nói cứng cõi lạnh lùng không che giấu nỗi sự thỏa hiệp và tình cảm ấm áp.

“Về đi... Giờ anh qua đón em”.

Lục Nhiễm đáp nhẹ: “Vâng”.

Lục Tề là một người anh trai tốt, trong trí nhớ của cô, Lục Tề luôn chân thành với mọi người, yêu thương em gái vô hạn, có thể nói là nuông chiều vô điều kiện.

Cũng có thể vì vậy mà từ nhỏ Lục Nhiễm đã có cảm tình với những người đàn ông giống anh.

Thế mà, Lục Nhiễm ôm trán, cười chua chát, tại sao cô lại thích loại người như Hàn Mặc Ngôn.

Năm năm, cô đã thích Hàn Mặc Ngôn đúng năm năm.

Cô gặp Hàn Mặc Ngôn năm năm trước.

Năm đó, Lục Nhiễm vừa sang năm thứ ba đại học, một sinh viên con nhà giàu.

Nhờ vào quyền thế của bố mẹ mà được vào đại học, suốt ngày trốn học đánh nhau, vắn dốt võ dốt, may mà đại học vốn dĩ không phải một nơi hà khắc, các thầy cô cũng bỏ qua hành động trốn học của cô, còn cô lại càng được thể an nhàn, thậm chí hai năm học trôi qua, cô cũng chưa biết hết mọi người trong lớp.

Gặp Hàn Mặc Ngôn hoàn toàn là một sự tình cờ.

Năm đó Hàn Mặc Ngôn được nhà trường mời đến diễn thuyết, tất nhiên, Lục Nhiễm cũng chẳng hơi đâu đi nghe, sau một ngày vui chơi mỗi mệt mới trở về phòng, phát hiện quên mang chìa khóa, sau một hồi suy nghĩ, nhớ ra buổi diễn thuyết ở hội trường lớn cách phòng cô không xa nên đã quyết định không đi lấy chìa khóa.

Hàn Mặc Ngôn đứng trên bục giảng, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, nhưng mỗi từ mỗi chữ đều súc tích và sắc bén.

Giọng nói trầm thấp, vô cùng cuốn hút.

Chắc chắn anh ta không biết Lục Nhiễm, nhưng Lục Nhiễm không bao giờ quên được hình ảnh Hàn Mặc Ngôn đứng trên bục giảng.

Hàn Mặc Ngôn không cần bất cứ ngôn ngữ cơ thể nào, trang phục là một bộ vest đen không thể đơn giản hơn, nhưng những thứ bình thường ở trên con người anh bỗng trở nên phi thường: thần thái điềm tĩnh như nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay, không thể xảy ra sai sót; đó là một kiểu sức hút nhân cách diệu kỳ.

Cũng từ thời khắc đó, Lục Nhiễm đã yêu người đàn ông này.

Cô đi tìm tất cả những tài liệu có liên quan đến Hàn Mặc Ngôn, cộng thêm các cuộc điều tra và phỏng vấn có liên quan.

Hàn Mặc Ngôn không phải cao xa gì, những thứ tìm được cũng không nhiều nhưng cũng đủ để Lục Nhiễm nhận ra rằng, người đàn ông này là một trang anh tuấn hoàn hảo.

Tuy cùng xuất thân từ tầng lớp giàu có, nhưng so với anh, bản thân cô thật chẳng ra gì.

Cũng theo điều tra, Lục Nhiễm biết rằng, Hàn Mặc Ngôn thích những người thông minh, chỉ qua lại với những người thông minh, nhanh nhạy.

Tuyệt đối không giống cô, văn dốt võ dốt chỉ biết giải quyết vấn đề một cách giản đơn và lỗ mãng.

Nhưng, tất cả những điều đó đối với cô đều không thành vấn đề, cô không ngốc, cô có thể học, cô tin là mình có thể làm được.

Sự thực chứng minh, đúng là cô đã làm được.

Năm năm cố gắng, Lục Nhiễm gần như đã không nhớ nổi mình của năm năm về trước, cũng không nhớ từ lúc nào cô trở nên quen với những hành động và lời nói nghiêm túc, đối nhân xử thế cũng ngày càng trở nên thành thục và trơ tru hơn.

Nhưng, thế vẫn chưa đủ...

Hàn Mặc Ngôn vẫn...

Không thích cô.

Lục Nhiễm cúi đầu, đón ánh chiều tà còn sót lại chậm chậm lướt qua vai.

Ngồi vào trong xe của Lục Tề, Lục Nhiễm đưa tay bật nhạc.

Bài hát tiếng Anh chậm chậm vang lên trong không gian nhỏ hẹp, Lục Nhiễm chống tay vào trán, nhắm mắt lại, mặc cho tiếng hát bay bổng trong đầu.

Lục Tề quay sang nhìn Lục Nhiễm, ánh mắt lạnh lùng chất chứa yêu thương.

“Sao em đi xuống tay không thế?”.

Lục Nhiễm không mở mắt, đáp: “Những thứ khác đã không còn quan trọng nữa rồi”.

Một lát sau, Lục Tề mới tiếp tục hỏi: “Tiểu Nhiễm, em quyết định từ bỏ thật rồi sao?”.

Lục Nhiễm cười đau khổ: “Em có thể không từ bỏ sao? Em kiên trì bao nhiêu năm nay, cuối cùng chỉ là một con số không”.

“Em...”.

“Anh, đừng hỏi em có đáng không. Bản thân em cũng không biết bao nhiêu năm nay em kiên trì như vậy là vì cái gì? Thậm chí em cũng không biết, tình cảm em dành cho anh ta, còn lại bao nhiêu...”.

Chưa nói hết, cô chợt cảm nhận có bàn tay ấm áp đang xoa đầu mình.

Sau khi trưởng thành, Lục Nhiễm luôn kiên cường hơn bất cứ ai. Bình thường, đừng nói đến chuyện có người xoa đầu cô, vì ngay cả lời an ủi cũng rất ít, mà trên thực tế, cô cũng không cần đến.

Nhưng mà, giây phút này, có những tình cảm bi lụy không thể chịu được đang tàn phá thần kinh cô.

Cô không thể từ bỏ, cô cảm thấy thật buồn.

Lục Tề xoay vô lăng, dừng xe bên lề đường.

Đưa tay tắt nhạc, giọng của Lục Tề trầm thấp mà ôn hòa: “Tiểu Nhiễm, nếu buồn em cứ khóc đi”.

Lục Nhiễm không thể kiềm chế thêm, nắm lấy tay áo Lục Tề, vùi đầu vào lòng anh.

Thanh âm bị chặn lại, càng thêm nức nghẹn.

“Anh ơi, em buồn quá”.

“Ba năm nay, em cứ ngồi đó nhìn Hàn Mặc Ngôn qua lại với hết người con gái này đến người con gái khác, rồi lại nhìn họ chia tay. Cảm giác đó vẫn như vừa mới hôm qua, Hàn Mặc Ngôn vẫn mãi là một giấc mơ mà em không thể với tới. Ba năm nay, dù em có tìm cách tiếp cận thế nào, anh ta cũng không có phản ứng gì...”.

“Anh biết, anh biết...”.

“Anh, em còn có thể về nhà không?”.

“Có chứ, mẹ đã nghĩ lại từ lâu rồi, còn bố tuy vẫn nói cứng, nhưng lúc nào cũng mong mỗi em trở về”.

Ba năm trước, vì Hàn Mặc Ngôn mà cô đã cãi nhau với bố mẹ, chẳng có bậc làm cha làm mẹ nào lại mong con gái mình đơn phương hủy hôn ước đã định, vào làm ở công ty đối phương, mục đích để theo đuổi một người đàn ông.

Cô cũng không nhớ nổi mình đã cãi nhau với bố mẹ bao nhiêu lần.

Kết quả cuối cùng là cô dứt khoát dọn ra ở riêng, bố mẹ cũng cắt mọi viện trợ, nếu không có Lục Tề tiếp tế, một mình cô chắc cũng không sống nổi qua ngày.

Những lúc cãi nhau căng thẳng nhất, bố mẹ còn công khai thể hiện ra rằng mình không có đứa con gái như cô.

Lúc đó, cô chẳng thèm để ý, nhưng thật không ngờ, cuối cùng cũng chỉ có người thân có thể đón nhận cô.

Thật là châm biếm, Lục Nhiễm không kiên cường như cô tưởng.

Lục Nhiễm ngủ trọn một ngày.

Cô vẫn ở trong phòng trọ của mình. Tuy Lục Tề đã mở đường cho cô quay về, nhưng tinh thần hiện tại của Lục Nhiễm cũng không thích hợp để về nhà, huống hồ cô cũng không biết phải đối mặt với bố mẹ mình như thế nào.

Lục Tề cũng không miễn cưỡng, đưa Lục Nhiễm về đến chân cầu thang, nhìn cô lên trên.

Khi cô tỉnh dậy, trời đã tối.

Hình như lâu lắm rồi cô chưa được ngủ thế này, ba năm nay ngoài từ thứ hai đến thứ sáu quét thẻ đúng giờ, thì hầu hết những ngày cuối tuần đều dành để làm thêm giờ cùng với Hàn Mặc Ngôn, bởi vậy ngày nào cũng cần mẫn bận rộn như chẳng có lúc nào để nghỉ ngơi.

Thật là không dám nghĩ thêm.

Cô đứng trong phòng tắm, vừa đánh răng vừa soi mình trong gương.

Một khuôn mặt mệt mỏi đến xa lạ.

Cô đặt bàn chải xuống, với tay lấy khăn mặt, không ngờ giá phơi

khăn mặt bằng nhựa bị gãy, rơi xuống.

Căn phòng trọ năm mươi mét vuông, chật hẹp, chịu sự giầy vò của cô ba năm nay, ngày càng cũ kỹ.

Nhưng cô vẫn nhớ, trước kia cô đã vất vả thế nào mới thuê được một gian phòng riêng trong cái thành phố tắc đất tắc vàng này và cũng đã phải vất vả thế nào để từng bước thích nghi với cái nơi đơn sơ này.

Là vì ai chứ?

Làm tất cả những điều này...

Lục Nhiễm cười cay đắng, cái khí thế bùng bùng hôm qua lúc xin thôi việc với Hàn Mặc Ngôn hôm nay đã biến đi đâu mất.

Nghỉ việc cũng vậy, cố gắng vì anh ta cũng thế, thực ra đó đều là quyết định của một mình Lục Nhiễm, chẳng liên quan gì đến Hàn Mặc Ngôn, nên chẳng thể trách gì anh ta.

Nhưng, oán hận...

Đêm qua Lục Nhiễm tắt điện thoại, giờ bật lên, điện thoại rung bần bật.

Cô lật xem, mười mấy tin nhắn, mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Có công việc, cũng có bạn bè, Lục Nhiễm đọc từng tin một, nhưng không có của Hàn Mặc Ngôn.

Cô cũng đã đoán được điều này từ trước.

Sau khi trả lời lần lượt, Lục Nhiễm đi chuẩn bị đồ ăn.

Mới đi được mấy bước, điện thoại rung chuông, giai điệu dồn dập đã được cài đặt sẵn.

Lục Nhiễm giật mình, tim cũng đập nhanh hơn, vội vàng lấy điện thoại: “A lô?”.

“Có phải trợ lý Lục Nhiễm đó không?”.

Không phải giọng của anh ta.

Lục Nhiễm nhanh chóng lấy lại thăng bằng, lịch sự đáp: “Tôi đây, xin hỏi anh cần gì ạ?”.

“Ừa, cô quên rồi sao? Tôi là Lưu tổng, Lưu Điền Vũ, lần trước trong cuộc gặp tôi đã gửi cô danh thiếp rồi”.

“Tôi nhớ ra rồi. Xin hỏi Lưu tổng có việc gì không?”.

“Trợ lý Lục đã xin nghỉ việc rồi đúng không?”.

“... Vâng”.

“Nếu trợ lý Lục bằng lòng, chi bằng đến chỗ tôi, tôi đảm bảo đãi ngộ chắc chắn sẽ hơn công việc trước của cô, công ty cũng sẽ sắp xếp cho cô thêm một trợ lý nữa...”.

Giọng nói của Lục Nhiễm hạ xuống: “Cảm ơn Lưu tổng. Có điều tôi vừa mới thôi việc, muốn nghỉ ngơi vài ngày. Ý tốt của anh, tôi sẽ suy nghĩ rồi trả lời anh được không?”.

“Được, được chứ”.

Ngắt máy, Lục Nhiễm cảm thấy càng mệt mỏi, nằm xuống ghế sofa, thở nhẹ.

Điện thoại lại rung chuông, vẫn là giai điệu lúc nãy.

Lục Nhiễm chẳng hề muốn nghe điện thoại, giọng nói có đôi chút miễn cưỡng: “Lưu tổng, tôi đã nói là sẽ suy nghĩ mà. Nhưng tạm thời đúng là tôi chưa có hứng thú tìm một công việc mới”.

Nói xong, Lục Nhiễm cũng cảm thấy khẩu khí của mình không dễ nghe cho lắm.

Nhưng... cô cũng chẳng còn tâm trí nào để lo mấy chuyện này.

Im lặng, Lục Nhiễm tưởng rằng đối phương đang tức giận, nên

cũng cảm thấy đôi chút đắc tội. Đang định ngắt máy, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng: “Cô Lục, cô không định tìm việc mới sao?”.

Một giọng nói không thể quen thuộc hơn, giọng của Hàn Mặc Ngôn.

Lục Nhiễm giật mình, đầu dây bên này rơi vào im lặng.

Nghe rõ cả hơi thở mà không biết nói gì.

Hồi lâu, Lục Nhiễm mới lên tiếng, giọng lạnh lùng: “Hàn tổng còn có việc gì sao?”.

Như cảm nhận được vẻ thù địch trong giọng nói của Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn dừng một lát, rồi bất ngờ chuyển đề tài: “Lưu tổng? Lưu Điền Vũ?”.

“E là việc này không liên quan gì đến Hàn tổng”.

“Trợ lý Lục!”.

“Tôi đã không còn là trợ lý của anh nữa rồi”.

Lục Nhiễm có thể tưởng tượng được điệu bộ cau mày của Hàn Mặc Ngôn ở đầu dây bên kia, nhưng cũng chẳng có tâm trạng nào để chiều theo tâm tính anh ta.

“Khi nào thì cô đến bàn giao công việc? Còn nữa, khi nào thì cô đến lấy đồ đạc?”. Dường như Hàn Mặc Ngôn đang cố nén cảm giác không vui, cũng lâu lắm rồi anh ta không nghe người khác ăn nói thẳng thừng như thế với mình.

Lục Nhiễm cười nhẹ: “Hàn tổng, tôi không làm nữa, tôi cũng không cần những thứ đó nữa”.

“Cô Lục, như thế là vi phạm hợp đồng”.

“Tôi không cần biết, tháng này cứ coi như tôi làm không công, tôi chẳng cần lương thưởng gì hết, nếu anh muốn tôi đền tiền thì cũng cứ nói ra, tôi vẫn còn chút tích lũy”.

“Cô...”.

Lục Nhiễm không do dự ngắt lời anh ta: “Hàn tổng, tính tôi là vậy. Trợ lý Lục của anh ngày hôm qua đã thôi việc rồi”.

Một lúc sau, Hàn Mặc Ngôn vẫn không nói gì.

Hình như anh ta không thể tưởng tượng nổi, cô trợ lý nhỏ bé ngoan ngoãn cun cút nghe lời ba năm nay giờ lại trở nên cay độc như vậy.

Lục Nhiễm nhếch môi: “Hàn tổng, nếu không có việc gì khác, tôi ngắt điện thoại đây”.

Nói xong, cô khẽ ấn nút ngắt điện thoại, trong giây lát, đầu dây bên kia trở nên im ắng, không còn bất cứ thanh âm nào.

Tắt điện thoại, Lục Nhiễm quay về giường.

Hiện giờ cô chưa quên được, nhưng, sẽ có một ngày cô hết sạch vẩn vương.

Hết sạch vẩn vương người đàn ông cô từng khắc cốt ghi tâm, tình đầu của cô.

Cô xuống bếp pha một bát mì.

Lôi chiếc va ly to từ trên nóc tủ xuống, Lục Nhiễm ngồi xuống đất, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Cô xếp từng bộ quần áo, những đồ đạc khác cũng xếp riêng ra từng loại.

Hồi tưởng lại cuộc sống luộm thuộm trước đây, Lục Nhiễm cũng phải cảm ơn sự mẫu mực của Hàn Mặc Ngôn, những thói quen này cô đều học được từ anh ta.

Hàn Mặc Ngôn là một người cực kỳ sạch sẽ gọn gàng, mấy năm nay Lục Nhiễm cũng đến nhà anh ta một vài lần, căn phòng phối màu đen trắng không một hạt bụi, tất cả đồ đạc đều ngăn nắp gọn gàng, cả quần áo trong tủ cũng là thẳng tắp không một nếp nhăn.

Giống như con người Hàn Mặc Ngôn, trong mắt không có nửa hạt bụi.

Cũng khổ cho cô mấy tháng đầu mới theo Hàn Mặc Ngôn làm việc, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, sợ không làm vừa lòng anh ta.

Vừa nghĩ vừa sắp xếp, cuối cùng cô đã thu dọn xong.

Lục Nhiễm lại bắt đầu sắp xếp các đồ đạc lặt vặt, chẳng nào thì bây giờ cô cũng thừa thời gian, cứ thông thả mà làm.

Dọn dẹp đến nửa đêm mới hoàn tất mọi công việc, nhìn căn phòng trống không, trong lòng Lục Nhiễm cũng trống rỗng theo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Nhiễm gọi công ty chuyển nhà.

Trước khi xin thôi việc, cô đã nói chuyện trả nhà với chủ nhà trọ, chỉ là chưa chắc chắn hôm nào chuyển thôi.

Trên thực tế, cô đã tìm được nhà mới, nơi đó cách xa trung tâm thành phố, điều kiện ăn ở tốt hơn nơi đây, tiền thuê cũng thấp hơn, rất phù hợp với tình hình kinh tế hiện nay của cô.

Nếu chịu khó tiết kiệm, cũng đủ trả tiền thuê nhà thời kỳ đầu.

Thực ra, chuyển nhà hay không không quan trọng, nhưng ở lại nơi này sẽ chỉ làm cô nhớ lại quãng thời gian ba năm bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Hơn nữa, Hàn Mặc Ngôn biết chỗ này, cô muốn cắt đứt mọi liên hệ với anh ta.

Nhà mới rất ổn, Lục Nhiễm sắp xếp xong đồ đạc, lăn ra ngủ một giấc.

Trong mơ, cô đánh cho Hàn Mặc Ngôn một trận nên thân, Hàn Mặc Ngôn cứ để cô đánh thật thoải mái mà không hề chống đỡ, sau đó quỳ xuống ôm lấy ống quần bò của cô, cầu hôn cô, Lục Nhiễm kết thúc giấc mơ của mình bằng một cái tát nảy đom đóm mắt.

Có thể thấy rằng, cô vẫn quá nặng lòng với Hàn Mặc Ngôn.

Tỉnh dậy, cô bắt đầu gọi điện cho đám bạn cũ mà đã lâu rồi không liên lạc.

Nhận được điện thoại, ai cũng ngạc nhiên vì sự quan tâm đột xuất của cô và cảm thấy kỳ lạ vì cô vẫn còn sống trên cõi đời này.

Lục Nhiễm hỏi han từng người, tiếng cười giòn tan trong điện thoại không giống của chính cô.

Sau cùng, họ hẹn nhau tối đi chơi.

Những bộ quần áo hay mặc trước đây, Lục Nhiễm đều để lại ở biệt thự gia đình, hiện giờ trong tủ quần áo của cô toàn những bộ quần áo nghiêm chỉnh và lễ phục, ngay cả quần áo ngày thường cũng toàn những bộ kín cổng cao tường.

Chẳng có bộ nào mặc đi chơi, Lục Nhiễm đành phải mặc tạm một bộ, sau đó tìm mua bộ khác.

Con gái bẩm sinh ai chẳng thích dạo phố mua đồ, nhưng Lục Nhiễm không mấy hứng thú với việc này, mua đồ chủ yếu chỉ dựa vào trực giác.

May mà cô dáng chuẩn, cũng dễ mặc quần áo.

Cô chọn một chiếc váy ngắn, tất giầy phối hợp với áo thun mỏng màu hồng, cổ chữ V, đủ làm nổi bật vòng eo thon thả và đôi chân thon dài, nhìn qua đã thấy trẻ hơn vài tuổi so với trước đây lúc nào cũng bó mình trong đồ công sở.

Khi cô đến quán bar đã hẹn đã hơn chín giờ.

Quán bar rất rộng, phân thành nhiều khu vực khác nhau.

Phong cách châu Âu với gam màu hồng sẫm làm chủ đạo, không gian phối màu trầm ấm, kết hợp với ánh sáng trang trí nhấp nháy huyền ảo, không khí càng trở nên hữu tình.

Cho dù chỉ là những giao dịch xác thịt, nhưng trong một khung cảnh huyền ảo như thế, cũng thành ra lung linh diệu lệ.

Không khí trong đó rất nhộn nhịp, vừa bước vào, Lục Nhiễm đã thấy đồng bọn cũ Lâm Tĩnh đang ngồi bên quầy bar, tay cầm một chiếc ly, tươi cười nhìn cô.

“Đợi cậu lâu lắm rồi”.

Lâm Tĩnh nhảy từ trên ghế xuống, dáng vẻ phong tình, đám tua rua của chiếc váy ngắn Scotland nhún nhảy theo từng cử động trông rất đẹp mắt: “Chúng tớ đợi cậu lâu lắm rồi, còn tưởng là cậu cho bọn tớ leo cây đấy. Lần này tụ tập là vì cậu, tối nay chúng mình phải chơi thâu đêm, không được trốn về đâu đấy”.

Lục Nhiễm lấy ly rượu trên tay Lâm Tĩnh, cúi đầu uống một ngụm, cười đáp: “Tớ đã bao giờ chạy trốn chưa, chỉ có cậu ấy, vừa uống đã giả vờ say”.

Lâm Tĩnh nháy mắt với Lục Nhiễm: “Cậu tưởng là tớ vẫn như trước kia sao? Tớ bây giờ nghìn cốc không say đấy. Đi thôi...”. Nói rồi khoác vai Lục Nhiễm đi vào bên trong.

Đi được vài bước, Lục Nhiễm nhớ ra quên cầm theo ly, vừa quay đầu lại, thấy một bóng người quen quen lướt qua.

Lục Nhiễm vội dừng bước, quay lại nhìn.

Lâm Tĩnh thấy vậy, nghi hoặc hỏi: “Sao thế? Vừa gặp người quen à?”.

Lục Nhiễm lắc đầu: “Nhìn nhầm rồi, chúng ta đi thôi”.

Gần như toàn là người quen, tiếng cười nói hỗn độn, inh tai nhức óc, không khí này giờ đây đã trở nên xa lạ với cô.

Trong mơ màng cô cảm thấy, thời gian năm năm qua như một giấc mơ.

Có người ấn Lục Nhiễm ngồi xuống, cô cười thoải mái.

Thế là, tán phét, uống rượu, trêu đùa, nhảy nhót.

Trên sàn nhảy, ánh đèn rực rỡ loang loáng trên người, xanh đỏ

tím vàng, không ngừng biến đổi.

Bỏ mặc bản thân tiêu hao sức lực, hết một bản nhạc, Lục Nhiễm lau mồ hôi trên trán, ngồi bên quầy bar gọi một ly rượu hoa quả, rượu rất nhẹ nên uống hết cả ly cũng chỉ cảm thấy mát hơn đôi chút.

Lâm Tĩnh tràn trề sức sống vẫn đang lắc lư theo điệu nhạc, như muốn rủ mọi người cùng tham gia.

Lục Nhiễm nhắm chút rượu, bất giác mỉm cười.

Có người đứng cạnh cô, gọi một ly Whisky.

Lục Nhiễm liếc mắt qua, cũng là một người trong hội lúc này, nhưng cô không quen nên cũng chẳng để ý.

Không ngờ, người đó vừa gõ nhẹ trên mặt gỗ của quầy bar, vừa như vô tình lên tiếng, giọng nói êm ái mang nét đặc trưng của ngọc thạch, từng chữ rõ ràng lưu loát.

“Lục Nhiễm, lâu rồi không gặp”.

Lục Nhiễm ngạc nhiên đáp: “Anh quen tôi à?”.

Cô quay đầu lại, khuôn mặt xa lạ của người đàn ông khi tỏ khi mờ trong bóng tối loang lổ ánh đèn, khóe miệng cười mà như không, đuôi mắt xéch nhưng vẫn dễ coi: “Em có thấy anh quen không?”.

Khuôn mặt này chắc chắn không phải người qua đường, Lục Nhiễm trầm ngâm, tìm nhanh trong trí nhớ một cái tên thích hợp.

Người đó đỡ lấy ly rượu phục vụ đem đến, những ngón tay thon dài cầm chiếc ly trong suốt, mu bàn tay góc cạnh, đó là một đôi bàn tay rất đẹp.

Anh ta uống một ngụm rượu, rồi mới thura nói với Lục Nhiễm: “Không nghĩ ra thì thôi, anh nghĩ chắc em cũng không nhớ ra đâu”.

Lục Nhiễm cố nhin mà không quát cho anh ta một trận, cô quay đi nhìn về phía sàn nhảy, bỏ mặc anh ta.

Giọng nói kia vẫn tiếp tục, pha chút hài hước: “Tính tình em đỡ hơn trước kia nhiều rồi đấy, nếu là trước kia, chắc sẽ ăn ngay trợn mắt rồi”.

Nghe một người lạ mặt nói những lời tỏ ra rất hiểu bản thân mình, Lục Nhiễm liền cảm thấy hết sức nhảm nhí.

“Đã biết như thế thì còn chọc giận tôi làm gì, đầu óc anh có vấn đề à?”.

Nói rồi, cô đặt ly rượu xuống, định bỏ đi.

Người đó cười cười vẻ bất đắc dĩ: “Thế người bỏ thời gian bỏ túc ngày đêm cho em hồi năm thứ ba đại học, em cũng quên rồi sao?”.

Lần này thì Lục Nhiễm thật sự kinh ngạc.

Cô nhìn người này từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: “Sư huynh Hướng Diển phải không?”.

Đối phương mỉm cười gật đầu: “Anh cứ tưởng em đã quên sạch rồi chứ?”.

Làm sao mà quên được, cả năm trời vùi đầu vào học, một sớm một chiều muốn thu về kiến thức của mười năm bỏ bê đâu phải việc dễ dàng.

Hồi ức dần dần quay trở lại, những ngày tháng đó y như sống trong địa ngục, Hướng Diển là gia sư nhà cô mời về cũng phải chịu khổ cùng cô, may mà Hướng Diển nhẫn nại, giảng một lần mà cô không hiểu thì anh có thể giảng đi giảng lại, thậm chí là mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần, bắt đầu từ những cái căn bản nhất.

Cô vốn không phải là một người chăm chỉ học tập, mà chỉ là muốn tiếp cận, muốn lại gần, muốn cho xứng với con người đó mà cắn răng chịu đựng.

Sau một năm, cô đã hoàn toàn có thể theo kịp tiến độ, Hướng Diển cũng tốt nghiệp đại học, làm cho một công ty ở tỉnh ngoài, từ đó họ không hề gặp nhau.

Giờ đây gặp lại người xưa, trong chốc lát, những tình cảm ùa về, vô cùng phức tạp.

Có điều... nhớ lại Hương Diễm hồi đó với cặp kính cận dày cộp, bộ quần áo bạc màu, mái tóc rối bù như tổ quạ, ngoài việc dạy học ra chẳng bao giờ nói đến đề tài nào khác, cô thật không thể nào liên tưởng đến người thanh niên đang ngồi trước mặt cô bây giờ.

Thế là, Lục Diễm dứt khoát nói ra nghi ngờ của mình: “Hương sư huynh, anh phẫu thuật thẩm mỹ à?”.

Hương Diễm đang uống rượu, suýt nữa thì sặc.

Anh vừa ho vừa đỏ mặt nói: “Trông anh khác nhiều đến thế sao?”.

Lục Nhiễm gật đầu.

Hương Diễm cười vang: “Từ lúc anh chuyển về đây làm việc ai cũng nói thế. Thế em thấy anh có đẹp trai hơn nhiều không?”. Nói xong, anh đứng dựa vào quầy bar, mặc cho ánh sáng nhảy nhót trên mặt mình, Hương Diễm vốn là người dễ nhìn, tuy lúc này trông có chút uể oải, nhưng nụ cười ấm áp, nếu xét về dung mạo, đúng là rất ưa nhìn.

Đáng tiếc là, có ưa nhìn đến mấy, trong mắt cô cũng không thể so sánh với người kia.

Lục Nhiễm không nói câu gì khó nghe, cầm ly rượu lên, vừa như cảm kích vừa như oán thán: “Cũng lâu lắm rồi. Xem ra anh sống tốt lắm đúng không?”.

“Cũng không nói được là tốt hay không, chỉ đủ chi tiêu cho gia đình”. Hương Diễm không cười nữa, nghiêm túc hỏi: “Còn em hiện nay thế nào? Em sống có tốt không?”.

Lục Nhiễm cười lắc đầu: “Đâu được thuận lợi như anh, em vừa mới thất nghiệp”.

Hương Diễm không cảm thấy ngạc nhiên, còn nói: “Cũng phải, với tính cách của em thì làm gì có ông chủ nào chịu nổi. Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần bố mẹ em sắp xếp một công việc khác phù hợp với

em là được”.

Cúi nhìn thứ chất lỏng trong suốt đập dềnh trong ly, Lục Nhiễm im lặng hồi lâu.

Sau hồi chơi đùa với ly rượu trong tay, Lục Nhiễm uống hết chỗ rượu còn sót lại, trả lời: “Bố mẹ từ em ba năm nay rồi, anh không biết à?”.

Hương Diễm “ồ” một tiếng, nhất thời không biết nói gì.

Lục Nhiễm vỗ vai Hương Diễm, cười như không có chuyện gì xảy ra: “Vì thế anh cũng đừng nhìn em như đám con nhà giàu trước kia nữa, hơn nữa, em cũng không kém cõi như anh nghĩ đâu”. Lục Nhiễm nhìn thấy Lâm Tĩnh vậy mình, bèn nói “Thôi, em đi đây, gặp anh sau”.

“Khoan đã”.

Hương Diễm gọi cô lại, nhanh tay lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp rất tinh tế, đưa cho cô.

Hương Diễm nheo mắt, thần sắc trông hơi gian gian: “Đây là danh thiếp của anh, anh mới đến đây, cũng đang thiếu một trợ lý, nếu em đang thất nghiệp, rất hoan nghênh em đến, đảm bảo đãi ngộ ưu đãi”.

Lục Nhiễm xem danh thiếp rồi lại nhìn Hương Diễm, lần này cô đã nở nụ cười: “Vâng, em biết rồi”.

Lâm Tĩnh đi đến, khuôn mặt lộ vẻ tỏ tường.

Lục Nhiễm mặc kệ cô bạn, mượn cớ vào nhà vệ sinh để tránh những nghi ngờ mà Lâm Tĩnh có thể đưa ra.

Khi cô đang rửa tay, chợt nghe thấy tiếng nấc nghẹn khe khẽ của một phụ nữ từ một phòng khác vọng ra.

Từ trước đến giờ cô vốn không thích xen vào chuyện của người khác, huống hồ quán bar càng chẳng phải nơi tử tế gì, chỉ là... khi cô tắt vòi nước, âm thanh đó nghe rất quen tai, khiến cô liên tưởng đến bóng người phụ nữ quen mặt lúc trước. Lục Nhiễm suy nghĩ giây lát, rồi tiến lên phía trước, đập cửa phòng.

Tiếng động trong đó bỗng chốc im bật.

Một giây sau, vọng ra tiếng chửi thô lỗ của một người đàn ông.

Lục Nhiễm đập cửa rầm rầm, trong tiếng chửi bới không ngừng, cánh cửa bật mở.

Một cô gái xông áo xộc xệch đang bị ấn xuống đất, khuỷu tay bị trói, giãy giụa dữ dội, người đàn ông thì đã tháo được một nửa thắt lưng.

Lục Nhiễm không nghĩ ngợi gì liền xông vào.

Thuở nhỏ, vì sợ cô bị bắt nạt, nên bố mẹ đã cho cô đi học võ một thời gian, cô theo học môn võ người thật, quyền thật chứ không thiên về biểu diễn như Taekwondo.

Bị đá trúng vào xương sườn, người đàn ông đau đến cúi gập cả lưng, Lục Nhiễm tung thêm hai chưởng đá hấn nằm lăn ra đất.

Cô luyện tập khá chăm chỉ, nên biết cách ra đòn hiểm khiến đối phương không thể xoay sở.

Đang định kéo người phụ nữ kia dậy, chẳng ngờ, cô ta hình như không nhìn thấy Lục Nhiễm, vẫn đang tiếp tục giãy giụa.

Lục Nhiễm sốt ruột, hét lên một tiếng: “Lý Tiêu Ảnh?”.

Cô gái như chợt tỉnh, ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn cô, lớp son phấn dày trên mặt nhoe nhoét.

Trông cô ta thật tẻ, Lục Nhiễm không thể nào tìm ra mối liên hệ giữa cô gái này với cô con gái nhà giàu lạnh lùng lúc nào cũng trang điểm kỹ càng yêu kiều diễm lệ mà mình từng gặp.

Ánh nhìn của cô gái dừng lại khá lâu trên khuôn mặt cô, hồi lâu mới nấc nghẹn thăm dò: “Trợ lý... trợ lý Lục phải không?”.

Lục Nhiễm cảm thấy càng khó xử, đúng vậy, cô biết người phụ nữ này bởi vì cô ta là bạn gái trước của Hàn Mặc Ngôn.

Với giao tình giữa cô và người con gái kia, không, không thể gọi là giao tình, chỉ là quan hệ, thì cô không cần thiết phải cứu cô ta, khi còn ở cương vị bạn gái của Hàn Mặc Ngôn, đã không ít lần cô ta làm khó cô, sai bảo cô làm cái này làm cái khác, y hệt như thiếu phu nhân nhà họ Hàn.

Cô cứu cô ta, chỉ là vì...

Vì cái gì...

Lục Nhiễm ngậy ra một lúc.

Cũng vào lúc đó, cô gái kia cũng như bừng tỉnh, cô ta hất tóc, vừa khóc lóc vừa hét lên với cô: “Tại sao cô lại cứu tôi, cô bảo Hàn Mặc Ngôn đến đây, Hàn Mặc Ngôn là một tên khốn, một tên khốn, tại sao anh ta lại không cần tôi... hu hu...”.

Lục Nhiễm cúi xuống giúp Lý Tiêu Ảnh tháo dây thừng đang trói trên tay, lạnh lùng nói: “Tôi đã thôi việc, không còn là trợ lý của Hàn Mặc Ngôn nữa”.

Cô đã nghĩ ra lý do rồi.

Cô cứu cô ta là vì đây là cô gái duy nhất sau khi bị Hàn Mặc Ngôn đá, chạy tới văn phòng khóc lóc làm hòa.

Cô ta thật lòng yêu Hàn Mặc Ngôn.

Cũng gốc y hệt cô.

Nghe Lục Nhiễm nói xong, Lý Tiêu Ảnh dần bình tĩnh lại.

Tháo xong dây thừng, Lục Nhiễm định đi ra ngoài.

“Này, cô đi như thế này, tôi không đứng dậy được”. Giọng nói của Lý Tiêu Ảnh vang lên từ phía sau, hình như cô ta đã tỉnh hẳn, đã kịp lấy lại giọng điệu ngang ngược của tiểu thư con nhà giàu.

Lục Nhiễm không tỏ thái độ gì, đáp một câu: “Đấy là việc của cô”.

Vừa dứt lời, cả hai đều cảm thấy sững sờ.

Bởi vì người nói câu này nhiều nhất, chính là Hàn Mặc Ngôn.

Người kịp phản ứng lại, lên tiếng trước là Lý Tiêu Ảnh.

Cô ta thất thần nhìn xuống nền nhà, bỗng ngẩng lên, giọng nói vừa như châm biếm, vừa như tự cười nhạo mình: “Lục Nhiễm, thực ra cô cũng thích Hàn Mặc Ngôn đúng không?”.

“Phải thì sao?”. Lục Nhiễm không phủ nhận, mà cũng không cần phải thế.

Lý Tiêu Ảnh cười ảm đạm: “Không sao, chỉ là cảm thấy, chúng ta thật thâm”.

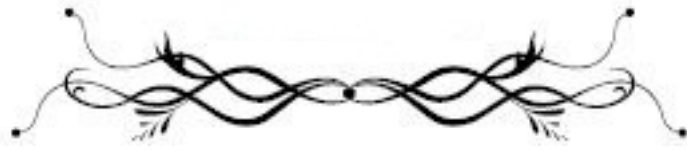
Lục Nhiễm không hề muốn tiếp tục để tâm đến Lý Tiêu Ảnh, không ngờ sau khi tỉnh lại, cô ta túm lấy áo của cô, điệu bộ muốn hôn mà không hôn ra được, cô đành phải dìu cô ta đến bồn vệ sinh.

Nôn xong, cô ta vẫn túm lấy áo cô không rời.

Lục Nhiễm không còn cách nào khác, đành phải đưa cô ta về nhà, may mà có mấy lần phải chuyển đồ cho cô ta, nên Lục Nhiễm vẫn nhớ được chỗ cô ta ở.

Điều duy nhất khiến cô phiền lòng là điệu bộ của Lâm Tĩnh khi nhìn thấy cô dắt cô gái này ra ngoài, ánh mắt kinh ngạc lộ vẻ kỳ dị.

Cô không dám nghĩ xem rốt cuộc Lâm Tĩnh nghĩ gì khi nhìn cô.

Anh ta nói: “Lục Nhiễm, quay về làm việc đi”.

Sáng sớm hôm sau, Lục Nhiễm nhận được cuộc điện thoại giận dữ của Lục Tề.

“Lục Nhiễm, em lại chạy đi đâu rồi?”.

Đang ngủ mê man, giọng Lục Nhiễm thảng thốt: “Anh, em không đi đâu cả...”.

“Chủ nhà nói em trả phòng rồi”.

Lúc này Lục Nhiễm mới nhớ ra, cô vẫn chưa nói chuyện chuyển nhà với anh trai.

“Em chỉ chuyển nhà thôi”.

Lục Tề thở phào, rời mắt khỏi khu chung cư cũ nát, thả tay khỏi cửa xe, ngồi vào trong xe.

“Không đi đâu thì tốt... Em chuyển đi đâu thế?”.

Nghe Lục Nhiễm đọc địa chỉ xong, Lục Tề ngắt điện thoại, lái xe về phía trước.

Bố mẹ bận suốt ngày, gần như một tay anh nuôi nấng cô em gái này lớn khôn, có điều... tính xấu đó, cũng một phần là do anh quá nuông chiều, giờ hứng chịu hậu quả, có tức giận thế nào cũng không nỡ làm em bị tổn thương.

Nhưng, anh quên rằng, em gái anh cũng có ngày phải trưởng thành, có chàng hoàng tử trong tim.

Dù anh có bao bọc thế nào, cũng làm sao tránh hết cho em mọi tổn thương.

Hình ảnh Lục Nhiễm nhào vào lòng anh khóc tức tưởi như vẫn ngay trước mắt.

Hàn Mặc Ngôn...

Lục Tề sa sầm nét mặt.

Cộng tác với Hàn Mặc Ngôn là một việc rất dễ chịu, anh ta luôn chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo, cả những thứ mà bạn chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng, ngoài công việc ra, anh ta không nói thừa một từ nào, cho dù đó chỉ là những câu xã giao vẫn tắt nhất.

Ngoài công việc ra, có lẽ Hàn Mặc Ngôn bầm sinh bằng giá vô tình, cho dù là với bất cứ ai.

Lục Nhiễm thích người đàn ông đó, ngay từ đầu anh đã biết rõ hậu quả, nhưng anh cũng không ngờ con bé này lại cứng đầu như vậy.

Khẽ chau mày, Lục Tề nhấn ga tăng tốc, chiếc xe màu đen chẳng mấy chốc đã mất hút trên đường.

Sự xuất hiện của Lục Tề vừa là tai nạn mà cũng là cứu cánh với Lục Nhiễm.

Một Lục Tề quy củ gọn gàng không quen với tác phong bừa bãi của cô, vừa đến nơi anh đã bắt cô dậy đánh răng, sau đó giọng lạnh băng sai cô đi mua đồ.

Nửa tiếng sau, Lục Nhiễm đã đứng trong siêu thị cách nhà không xa.

Siêu thị rất đông, Lục Nhiễm đẩy xe hàng, vừa đi vừa nhìn.

Vất vả mãi mới được thanh toán, Lục Nhiễm trả tiền, chuẩn bị ra về.

Có người gọi cô: “Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm phải không?”.

Lục Nhiễm quay lại, nhìn thấy một phụ nữ đang bế con đứng vậy cô.

“Chị Trương, chị cũng ở đây ạ?”.

Chị Trương là giám đốc bộ phận kế hoạch, hồi mới vào làm việc, được chị quan tâm, Lục Nhiễm vẫn luôn cảm kích.

Lúc đó, quy mô công ty của Hàn Mặc Ngôn chưa được như bây giờ, văn phòng có một tầng, nhân viên mấy chục người, làm đại lý tiêu thụ cho một nhãn hàng chưa có tiếng tăm của nước ngoài, nhưng do kinh nghiệm làm việc ở nước ngoài từ thời học đại học của Hàn Mặc Ngôn, cộng thêm quan hệ có sẵn của bố anh ta, chỉ trong vòng mấy năm công ty đã trở nên có tiếng tăm trong nước.

Nếu như bây giờ, với một người mới, không có chút kinh nghiệm nào như Lục Nhiễm lúc đó, chắc chắn không thể bước chân vào công ty. Lúc đó, công ty vừa mở, rất thiếu người, nên tuy khó khăn đôi chút nhưng cuối cùng Lục Nhiễm vẫn được nhận vào làm.

Chỉ trong vòng một tuần, cô bé Lục Nhiễm lơ ngơ đã bị mấy cú nhó đời.

Hàn Mặc Ngôn chẳng có bất cứ sở thích đặc biệt nào, ngoài việc là một cấp trên thích bới lông tìm vết.

Vứt bỏ toàn bộ kế hoạch mà cô vất vả mãi mới làm xong vẫn chưa hả dạ, cộng thêm thái độ lạnh băng chẳng thèm để ý đến ai càng khiến cô cảm thấy bị đả kích.

Hàn Mặc Ngôn không vừa mắt với cô, sẵn sàng đuổi việc cô bất cứ lúc nào.

Hai mươi năm thuận buồm xuôi gió, Lục Nhiễm luôn tràn đầy lòng tin vào bản thân mình. Cô chưa từng nghĩ đến việc mình bị phê phán, đả đàng này còn bị phủ nhận mọi cố gắng, hơn nữa mọi cố gắng của cô chính là vì anh ta - người mà cô thầm yêu trộm nhớ bấy lâu nay. Sự tự tin kiêu ngạo hai mươi năm nay càng khiến cô không thể nuốt nổi cục tức này.

Không có ai hướng dẫn, cô phải tự mày mò học, thức thâu đêm

lên mạng tìm hiểu, hỏi xin anh Lục Tề những bản kế hoạch hoàn mỹ nhất, lần lượt đối chiếu, sửa chữa hoàn thiện bản trù bị của mình.

Cô học ngày học đêm những kiến thức về doanh nghiệp và tiền tệ trước nay chưa từng tiếp xúc.

Lúc đó thực sự giống như con nhặng mất đầu, may có chị Trương đã dành toàn bộ thời gian nghỉ ngơi của mình giúp cô bổ túc, chỉ bảo cô từng ly từng tí...

Ba ngày sau Lục Nhiễm trình lại bản kế hoạch đã được sửa chữa lên mặt bàn làm việc của Hàn Mặc Ngôn, anh ta xem xét hồi lâu, trầm ngâm suy nghĩ rồi nói với cô: “Bản này được rồi”.

Lục Nhiễm như trút được gánh nặng, ngáp dài một cái, cô chỉ muốn quay về ngủ bù.

Đi được một đoạn, cô nghe thấy giọng của Hàn Mặc Ngôn: “Vất vả rồi”.

Giọng điệu lạnh băng, cũng chẳng chứa đựng tình cảm gì đặc biệt bên trong, nhưng chỉ ba từ đơn giản ấy cũng đủ khiến Lục Nhiễm xúc động rơi nước mắt.

Cô đã tiêu tốn bao nhiêu sức lực để tiếp cận Hàn Mặc Ngôn, giờ lại tiêu tốn bao nhiêu sức lực để được đứng ở đây nghe anh ta công nhận.

Chỉ mình cô biết được, cô đã phải vất vả như thế nào mới có được ngày hôm nay.

Nếu Hàn Mặc Ngôn hoàn toàn vô tình thì đã tốt, đằng này, một khi đã được anh ta công nhận, anh ta sẽ thu nạp bạn vào vây cánh của anh ta, có thể là quan tâm, cũng có thể là bao che dung túng, nhưng sự đối đãi đó hoàn toàn không hề có chút tình cảm riêng tư nào bên trong, chỉ tại cô không phân biệt được mà thôi...

“Lục Nhiễm, Lục Nhiễm...”.

Tiếng gọi của chị Trương đã cắt đứt dòng suy tưởng của Lục Nhiễm: “Dạ, chị đấy ạ?”.

“Nhà chị ở gần đây, bình thường chị vẫn hay đến đây mua đồ. Sao em lại đến đây, chị nhớ là em ở gần công ty mà”.

Lục Nhiễm không muốn phân bua hay giải thích, nên chỉ trả lời đơn giản: “Em chuyển nhà rồi, em ở gần đây”.

Chị Trương “à” một tiếng, đặt em bé vào xe, hỏi tiếp: “Tiểu Nhiễm, sao đột nhiên em lại nghỉ việc thế?”.

Lục Nhiễm cười đáp: “Tại em cảm thấy mệt mỏi”.

“Là cấp dưới của Hàn tổng có bao giờ không mệt đâu?”. Chị Trương cười nói: “Em bỏ đi đột ngột thế, làm bọn chị mấy hôm nay chả dễ thở chút nào”.

“Sao thế được? Thiếu em thì có người khác thay mà”. Lục Nhiễm nghĩ rằng chị Trương cũng chỉ nói quá lên thôi, nếu có chút quan trọng thì cũng chỉ là đối với Hàn Mặc Ngôn mà thôi.

“Có trợ lý mới rồi, nhưng làm ăn lộn xộn lắm, đã hay sai lại chậm chạp. Trước đây là Hàn tổng kéo em làm thêm giờ, còn bây giờ cô ta kéo Hàn tổng làm thêm giờ, cô bé ấy hôm qua còn bị Hàn tổng giáo huấn một trận khóc sưng cả mắt. Tuy Hàn tổng không nói ra, nhưng rõ ràng là tâm trạng cũng khó chịu, mấy hôm nay không khí căng thẳng lắm, làm cho bọn chị cũng rối cả lên, chỉ sợ làm sai chuyện gì rồi rước vạ vào thân”.

Chị Trương lại chuyển đề tài: “Nếu em thấy mệt thì nghỉ ngơi vài ngày cũng được, nhưng dù gì thì em cũng làm ở đây mấy năm rồi, mọi người cũng đã quen nhau, đi chỗ khác cũng thế, chỉ bằng cứ ở lại đây, nếu vì đã xin nghỉ việc mà cảm thấy ngại, bọn chị có thể nói chuyện với Hàn tổng, cứ coi như em nghỉ phép vài ngày, nghỉ ngơi cho thoải mái rồi quay về, em thấy thế nào? Hơn nữa, chị thấy Hàn tổng cũng rất muốn em quay lại đấy”.

Muốn em quay lại?

Lục Nhiễm nhất thời dao động?

Cô nên nói với chị Trương thế nào đây, lúc cô xin thôi việc, vẻ mặt của Hàn Mặc Ngôn lãnh đạm biết mấy.

Anh ta chẳng thèm để ý.

Cô trở về nhà, cả căn phòng đã trở nên khác lạ.

Lục Tề đón lấy số đồ ăn cô vừa mua về, đeo tạp dề vào bếp.

Lục Nhiễm không muốn người khác xâm phạm không gian riêng của mình, nhưng Lục Tề nhìn cô làm không quen mắt, nên cuối cùng đành phải để Lục Tề nhúng tay vào.

Có điều, không thể không nói rằng, tay nghề của Lục Tề thật tuyệt vời.

Chưa đầy một tiếng, một bàn đầy ắp thức ăn đã được dọn ra, nghi ngút khói, toàn những món Lục Nhiễm thích ăn.

Sườn xào chua ngọt, canh cá diếc tươi, rau xào dầu hào và cả một đĩa rong biển.

Vừa cầm đũa lên, Lục Nhiễm cầm cố ăn một mạch.

Lục Tề chẳng ăn gì, chỉ ngồi nhìn em, thỉnh thoảng gắp thức ăn cho em.

Lục Nhiễm nhìn Lục Tề lạ lùng: “Anh, sao anh không ăn đi? Trước mặt em mà cũng phải giữ gìn hình ảnh à?”.

“Em cứ ăn đi”. Lục Tề vẫn lạnh lùng, không tỏ thái độ gì.

Đồ ăn thịnh soạn như thế, tất nhiên Lục Nhiễm cũng chẳng cố hỏi làm gì.

Ăn xong bữa cơm, Lục Tề nghiêm giọng hỏi: “Khi nào thì em về nhà?”.

Đẩy bát đĩa qua một bên, Lục Nhiễm quay đầu về phía sau: “Việc này để sau hãy nói, tạm thời em vẫn chưa muốn về”.

Cuộc đối thoại đến đây là kết thúc, Lục Tề chẳng nói gì thêm, xách túi rời đi.

Lục Nhiễm cười khổ sở, thế là lại làm anh trai giận rồi.

Cô không hề có ý định quay về tìm Hàn Mặc Ngôn, nhưng cũng không muốn quay về gặp bố mẹ ngay, cô cần chút thời gian để thích ứng với mọi chuyện.

Chỉ là, cô không thể ngờ sẽ gặp lại Hàn Mặc Ngôn nhanh như thế.

Mấy hôm sau, cô nhận được một tấm thiệp mời thiết kế rất tinh xảo đẹp đẽ.

Đó là lời mời của sếp tổng một công ty trước đây hay qua lại làm ăn, trong thời gian làm trợ lý cho Hàn Mặc Ngôn, quan hệ giữa cô và vị sếp vui vẻ hay chuyện này rất tốt, lần này anh ta đính hôn, cũng gửi thiệp mời cô.

Ngoài ra, anh ta còn cẩn thận nhắn tin mời thêm.

Lục Nhiễm nghĩ cũng chẳng sao, chọn lấy một bộ mặc đi dự tiệc.

Tiệc cưới được đặt ở khách sạn cao cấp, ngoài cổng toàn xe sang, thảm đỏ trải dài, đến cả người đón tiếp ngoài cổng cũng mặc Âu phục phẳng lì, không một nếp nhăn.

Lục Nhiễm bước từ trên taxi xuống, cảm thấy ngại ngùng chút xíu, rồi đưa thiệp bước vào khách sạn.

Tầng mười bảy, đèn sáng trưng, hội trường sắp xếp kiểu Âu, xung quanh phòng là dãy bàn ăn thịnh soạn, khăn trải bàn trắng tinh, chính giữa là tháp rượu và bánh cưới nhiều tầng.

Thực ra, lúc đầu cô không hề nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn, sau khi đưa phong bao chúc mừng cho chủ nhân, cô nhận ra không ít đối tác quen mặt.

Sau hồi hàn huyên, khi biết cô vừa nghỉ việc, không ít ông chủ tỏ ý mời cô về, khó xử nhất là Lục Nhiễm còn nhìn thấy cả Lưu tổng, người đã có nhã ý mời cô về làm việc hôm trước.

Mỗi miệng hàn huyên, Lục Nhiễm mới thoát ra khỏi vòng giao tế, bắt đầu đi tìm đồ ăn.

Sau vài vòng tìm kiếm, mắt Lục Nhiễm sáng lên, ngắm chuẩn mục tiêu.

Lục Nhiễm đang định ra tay thì có người hót tay trên con mồi ngắm sẵn của cô.

Cô quay lại, khuôn mặt Hàn Mặc Ngôn bất thành linh hiện ra ngay trước tầm nhìn.

Anh ta không nói gì, chỉ gắp con cua vào đĩa của Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm thích ăn cua, từ trước đến giờ cô không hề che giấu sở thích này.

Nhớ lại có lần đi công tác Tô Châu với Hàn Mặc Ngôn, lúc đó vào giữa mùa thu, đúng mùa cua, sau khi xong việc, Hàn Mặc Ngôn cho Lục Nhiễm nghỉ nửa ngày phép.

Không biết có phải do hôm đó tâm tình thoải mái, nên khi biết cô định đi hồ Dương Trùng^(*), đã lái xe đưa cô đi.

Ngồi bên bờ sông, từng thảm cúc đang nở rộ.

Cua vàng béo ngậy, thịt cua trắng nõn, trước mặt là Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm thật không trông mong gì hơn.

Tối hôm đó, một mình cô ăn hết cả một đĩa cua, khiến một người vô cảm, Thái Sơn có sập trước mặt cũng không chớp mắt như Hàn Mặc Ngôn cũng phải lộ chút kinh ngạc.

Nhưng đúng là vạ từ miệng mà ra, tối hôm ấy cô bị viêm dạ dày cấp tính phải đi cấp cứu, truyền nước. Xung quanh không có ai thân thích, chỉ một mình Hàn Mặc Ngôn băng giá ở bên...

Cứ tưởng với bản tính bạc bẽo thường ngày, anh ta sẽ bỏ cô lại tự ăn tự chịu, không ngờ, anh ta vẫn sắp xếp đâu vào đấy cho cô, lấy số, nằm viện, truyền nước, tuy chẳng nói một lời...

Dòng hồi ức khiến Lục Nhiễm trở nên mơ màng.

Cũng chỉ vì chút ít ký ức ngọt ngào này quẩn quanh trong tim mà

cô cứ vấn vương, không thể nào từ bỏ.

Bao nhiêu lần có thể lựa chọn rời xa hoặc từ bỏ, cuối cùng vẫn tiếp tục...

Liếc nhìn con cua vàng bóng trên đĩa, Lục Nhiễm bình tĩnh nói: “Cảm ơn”.

Hàn Mặc Ngôn không trả lời, khuôn mặt tuấn tú bình thản, đôi mắt bị mái tóc che khuất, nhìn không rõ anh đang nghĩ gì.

Lục Nhiễm định quay đi, chính trong lúc cô tưởng rằng Hàn Mặc Ngôn vĩnh viễn không bao giờ nói thêm một lời nào với cô, thì giọng nói của Hàn Mặc Ngôn vang lên bên tai.

“Lục Nhiễm, quay về làm việc đi”.

Tuy chẳng liên quan gì, nhưng lúc đó trong đầu Lục Nhiễm vang lên giai điệu ca khúc *Mua bán tình yêu*^(**).

Cô bưng đĩa, quay lại, khoảng cách gần trong gang tấc.

Hàn Mặc Ngôn đứng ở đó, bộ Âu phục phẳng lì, vừa khít cơ thể.

“Chào anh Hàn”.

Lục Nhiễm một tay bưng đĩa thức ăn, một tay đưa ra phía trước Hàn Mặc Ngôn.

Nghi lễ xã giao cơ bản, thậm chí ngay cả nụ cười trên khuôn mặt cũng như được cài đặt sẵn, cực kỳ thỏa đáng.

Hàn Mặc Ngôn nhất thời ngơ ngác.

Lục Nhiễm hôm nay mặc một bộ đầm màu đen hơi ôm, dài quá đầu gối, áo vest khoác ngoài nhẹ nhàng, rất đẹp và cũng rất năng động.

Ba năm làm trợ lý của anh ta, Hàn Mặc Ngôn rất ít nhìn ngắm, đánh giá cô trợ lý bấy lâu nay cũng nghiêm túc như mình.

Điều từng làm anh ta vừa ý nhất chính là khả năng làm việc hết công suất và cực kỳ hiệu quả của cô. Cùng một khoảng thời gian và tài liệu hoàn toàn giống nhau, Lục Nhiễm có thể hoàn toàn bình thản, bằng một ngữ điệu ung dung từ đầu đến cuối, với ngôn từ sắc bén tranh luận cùng đối phương đang đỏ mặt tía tai rồi giành lấy hợp đồng, thậm chí cuối cùng vẫn mỉm cười bắt tay người ta.

Nhưng, khi Lục Nhiễm đối mặt với anh bằng thái độ ấy, Hàn Mặc Ngôn cảm thấy không vui chút nào.

Lục Nhiễm thôi việc khiến anh trở tay không kịp.

Thậm chí sáng sớm ngày hôm sau khi không gọi được điện thoại bàn làm việc của Lục Nhiễm, mất một lúc sau anh mới định hình ra Lục Nhiễm đã nghỉ việc từ ngày hôm qua.

Theo lệ thường trợ lý nghỉ việc phải làm công tác bàn giao, đằng này Lục Nhiễm nói nghỉ là nghỉ, thậm chí đến ngày hôm sau, công việc của Hàn Mặc Ngôn vẫn bị đình trệ.

Không biết tại sao Lục Nhiễm lại đột nhiên đưa ra quyết định như vậy.

Hàn Mặc Ngôn suy đi nghĩ lại, tối hôm đó gọi điện cho Lục Nhiễm, không ngờ lại nhận phải phản ứng không hề khách khí như vậy.

Người mới thay thế cho Lục Nhiễm làm việc sai sót lung tung, còn không bằng cả Lục Nhiễm ba năm về trước.

Hàn Mặc Ngôn có ba năm để thích ứng với thói quen làm việc của Lục Nhiễm, giờ lấy đâu ra thời gian ba năm nữa để thích ứng với một người khác.

Gặp lại Lục Nhiễm trong tiệc đính hôn này, Hàn Mặc Ngôn vô thức mở lời.

Từ trước đến giờ anh không biết cách níu giữ người khác, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng thế, tuy là vì những nguyên nhân khác nhau, nhưng lần này anh đã mở lời.

Chỉ tiếc là kết quả lại... Hàn Mặc Ngôn nhắm mắt, lấy lại sự trấn tĩnh.

Đứng nhìn Hàn Mặc Ngôn chẳng có phản ứng gì, Lục Nhiễm rút tay lại.

Vẫn nguyên một nụ cười: “Anh Hàn, nếu không có việc gì khác, tôi đi trước đây”.

Giữ được nụ cười bình thản khi đứng trước Hàn Mặc Ngôn là một việc quá sức đối với cô.

Cảm giác nén chặt tình cảm của mình thật không dễ chịu chút nào.

Hàn Mặc Ngôn đang định lên tiếng, thì một giọng nói cắt ngang.

“Ồ, trợ lý Lục danh tiếng đây sao?”.

Lục Nhiễm quay lại nheo mắt đánh giá người phụ nữ trang điểm dày cộm, không biết xuất hiện từ đâu ra.

Người phụ nữ nở một nụ cười rồi giơ tay về phía cô: “Tôi là Ngô Kỳ, bạn gái hiện tại của Hàn Mặc Ngôn”.

Chỉ nhìn qua, Lục Nhiễm đã có thể đoán biết, lớp da trắng dày cộm kia không biết đã tô trát lên đó bao nhiêu lớp phấn, rõ ràng khác biệt với lớp da hơi vàng dưới cổ. Cái kiểu khoác tay Hàn Mặc Ngôn của người phụ nữ này thật khiến người ta nhức mắt.

Lục Nhiễm không trả lời cô ta mà quay về phía Hàn Mặc Ngôn.

“Anh Hàn lại bị gọi đi xem mặt à?”.

Hàn Mặc Ngôn không đáp, mặt người phụ nữ biến sắc, nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười, như muốn thanh minh điều gì.

Thái độ ngầm thừa nhận của Hàn Mặc Ngôn càng khiến Lục Nhiễm điên tiết, cô không còn giữ được nụ cười xã giao lúc nãy.

Rốt cuộc là Hàn Mặc Ngôn đang giở trò gì, từ lúc làm việc bên

cạnh anh ta, thấy anh ta thay hết cô này đến cô khác, nhưng buồn cười ở chỗ, cô nào cũng do bố anh ta sắp đặt, lần thứ nhất, lần thứ hai còn được, tại sao lần nào cũng như lần nào, ban đầu cô còn tưởng Hàn Mặc Ngôn thích mấy thiên kim tiểu thư yêu kiều đó, nhưng... tình cảm gì mà giá băng như thế, kể cả lúc đối phương không chịu nổi đòi chia tay, anh ta cũng không mấy may xúc động.

Chẳng lẽ anh ta không hề coi trọng đối tượng của mình? Chẳng lẽ anh ta lại chưa từng động lòng trước bất cứ ai?

Đặt đĩa xuống, Lục Nhiễm chỉ vào người phụ nữ, giọng nói bị nén xuống chứa đựng sự giận dữ không thể giải tỏa.

“Hàn Mặc Ngôn, anh có thích cô ấy không?”.

“Hàn Mặc Ngôn, mẹ nhà anh, anh đã thích ai bao giờ chưa?”.

Không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Thực ra Lục Nhiễm không hề to tiếng, âm lượng ngữ điệu vừa đủ, nhưng mỗi lời nói ra đều sắc nhọn như dao.

Nhưng lưỡi dao ấy cuối cùng lại cứa vào chính trái tim của cô.

Cô nhìn thẳng vào Hàn Mặc Ngôn, không biết rốt cuộc mình đang cố chấp điều gì.

Hàn Mặc Ngôn vẫn im lặng, thần thái như đang suy nghĩ.

Ngô Kỳ định lên tiếng, nhưng chợt phát hiện ra cả Lục Nhiễm lẫn Hàn Mặc Ngôn đều không để ý gì đến mình.

Thậm chí là, không gian giữa họ, hình như cũng không có cô.

Cô giậm chân, định lôi kéo sự chú ý của Hàn Mặc Ngôn, không ngờ Hàn Mặc Ngôn vẫn không ngó ngang gì đến.

Tuy cô và Hàn Mặc Ngôn quen nhau là do bố mẹ sắp đặt, nhưng anh khiến cô rất vừa ý, cả tướng mạo và gia thế đều vượt trên tướng tượng của cô, tính tình trầm tĩnh, tuy rằng kiêu đàn ông đó bình thường thì lạnh lùng không quan tâm đến người khác, nhưng rất

thích hợp để làm chồng, hơn nữa có dẫn đi đâu thì cũng hơn người.

Cô dự tính thế, cộng thêm phía Hàn Mặc Ngôn cũng không từ chối, nên vừa quen vài ngày, cô đã ngầm coi Hàn Mặc Ngôn như vật sở hữu của mình.

Nhưng, cô gái đứng trước mặt cô đây, chỉ cần vài câu đã bóc trần quan hệ thực sự giữa cô và Hàn Mặc Ngôn, khiến cô cảm thấy...

Cuối cùng, Ngô Kỳ không thể nhẫn nhịn thêm, hạ giọng gọi: “Mặc Ngôn, Hàn Mặc Ngôn!”.

Hàn Mặc Ngôn quay lại nhìn cô, giọng điệu bình thản: “Có việc gì thế?”.

Đến lúc này Ngô Kỳ mới phát hiện ra, Hàn Mặc Ngôn chẳng vì cô là bạn gái của anh ta mà thay đổi thái độ.

Giận quá, Ngô Kỳ xách túi, một mình quay đi.

Đây không phải là lần đầu tiên Lục Nhiễm nhìn thấy cảnh tượng này, cô khẽ nói: “Anh Hàn, bạn gái anh bỏ đi rồi, anh không đuổi theo sao?”.

Hàn Mặc Ngôn chỉ đứng nhìn, không hề có ý định đuổi theo.

Lục Nhiễm đã hết tức giận, cô không ngờ người phụ nữ này lại giở tính trẻ con ra với Hàn Mặc Ngôn, một người phụ nữ không hiểu anh ta như thế, chắc chẳng thể chịu nổi một tháng ở bên cạnh anh ta.

Lục Nhiễm bê đĩa, chuẩn bị đi.

Cô lại nghe thấy giọng nói của Hàn Mặc Ngôn: “Cô không định quay lại làm việc thật sao?”.

Đúng là lời của kẻ cường công việc.

Lục Nhiễm mỉm cười đáp: “Chi bằng anh hãy trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi”.

“Câu hỏi nào?”.

Lục Nhiễm mỉm cười, đứng thẳng lên, không còn vẻ thù địch vừa rồi, ánh mắt xa xăm, hỏi mà như đang nói chuyện: “Tôi thật rất muốn biết, Hàn Mặc Ngôn anh từ nhỏ tới lớn, đã bao giờ từng thích một ai chưa?”.

Giọng Hàn Mặc Ngôn lạnh lùng: “Điều này rất quan trọng sao?”.

Lục Nhiễm nói như chém đinh chặt sắt: “Rất quan trọng”.

Khách khứa lần lượt bước vào phòng tiệc, ai nấy đều lộng lẫy sang trọng.

Tiếng nói chuyện rì rầm bốn phía, nhưng không át nổi tiếng đàn violin du dương uyển chuyển phía góc phòng.

Đèn điện sáng trưng rực rỡ.

Ánh sáng loang loáng quanh Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn thành những đốm màu loang lổ, nếu nhìn bên ngoài, cả hai cùng mặc màu đen, xứng đôi một cách bất ngờ.

Quan hệ cấp trên cấp dưới bao nhiêu năm, ngay cả trang phục họ chọn cũng mang một vẻ ăn ý ngấm ngấm.

Đã lựa chọn buông xuôi, câu trả lời cũng không còn quan trọng, nhưng chân cô như bị mọc rễ, Lục Nhiễm tay vẫn bưng đĩa, chắn phía trước Hàn Mặc Ngôn, chờ đợi.

Hàn Mặc Ngôn mấp máy môi: “Tôi...”.

“Lục Nhiễm?”. Một giọng nói bất chợt xen vào ngắt lời Hàn Mặc Ngôn.

Quay lại, một khuôn mặt thanh tú, đôi con mắt dài khi cười trở nên cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, cũng complet, giày da, chỉ có điều không thắt cà vạt, cổ áo và tay áo sơ mi được làm thủ công tinh tế, một bộ trang phục quy chuẩn bỗng thành ra phong cách và thoải mái lạ thường.

“Hương Diễm?”.

Hương Diễm ngoan ngoãn đứng bên cạnh Lục Nhiễm, giơ tay ra với Hàn Mặc Ngôn, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lục Nhiễm: “Không giới thiệu xem, vị này là...”.

Lục Nhiễm bậm môi, trả lời: “Là cấp trên trước đây của em, Hàn Mặc Ngôn, Hàn tổng”.

“Hoá ra là Hàn tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tôi là Hương Diễm, là đàn anh cùng trường đại học của Lục Nhiễm, chưa biết chừng sau này sẽ là sếp của cô ấy”.

Hàn Mặc Ngôn khách khí giơ tay ra bắt rồi nhanh chóng thu về.

Sau đó anh ta nhìn về phía Lục Nhiễm, chỉ nói một câu.

“Tôi sẽ giữ lại vị trí cho cô một tuần”.

Ngẩn người nhìn theo bóng dáng Hàn Mặc Ngôn rời đi, Lục Nhiễm biết rằng, đây là sự nhượng bộ cuối cùng.

Cô có nên cảm thấy mừng vui không, ít nhất ba năm cực khổ của cô cũng đổi lấy một tuần chờ đợi.

“Người đã đi rồi, còn đứng ngẩn ra đó làm gì?”.

Hai bàn tay với những ngón tay dài hươ hươ trước mặt cô.

Lục Nhiễm quay lại, nhìn về phía người đàn ông dáng vẻ hơn hờ tươi cười bên cạnh, hạ giọng: “Tại sao lại chen vào đúng lúc đó”.

“Bị em phát hiện rồi hả?”. Hương Diễm chẳng để ý, gắp một con cua vào đĩa của cô, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười: “Chỉ là anh nhìn thấy điệu bộ vừa rồi của em như sắp khóc đến nơi, giữa đường gặp chuyện bất bình nên phải giơ tay cứu giúp thôi”.

Lục Nhiễm cười: “Khóc à? Đã bao giờ thấy em khóc chưa?”.

Chỉ vào con cua, Hương Diễm bỗng hỏi một câu không đầu không đuôi: “Em vẫn thích ăn cua à?”.

“Tất nhiên rồi. Có sao không?”.

“Anh tưởng là với cái kiểu ăn của em thì đã chán từ lâu rồi”.

“Cái này là sở thích cá nhân của em, anh không hiểu được đâu”.

Đặt kẹp xuống, Hường Diễm lấy ly rượu nho trên bàn, thân hình cao lênh khênh dựa vào cạnh bàn, thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sáng trong cốc càng làm nền cho những ngón tay thon dài của anh, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

“Anh không hiểu... em vất vả một năm học ngày học đêm là để đi làm trợ lý cho anh ta sao?”.

Hường Diễm chuyển đề tài quá nhanh, khiến Lục Nhiễm nhất thời không có phản ứng gì.

Đèn tắt, người chủ trì bắt đầu phát biểu, hội trường im lặng hơn, nhưng không khí vẫn rất vui vẻ.

Lục Nhiễm bê đĩa, ngồi ở một góc, rồi chợt hỏi Hường Diễm: “Sao anh lại ở đây?”.

Thấy Lục Nhiễm cố ý chuyển đề tài, Hường Diễm cũng không miễn cưỡng, ngồi đối diện với Lục Nhiễm, trả lời: “Thì được chủ nhà mời”.

“Chủ nhà mời?”.

Chỉ vào chú rể mặt mũi hồng hào đang đứng trên sân khấu, Hường Diễm trả lời: “Anh là luật sư của gia đình anh ấy”.

Lục Nhiễm bóc thịt cua, chầm tuơng nói: “Dạo này anh làm ăn khá thật đấy, vừa mới đến mà đã có cửa làm ăn rồi”.

Hường Diễm xoa cằm, cười dụ dỗ: “Cảm thấy anh ăn nên làm ra, chi bằng cộng tác với anh đi”.

Không đợi Lục Nhiễm trả lời, anh bổ sung: “Đằng nào cũng làm trợ lý, làm trợ lý của ai chẳng thế”.

Lục Nhiễm vừa ăn vừa trả lời: “Chẳng lẽ nhìn em chỉ giống một người làm trợ lý hay sao?”.

“Đằng nào thì bây giờ em cũng không có việc gì làm”.

“Ai bảo thế?”.

Ngồi nhìn Lục Nhiễm giải quyết con cua một cách ngon lành, Hường Diễm phì cười: “Sao em vẫn có thể ăn ngon miệng thế nhỉ? Lại nhớ cái tính cách hơi tí là nóng giận của em trước đây”.

Nhìn đĩa thức ăn, Lục Nhiễm giật mình.

Làm việc hết công suất quen rồi, bóc lột tình cảm của bản thân quen rồi, có những việc giống như đã khắc trong xương cốt.

Cũng giống như có một tình yêu.

Bao năm không đổi đến mức khiến bản thân phần nộ.

Đầu tiên, bị cái khí thế của Hàn Mặc Ngôn trấn áp, cô nghĩ sao lại có người đàn ông tự tin và khôn ngoan đến vậy. Lúc đó Hàn Mặc Ngôn trong lòng cô chẳng khác gì vị thần vạn năng. Chắc là vì mối tình đầu, nên một người miệng cộp gan thỏ như cô đã chọn lựa phương thức tiếp cận ngu ngốc nhất.

Tệ hại là trong quá trình tiếp xúc sau này, chiêu thức mưa dầm thấm lâu của cô không hề hữu hiệu, chẳng những Hàn Mặc Ngôn gần gũi cô nhưng không hề nảy sinh tình cảm, mà trái lại, chỉ có cô ngày càng lún sâu.

Thật là trộm gà không được còn mất thêm đấu gạo.

Tiện tay lấy một ly rượu ngay bên cạnh, uống một ngụm, Lục Nhiễm nói: “Em cũng nhớ cái điệu bộ năm đó của anh, cứ cãi nhau với em là lại lặp ba lặp bập”.

Hường Diễm cười: “Miệng lưỡi vẫn sắc bén lắm”.

“Anh cũng đâu có kém gì”.

“Anh bây giờ là luật sư có giấy phép hành nghề, múa mép ăn tiền mà”.

Trong nháy mắt lại giải quyết thêm một con cua, Lục Nhiễm lấy khăn ướt lau tay: “Anh cứ ngồi với em thế này à? Ở đây toàn ông chủ bự, anh không đi chỗ khác mà kiếm quan hệ”.

Ngón tay gõ gõ xuống bàn, Hường Diễm phản kháng: “Này này... đừng có nói như thể anh làm nghề gì bất lương thế nhé”.

Tiệc đính hôn mới tiến hành được nửa chừng, cũng còn lâu mới kết thúc.

Lục Nhiễm thấy không có việc gì, cô nói với Hường Diễm: “Đằng nào thì anh cũng chẳng có việc gì để làm, kể cho em nghe chuyện ba năm qua đi, làm thế nào mà từ anh khờ Hường Diễm năm đó lại thành ra... thế này”.

Hường Diễm cười: “Sao hả? Anh thế này không tốt sao?”.

Lục Nhiễm suy tư một hồi, rồi thành thực nói: “Thay đổi quá nhiều, vẫn chưa quen lắm”.

“Con người ai mà chẳng phải thay đổi”. Hường Diễm quay lại nhìn Lục Nhiễm, ánh mắt sáng lên: “Sao không kể chuyện của em đi? Anh cũng rất hiếu kỳ mấy năm nay sao em càng ngày càng đi xuống thế”.

“Có gì đáng nói đâu, cũng chỉ như vậy thôi”.

Nghe vậy, Hường Diễm lấy từ trong túi áo ra một đồng xu: “Vẫn còn sớm, chi bằng chúng ta đánh cược nhé, nếu cả hai chúng ta đều không ai muốn nói, thế thì, nếu là mặt chính thì em nói, mặt phụ thì anh nói nhé, được không?”.

Đồng xu xoáy một vòng tròn đẹp mắt trong không trung, lấp lánh phản chiếu ánh đèn.

Đang đà rơi xuống, Lục Nhiễm đột nhiên tóm gọn lấy.

Xòe bàn tay ra, mặt chính.

Lật mặt kia của đồng xu, vẫn là mặt chính.

Hường Diễm xoa xoa chóp mũi, bắt lấy đồng xu bị ném trả, cười

mắc cỡ: “Phát hiện nhanh thật đấy”.

“Hồi nhỏ chơi trò này mãi rồi...”. Lục Nhiễm không khách khí liếc xéo: “Vẫn dùng để lừa gạt con gái nhà người ta đúng không?”.

“Thật chẳng đáng yêu tí nào, đàn bà con gái mà không chịu giữ thể diện cho đàn ông, không lấy được chồng đâu”.

“Không cần anh phải lo”.

Hương Diễm cười bao dung: “Đằng nào cũng bị em phát hiện rồi, để anh mời em ăn cơm đền bù nhé”.

Xem giờ trên điện thoại, Lục Nhiễm lắc đầu: “Chẳng biết mấy giờ mới kết thúc, đêm hôm anh còn định ăn uống gì?”.

Áp sát lại gần cô, Hương Diễm xua tay, cười đáp: “Ai bảo em là lúc nào kết thúc mới đi”.

Khi họ ra ngoài, trời đã tối.

Thời tiết không lạnh lắm, gió thổi nhẹ trên hai gò má, cảm giác thật dễ chịu.

Trên đường người xe như nước, đèn điện hai bên đường sáng trưng.

Phía trước tấm biển quảng cáo, dòng người nườm nượp qua lại.

Lục Nhiễm cài thêm hai khuy áo, xách túi nhàn tản đứng ở cổng nghịch viên sỏi, đợi Hương Diễm lái xe đến.

Viên sỏi lăn ra xa.

Lục Nhiễm giờ mới để ý đến người phụ nữ từ đâu xuất hiện trước mắt, nhìn kỹ mới biết chính là Ngô Kỳ, bạn gái Hàn Mặc Ngôn khi nãy bỏ chạy ra ngoài.

Hình như Ngô Kỳ cũng để ý tới cô, đang định nói gì đó thì mắt sáng lên.

Lục Nhiễm vô thức nhìn theo ánh mắt cô ta.

Từ bên trong cánh cửa xoay của khách sạn, Hàn Mặc Ngôn bước ra, vẫn dáng điệu vô cảm.

Chậm rãi bước về phía Ngô Kỳ, bước chân vững chãi, hình như anh ta có gật đầu chào Lục Nhiễm rồi mới lãnh đạm nói với Ngô Kỳ:

“Có việc gì mà gọi anh xuống đây?” .

Câu hỏi có vẻ ngoài sức tưởng tượng của Ngô Kỳ, cô nhìn anh ta: “Chẳng lẽ anh định để em về như thế sao?”.

“Anh tưởng em có việc nên về trước rồi”.

Khẽ cắn môi, giọng nói của Ngô Kỳ như rít lên trong không khí lạnh giá nơi đây: “Hàn Mặc Ngôn, rốt cuộc anh có coi tôi là bạn gái của anh không?”.

Lục Nhiễm khẽ cười, tiếng cười không to không nhỏ, nhưng bị Ngô Kỳ nghe thấy, cô ta quay sang nhìn Lục Nhiễm, khuôn mặt lúc trắng bệch, lúc sẫm lại.

Xe của Hường Diễm đã tới nơi, một chiếc Passat màu đen.

Xe dừng cách Lục Nhiễm không xa, Hường Diễm hạ cửa xe, vẫy Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm đang định đi, Hàn Mặc Ngôn như thể buột miệng hỏi: “Bạn trai cô à?”.

Đứng sững lại, Lục Nhiễm quay lại nhìn thẳng vào Hàn Mặc Ngôn: “Anh quan tâm đến câu trả lời à?”.

Hàn Mặc Ngôn bị ánh mắt sắc nhọn của cô chiếu thẳng, cảm thấy hơi khó chịu.

Thời gian làm việc cùng nhau, Lục Nhiễm không hề yêu ai... chắc nguyên nhân là vì phần lớn thời gian đều tập trung vào công việc, không có thời gian để yêu đương.

Ba năm nay, cô đã bị anh quản lý từng ly từng tí, hà khắc vô cùng. Hàn Mặc Ngôn đã dần dần thích ứng với môi trường này, cho dù là anh hay những người bên cạnh anh, đều làm việc hết năng suất, hết như những cỗ máy, tình cảm đối với anh chỉ là một thứ xa xỉ và lãng phí thời gian... từ bao năm nay anh đã không còn hứng thú với chuyện này.

Từ trước đến giờ Hàn Mặc Ngôn không cảm thấy có gì sai.

Nhưng... nhìn thấy Lục Nhiễm và một người đàn ông xa lạ cười nói vui vẻ... cảm giác thật không thoải mái...

Cũng giống như bạn cảm thấy những sự việc đương nhiên bỗng bị đảo lộn trong chớp mắt.

Hóa ra... Lục Nhiễm không phải như vậy. Lục Nhiễm không giống anh, chỉ suốt ngày quan tâm đến công việc.

Thế là anh buột miệng hỏi.

Nhưng, câu trả lời của Lục Nhiễm lại khiến Hàn Mặc Ngôn rất khó trả lời.

Câu hỏi của cô thật là xóc óc.

Hướng Dẫn bấm còi xe, Lục Nhiễm nhoẻn miệng cười: “Là tôi nghĩ nhiều rồi. Còn việc anh ấy có phải bạn trai tôi không, bây giờ không phải, sau này thì chưa biết thế nào”.

Quay người mở cửa xe, Lục Nhiễm ngồi vào trong.

Chiếc xe vút đi, như tia chớp trong bóng đêm.

“Có cần mượn bờ vai, lấy giấy ăn không?”.

Lục Nhiễm nheo mắt, lãnh đạm nhìn Hướng Dẫn: “Anh nghĩ nhiều quá rồi”.

Phía trước có lối rẽ.

Hướng Dẫn bật đèn xin đường, liếc mắt nhìn cô.

Tuy chẳng có phản ứng gì, nhưng đúng là trên khuôn mặt của Lục Nhiễm không có vệt nước, khóe mắt cũng khô.

“Con gái có những lúc cũng nên mềm yếu. Lục Nhiễm, em quá mạnh mẽ. Nếu lúc này em ra vẻ buồn bã một chút, rơi vài giọt...”

“Không tác dụng gì, anh ta đâu có bị lừa”.

Năm đó Lý Tiêu Ảnh khóc lóc làm ầm lên, chỉ còn thiếu mỗi nước treo cổ.

Hàn Mặc Ngôn vừa làm việc vừa chờ cô ta khóc lóc cho xong, rồi chẳng nói chẳng rằng bảo Lục Nhiễm đưa cô ta về, không chút động lòng.

Anh ta chưa từng thích một ai, điều này đã từng khiến Lục Nhiễm vui mừng, nhưng giờ đây lại khiến cô sầu thảm, nếu Hàn Mặc Ngôn đã thích một ai đó, chí ít cô còn có chỗ mà cạnh tranh, nhưng muốn nói chuyện tình yêu với một người không hiểu tình yêu là gì... thật không dễ dàng.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc cho ánh đèn nhảy nhót trên mặt.

Tùng mảng sáng tối lần lượt chạy qua.

Hình như chiếc xe này vừa mới mua, vẫn còn mùi dầu xe trộn lẫn mùi da ghế, khiến cho Lục Nhiễm dù không say xe cũng cảm thấy nôn nao khó chịu.

Trong xe không bật đèn, tối om om, nhưng rộng rãi, không có đồ trang trí linh tinh, đến cả bùa bình an cũng không thấy.

Để ý thấy Lục Nhiễm đang ngắm xe của mình, Hường Diễm cười: “Vừa mua xong, trong dòng xe trung bình, Passat tương đối chắc chắn, cũng phù hợp với công việc của anh. Em là vị khách đầu tiên của nó đấy, cảm giác thế nào?”

Lục Nhiễm khẽ nói: “Anh Hường, tại sao anh lại mời em ăn cơm? Tại sao lại tiếp cận em?”

Một thoáng giật mình, Hường Diễm vừa xoay vô lăng vừa khẽ

cười: “Đã bảo rồi, con gái nói năng làm việc gì cũng phải giữ thể diện cho đàn ông, sắc sảo quá người ta chạy hết đấy”.

“Em thẳng thắn quen mất rồi, xin lỗi anh”.

“Không sao”. Giọng nói của Hương Diễn chột trở nên xa xăm: “Thực ra anh tưởng là em biết rồi”.

Đèn đỏ, anh đạp phanh, xe giảm tốc độ.

“Hồi đại học anh yêu thầm em, không dài không ngắn hơn số năm em yêu thầm Hàn Mặc Ngôn”.

Lục Nhiễm ngạc nhiên.

“Sao hả? Không tin à?”.

Dừng xe, Hương Diễn nhìn Lục Nhiễm, Lục Nhiễm cố tìm trong đôi mắt ấy chút ít đùa cợt, nhưng tiếc rằng từ khi gặp lại đến nay, đây là lần đầu tiên đôi mắt của Hương Diễn chân thành đến thế, thậm chí còn có đôi chút tự giấu cợt mình.

“Lúc đó anh rất tự ti, xuất thân nông thôn, cứ ôm mộng rằng vào được đại học là vạn sự cát tường, không ngờ vào đến đại học mọi việc còn khó khăn hơn rất nhiều, những thứ như máy vi tính, điện thoại di động, và cả các hoạt động đoàn đội hội trường, đối với anh chẳng khác nào những câu chuyện nghìn lẻ một đêm, chứ đừng nói gì đến chuyện tìm bạn gái”. Hương Diễn xoa cằm, nghĩ ngợi: “Mà nói ra, thì thời đại học, người anh tiếp xúc nhiều nhất chính là em, nên thích em cũng không có gì là lạ, đúng không?”.

Lục Nhiễm đã lấy lại được vẻ tự nhiên, thở dài một cái, nói: “Xin lỗi anh, lúc đó em không nhận ra”.

Trong ký ức của cô, Hương Diễn là một gia sư cực kỳ nghiêm túc, ngoài bài giảng ra, cho dù cô nói chuyện gì với anh, anh cũng đờ mặt, tay chỉnh gọng kính, lắp ba lắp bắp một hồi chẳng nói nổi một từ.

Cô làm sao có thể tự đa tình đến nỗi tự cho là Hương Diễn thích mình?

Hương Diễm khẽ cười: “Anh chỉ là một kẻ nghèo kiết xác, em là con gái nhà giàu, khoảng cách lớn như vậy, anh sao có thể để em phát hiện ra? Huống hồ lúc đó trong lòng em chỉ có mỗi hình ảnh của Hàn Mặc Ngôn”.

Lục Nhiễm nghĩ cũng phải.

Đừng nói là Hương Diễm, lúc đó trong mắt cô đám con trai trong trường cũng chỉ là một lũ vắt mũi chưa sạch, đến mặt mũi họ thế nào cô còn chẳng nhớ hết, nói gì đến chuyện quan tâm xem có ai thích mình hay không.

“Được rồi, anh nói hết rồi”. Xích lại gần Lục Nhiễm một chút, Hương Diễm nhếch mắt lên: “Tiểu thư, có người bộc bạch với cô, cô cũng nên có chút phản ứng chứ”.

Lục Nhiễm lập tức nói: “Đèn xanh rồi”.

Hương Diễm chịu thua: “Được rồi, anh lái xe đây”.

Xe dừng trước một hàng lẩu, không khí ồn ào náo nhiệt cộng với mùi vị từ các loại thức ăn đặc trưng của món lẩu, từ xa đã cảm nhận rõ.

“Ăn lẩu à?”.

Đợi Lục Nhiễm xuống xe, Hương Diễm mới xuống xe, đóng cửa lại.

“Em thích ăn lẩu mà?”.

Lục Nhiễm gật đầu, nhưng lại thật thà nói: “Em cứ tưởng anh sẽ đưa em đến một nhà hàng Pháp cao cấp xa xỉ nào đó cơ”.

Hương Diễm cười lớn: “Em đừng nghĩ anh thành trọc phú thế. Em không thích, anh cũng không thích, đến đó mà chịu tội à?”.

Tuy rằng mặc lễ phục màu đen mà đi ăn lẩu thì không thích hợp chút nào, nhưng lẩu rất ngon, trong chốc lát Lục Nhiễm đã quên mất điều đó, cởi áo khoác ngoài, hai người ăn đến nổi vã cả mồ hôi.

Phải đến khi cả hai cùng ăn không nổi nữa, thấy đồng bát đĩa bề bộn, mới nhìn nhau cười.

Bống Hường Diễm uống phần bia trong cốc rồi nói: “Lục Nhiễm, không muốn làm trợ lý cho anh thì làm bạn gái của anh đi, đảng nào thì anh cũng thiếu”.

Im lặng một lát, Lục Nhiễm mới trả lời: “Anh không phải hình mẫu của em”.

Hường Diễm bật cười: “Anh đã biến hình một lần rồi, em cũng có thể hy vọng anh biến hình thêm lần nữa mà”.

“Làm bạn thì được, bạn trai thì miễn đi”.

Lắc lắc chất lỏng màu vàng sóng sánh trong cốc, Hường Diễm nhỏ nhẹ: “Tại sao em vẫn không chịu từ bỏ, em đã thôi việc rồi thì hãy từ bỏ đi. Anh không hiểu, Hàn Mặc Ngôn có gì tốt, tại sao em lại quyết một lòng như vậy? Em nói không thích người như anh, vậy em có thích hợp với anh ta không? Anh ta có thể dẫn em ra ngoài ăn lẩu uống bia không? Anh ta có thể vì em mà bỏ bê công việc không? Quan trọng nhất là... em cảm thấy anh ta có biết cách yêu thương người khác không? Người phụ nữ thông minh chọn người đàn ông yêu mình, chỉ có...”.

“Hường luật sư, tài ăn nói của anh ngày càng xuất sắc đấy”.

Lục Nhiễm cắt ngang lời của Hường Diễm, cười nói: “Đúng thế, em là một đũa ngọc, em thích anh ta đấy, thế thì sao?”.

Nhìn thấy bóng mình gấp khúc trong cốc bia, nụ cười của Lục Nhiễm cũng thêm vài phần cay đắng.

Lâm Tĩnh lại điện thoại rủ Lục Nhiễm ra ngoài chơi.

Lục Nhiễm bỗng cảm thấy buồn tẻ vô vị, đi chơi cũng thế, lần trước cô đã cảm nhận được, cho dù có thể miễn cưỡng thích nghi, nhưng không thể khơi lại hứng thú năm nào, đi chơi cũng chẳng vui vẻ gì.

Bao nhiêu năm nay, cô đã ép mình thành ra thế này.

Giờ, cô không thể ép mình trở lại như xưa.

Cô nằm ở nhà hai ngày, sống bằng đồ ăn sẵn và phim.

Ngày thứ ba, nghe tiếng chuông cửa, cô dờ dẫm ra mở cửa, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy ông anh kiệem nói kiệem cười dẫn theo một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đứng ở cửa.

“Mẹ?!”.

Mẹ cô xách một chiếc xác đất tiền, khí thế hùng dũng đi vào nhà: “Con vẫn nhớ là mình có một người mẹ sao?”.

Vừa nói vừa nhìn đống đồ ăn nhanh chất đống trên bàn, mẹ càng giận hơn: “Con chăm sóc bản thân thế này đấy à?”.

Lục Nhiễm không tiện giải thích với mẹ, cũng chỉ có hai ngày nay thôi, trước kia cô toàn ăn cơm ở căng tin công ty cùng Hàn Mặc Ngôn...

Sự giày vò của mẹ cô còn vượt xa cả Lục Tề, không giống như Lục Tề sẵn sàng xắn tay áo giúp cô dọn dẹp, mẹ chỉ đứng chỉ huy cô dọn dẹp đồ đạc, mua thức ăn về nấu cơm, dáng điệu nhàn hạ như một nữ vương.

Thực ra Lục Nhiễm cũng không ngờ người mẹ vẫn luôn trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, luôn luôn bận rộn của cô lại có thể đến đây thăm cô.

Bên bàn ăn, cả nhà ba người ngồi ăn cơm.

Không thể gọi là ấm áp, nếu không muốn nói là có đôi chút xa lạ.

Tính cách cố chấp ương bướng của Lục Nhiễm thực ra cũng có chút liên quan đến hoàn cảnh gia đình cô.

Từ nhỏ bố mẹ cô đều bận, bố bận làm việc, mẹ bận du lịch.

Cả một ngôi nhà to đùng, quanh năm suốt tháng chỉ có cô và Lục Tề, Lục Tề tính không hay chuyện, cũng ít xen vào việc của cô, kết quả của phát triển tự do là... càng lớn càng cực đoan và càng thiếu nữ

tính.

Đến lúc bố mẹ để ý đến con gái mình, thì tính cố chấp của Lục Nhiễm đã đến mức dám vì một tình cảm không rõ ràng mà bỏ nhà ra đi.

Ăn xong, mẹ đã không còn tức giận như lúc mới đến, nhẹ nhàng hỏi: “Con thôi việc rồi à?”.

Lục Nhiễm thu dọn bát đĩa, văng một tiếng.

“Thế thì dọn về nhà luôn nhé?”.

Ngần ngừ hồi lâu, Lục Nhiễm mới nói: “Hiện giờ con vẫn chưa muốn về”.

“Rốt cuộc con muốn cố chấp đến khi nào?”.

“Con lớn rồi, đó là việc của con”.

“Lục Nhiễm!”.

Người phụ nữ trên bốn mươi tuổi, ăn mặc đắt tiền cầu kỳ, khuôn mặt không một nếp nhăn nhìn chăm chăm vào cô, thần thái như già đi chục tuổi.

“Tại sao con không thể hiểu cho tấm lòng mẹ? Con vì một người con trai nhà họ Hàn mà nhất định làm khó bố mẹ thế sao? Đã ba năm nay, nói là không nhận con thì con tưởng con không phải là giọt máu của mẹ sao?”.

Lục Nhiễm cho hết bát đĩa vào trong chậu rửa bát, đứng trong góc bếp không quay đầu lại, thở dài nói: “Mẹ nói nghiêm trọng thế làm gì, con vẫn nhận bố mẹ, từ đầu đến cuối chỉ có bố mẹ là không nhận con”.

“Nếu mẹ nói bố con đã chuẩn bị giảng hòa với nhà họ Hàn thì sao?”.

Giật mình quay lại nhìn người mẹ vốn trẻ hơn tuổi của mình, cô buột miệng: “Làm gì có chuyện?”.

Đúng thế. Làm gì có chuyện.

Một núi không thể có hai hổ.

Nhà họ Hàn và nhà họ Lục đã cạnh tranh với nhau từ xưa đến nay, tính từ đời ông nội cô, hai nhà đều khởi nghiệp từ việc kinh doanh thực phẩm ở thành phố này, dần dần mở rộng việc làm ăn ra các lĩnh vực khác, may mặc, xây dựng trung tâm mua sắm, mở siêu thị... việc tranh chấp thị phần bao nhiêu năm nay cũng không chênh lệch là bao.

Nhưng cũng vì kiềm chế lẫn nhau, cả hai bên đều có lúc thắng lúc thua, không có ai lũng đoạn thị trường, ngoài hai nhà thỉnh thoảng cũng chia phần bánh cho người khác.

Sau khi làm trợ lý của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm càng hiểu rằng, sự tranh chấp của hai bên đã đến mức gay gắt nhất, bao nhiêu lần thức đêm tăng ca sửa chữa kế hoạch, giá thầu cạnh tranh, bao nhiêu lần phối hợp với Hàn Mặc Ngôn xây dựng sách lược phân tích số liệu tỉ mỉ từng chút một, nếu hai bên không tuân thủ hiệp định không dùng thủ đoạn bỉ ổi cạnh tranh, e là lúc gặp mặt sẽ càng khó xử.

“Những việc trên thương trường, ai biết được sẽ thế nào. Nếu không tin, con có thể hỏi anh con”.

Sau phút dao động, sắc mặt Lục Nhiễm lại tối sầm.

Nếu trước đây vài năm, không, chỉ trước đây vài hôm thôi, nếu nghe được tin này, Lục Nhiễm sẽ vô cùng vui sướng.

Nhưng sau khi cô đã quyết định từ bỏ, nghe được tin này... thật là mỉa mai vô cùng.

Nghĩ tới hôm đó nhìn thấy bạn gái mới của Hàn Mặc Ngôn, cảm giác mỉa mai này lại dâng trào.

Buổi tối nhận được tin nhắn của Hường Diễm mời đi xem phim, vé xem phim cuối tuần, phim vừa ra rạp, được đánh giá rất cao, câu chuyện cô nhắc tới trong lúc đông dài chẳng ngờ Hường Diễm vẫn còn nhớ tới.

Đúng là anh ấy không chịu từ bỏ.

Tối hôm đó Hương Diễm đưa cô về, đưa tận đến cửa nhà.

Trông bộ dạng anh như muốn vào chơi, khi Lục Nhiễm mở cửa nhà, chỉ quay lại nói “ngủ ngon”, rồi đóng “sầm” cửa lại, không hề đợi xem anh có phản ứng gì.

Sau đó, Hương Diễm nhắn tin nói, từ sau khi trở thành luật sư, đây là lần đầu tiên anh bị người khác từ chối phũ phàng như thế.

Đọc xong, Lục Nhiễm cười cho qua.

Đang nghĩ xem tối nay xem gì, chợt chuông điện thoại reo.

Lục Nhiễm nghe điện thoại, giọng nói bên kia hoảng hốt: “Chị Lục, chị Lục, không hay rồi, giờ chị có thể qua giúp bọn em không?”.

“Tiểu An?”. Nhận ra giọng cô bé thực tập, Lục Nhiễm đổi tai nghe điện thoại, ngồi thẳng dậy.

“Em đây, em đang ở công ty... lúc này bọn em làm hỏng mất một việc, chị Lục có thể qua đây cứu bọn em không”.

Nghe giọng Tiểu An lo đến sắp phát khóc, Lục Nhiễm trầm ngâm giây lát rồi nói: “Em đợi chút, chị đến đó ngay”.

Chương 3

Nhiều lúc Hàn Mặc Ngôn quên mất thực ra Lục Nhiễm cũng là một sinh vật yếu mềm mãi mãi cảm mang tên phụ nữ.

Khi cô đến công ty, đèn trong tòa nhà đã tắt hết một nửa.

Tầng một vẫn là quầy lễ tân quan thuộc, bên cạnh cánh cửa xoay là phòng bảo vệ, thấy cô vào, anh bảo vệ vẫn cúi đầu chào.

Mới nghỉ việc vài ngày mà cảm giác khi quay lại đã như xa cách cả năm trời.

Lục Nhiễm vội vã lên lầu, Tiểu An đã đang đứng ở cửa thang máy đợi cô.

“Đừng lo lắng quá thế, có chuyện gì vậy?”.

“Chuyện là thế này...”.

Một giọng nữ khác ngắt lời cô: “Là lỗi của em”.

Lục Nhiễm giờ mới để ý tới một người nữa cũng đang đứng ở đó, đèn ở hành lang vẫn chưa bật hết, cô gái đó lại đứng trong bóng tối nên nếu nhìn qua sẽ không thấy.

“Hàn tổng bảo em chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp sáng mai, vốn dĩ đây cũng là một việc đơn giản, vì muốn làm cho nhanh nên em nhờ Tiểu An chuẩn bị cùng. Lúc nãy thấy mọi việc đã ổn, em ra uống cốc café, tiện tay để tài liệu trên bàn, bác quét dọn tưởng là giấy bỏ đi, cho vào máy hủy tài liệu rồi... Không có bản sao lưu, em lại chưa quen với mọi việc ở đây, nên không có cách nào làm lại tập tài liệu. Em cũng định tìm Hàn tổng, nhưng em đã làm sai rất nhiều lần rồi, nếu thêm lần này nữa, chắc chắn sẽ bị đuổi việc... Lúc nãy Tiểu An nói có thể

nhờ chị, nên em...”.

Mọi chuyện trở nên rõ ràng trong đầu cô, Lục Nhiễm đột nhiên hỏi: “Cô là trợ lý mới của Hàn Mặc Ngôn à?”.

Cô gái ngược mắt lên trả lời cô: “Vâng...”.

Đó là một khuôn mặt khá xinh đẹp khiến người khác yêu mến, mái tóc suôn thẳng màu nâu nhạt, đôi mắt mở to loang loáng nước, khuôn mặt còn nguyên vệt nước mắt.

Nếu là đàn ông thì không thể chối từ bất cứ yêu cầu gì.

“Cô tên là gì?”.

“Em ạ? Em tên là Tiết Lễ Giai”.

Lục Nhiễm thu lại ánh nhìn, giọng nói đều đều: “Tài liệu gì thế? Cô còn nhớ được khoảng bao nhiêu? Nguồn ở đâu? Có khoảng bao nhiêu nội dung? Có yêu cầu gì đặc biệt không?”.

Tiết Lễ Giai vội vàng trả lời từng câu một.

Lục Nhiễm ngồi vào chỗ của mình. Cô vẫn thích vị trí dựa vào cửa sổ này, luôn có gió thổi bay hết muộn phiền...Có điều giờ đây trên bàn chỗ nào cũng đầy những vật trang trí màu phấn hồng. Khẽ chau mày, Lục Nhiễm đưa tay bật máy tính.

“Chị ơi, chị có thể làm được không?”.

Khẽ nhếch môi, Lục Nhiễm cười nhẹ: “Muốn làm trợ lý cho Hàn Mặc Ngôn đâu có dễ như thế, nếu cô muốn làm cho tốt thì cứ nhìn đấy”.

Ngữ khí tự tin mà ung dung tự tại.

Trên thực tế, ngay từ đầu khi nghe Tiết Lễ Giai nói, Lục Nhiễm đã nghĩ đến một việc, đó là tài liệu M&A (mua bán và sáp nhập) doanh nghiệp của Hàn Thị, một doanh nghiệp nhỏ, nhà máy cũ, lợi nhuận hàng năm không đáng kể gì, thứ đáng tiền duy nhất chính là mảnh đất của nhà máy đó.

Nói ra cũng buồn cười, ban đầu chính tay cô thu thập toàn bộ tài liệu của kế hoạch này, thật chẳng khác nào mò kim đáy bể, thậm chí cô còn tỉ mỉ tính toán từng ly từng tí những số liệu phân tích về giá trị của doanh nghiệp và giá trị lợi nhuận mà mảnh đất mang lại. May mà thời gian chưa lâu, tất cả số liệu và ý tưởng vẫn còn nguyên trong đầu, giờ chỉ coi như là viết lại một lượt mà thôi.

Nhìn dáng vẻ tự tin chẳng để ý đến ai, thậm chí là ngạo mạn của Lục Nhiễm, Tiết Lễ Giai cảm thấy một sự oán giận dâng lên trong lòng.

Từ giây phút nhìn thấy Lục Nhiễm bước vào thang máy, Tiết Lễ Giai đã cảm thấy khó chịu.

Thực ra, để có thể trở thành trợ lý của Hàn Mặc Ngôn, Tiết Lễ Giai đã phải đi cửa sau. Biết trước là Hàn Mặc Ngôn rất khó tính, cô cứ tưởng vì chưa có người phụ nữ nào đủ thông minh để nắm giữ anh... như cô chẳng hạn.

Nhưng, đến rồi mới biết, Hàn Mặc Ngôn đích thực là một cỗ máy, không hề bị chi phối bởi tình cảm.

Những việc mà cấp dưới của Hàn Mặc Ngôn phải làm vừa nhiều vừa phức tạp cứ rối tung cả lên, đương nhiên là cô không thể làm tốt những việc này.

Nhưng, vào những lúc như thế, luôn có người nhắc đến một cái tên.

Lục Nhiễm.

Cho dù cô làm gì cũng có người đem cô ra so sánh với Lục Nhiễm và kết luận lần nào cũng khiến cô phát điên.

Rốt cuộc là người phụ nữ này có gì tốt chứ, nhan sắc bình thường, cử chỉ thiếu nữ tính...

Ở bên kia, mùi đầu ngón tay của Lục Nhiễm đang lướt nhanh trên bàn phím, con chuột nhấp nháy liên tục, cô lên tiếng theo thói quen: “Tiểu An, pha cho chị một cốc café, không đường”.

Tiểu An nghe vậy, chạy đi như bay.

Lục Nhiễm vẫn dán mắt vào màn hình.

Tiết Lễ Giai yên lặng đứng một bên, hạ giọng, như rất ngại làm phiền: “Chị... phải mất bao lâu chị mới làm xong?”.

“Sao hả? Cô vội lắm à? Mai mới cần mà?”.

“Không, chỉ là...”.

Lục Nhiễm cắt ngang, thủng thẳng nói một câu: “Không để cô bị mắng đâu”.

Bị chặn ngang như thế, Tiết Lễ Giai không cam tâm quay sang nhìn màn hình.

Bất giác Tiết Lễ Giai trợn mắt, đến lúc này cô mới phát hiện ra, từng dòng, từng dòng tài liệu lần lượt hiện ra trên màn hình, trong nháy mắt đã xong vài mục, mười đầu ngón tay của Lục Nhiễm nhanh đến nỗi khiến người ta hoa cả mắt, hình như chị ta không cần suy nghĩ mà chỉ là đang đánh máy lại mà thôi.

Đồ robot nữ.

Bất giác, Tiết Lễ Giai mắng thầm trong bụng.

Như có con mắt phía sau, Lục Nhiễm nhếch môi: “Cảm thấy tốc độ rất nhanh đúng không? Cô luyện ba năm cũng có thể đạt được đến tốc độ này”.

Tiểu An bê café đến, Lục Nhiễm nhận lấy, nhấp một ngụm, bỏ xuống, rồi lại tiếp tục gõ chữ.

Đứng một hồi lâu, xem chừng người kia cũng chẳng để ý gì đến mình, Tiết Lễ Giai xem đồng hồ rồi nặn ra một nụ cười: “Làm phiền chị vậy. Chị làm xong cứ để trên mặt bàn hộ em nhé. Em về trước đây”.

Tiểu An “ó” một tiếng, Tiết Lễ Giai đã xách túi đi tới cửa thang máy.

Lục Nhiễm liếc qua, bảo: “Tiểu An, em cũng về đi”.

“Nhưng, chị đến giúp bọn em, ở đây một mình...”.

“Chị không sao, em cứ mặc kệ chị”.

Một lúc sau, Tiểu An bê ghế đến ngồi bên cạnh, cười với cô: “Chị Lục, em cũng chẳng có việc gì, em ở đây với chị”.

Lục Nhiễm không tỏ thái độ gì, cô cũng cảm thấy cô gái lúc này có ý thù địch với mình, mặc dù ban đầu còn cố ý che giấu...

Trợ lý mới của Hàn Mặc Ngôn.

Đột nhiên cô cảm thấy buồn cười.

Khi cô chuẩn bị xong mọi tài liệu, trời đã mờ mờ sáng.

Nhìn tập tài liệu đã được chuẩn bị xong, Lục Nhiễm di chuột, tắt máy tính. Cô giúp Tiết Lễ Giai làm việc này, cũng là vì nể mặt Tiểu An và không muốn Hàn Mặc Ngôn ngày mai gặp rắc rối.

Cô vẫn chưa hoàn toàn nguội lạnh với Hàn Mặc Ngôn, cô thật là... đáng thương.

Đi Tiểu An đang ngồi ngủ tựa vào bàn sang phòng nghỉ, Lục Nhiễm cũng đã mệt đờ người, hai mắt díp vào nhau.

Rõ ràng là sau mấy hôm ngon giấc, thức thâu đêm thế này thật quá sức với cô.

Sau khi rửa mặt, vào thang máy xuống dưới, Lục Nhiễm định đi ăn cái gì.

Có điều, càng đứng lâu trong thang máy cô càng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, vịn vào thành thang máy, Lục Nhiễm bị mất ý thức trong giây lát, nghe thang máy “ding” một tiếng, cô mới bừng tỉnh, bước ra ngoài.

Vẫn còn sớm, mới có vài người đi làm, dáng vẻ vội vã.

Chưa được mấy bước, cô có cảm giác chóng mặt, đầu nặng trĩch chân không vững.

Một tay cô xách túi, một tay đỡ lấy trán.

Lục Nhiễm nghĩ, ra đường rồi lên taxi mọi việc sẽ ổn.

Chưa nghĩ xong, cô bỗng thấy đầu trống rỗng, người ngã về phía trước.

Trước khi ngã xuống một giây, Lục Nhiễm nghe thấy tiếng kêu thất thanh của anh bảo vệ: “Cô Lục”. Cô cầu cho anh bảo vệ kịp chạy đến nơi, để đỡ cô...

Một giây sau, cô đã ngã vào một vòng tay rộng mở.

Hay thật đấy... đêm hôm đến làm việc tốt nên ông trời vẫn thương, số cô vẫn chưa xúi quẩy lắm.

Đó là ý nghĩ cuối cùng của cô trước khi ngất đi.

Hàn Mặc Ngôn đỡ lấy cô gái vừa ngã vào lòng mình, nhất thời sửng sờ.

Giây tiếp theo, Lục Nhiễm đã tự bám vào anh để không bị ngã, Hàn Mặc Ngôn bất giác chau mày.

“Anh Hàn, có cần đưa cô Lục đi bệnh viện không?”.

Rõ ràng là anh bảo vệ đã bị chậm mất một bước, lo lắng nhìn Lục Nhiễm đang hôn mê.

Lục Nhiễm vẫn đang dựa vào Hàn Mặc Ngôn, cảm cô gác lên vai anh, dường như cả trọng lượng cơ thể cô đang đè lên người anh.

Hơi thở nóng rực bên tai, Hàn Mặc Ngôn định đẩy Lục Nhiễm ra, nhưng tay anh vừa chạm vào trán cô thì thấy nóng bừng, chắc là bị sốt.

Anh phải suy nghĩ giữa việc nên đưa Lục Nhiễm đi viện hay là vào công ty.

Anh xem đồng hồ, còn một lúc nữa mới đến giờ họp, nhưng cũng không kịp để đưa cô đi viện.

Hàn Mặc Ngôn lại sờ trán Lục Nhiễm, trông cô không giống người hôn mê, mà giống như đang ngủ.

Suy nghĩ trong một giây, Hàn Mặc Ngôn quyết định, đưa Lục Nhiễm quay lại phòng nghỉ bên cạnh phòng Tổng giám đốc, anh nhớ hình như trong văn phòng vẫn còn một ít thuốc giảm sốt, khi nào họp xong, anh sẽ đưa Lục Nhiễm đi viện.

Phòng nghỉ bài trí đơn giản, một cái giường, một cái bàn, một tủ sách, cũng đơn giản và cùng tông màu với phòng làm việc, là chỗ nghỉ trưa của Hàn Mặc Ngôn.

Đỡ Lục Nhiễm nằm xuống, Hàn Mặc Ngôn mở ngăn kéo tìm kiếm.

Bình thường Hàn Mặc Ngôn ít khi dùng thuốc, nên không biết thuốc để ở đâu, trong lúc tìm kiếm, Hàn Mặc Ngôn buột miệng: “Lục...”.

Mới nghĩ ra Lục Nhiễm vẫn đang nằm ngủ.

Từ trước đến nay, cô còn quen thuộc với mọi thứ ở đây hơn cả anh, dù anh cần thứ gì cô cũng nhanh chóng tìm ra, anh cứ đàng hoàng hưởng thụ sự chu đáo của Lục Nhiễm, mà quên rằng đó không phải việc của cô...

Rõ ràng là cô đã nghỉ việc mấy ngày, nhưng hình bóng thân thuộc của cô vẫn luôn bất chợt xuất hiện trong tâm trí anh.

Mất một lúc lục lọi, anh mới tìm thấy hộp thuốc nhỏ trong ngăn cuối cùng của tủ kéo đặt ở đầu giường.

Hàn Mặc Ngôn đang định đứng dậy thì nhìn thấy khuôn mặt của Lục Nhiễm.

Anh đã quá quen với khuôn mặt này, nhưng hôm nay lại thấy gì khang khác.

Đã quen với một Lục Nhiễm phần chấn, hoặc nghiêm túc, hoặc khiêu chiến, hình như trong trí nhớ của anh chưa bao giờ tồn tại một Lục Nhiễm mềm yếu, đừng nói gì là một Lục Nhiễm nước mắt lưng tròng.

Chắc vì Lục Nhiễm quá kiên cường và cứng rắn, nên Hàn Mặc Ngôn chỉ coi cô là một trợ thủ đắc lực, một cộng sự, mà quên mất rằng thực ra Lục Nhiễm cũng là một sinh vật yếu mềm mãi cảm mang tên phụ nữ.

Lúc này, Lục Nhiễm nằm đó không hề phòng bị, mái tóc lòa xòa trên vai và mặt, gò má ửng hồng vì sốt, ánh mắt sắc sảo bị che khuất bởi hàng mi dày, quầng mắt hơi đen, vẻ mặt nhẹ nhõm, khuôn mặt hiếm khi son phấn đơn thuần như chưa từng tiếp xúc với việc đời.

Hàn Mặc Ngôn đột nhiên nhớ ra... Lục Nhiễm năm nay mới hai mươi lăm tuổi.

Tìm thấy thuốc hạ sốt, Hàn Mặc Ngôn đỡ Lục Nhiễm dậy, nâng cằm cô lên, cho cô uống thuốc và nước ấm.

Thấy Lục Nhiễm đã nuốt thuốc, Hàn Mặc Ngôn lại đỡ cô nằm xuống.

Xong xuôi mọi việc, Hàn Mặc Ngôn mới nhẹ nhàng ra ngoài tiếp tục công việc của mình.

Ở trong phòng, Lục Nhiễm nghe tiếng đóng cửa, chầm chậm mở mắt, ánh mắt ngổn ngang suy nghĩ.

Không phải cô cố ý giành lấy sự thương hại hay đại loại thế, sau khi bị ngã, Lục Nhiễm mới ý thức ra mình đang bị sốt, có thể tại tối qua làm việc quá sức và nhiễm lạnh.

Được Hàn Mặc Ngôn cứu, đúng là ngoài dự đoán của cô.

Cô ngồi dậy, xung quanh hình như vẫn còn lưu lại chút ít hơi ấm của Hàn Mặc Ngôn, tuy lạnh lùng và thiếu vắng tình người, nhưng cô vẫn mê muội, chết không hối cải.

Lục Nhiễm cười đau khổ.

Cô lấy trong ngăn kéo chỗ thuốc Hàn Mặc Ngôn vừa cho cô uống, cũng còn may, thuốc chưa hết hạn. Theo thói quen, cô xem xét lại một lượt, rồi vớt những vỉ thuốc quá hạn vào thùng rác.

Đầu cô nặng trĩu, nhưng vẫn nhớ được là, sáng nay Hàn Mặc Ngôn có cuộc họp.

Cô xuống giường, mở cửa, phòng Tổng giám đốc không một bóng người.

Mọi vật vẫn nguyên vẹn, không có gì thay đổi.

Phía đối diện với Lục Nhiễm có một cánh cửa thông thẳng sang phòng họp.

Cô cẩn thận xoay nắm đấm cửa, mọi người bên trong đều đang tập trung, không ai để ý thấy cánh cửa đang mở hé.

Cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng đĩnh đạc của Hàn Mặc Ngôn, ngữ điệu trịnh trọng, từng từ chính xác sắc bén, thần thái toát ra vẻ tự tin, mọi cử động đều chính xác từng ly từng tí, không có gì khác biệt với người đàn ông Lục Nhiễm từng biết.

Trong công việc anh luôn chứng tỏ mình là kẻ mạnh tuyệt đối.

Đó là Hàn Mặc Ngôn mà cô yêu mê muội, không thể từ bỏ...

Cô khép cửa lại, chút sức lực cuối cùng đã tiêu hao hết, rốt cuộc cô vẫn là một người bệnh, cô đổ vật xuống giường, ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, cô ngửi thấy toàn mùi thuốc khử trùng.

Hình như là ở bệnh viện?

Cô đoán.

Khẽ cử động, cô cảm thấy cổ tay tê mát, hơi đau, một dòng nước mát lạnh từ cánh tay ngấm vào cơ thể... đang truyền nước.

Hàn Mặc Ngôn đã đưa cô đi bệnh viện?

Cô mở mắt, ánh sáng chói mắt, chắc đã quá trưa.

Trên chiếc sofa cạnh giường bệnh, Hàn Mặc Ngôn ngồi đó, máy tính đặt trên đầu gối, trông hơi mệt, một tay chống cằm, một tay di chuột đánh dấu gì đó.

“ Tỉnh rồi hả? ”. Hàn Mặc Ngôn ngồi thẳng dậy, nhìn cô.

“ Cảm ơn anh Hàn đã đưa tôi đến bệnh viện ”.

Hàn Mặc Ngôn hơi nhướn mắt lên, đáp: “ Không có gì ”.

Lúc này còn không có cảm giác gì, giờ cô mới phát hiện ra, cả bữa sáng và trưa đều chưa có gì vào bụng, đói không chịu nổi.

Cố chịu cũng chẳng nghĩa lý gì, Lục Nhiễm tìm cách ngồi dậy.

Hàn Mặc Ngôn để máy tính sang một bên, đỡ cô: “ Cứ nằm yên đi ”.

Lục Nhiễm nói luôn: “ Anh Hàn, tôi đói sắp chết rồi ”.

Hình như không ngờ Lục Nhiễm lại nói câu này, Hàn Mặc Ngôn do dự một lát, rồi nói: “ Cô chờ chút ”.

Rất nhanh, Hàn Mặc Ngôn đem về một bát canh, hơi nóng bốc lên nghi ngút, hương thơm ngào ngạt.

“ Cô có thể tự ăn không? ”.

Lục Nhiễm chỉ cánh tay đang bị truyền nước, cười như mếu: “ Anh thấy tôi có tự ăn được không? ”.

Hàn Mặc Ngôn không nói gì, đưa tay chỉnh đầu giường cao lên.

Vẫn dáng vẻ vô cảm, cái kiêu Hàn Mặc Ngôn đút canh cho cô không thể gọi là chu đáo, mấy lần còn đút nhầm ra ngoài, hoặc là nước canh sánh khỏi thìa, dẩy hết vào quần áo của cô.

Nhưng, không hiểu sao trống ngực Lục Nhiễm cứ đập liên hồi.

Khung cảnh ở bên Hàn Mặc Ngôn khó mà dịu dàng duy mỹ nổi, anh ta quá bình tĩnh, quá thận trọng, nhưng càng như thế, càng toát ra vẻ hấp dẫn mê hoặc người khác.

Gần trong gang tấc.

Muốn nhìn thấy gì, muốn nhận lấy cái gì?

Trong chốc lát Lục Nhiễm trở nên do dự.

Canh đã hết, Hàn Mặc Ngôn nhìn Lục Nhiễm, chỉnh giường như cũ, rồi quay về bên máy tính của mình.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn tiếng lách cách của bàn phím và con chuột.

“Hàn Mặc Ngôn”.

Tiếng gõ bàn phím ngừng lại: “Gì thế?”.

“Anh muốn tôi quay về làm việc, chỉ là vì tôi đã làm trợ lý cho anh ba năm, có thể xử lý tốt các công việc của anh sao?”.

“Nếu không thì còn có nguyên nhân gì nữa?”.

Lục Nhiễm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhìn nghiêng của Hàn Mặc Ngôn, đường nét thật hoàn hảo, cô cười nói: “Anh Hàn, hà tất đã biết mà còn cố hỏi?”.

“Tôi không biết”.

Có quý mới tin.

“Tôi giúp anh xử lý hết những cô Lý cô Trương cô Hà, anh còn nhớ không?”.

Những người con gái vẫn coi Hàn Mặc Ngôn là rùa vàng hoặc cầu nổi đến vinh hoa, dựa vào tuổi trẻ và sắc đẹp mưu đồ không làm mà hưởng... Hàn Mặc Ngôn tuy không nói rõ, nhưng lại ngầm bảo Lục Nhiễm giải quyết hết, tìm lý do điều họ đi, hoặc tìm có cho nghỉ việc, đều do một tay cô lo liệu.

“Cô muốn nói gì?”.

“Tại sao anh lại cảm thấy tôi không giống bọn họ? Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi không có mưu đồ với anh?”.

Giọng Lục Nhiễm không to, nhưng khi cô nói xong, lồng ngực lại phập phồng.

Hàn Mặc Ngôn vẫn gõ máy tính, nhưng không hiểu mình đang viết những gì, lại phải xóa đi.

“Cô Lục, đừng lẫn lộn công việc và tình cảm cá nhân như thế”.

Anh cảm thấy hơi đau đầu.

Bên bàn đàm phán, xưa nay Lục Nhiễm vẫn luôn chất vấn thẳng thắn, sắc bén và hùng hồn như thế, nhưng lúc này đây anh chỉ mong Lục Nhiễm có được chút ít đức tính tốt của người phụ nữ Trung Quốc - mềm mại, uyển chuyển.

Hàn Mặc Ngôn vẫn luôn phân định rõ ràng cuộc sống và công việc.

Anh không có yêu cầu gì với một nửa của mình, tất cả phụ nữ trong mắt anh đều không có gì khác nhau, nên anh chấp nhận mọi chỉ định của bố, có thể chấp nhận nhưng không quan tâm đến chuyện yêu hay không yêu, có tình cảm hay không có tình cảm.

Chỉ duy nhất trong công việc là anh không cho phép mình mơ hồ, lĩnh vực này mới là thế giới của anh.

Lục Nhiễm nhếch mép, cười rất khó coi: “Anh Hàn, tôi nghỉ việc rồi, hiện giờ quan hệ giữa tôi và anh chỉ là tình cảm cá nhân”.

Thời gian ba năm, hơn một nghìn ngày, sớm hôm khuya tối, bây giờ, Hàn Mặc Ngôn bảo cô phải phân biệt công việc và tình cảm cá nhân...

Cô đã quá thất bại.

“Anh Hàn, anh có thể trả lời tôi một câu hỏi, câu hỏi tôi đã hỏi

anh không?”.

“Câu hỏi nào?”.

“... Rốt cuộc là anh đã bao giờ thích ai chưa?”.

Hàn Mặc Ngôn trầm ngâm giây lát, khuôn mặt giá băng đến mức khiến người khác rùng mình, sau cùng thả ra hai chữ: “Chưa từng”.

Đúng là chưa từng “thích” ai...

Rõ ràng là đáp án mong nhận được, nhưng lại khiến Lục Nhiễm trầm ngâm.

Đáp án của Hàn Mặc Ngôn... thật quá cay đắng.

Cô không thể phán đoán một cách chắc chắn xem Hàn Mặc Ngôn nói thật hay giả, bởi cô không biết, trong giây lát im lặng, Hàn Mặc Ngôn đã nghĩ gì.

Cảm giác này thật là tồi tệ.

Vẫn nằm trên giường, Lục Nhiễm nhắm mắt để bình tĩnh lại.

Đáng tiếc là mọi việc không như ý nguyện.

Hết nhắm lại mở mắt, cuối cùng Lục Nhiễm mở choàng mắt ra, thấp giọng: “Anh Hàn, anh có thể qua đây một chút không?”.

“Có việc gì thế?”.

“Qua đây một tí chẳng lẽ lại không được sao?”.

Hàn Mặc Ngôn dừng lại mấy giây, rồi cũng bước qua.

Gần đến bên giường, đột nhiên tay còn lại của Lục Nhiễm tóm lấy vạt áo của Hàn Mặc Ngôn, kéo giật anh xuống.

Không đợi Hàn Mặc Ngôn kịp lên tiếng, Lục Nhiễm chặn lại bằng một nụ hôn.

Lục Nhiễm chưa từng hôn, nhưng không có nghĩa chưa từng nhìn thấy.

Trông mèo vẽ hổ, cô tách môi của Hàn Mặc Ngôn ra, tiến vào bên trong.

Cũng có thể là bản năng, trong phút giây tiếp xúc với Hàn Mặc Ngôn, cô bỏ mặc bản thân mình phóng túng, giây phút chiếm đoạt vắn vít giữa môi và răng, hơi thở trở nên gấp gáp lẫn trong tiếng tim đập thành thịch.

Thình thịch thình thịch.

Từng tiếng từng tiếng, giống như trù yểm.

Hương vị ngọt ấm lan ra trong miệng khiến người ta ngây ngất không thể dứt ra được - ít nhất là Lục Nhiễm cảm nhận như thế.

Hàn Mặc Ngôn vẫn đang sửng sờ vì không ngờ Lục Nhiễm có thể làm vậy, bất ngờ nên không kịp đề phòng, hàm răng đã bị tách ra.

Sau khi tỉnh ngộ, hai tay anh nắm lấy vai Lục Nhiễm định đẩy ra.

Không ngờ, khi phát hiện ra ý đồ đó, Lục Nhiễm cắn chặt răng, nhân lúc Hàn Mặc Ngôn chưa kịp phản ứng, cắn mạnh anh một cái.

Cô cắn không chút nể tình, mặc dù Hàn Mặc Ngôn đã kịp thời lùi lại, nhưng cũng đủ đau điếng người, anh cau mày lại.

Trong miệng thoáng vị tanh, một giọt máu rỉ ra nơi khõe miệng.

Hàn Mặc Ngôn lau miệng, từ trên cao nhìn chăm chăm Lục Nhiễm, tuy không thể hiện rõ ràng, nhưng Lục Nhiễm có thể cảm nhận được vẻ không vui trên mặt Hàn Mặc Ngôn, anh đang đợi, đợi cô một lời giải thích.

Khi làm tất cả những việc này, Lục Nhiễm chẳng hề ân hận. Cô cũng không nhớ rõ mình đã ôm mộng với Hàn Mặc Ngôn bao lâu, giờ cô không thể nhẫn nại thêm và cũng không kịp để ý đến những điều gì khác.

Dưa chín ép không ngọt, nhưng nếu không ép thì cũng chẳng có dưa mà ăn...

Dư vị của Hàn Mặc Ngôn vẫn còn nguyên nơi đầu lưỡi, thậm chí còn cả chút ít vị máu ban nãy, không hề băng giá mà cũng ấm áp và tanh mặn như mọi người.

Vậy, tại sao con người này lại băng giá đến thế?

Cô cúi đầu cười, giã giũa lần cuối cùng: “Hàn Mặc Ngôn, anh không ghét tôi”.

Câu trần thuật.

Cô bỗng ngẩng phắt dậy, nhìn vào Hàn Mặc Ngôn, hỏi tiếp: “Anh có thể tiếp nhận bất cứ người phụ nữ nào mà bố anh sắp đặt, tại sao người đó lại không phải là tôi? Từ hai mươi hai đến hai mươi lăm, Hàn Mặc Ngôn, tôi ở bên cạnh anh ba năm, lẽ nào anh không thể cảm nhận được điều gì?”.

Từ mùa thu lá bay đầy trời đến mùa đông giá lạnh băng tuyết, rồi mùa xuân ấm áp hoa nở và mùa hè trăm hoa khoe sắc, đoạn ký ức nào cũng không thiếu được anh.

Hàn Mặc Ngôn rất bận, năm nào cũng phải mất một phần tư thời gian để đi công tác, là trợ lý cô không chỉ có nhiệm vụ sắp xếp toàn bộ hành trình đi lại mà còn phối hợp giúp đỡ giải quyết các sự vụ khi anh vắng mặt, cũng không tránh được việc cùng Hàn Mặc Ngôn bôn ba khắp nơi.

Cô biết Hàn Mặc Ngôn thích ăn uống thanh đạm, thích ăn cơm hơn thức ăn, thích chơi golf, thích những bộ complet phối màu đen trắng chỉnh tề bên trong chiếc tủ quần áo màu xám, thích nghe những bài hát xưa nhưng không hát nổi một bài, hơi say tàu biển, dị ứng thịt dê...

Cô cứ tưởng mình đã hiểu rõ Hàn Mặc Ngôn, thậm chí là hiểu hơn bất cứ ai... nhưng đến tận bây giờ Lục Nhiệm mới biết sự hiểu biết của mình sao mà nông cạn... Thực ra, cô đã không nhìn thấu được người đàn ông luôn trầm mặc lạnh lùng kia...

Hàn Mặc Ngôn nhếch môi, vẫn khuôn mặt vô cảm, ngữ khí lạnh băng: “Lục Nhiễm, tôi tưởng cô biết rằng làm trợ lý còn tốt hơn là làm bạn gái của tôi”.

Đúng là như vậy, thỉnh thoảng Hàn Mặc Ngôn còn quan tâm đến cấp dưới ốm đau hay có việc gì, còn quan hệ với bạn gái chỉ hoàn toàn là ứng phó một cách hình thức. Chuyện tình yêu với Hàn Mặc Ngôn giống như một nhiệm vụ tên là kết hôn sinh con, được thực hiện theo đúng trình tự, cứ thế mà làm, chẳng mất công sức gì.

Tiếng cười của Lục Nhiễm có đôi chút mỉa mai: “Ai trông mong gì chút quan tâm cón con của anh, nếu không phải vì thích anh, ai có thể nhẫn nại chịu đựng để làm trợ lý cho anh, tôi không tin là anh lại không cảm nhận được chút nào!”.

Hình như vì bị ép đến cực điểm, Lục Nhiễm dứt khoát nói ra hết những suy nghĩ của mình.

Đến lượt Hàn Mặc Ngôn rơi vào im lặng.

Cũng không phải trong suốt ba năm qua anh chưa từng có phán đoán này, nhưng vì họ tiếp xúc với nhau hoàn toàn vì công việc, chút ít tình cảm mơ hồ đó đã sớm bị thay thế bằng những sự việc khác, hướng hồ từ trước đến giờ anh không hề để tâm đến việc này.

Nhưng khi nghe Lục Nhiễm buột miệng như thế, đúng là Hàn Mặc Ngôn chưa thể thích nghi ngay.

Vẫn im lặng.

Lục Nhiễm lại mở mắt, đầu óc nặng trĩu, cánh tay tê buốt, giống như là tâm trạng buồn bực kia đã lan ra khắp cả cơ thể. Cố nén nỗi bực tức chỉ muốn nện cho anh một trận, cô lãnh đạm nói: “Bỏ đi, anh Hàn, tôi đau đầu quá, ngủ trước đây”.

Vùi đầu vào gối, Lục Nhiễm nhắm mắt lại, đợi mãi không thấy Hàn Mặc Ngôn nói gì, cũng không cắt nghĩa ra là thất vọng hay thế nào, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mộng寐 mê man, không biết đâu là hư, đâu là thực.

Cô quay trở về năm hai mươi hai tuổi, vừa đến thử việc, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với Hàn Mặc Ngôn ở cự ly gần.

Có thể trở hết tài năng trong buổi phỏng vấn một mất một còn đó, với cô đã là một việc cực kỳ vui mừng.

Chưa đến thời gian làm việc, cô mặc một bộ quần áo mới tinh đến văn phòng của Hàn Mặc Ngôn, khẽ gõ cửa.

Hồi lâu không ai mở cửa, cô rón rén bước vào.

Phòng làm việc không có một ai, bên trong có một cái cửa nhỏ.

Sự kinh ngạc làm tiêu tan cảm giác lo lắng lúc mới đến, Lục Nhiễm cũng không có ý định mở cửa, nhưng cô bất ngờ nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đang ngủ, dáng điệu mệt mỏi.

Không thể ngờ vừa mới đến đã có phúc phận này, Lục Nhiễm đang định ngó nghiêng nhìn trộm, thì ở bên kia Hàn Mặc Ngôn bỗng mở choàng mắt, ánh mắt lạnh lùng: “Cô là ai, đi ra ngay”.

Điếc không sợ súng, Lục Nhiễm căn bản không nghe thấy nửa câu sau, cô vội đứng thẳng dậy, hai con mắt nhìn chăm chăm vào lồng ngực vạm vỡ của Hàn Mặc Ngôn dưới lớp áo sơ mi chưa kịp cài cúc ngực, không chớp mắt, nụ cười tự tin đẹp mắt: “Tôi là Lục Nhiễm, trợ lý mới đến, mong anh chỉ giáo”.

Chuyển sang cảnh khác, Hàn Mặc Ngôn đang chỉ vào bản kế hoạch cô vừa làm xong, mặt mũi vẫn lạnh lùng: “Cô thức suốt đêm để làm thứ này sao?”.

Lục Nhiễm cười cười vẻ tự đắc: “Vâng”.

Hàn Mặc Ngôn thuận tay xé nát tập tài liệu, miệng nhả ra bốn chữ: “Rác rưởi, làm lại”.

Lục Nhiễm cắn răng, cười vẻ không sao: “Anh xé làm gì chứ, đằng nào tôi cũng còn bản mềm mà. Có điều, anh cũng nên nói cho tôi biết vấn đề ở chỗ nào, nếu không thì tôi biết làm lại thế nào?”.

Hàn Mặc Ngôn nhìn thoáng cô một cái, rất bình tĩnh: “Cô là trợ lý

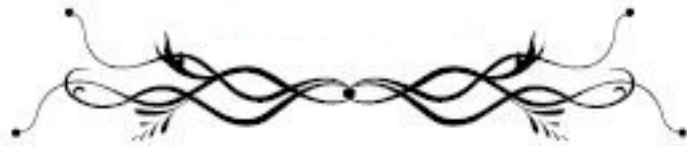
của tôi, cô phải thuận theo tôi, chứ không phải tôi thuận theo cô. Tôi trả lương cho cô không phải để giảng bài cho cô”.

Dọn dẹp hết đồng giấy vụn, Lục Nhiễm chớp mắt, xua tan bóng tối u ám: “Làm lại thì làm lại, sớm muộn gì rồi cũng có một ngày tôi sẽ trở thành một trợ lý khiến anh vừa ý”.

Khi tỉnh lại, Lục Nhiễm ôm đầu im lặng hồi lâu.

Không khí kích động lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, sót lại trên cơ thể cô chỉ còn lại bản năng.

Bản năng yêu.

Hàn Sâm nói với Hàn Mặc Ngôn: Đã đến lúc con phải kết hôn rồi.

Ngày hôm sau, không đợi Hàn Mặc Ngôn đến, Lục Nhiễm tự làm thủ tục ra viện.

Mấy ngày sau, cô không gặp lại Hàn Mặc Ngôn, cũng không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào.

Việc cô đến giúp Tiết Lễ Giai, ngoài Tiểu An gọi điện cảm ơn ra, cô không nhận được tin tức nào khác.

Chắc là Tiết Lễ Giai cũng chẳng bao giờ nói chuyện đó với Hàn Mặc Ngôn.

Chỉ có Hướng Diễm gọi điện hỏi cô xem cuối tuần có đi xem phim không.

Cũng chẳng có việc gì, Lục Nhiễm suy nghĩ giây lát rồi nhận lời.

Cô trang điểm nhẹ, thay một chiếc váy màu xám nhạt, kết hợp cùng chiếc cài áo màu lông chim bồ câu, xách túi đi ra cửa.

Hướng Diễm đã đỗ xe trước cổng khu nhà cô ở.

Anh xuống xe mở cửa, mỉm cười nói: “Hôm nay em rất đẹp”.

Lục Nhiễm cũng trả lời: “Còn anh thì vẫn đưa đẩy thế”.

Hướng Diễm không nhịn được cười, lên xe nổ máy phóng đi.

Vẫn là chiếc xe Passat hôm nọ, có điều hôm nay trong xe đã lắp

thêm điều hòa, đồ trang trí và đệm ghế, trông ra dáng và sinh động hơn lần trước rất nhiều.

Không biết là do trùng hợp hay dự đoán trước, Hường Diễm mặc một bộ quần áo thường ngày màu xám, hình ảnh phản chiếu của hai người trên cửa kính phía trước, ăn ý bất ngờ, trông cứ như là trang phục đôi của các cặp tình nhân.

Ngồi trong xe, Lục Nhiễm cầm tấm vé xem phim Hường Diễm đưa, lật xem, vé xem phim bây giờ vẫn xấu xí và kèm theo các mẫu quảng cáo nhỏ.

Không biết đã bao nhiêu lần Lục Nhiễm phải đi mua vé cho Hàn Mặc Ngôn và bạn gái, còn bản thân cô thì chưa từng xem.

Vật vẫn đây mà người ở đâu.

Cũng đến lượt cô một lần vào vai nữ chính sao?

Hường Diễm dừng xe trước cổng rạp chiếu phim, chưa vội vào ngay mà còn đi mua hai bịch bỏng ngô to nhất và hai cốc Coca cola.

Lục Nhiễm nhìn hai bịch đồ to tướng vừa bị bỏ vào trong lòng, không biết nói gì.

“Anh mua nhiều thế này, chúng ta ăn làm sao hết được?”.

“Ăn không hết thì bỏ đi”. Hường Diễm cười híp cả mắt: “Đại gia có tiền mà”.

“...”.

“Anh đùa thôi, ai vào rạp chiếu phim mà chẳng đem theo những thứ này? Trước đây không có cơ hội, bây giờ... anh hy vọng ít nhất thì có thể làm cho mọi việc hoàn hảo”.

Giọng nói của Hường Diễm rất chân thành, Lục Nhiễm cũng cảm thấy xúc động.

Không để cô kịp nói thêm, Hường Diễm kéo cô vào rạp.

Khi họ tìm thấy chỗ ngồi vẫn còn sớm, cũng chưa đông lắm, rồi mọi người dần dần kéo vào, ngồi kín xung quanh.

Bỗng vang lên một giọng nữ chói tai.

“Hàng này, chỗ của anh là mười lăm, của em là mười sáu”.

Lục Nhiễm nhìn qua, thấy Hàn Mặc Ngôn và bạn gái mới của anh đang đứng phía bên kia hàng ghế của cô, Hàn Mặc Ngôn vẫn cái dáng vẻ không lộ cảm xúc, còn cô gái thì có vẻ rất thận trọng e dè.

Âm hồn không tan.

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lục Nhiễm.

Bình tĩnh lại thì biết rằng việc gặp nhau cũng chẳng có gì to tát, thành phố này không quá rộng lớn, đi xem phim đa phần ai cũng chọn rạp này.

Được bịch bồng ngô to dùng che khuất, Hàn Mặc Ngôn và Ngô Kỳ không nhìn thấy cô mà tìm thấy chỗ của mình và ngồi xuống.

Hai kẻ đáng chết mà không chết đó đang ngồi ngay ở hàng ghế trước mặt cô.

Rõ ràng là Hương Diễm cũng đã phát hiện ra, đang định nói gì với Lục Nhiễm, cô ra dấu “suyt” một tiếng, rồi tiện tay nhét luôn bồng ngô vào miệng Hương Diễm, Hương Diễm cố ăn cho hết chỗ bồng ngô, nín thình.

Buổi chiều bắt đầu, đèn trong rạp tắt hết.

Quảng cáo chút xíu rồi chiếu phim, hiệu ứng âm thanh trong rạp rất tốt, cho dù là ngồi ở giữa rạp, âm thanh vẫn vang rõ ràng bên tai.

Lục Nhiễm vừa ăn bồng ngô vừa uống Coca cola, nhưng không còn lòng dạ nào xem phim.

Cô gái ở hàng ghế trước, từ lúc phim bắt đầu chiếu đã dựa đầu vào vai Hàn Mặc Ngôn như một con chim nhỏ, Hàn Mặc Ngôn không hề đẩy ra.

Hàng ghế của họ thấp hơn hàng ghế của cô một bậc, không hề che khuất tầm nhìn, nhưng Lục Nhiễm vẫn cảm thấy vô cùng chướng mắt, trông cô nhai bông ngô mà không khác gì đang nghiền răng nghiền lợi.

Thứ tình cảm đang ức chế trong người... gọi là đổ ky.

Không khó khăn gì để nhận ra.

Bên cạnh, Hường Diễm nhẹ nhàng: “Khó chịu à?”.

Anh đã không hỏi cô có còn thích Hàn Mặc Ngôn không.

Lục Nhiễm do dự một lát rồi gật đầu.

Hường Diễm vỗ vỗ vào vai cô, trong bóng tối ánh mắt anh sáng rực, lóa mắt người đối diện: “Anh có thể cho em mượn bờ vai, em dựa vào vai anh... cứ coi như là đang dựa vào vai của Hàn Mặc Ngôn”.

Không cử động, không nói gì, Lục Nhiễm chỉ quay sang nhìn Hường Diễm.

Im lặng mấy giây, cô lãnh đạm nói: “Anh hà tất phải như thế, em không có ý biến anh thành vật thế thân”.

Hường Diễm cười: “Nếu anh nói anh không ngại làm vật thế thân thì sao?”.

“Anh...”.

So với phụ nữ, đàn ông càng để ý đến lòng tự tôn và sự tự tin, làm vật thế thân cho người đàn ông khác trước mặt người phụ nữ của mình, việc này... đúng là quá uất ức rồi.

Thấy Lục Nhiễm không biết nói gì, Hường Diễm nhướn mắt, cười ra vẻ rất tự nhiên: “Em đừng có nghĩ anh thành thánh mẫu thế, anh làm thế vì tin rằng rồi sẽ có một ngày anh có thể thay thế vị trí của anh ta, thế nên hiện giờ anh có thể không phiền lòng mà an ủi em”.

Tiếng nói chuyện bất giác lớn dần, không ai để ý đến hàng ghế

trên có người khẽ quay xuống.

Nghe Hường Diễm nói xong, Lục Nhiễm cũng không hiểu mình buồn hay vui.

Trái tim cô trở nên mềm yếu.

Kiên cường trong cái vỏ bọc mạnh mẽ quá lâu, cũng đến lúc không còn sức lực, người phụ nữ nào không mong muốn được ở trong vòng tay của người ta, được yêu chiều, nũng nịu.

Nhắm mắt lại, ôm bịch bông ngô to tướng đến buồn cười, Lục Nhiễm nghiêng đầu dựa vào vai Hường Diễm.

Tiếng ồn trong rạp chiếu phim bỗng chốc trở nên im ắng.

Cô tưởng tượng mình đang dựa đầu vào vai Hàn Mặc Ngôn, trong lòng dần trở nên yên ổn tĩnh lặng.

Hồi ức như xuyên qua biển ý thức, trào lên mạnh mẽ.

Một lần đi công tác, xe bị hỏng giữa đường, Hàn Mặc Ngôn quyết đoán bỏ xe lại, dẫn theo Lục Nhiễm bắt một chiếc xe hàng trên đường cao tốc, đến thành phố gần nhất.

Không gian trong xe hàng chật hẹp, mùi hôi nồng nặc, hai con người ăn mặc chỉnh tề chen chúc trong đó.

Do thiếu ngủ và hơi say xe nên Lục Nhiễm ngủ gà ngủ gật, rồi dần dần dựa vào vai của Hàn Mặc Ngôn, Hàn Mặc Ngôn sau khi hỏi han tình hình, không những không đẩy cô ra, mà còn vòng tay ôm cô, giữ cô khỏi ngã.

Cô say lên say xuống, không kịp có ý gì khác, chỉ cố kiếm chỗ dựa cho chắc.

Nhiệt độ cơ thể và khí chất lạnh lùng của riêng anh đã truyền qua người Lục Nhiễm trong cự ly gần nhất, cô dần dần chìm vào giấc ngủ, cảm giác yên ổn trong tĩnh lặng, nếu có thể, cô muốn cả đời được dựa vào bờ vai ấy.

Cả cuộc đời.

Hàng mi rung rung, cảm giác ươn ướt.

Trên màn ảnh đang đến đoạn âu yếm quấn quýt.

Hai nhân vật nam nữ chính ôm chặt lấy nhau, nam chính cúi thân cúi xuống bờ môi người con gái, lúc đầu nhẹ nhàng, càng về sau càng dữ dội...

Trong rạp phim người lớn bịt mắt trẻ con, những đôi yêu nhau thì rục rịch chuyển động.

Lục Nhiễm mở to hai mắt, ở hàng ghế trên Ngô Kỳ đang xích lại gần Hàn Mặc Ngôn hơn nữa, như muốn ngẫm ra hiệu điều gì.

Hàn Mặc Ngôn không có phản ứng gì.

Ngô Kỳ lại lấy khuỷu tay huých huých anh, Hàn Mặc Ngôn nghiêng mặt qua, trong ánh sáng đan vào nhau, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi đường nét trên khuôn mặt anh.

Một khuôn mặt đẹp, nhưng tận cùng băng giá.

Ngô Kỳ có vẻ phẫn nộ.

Lục Nhiễm không nhịn được, cười ra thành tiếng, chẳng lẽ cô ta hoang tưởng rằng Hàn Mặc Ngôn có thể hôn cô ta ở chốn công cộng thế này?

Hàn Mặc Ngôn là ai chứ? Mộng tưởng anh ta trở thành cao thủ tình trường hay công tử phong lưu là một suy nghĩ hão huyền. Hàn Mặc Ngôn thậm chí còn máy móc và lạnh lùng hơn một người máy, người máy ít nhất còn có thể xảy ra sự cố, Hàn Mặc Ngôn thì... hoàn toàn không thể, anh ta lý trí như một người chết.

Điệu cười mỉa mai quen thuộc khiến cho Ngô Kỳ chú ý.

Cô ta quay lại, nhìn thấy Lục Nhiễm đang dựa đầu vào vai Hường Diễn thì thay đổi ngay nét mặt, vẻ phẫn nộ lúc nãy hoàn toàn biến mất, cô ta khoác lấy cánh tay Hàn Mặc Ngôn, cười tươi như hoa, cứ

như là hai người họ vẫn ân ái mặn nồng, tất cả những gì Lục Nhiễm vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

“Trợ lý... cô Lục, cô và bạn trai cũng đi xem phim à, thật là trùng hợp quá!”.

Lục Nhiễm ngồi thẳng dậy, cười duyên: “Vâng, trùng hợp thật”.

Cô cảm giác Hường Diễm thoáng nhìn mình kinh ngạc, nhưng anh đã kịp lấy lại nụ cười thân thiết, hỏi thăm Ngô Kỳ: “Rất vui được gặp cô, không biết cô là...”.

Ngô Kỳ nhanh nhẩu đáp lời: “Tôi là bạn gái của Hàn Mặc Ngôn, chúng ta đã gặp nhau lần trước rồi mà”.

Hường Diễm như thể giờ mới nhớ ra, xấu hổ xoa xoa sống mũi: “Tôi nhớ ra rồi, trí nhớ của tôi thật chẳng ra sao, sao lại có thể không nhớ ra một cô gái đẹp như thế này chứ?”.

Lục Nhiễm nghĩ, Hường Diễm miệng lưỡi trơn tru như thế... có phải vì bản năng của một luật sư?

Nhưng trong lúc họ hàn huyên, Hàn Mặc Ngôn không nói một lời nào, ngồi nhìn ba người họ, cứ như thể... anh hoàn toàn là một người ngoài cuộc.

Bất giác cô quay sang nhìn Hàn Mặc Ngôn, phát hiện ra Hàn Mặc Ngôn cũng đang nhìn cô từ lúc nào.

Ánh mắt đen như màn đêm khiến người ta không thể đoán biết những suy nghĩ bên trong.

“Nếu hai người rảnh, chi bằng xem xong phim chúng ta cùng đi ăn?”.

“Cung kính không bằng tuân lệnh”.

Khi Lục Nhiễm định thần lại, Hường Diễm và Ngô Kỳ đã hẹn hò cả hội đi ăn cơm.

Hơi quay lại, Lục Nhiễm lạnh mặt nhìn Hường Diễm: “Anh quyết

định thay em đây à?”.

Hương Diễm nhún vai cười: “Ăn một bữa cơm cũng có làm sao, xem phim đi”.

Thái độ thoải mái của Hương Diễm khiến Lục Nhiễm không thể tỏ ra tức giận, trong lòng bực bội mà ngồi đó xem phim.

Tất nhiên là cô càng chẳng có lòng dạ nào tiếp tục xem phim, có điều, có thể đã biết sự có mặt của họ đằng sau, hai người đằng trước không còn chướng mắt như lúc trước.

Bộ phim kết thúc.

Cho dù không cam tâm tình nguyện, nhưng Lục Nhiễm vẫn đi theo bọn họ đến một nhà hàng gần đó.

Lục Nhiễm không hề thích ăn cơm trong những nhà hàng sang trọng, đi theo Hàn Mặc Ngôn bao nhiêu năm nay, đã phải đi ăn ở không biết bao nhiêu nhà hàng, chỗ nào cũng như chỗ nào, một kiểu thức ăn, một kiểu thái độ phục vụ, chỉ cần vào đó là thói quen nghề nghiệp phát tác, những cảm xúc bị kìm nén cứ ùa về.

“Không muốn đi à?”. Hương Diễm khẽ hỏi.

Lục Nhiễm muốn gật, nhưng cuối cùng cô lại lắc đầu.

Ổn định chỗ ngồi xong, phái nữ gọi món.

Lục Nhiễm nhìn qua, chọn đại hai món rồi đưa thực đơn cho người phục vụ.

Ngô Kỳ bên phía đối diện cầm lấy quyển thực đơn, cẩn thận chỉ tay và đọc tên từng món, rồi lại chỉ từng món ăn hỏi người phục vụ.

Nhìn ba người kia ngồi đó, Lục Nhiễm không muốn mở miệng tí nào.

Cô không bao giờ nghĩ lại có thể gặp mặt Hàn Mặc Ngôn, nếu biết thế này, chẳng đời nào cô chịu ra khỏi cửa.

Người duy nhất thoải mái trong ba người là Hường Diễm.

Anh nghịch ngợm chiếc cốc uống trà trong lòng bàn tay, lịch sự bắt chuyện với Hàn Mặc Ngôn.

Những câu chuyện bên bàn ăn, dạo này làm gì, làm ở đâu, rồi thì thị trường cổ phiếu, đầu tư thế nào...

Hàn Mặc Ngôn trả lời đơn giản, không ra lạnh lùng cũng không ra nồng ấm.

Hai người nói qua nói lại, khiến không khí bớt lãnh đạm.

Ngô Kỳ dường như cũng muốn bắt chuyện với cô.

“Cô Lục giờ làm gì rồi?”.

“Không làm gì hết, ở nhà thôi”.

Tuy là nói thật, nhưng lại chặn ngang Ngô Kỳ, khiến cô ta không biết tiếp tục thế nào.

Biết rằng Ngô Kỳ chỉ là bạn gái trên danh nghĩa của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm không hề có ý muốn làm khó đối phương, cô định chuyển đề tài.

Đột nhiên, Hàn Mặc Ngôn lên tiếng: “Cô đã suy nghĩ xong chưa?”.

Lục Nhiễm ngó người một lúc mới hiểu ra ý của Hàn Mặc Ngôn.

Ở tiệc đính hôn lần trước, Hàn Mặc Ngôn nói: “Tôi sẽ giữ lại vị trí cho cô một tuần”.

Tính thời gian, hôm nay vừa đúng một tuần.

Cô không hề có ý định quay lại, nhất là sau khi gặp Tiết Lễ Giai.

Cô không thể không thừa nhận, cô không thích Tiết Lễ Giai, không thích một chút nào.

Thế là, cô gằn như buột miệng: “Anh Hàn, anh đã có trợ lý mới

rồi, còn hỏi tôi làm gì”.

Hình như Hàn Mặc Ngôn không phát hiện ra mùi thuốc nổ trong ngữ khí của cô, vẫn bình tĩnh trần thuật: “Ý cô là trợ lý Tiết đúng không? Năng lực làm việc của cô ấy không thể bằng cô, nếu cô quay về, cô ấy sẽ làm phó cho cô”.

Lục Nhiễm không ngờ Hàn Mặc Ngôn lại nói như thế.

Tiết Lễ Giai ngồi vào vị trí trợ lý của Hàn Mặc Ngôn, chắc chắn phải có những thao túng đằng sau, điều này thì không cần suy nghĩ cũng biết. Có bao nhiêu người cả năng lực và phẩm chất đều trội hơn Tiết Lễ Giai mà Hàn Mặc Ngôn lại đồng ý nhận cô ta đã chứng tỏ điều này, còn bây giờ... cô không nghĩ Hàn Mặc Ngôn có thể để cho người không có bệ đỡ gì như cô trở về và bắt Tiết Lễ Giai dễ dàng hạ vị.

Liên tưởng đến thái độ của mình đối với Hàn Mặc Ngôn từ lúc nghỉ việc, Lục Nhiễm chợt cảm thấy thái độ đối đầu của mình thật chẳng ra làm sao.

Cô có thể oán thán Hàn Mặc Ngôn, còn Hàn Mặc Ngôn không nhất thiết phải có tình cảm với cô.

Là một cấp trên, Hàn Mặc Ngôn đối xử với cô thế là quá tốt rồi.

Cô quay sang cười, định xua tan mùi thuốc nổ lúc nãy: “Lúc ăn cơm không nên nói những chuyện này”.

“Được rồi”.

Bốn người chẳng ăn được bao nhiêu, nhưng ngoài hai món Lục Nhiễm gọi, trên bàn còn sáu, bảy món khác.

Lục Nhiễm ngắm nghía, giá không rẻ chút nào.

Cô hơi lắc đầu, đúng là Hàn Mặc Ngôn có tiền, nhưng có tiền không đồng nghĩa với lãng phí, Hàn Mặc Ngôn không bạc đãi bản thân, nhưng cũng không tiêu hoang một đồng nào, tính cách tiêu biểu của một thương nhân.

Quả nhiên, nhìn thấy một bàn đầy ắp thức ăn, Hàn Mặc Ngôn liếc

xéo Ngô Kỳ.

Ngô Kỳ nắm lấy khuỷu tay Hàn Mặc Ngôn, lắc khẽ, cười rất ngọt ngào: “Anh đừng trách em gọi nhiều quá nhé, toàn là những món em thích ăn”.

“Không sao”. Hàn Mặc Ngôn bình thản trả lời.

Nghe thấy thế, Ngô Kỳ lại cười ngọt ngào với Hàn Mặc Ngôn và quay sang nhìn Lục Nhiễm đầy ẩn ý.

Lục Nhiễm cúi đầu cười nhẹ, nhưng không thành tiếng.

Đã chẳng còn gì phải tranh chấp với nhau.

Tiếng bát đĩa va vào nhau lách cách, Lục Nhiễm cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

Hai món cô chọn đều là món thanh đạm, khẩu vị của Ngô Kỳ thì đậm đà hơn, toàn những món nhiều dầu, nhiều đạm và cay.

Lục Nhiễm không ăn được cay, vừa thử một tí đã uống bao nhiêu trà, chẳng mấy chốc, cốc trà đã cạn hết.

Cô thử nhẹ, để tan hết vị cay.

Đột nhiên có người nói bên tai cô: “Không ăn được cay thì đừng ăn”. Có thể đôi chút quan tâm đã bị che lấp hết bởi giọng nói lạnh băng.

Lục Nhiễm lại hít vào một hơi, mới trả lời: “Không sao...”.

Chưa nói xong, Hường Diễm đã cắt ngang: “Tiểu Nhiễm, không ăn được cay à? Lần trước mình đi ăn lẩu, anh thấy em ăn rất vui nên không phát hiện ra, xin lỗi nhé...”.

Nói xong, anh giơ tay định vẫy phục vụ mang thêm trà, chẳng ngờ bị Ngô Kỳ nhanh nhẩu chặn lại: “Anh Hường, gọi trà chi bằng gọi rượu giải cay”.

Không đợi Hường Diễm lên tiếng, Ngô Kỳ lại làm ra vẻ nhớ ra:

“Mà cô Lục trước đây làm trợ lý, chắc uống rượu giỏi lắm, thật là xin lỗi, lúc này tôi quên chưa gọi rượu”. Nói xong quay sang gọi mấy chai rượu vang.

Đúng là Lục Nhiễm biết uống rượu, nhưng đó là tiếp khách. Rượu lên, Lục Nhiễm chỉ để rót nửa ly rồi ra hiệu ngừng.

Ly của Hàn Mặc Ngôn gần đầy.

Lục Nhiễm chợt hiểu ra ẩn ý của Ngô Kỳ... muốn chuốc rượu Hàn Mặc Ngôn.

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến chẳng ai kịp phản ứng.

Hương Diễm nhìn Lục Nhiễm, Lục Nhiễm khẽ lắc đầu, không nói gì.

Cô hoàn toàn không biết tử lượng của Hàn Mặc Ngôn.

Người đủ tư cách mời Hàn Mặc Ngôn uống rượu không nhiều, anh ta không ham uống, được mời thì sẽ uống, nhưng không phải cái kiểu giả vờ hào khí một hơi cạn sạch, thường thì chỉ nhấp môi, vì thế cô chưa bao giờ nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn uống say, cũng không biết anh đã say bao giờ chưa.

Nghĩ đến đây, Lục Nhiễm lại cảm thấy bất lực vì mình một lần nữa lại nghĩ tới Hàn Mặc Ngôn.

Thói quen xấu, không biết khi nào mới bỏ được.

Lục Nhiễm vẫn cảm thấy cay, theo thói quen, cô uống thêm vài ngụm rượu.

Thần trí vẫn tỉnh táo, chỉ là hai gò má ửng hồng lên.

Chợt nhận ra là, cũng lâu rồi cô chưa uống nhiều rượu thế này, chắc tại lâu ngày mới uống, nên hơi rượu đã lên mặt.

Bất giác cô quay sang nhìn Hàn Mặc Ngôn đã bị Ngô Kỳ chuốc cho không ít rượu, tuy chưa say nhưng rượu cũng đã ngấm vào người khiến ánh mắt trở nên ôn hòa hơn, như có mây mù lãng đãng che

phủ.

Lục Nhiễm chỉ liếc qua, rồi quay đi ngay.

Chỉ riêng ánh mắt ấy cũng đủ khiến cô ngất ngây thêm vài phần.

Say rồi sao?

Lục Nhiễm chớp mắt, cảm thấy đầu nặng trĩu, cô vô thức dựa vào vai Hường Diễm.

Cô khẽ nhắm mắt, cười vu vơ.

Hường Diễm: “Lục Nhiễm, em không sao chứ?”.

Lục Nhiễm lắc đầu, ấn ấn vào hai bên Thái Dương: “Em không sao, chỉ hơi đau đầu, một lát là hết ngay”.

Trong giây lát cô mở mắt ra, nhìn thấy hai con mắt đen láy của Hàn Mặc Ngôn bỗng chuyển từ hiền hòa sang giá lạnh, cảm thấy ánh nhìn của cô, Hàn Mặc Ngôn quay đi chỗ khác.

Lục Nhiễm cũng im lặng, mặc cho thoáng ngất ngây dần dần tan đi.

Cuối cùng cũng ăn xong, không biết tại sao Lục Nhiễm cảm thấy như trút được gánh nặng, đối với cô, ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn luôn có một áp lực vô hình.

Nhưng không ngờ là lúc thanh toán đã xảy ra chút vấn đề.

Là vì có hai người đàn ông nên việc tranh nhau trả tiền khá quyết liệt, Hàn Mặc Ngôn định thanh toán thì Hường Diễm không chịu.

Tuy rằng hai người vẫn người này bằng giá lạnh lòng người kia tươi cười hơn hở, nhưng chẳng ai có ý nhường ai.

Tranh nhau vì việc này, thật là...

Kết quả cuối cùng là mỗi bên nhượng bộ một ít, mỗi người trả một nửa, rồi đưa bạn gái của mình về nhà.

Ngồi trong xe của Hường Diễm, Lục Nhiễm vẫn thấy đau đầu, cô hạ cửa xe, mặc gió mơn man trên mặt.

Gió nhẹ thổi tan hơi rượu khiến Lục Nhiễm cảm thấy thoải mái hơn, nói năng cũng tùy hứng: “Lúc nãy hai anh thật là ấu trĩ”.

“Em nói gì... à việc giành nhau trả tiền ấy à? Đàn ông ai cũng thế cả thôi, hưởng hồ đối tượng là anh ta, đi cùng em mà ăn cơm miễn phí của người ta thì thật mất hình tượng quá, tuy cuối cùng cũng không gọi là thành công...”.

Nghe Hường Diễm giải thích một hồi, Lục Nhiễm cắn nhẹ môi đáp: “Cảm ơn anh tối nay nhé”.

“Cảm ơn cái gì?”. Hường Diễm mỉm cười: “Người nói cảm ơn phải là anh chứ, cảm ơn cô bạn gái xinh đẹp đã nhận lời mời của anh. Không biết điều này có đồng nghĩa với việc chúng ta có thể tiến thêm một bước để tìm hiểu nhau không?”.

Cái kiểu được voi đòi tiên này đúng là phong cách của luật sư.

Lục Nhiễm bật cười: “Em không có dự định này”.

“Nhưng mà...”. Hường Diễm nhìn Lục Nhiễm, thái độ trở nên thành thật: “Nhưng mà, lúc nãy em đã ngầm nhận anh là bạn trai của em, em không sợ bị phát hiện sao?”.

“Em không quan tâm”.

“Được rồi, em thắng rồi...”. Giọng nói của Hường Diễm đầy vẻ cam chịu thất bại.

Lục Nhiễm không nhịn được cười: “Cảm ơn đã nhường”.

“Thật hết cách, thành lữ quá chắc, không thể tấn công, xem ra anh phải lùi một bước, quay về điểm xuất phát”.

Nói thế, nhưng khuôn mặt Hường Diễm vẫn nguyên một nụ cười rạng rỡ.

Không khí khi ở bên Hường Diễm rất hòa hợp, giống như những

người bạn thân thiết lâu ngày, cười đùa vui vẻ, nói năng thoải mái.

Nhưng... đó không phải cảm giác ở bên cạnh người yêu, tim không đập nhanh, càng không có sự hấp dẫn nguy hiểm, cũng không có cái khí chất có thể ảnh hưởng đến tình cảm và thế giới của cô.

Hương Diễm không đem đến được cho cô điều đó.

Giờ làm việc, café nóng trước mặt.

Hàn Mặc Ngôn cúi xuống xem tập tài liệu Tiết Lễ Giai vừa đem đến, rất ngắn gọn súc tích, không một chữ thừa, đề mục rõ ràng, số liệu so sánh phân tích gọn ghẽ sắc sảo, đây là thành quả công việc đầu tiên của Tiết Lễ Giai kể từ khi đến làm việc tới nay.

Tiết Lễ Giai có thể ở lại làm việc, một phần vì có người gửi gắm, một phần vì Hàn Mặc Ngôn không thể xác định người trợ lý tiếp theo sẽ thế nào, nên quyết định nhẫn nại.

Người trợ lý mà anh mong muốn chính là Lục Nhiễm, anh cũng hy vọng cô sẽ quay trở lại.

Làm trợ lý của anh ba năm, Lục Nhiễm là một trợ lý mẫn cán không ai bì kịp, từ khởi đầu không biết gì đến bước có thể giúp anh giải quyết mọi việc một cách toàn mỹ, sự tiến bộ của cô khiến người khác phải nể phục.

Vì thế khi cô bỏ đi anh mới cảm thấy không thể... thích ứng được.

Sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn trong lòng, Hàn Mặc Ngôn bấm nút gọi Tiết Lễ Giai.

Cô gái mặc một bộ đồ màu phấn hồng, mái tóc thẳng xõa xuống vai, ánh mắt uơn ướn nhìn anh lo lắng, dáng điệu thật khiến người khác thương cảm.

“Bản tài liệu này làm rất tốt, cô về chuẩn bị tài liệu hợp tác với Kỳ Hâm vào tháng sau”. Hàn Mặc Ngôn uống một ngụm café, khẽ chau mày, đặt cốc xuống: “Đi pha cho tôi một cốc café nữa”.

Nói xong, cũng chẳng thèm nhìn Tiết Lễ Giai.

Tiết Lễ Giai cẩn thận lấy lại tập tài liệu, tiếng giày cao gót cộp cộp hai tiếng, rồi im ắng trở lại.

Bị người khác nhìn chăm chăm, ngay cả Hàn Mặc Ngôn cũng cảm thấy không thoải mái.

“Còn có việc gì không?”.

Tiết Lễ Giai chớp mắt, định nói gì lại thôi.

Tất nhiên là Tiết Lễ Giai có việc, bảo cô làm việc gì đơn giản còn được, đằng này bắt cô giống như người máy nữ kia làm ra một bản kế hoạch mà cô không hiểu gì, hoàn toàn là một việc bất khả thi.

Thấy cô vẫn không nói gì, Hàn Mặc Ngôn lạnh lùng: “Nếu không có việc gì thì đi ra đi”.

Thật là không có tình người.

Tiết Lễ Giai cắn môi, khẽ bước tới bên chiếc bàn làm việc to rộng của Hàn Mặc Ngôn, đặt ngón tay tô móng màu hồng lên trên tập tài liệu Hàn Mặc Ngôn đang xem, ngón tay bình thường trắng mịn giờ càng trắng thêm: “Hàn tổng”.

Có người gọi vào điện thoại bàn, Hàn Mặc Ngôn lạnh lùng nghe đầu dây bên kia nói xong, ngắt gọn ra lệnh cho Tiết Lễ Giai: “Ra ngoài”.

“Tôi còn có việc...”.

Hàn Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, hai con mắt đen lạnh lùng như muốn bảo cô đừng nhiều lời.

Bị ánh mắt tối om đó chiếu thẳng vào, Tiết Lễ Giai trở nên hoảng loạn, không biết nói gì.

Anh không nhìn cô nữa, rõ ràng là cô đang đứng ở đây, trước mặt Hàn Mặc Ngôn, mà anh hoàn toàn như không nhìn thấy gì, cho dù xét về tâm lý hay sinh lý, cũng thật khó chịu.

Đứng đó chưa đến một phút, Tiết Lễ Giai cầm tập tài liệu, chuẩn

bị ra ngoài.

Tay cô chưa kịp đặt vào nắm đấm cửa, cửa đã mở toang.

Một cô gái trang điểm rất đậm xách túi hùng hổ xông vào, hình như không nhận thấy sự có mặt của Tiết Lễ Giai, cô gái quay lại đóng cửa, khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ.

“Hàn Mặc Ngôn, tại sao anh có thể như vậy?”.

Hàn Mặc Ngôn bình tĩnh nhìn cô gái, trong mắt ánh lên một tia nhìn nghi hoặc.

“Hôm qua là sinh nhật của tôi, sinh nhật lần thứ hai mươi sáu, tôi chờ anh cả một ngày, đến một tin nhắn chúc mừng cũng không có! Hàn Mặc Ngôn, anh không cảm thấy anh làm thế là quá đáng lắm sao?”.

Biết là Ngô Kỳ đã trút giận xong, Hàn Mặc Ngôn mới nhớ ra, những việc như thế trước đây đều giao cả cho Lục Nhiễm, cho dù là lễ tết sinh nhật, Lục Nhiễm đều chuẩn bị chu đáo từ quà cáp cho đến những thứ khác... trong đó bao gồm cả quan hệ đối tác làm ăn và cả đối tác yêu đương - trên thực tế, đối với Hàn Mặc Ngôn mà nói, cả hai quan hệ này đều chẳng khác nhau là mấy.

“Xin lỗi, anh quên mất”. Giọng nói bình thản đều đều: “Sau này những việc như thế này em có thể gọi điện cho anh, còn nữa, tốt nhất đừng đến tìm anh những lúc anh đang làm việc”.

Có lẽ Ngô Kỳ cũng chỉ muốn tìm Hàn Mặc Ngôn để oán thán, để nhõng nhẽo chút ít, nhưng kết quả này... như một gáo nước lạnh dội thẳng vào cô.

Quên sinh nhật bạn gái một lần thực ra cũng chẳng có gì to tát, vấn đề là... chưa bao giờ Hàn Mặc Ngôn có ý định ghi nhớ điều gì về cô, thậm chí còn bảo cô đừng vì những việc này mà ảnh hưởng đến công việc của anh ta...

Nhìn người đàn ông lạnh lùng băng giá trước mặt, Ngô Kỳ đã dao động.

Cho dù thân thể tướng mạo anh ta là cả một mỏ vàng, nhưng... lấy một người đàn ông như thế này, ngoài tiền ra, anh ta có thể dành cho cô những gì... Khoan nói về tình yêu, ngay cả sự quan tâm tối thiểu của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ, anh ta cũng không làm được, nếu lấy nhau... cô có thể hạnh phúc không?

Cô nhìn thẳng vào anh ta, hạ giọng: “Hàn Mặc Ngôn, có phải anh hoàn toàn không muốn phát triển quan hệ với tôi không?”.

“Không”. Hàn Mặc Ngôn trả lời rất nhanh.

“Thế tại sao, tại sao anh... không thể đối tốt với tôi một chút? Tôi không hy vọng anh phải quan tâm chăm chút như những người khác, nhưng ít nhất anh cũng phải làm được những việc mà một người bạn trai nên làm!”.

“Anh sẽ cố gắng”.

Cảm giác bất lực một lần nữa lại trào dâng, ở nhà cả bố mẹ và anh em đều nghe lời cô, còn với anh ta, cô phải khom lưng uốn gối hết lần này đến lần khác, nhưng đổi lại cũng chẳng được gì.

Cảm giác uất ức trào dâng nhấn chìm Ngô Kỳ, lần trước cô đã chịu ảm ức lắm rồi, chẳng lẽ cô lại tiếp tục nhẫn nhịn, tiếp tục bù đắp, Ngô Kỳ xách túi, nén nỗi đau trong lòng, lạnh lùng nói với Hàn Mặc Ngôn: “Nếu anh không có hứng thú, tôi cũng không dám ép buộc anh. Quan hệ của chúng ta đến đây là kết thúc, anh ở đây mà sống cả đời với công việc của mình!”.

Nói xong quay người đi thẳng.

Thấy đối phương hùng hổ đi vào lại tất tả đi ra, Hàn Mặc Ngôn nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Nhưng Hàn Mặc Ngôn đã nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng thường nhật, bạn gái cũng chỉ theo sự sắp đặt mà thôi, ai chẳng như ai, đối với anh mà nói chẳng có gì khác biệt.

Tiết Lễ Giai hứng thú đứng xem náo nhiệt từ đầu đến cuối, ánh mắt ác độc chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Cô hỏi Hàn Mặc Ngôn với ý chẳng tốt đẹp gì: “Hàn tổng không đuổi theo cô Ngô sao?”.

“Không có việc gì thì ra ngoài đi”.

Không phải là Hàn Mặc Ngôn không biết Ngô Kỳ thích anh, mong muốn điều gì, nhưng mà... có cần thiết không?

Vốn dĩ cũng chỉ là một giao dịch mà thôi.

Đã qua rồi cái thời tin vào... cái gọi là tình yêu, cũng quên mất... cảm giác yêu một người.

Đang định rời văn phòng, anh nhận được thông báo có email, cùng lúc điện thoại báo có tin nhắn.

Mở ra xem, cùng một nội dung.

Tám giờ tối nay họp mặt gia đình, tầng trên cùng khách sạn Thánh Đỉnh.

Ký tên: Hàn Sâm

Đó là tên của bố anh, cũng một bản tính lạnh lùng như anh.

Mẹ mất từ khi mới lên hai, Hàn Mặc Ngôn không còn nhớ gì về người mẹ dịu dàng nhân hậu đoan trang đẹp nổi tiếng giới xã giao ngày đó. Thứ duy nhất xuất hiện trong ký ức của anh là người bố lạnh lùng trầm mặc kiệm lời và hàng loạt người tình thay như thay áo của ông.

Những người phụ nữ đó có muôn vàn xuất thân, muôn vàn hình dáng, muôn vàn các kiểu quần áo xa xỉ khác nhau, mỗi người một kiểu nước hoa riêng biệt, đến rồi đi... Cuối cùng cả ngôi biệt thự to lớn chỉ còn lại hai bố con Hàn Sâm và Hàn Mặc Ngôn im lặng đối diện nhau.

Vì không nhớ gì nên Hàn Mặc Ngôn cũng không có tình cảm gì đặc biệt với mẹ, vì thế cũng chẳng có bất cứ ý kiến gì với hành vi của bố mình.

Quan hệ bố con giữa họ giống như là quan hệ nuôi dưỡng giữa người giám hộ và người được giám hộ, quan hệ đó khiến cho Hàn Mặc Ngôn sớm có ý thức độc lập hơn các bạn cùng trang lứa, thời còn đi học, anh cũng chẳng bao giờ tâm sự với bất cứ ai về hoàn cảnh gia đình mình.

Còn sau đó...

Hàn Mặc Ngôn khẽ nhắm mắt lại.

... Sau đó anh theo học về tiền tệ, thi MBA^(*), ngay từ thời đại học đã học cách phân tích thị trường, tìm cơ hội kinh doanh.

Về phương diện này, bố anh rất đãi ngộ con mình, tuy không ra mặt giúp đỡ và tương trợ, nhưng ít nhất bố đã cho anh một khoản tiền lớn để khởi nghiệp, công khai hoặc ngầm cho Hàn Mặc Ngôn sử dụng các quan hệ của mình. Mang trong mình dòng máu của một thương nhân cộng với đầu óc nhanh nhạy, Hàn Mặc Ngôn chỉ gặp chút ít khó khăn thuở ban đầu khởi nghiệp, giai đoạn tiếp theo mọi việc hoàn toàn thuận buồm xuôi gió.

Thời gian này anh dọn ra khỏi biệt thự của gia đình, mua nhà riêng, còn quan hệ bố con thì vẫn thế, chỉ là ít gặp nhau hơn, Hàn Mặc Ngôn cũng không biết ở nhà, bố anh có còn liên tục thay đổi tình nhân như trước nữa hay không.

Bố anh cũng không bao giờ nói gì với anh về chuyện đó, không phải vì có gì khó nói, chỉ là ông coi đó là việc riêng của bản thân mình, không liên quan gì đến Hàn Mặc Ngôn.

Cứ như thế hết năm này qua năm khác, Hàn Sâm dần dần giao cho Hàn Mặc Ngôn một số doanh nghiệp nhỏ, đều không phải những doanh nghiệp ăn nên làm ra, cùng lắm duy trì được thu chi cân bằng. Khi tiếp nhận những doanh nghiệp này, Hàn Mặc Ngôn lập tức tiến hành khảo sát và chỉnh đốn nội bộ doanh nghiệp, xây dựng những kế hoạch mới. Doanh nghiệp nào không thể cải tiến thì tiến hành thủ tục phá sản hoặc chia tách sáp nhập, gần như là đi đến đâu là cải cách đại phẫu đến đó. Sự thực đã chứng minh Hàn Mặc Ngôn có một tố chất kinh doanh bẩm sinh, không bao lâu sau, những doanh nghiệp đó đều chuyển mình mạnh mẽ từ thua lỗ sang làm ăn có lãi, chỉ cần vào tay Hàn Mặc Ngôn là mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa.

Tất cả mọi người đều công nhận anh là một trong những người trẻ thành công nhất, là lớp kế cận ưu tú, chỉ có bố anh vẫn không hề lên tiếng, hai bố con vẫn tiếp tục giữ trạng thái im lặng, Hàn Sâm rất bận, Hàn Mặc Ngôn cũng vậy.

Bước chuyển lớn nhất là ngày sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Hàn Mặc Ngôn, bố tặng anh một chiếc xe Lamborghini màu đen, kèm theo bên trong một chân dài eo thon mặc nội y bằng ren đen.

Kết quả là Hàn Mặc Ngôn trả về nguyên đai nguyên kiện.

Còn Hàn Sâm thì nói với Hàn Mặc Ngôn một câu: Đã đến lúc con phải kết hôn rồi.

Thế là, mượn cớ họp mặt gia đình, ông đã sắp xếp cho Hàn Mặc Ngôn đi xem mặt hết lần này đến lần khác.

Cũng không thể gọi là xem mặt, mà là bố anh mang đến trước mặt anh đủ các loại cô gái, sau đó bảo anh rằng, nếu không phản đối thì có thể thử xem.

Hàn Mặc Ngôn không nói hẳn ra là đồng ý, cũng không một lời cự tuyệt.

Cho dù kết quả cuối cùng luôn là thất bại, nhưng bố anh cũng chẳng nói câu nào, lại như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục dẫn anh đi xem mặt người con gái khác.

“Anh Hàn, đến rồi ạ”.

Tiếng nói cung kính cắt ngang dòng suy nghĩ của Hàn Mặc Ngôn, người phục vụ đã ra mở cửa xe.

Hàn Mặc Ngôn vào thang máy VIP đi thẳng lên tầng trên cùng. Đây là một khách sạn khá xa hoa, cả tầng trên cùng chỉ chia làm bốn khu, nhìn qua tường kính sát nền nhà, thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn thu gọn vào tầm mắt, thiết kế tổng thể đơn giản nhưng chỗ nào cũng toát ra vẻ sang trọng.

Đi theo người phục vụ, Hàn Mặc Ngôn bước vào khu Hàn Sâm đã

đặt trước, bên trong là một vị đã quen biết từ trước, Đỗ tổng Đỗ Thừa, đối tác lớn của Hàn Mặc Ngôn.

Đỗ tổng có một người con gái hai mươi một tuổi, vừa đi du học ở Mỹ về, nghe nói học về mỹ thuật, từng được giải thưởng ở nước ngoài. Lúc này, cô Đỗ đang ngồi bên cạnh Đỗ tổng, hai chân vắt lên nhau duyên dáng, ngũ quan khoáng đạt, cử chỉ tự nhiên thoải mái.

Hàn Mặc Ngôn nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi bảy phút.

“Tiểu Hàn, đây là Đỗ Hàn con gái bác, hồi nhỏ hai đứa đã gặp nhau rồi đấy”.

Cô gái lịch sự đứng lên, chìa tay ra với Hàn Mặc Ngôn, mỉm cười: “Chào anh Hàn”.

Hàn Mặc Ngôn bắt tay cô gái, vừa thả ra, Hàn Sâm đã đến nơi, ở tuổi ngoài năm mươi, ông vẫn rất nhanh nhẹn, bước chân vững chãi, khuôn mặt cương nghị giống hệt Hàn Mặc Ngôn, chỉ là từng trải hơn.

Lại xem đồng hồ, đúng tám giờ, không sai một phút.

“Anh, thế nhất định em phải đi à?”.

Cô gái trong gương mặc chiếc váy quây màu trắng, thân váy xếp ly đơn giản, ôm nhẹ lấy cơ thể, sóng tóc tự nhiên buông nhẹ trên bờ vai, đẹp dịu dàng và đơn giản, dáng vẻ hơi chần chừ.

Lục Nhiễm nhìn mình trong gương, không nén nổi sự nghi ngờ.

Rõ ràng là Lục Tề đi xem mặt, sao lại muốn cô ăn mặc thế này?

Lục Tề cũng mặc một bộ vest trắng cổ điển, e hèm một tiếng, rồi nói: “Rất đẹp, cứ thế đi, sắp muộn rồi, mẹ đang chờ bên dưới đấy”.

Mẹ Lục Nhiễm đang ngồi trong xe, ngón tay gõ trên đầu gối, dáng vẻ sốt ruột, có điều khi trông thấy Lục Nhiễm đi xuống cũng phải thốt lên một câu: “Ăn mặc thế này còn ra dáng con người”. Xem thời gian, bà giục: “Nhanh lên, đã hẹn tám giờ ở khách sạn Thánh Đỉnh, đừng để người ta cảm thấy chúng ta đến muộn”.

Lục Nhiễm không nói gì, chuyển đề tài sang chuyện khác.

“Anh ơi, chị kia con gái nhà ai? Có xinh không?”.

“Không biết, cứ đến rồi khắc biết”.

Câu trả lời khiến Lục Nhiễm không hỏi được gì thêm.

Bỏ đi, Lục Nhiễm quay ra ngắm nhìn khung cảnh lướt qua ngoài cửa xe, cô cũng nên ra ngoài một chút.

Có điều, xem mặt... Lục Nhiễm cười chua chát, Hàn Mặc Ngôn không biết đã đi xem mặt bao nhiêu lần...

Ăn cơm xong, chỉ còn lại Hàn Mặc Ngôn và Đỗ Hàn, hai vị phụ huynh đều tìm cách rút lui từ lâu, hai người trẻ tuổi cũng không níu kéo gì, rõ ràng họ đã quá quen rồi.

Lấy khăn ướt lau các ngón tay, Đỗ Hàn lịch sự hỏi: “Anh Hàn đến đây lần thứ mấy rồi?”.

Nghe có vẻ như hỏi lần thứ mấy Hàn Mặc Ngôn đến đây ăn cơm, nhưng trên thực tế, rõ ràng cô gái đang hỏi lần thứ mấy Hàn Mặc Ngôn đi xem mặt.

“Cũng không nhớ nữa”.

Đỗ Hàn khẽ cười thành tiếng.

“Anh Hàn, hình như anh cũng không có hứng thú gì với tôi”.

Hơi ngạc nhiên, nhưng Hàn Mặc Ngôn cũng thẳng thắn trả lời: “Vâng”.

“Rất tốt”. Đỗ Hàn chẳng hề tức giận, cười nói với Hàn Mặc Ngôn: “Anh có dự định gì chưa?”.

Suy nghĩ giây lát, Hàn Mặc Ngôn đáp: “Chưa”.

Cô gái xách túi lên, tiếp lời Hàn Mặc Ngôn, giọng nói dứt khoát: “Tôi cũng không có việc gì, chúng ta về thôi”.

Tuy không hiểu ý Đỗ Hàn, nhưng Hàn Mặc Ngôn cũng không từ chối.

Những việc không vi phạm đến nguyên tắc, trước nay Hàn Mặc Ngôn vốn rất khoan dung.

Vào thang máy, Hàn Mặc Ngôn ấn nút đi xuống, chậm rãi chờ cửa đóng.

Trong một giây chuẩn bị khép lại, cánh cửa hoa văn sáng bóng lại mở ra, hai người một trước một sau đi vào, ấn nút đóng cửa, cánh cửa khép lại.

“Anh, anh về thế này không sợ mẹ sẽ mắng sao?”. Giọng nói có vẻ hí hửng khi người khác gặp nạn.

Giọng trả lời có vẻ ương ngạnh: “Cứ ở đấy, anh sợ không giữ nổi vẻ quý ông lịch sự mà đánh người ta mất”.

“Cũng chỉ là một cô gái thôi mà? Cô ấy cũng có vẻ thích anh...”.

“Lục Nhiễm!”. Một giọng nam hơi gằn có vẻ đe dọa.

Một người luôn nhìn thẳng về phía trước như Hàn Mặc Ngôn khi nghe tiếng cô gái cũng phải hơi quay lại, nhìn thấy anh em nhà họ Lục đứng ngay bên cạnh mình. Cô gái lúc này còn vui vẻ cười đùa vừa thấy ánh mắt anh, mặt liền biến sắc, nụ cười hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một điệu bộ không ra xa cách cũng chẳng ra gần gũi: “Anh Hàn, trùng hợp thật đấy”.

Cùng lúc đó, Lục Tề cũng quay lại nhìn Hàn Mặc Ngôn.

Khuôn mặt anh băng giá giống hệt Hàn Mặc Ngôn, đã không còn vẻ hiền hòa khi đứng cạnh em gái lúc này, trán anh nhăn lại, nhưng dù gì anh và Hàn Mặc Ngôn từng hợp tác với nhau, có ghét nhau đến mấy cũng không thể làm mất mặt nhau, nên cố nặn ra một câu: “Chào anh Hàn”.

Không ngờ người trả lời lại không phải là Hàn Mặc Ngôn, mà là cô gái suýt bị lãng quên đang đứng bên cạnh.

Đỗ Hàn cười nhìn Lục Tề: “Anh Lục, chẳng gì chúng ta cũng gặp nhau rồi, mà anh chỉ nhìn thấy mỗi anh Hàn thôi sao?”.

Lục Tề giờ mới chú ý đến cô gái bị Hàn Mặc Ngôn che khuất, sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt cổ quái lướt qua Đỗ Hàn và Hàn Mặc Ngôn, tựa hồ khó khăn lắm mới nói nên lời: “Cô và anh Hàn đi chung với nhau à?”.

“Tôi đến xem mặt anh ấy, đúng không, anh Hàn?”.

Hàn Mặc Ngôn vẫn im lặng nhìn hai người trước mặt, một người trước giờ cũng xuất sắc như anh trong giới doanh nhân mới nổi, một người là trợ lý cũ, tuy đã biết họ là anh em từ trước, nhưng giờ gặp nhau ở đây vẫn cảm thấy lạ lùng.

Có điều Hàn Mặc Ngôn không để lộ những ý nghĩ này ra ngoài, chỉ khẽ trả lời: “Vâng”.

Vừa dứt lời, có người bật cười, rất khẽ, nhưng vì thang máy rất nhỏ nên ai cũng nghe thấy.

Đỗ Hàn quay lại, thoáng chút kinh ngạc, cô đi đến trước mặt Lục Nhiễm, giơ tay ra, ngữ điệu thiết tha: “Rất vui được gặp cô Lục, tôi là Đỗ Hàn”.

Lục Nhiễm không vội giơ tay ra, cô bình tĩnh nhìn Đỗ Hàn, ánh mắt lãnh đạm, nếu luận về chiều cao cô còn kém cô ta, ít nhất đôi giày cao gót sáu phân hôm nay cũng phát huy tác dụng.

Lục Nhiễm vẫn đang suy nghĩ không hiểu tại sao cô gái này lại chạy tới bắt tay cô, chẳng lẽ là để thị uy.

Nhưng Lục Nhiễm nhanh chóng dẹp bỏ ý nghĩ hoang đường đó, nếu có thị uy thì cũng chẳng tới tìm cô, mà không phải Hàn Mặc Ngôn vừa có bạn gái mới sao?

Có điều... Hàn Mặc Ngôn đã có bạn gái rồi, sao vẫn tới xem mặt!?

Lục Nhiễm vẫn chưa nghĩ xong, Lục Tề đã kéo cô sang một bên.

Bàn tay Đỗ Hàn dừng giữa không trung, nhưng cô gái này vẫn

không hề bối rối.

“Bính boong”.

Tiếng kêu của thang máy phá vỡ không khí im ắng.

“Tạm biệt hai vị”.

Lục Tề kéo Lục Nhiễm ra khỏi thang máy trước, bước nhanh về chỗ đỗ xe của mình.

Đỗ Hàn thu tay về, nhìn theo bóng hai người rời đi, làu bàu:
“Thật đáng tiếc... thật đáng tiếc quá...”.

Tuy không nói rõ, nhưng thái độ của cô rõ ràng không phải là nói Lục Tề... chẳng lẽ là nói Lục Nhiễm?

“Tại sao lại đáng tiếc?”. Hàn Mặc Ngôn vừa đi vừa buột miệng hỏi.

Cùng lúc đó, Lục Nhiễm đã ngồi trong xe, hỏi anh trai: “Sao anh đi nhanh thế?”.

Sắc mặt của Lục Tề lúc ẩn lúc hiện trong ánh sáng mờ mờ của bãi đậu xe, nhưng Lục Nhiễm vẫn nhận ra vẻ hơi hung dữ trên khuôn mặt anh mình lúc này: “Tiểu Nhiễm, sau này em phải tránh Đỗ Hàn ra xa xa một chút”.

“Dạ?”.

“Cô gái đó...”. Chưa nói hết, Lục Tề đã cau mày vẻ ghét bỏ.

Lục Nhiễm vô cùng tò mò trước cô gái có thể làm cho ông anh trầm tĩnh của mình có thể thay đổi sắc mặt như vậy, nên cố tình truy hỏi.

Lục Tề chau mày xoay vô lăng như không muốn nói nhiều, đại khái anh chỉ cho biết đã tình cờ gặp Đỗ Hàn khi cô này đang có mâu thuẫn với người khác, cô ta không chỉ đơn phương đánh người mà còn lừa gạt bạn gái người khác đi mất. Cô gái này tuy vừa từ nước ngoài trở về, nhưng tiếng tăm chẳng hay ho gì.

Nói tới đây, Lục Tề lại nhắc đi nhắc lại rằng Lục Nhiễm phải tránh cô ta xa xa một chút.

Lục Nhiễm cảm thấy thật buồn cười, tuy Lục Tề không nói ra, nhưng cô có thể tưởng tượng được ông anh mực thước tính tình bảo thủ của mình gặp cảnh tượng đó sẽ có biểu hiện thế nào.

Lục Nhiễm chống cằm, nhìn cảnh đêm bên ngoài, nụ cười cũng chìm khuất vào màn đêm.

Đối tượng xem mặt của Hàn Mặc Ngôn, thật là... càng ngày càng ly kỳ...

Chương 5

Tranh tối tranh sáng, cô không nhìn rõ được thái độ của Hàn Mặc Ngôn, cũng giống như cô chưa bao giờ nhìn rõ người đàn ông này...

Từ buổi xem mặt không chào đã ra về, mẹ chỉ gọi cho Lục Nhiễm một lần trách móc cô vài câu, chắc tại không thân với con gái như con trai, còn Lục Nhiễm cũng thờ ơ câu được câu chăng.

Sau khi theo dõi tình hình lên xuống của thị trường chứng khoán, Lục Nhiễm xem xét lại hồ sơ của mình.

Cô vẫn chưa quen với cuộc sống không phải làm việc, đã một tuần trôi qua, cô cũng không có dự định đi tìm Hàn Mặc Ngôn. Cô có thể nộp đơn tìm việc mới, một người có kinh nghiệm như cô sẽ không khó khăn gì để tìm được một công việc ưng ý, nhưng... cảm thấy làm thuê cho người khác thật chẳng dễ chịu gì, trước đây vì đối tượng là Hàn Mặc Ngôn, còn bây giờ cô chẳng tìm thấy lý do gì để ép buộc mình.

Trước đây Lục Tề vẫn muốn cô về làm việc cho gia đình, nhưng mấy hôm nay chắc bị mẹ làm phiền nên không thấy đến tìm cô.

Đang nghĩ ngợi xem sau này nên làm thế nào thì có điện thoại.

Số gọi đến là của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm hơi do dự nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia không phải giọng của Hàn Mặc Ngôn, là giọng nói dứt khoát của một cô gái không quen: “Cô Lục, tôi là Đỗ Hàn”.

Quá kinh ngạc, nhất thời Lục Nhiễm không thể nói gì.

Đầu dây bên kia Đỗ Hàn đã tiếp lời: “Cô Lục, tôi dự định mở một phòng tranh, nếu cô có hứng thú cộng tác, tối nay mời cô ăn cơm được không?”.

“Cô Đỗ, e là chúng ta mới gặp mặt một lần...”.

Đỗ Hàn nhanh chóng tiếp lời, giọng nói vui vẻ nhưng chắc chắn, ngôn từ không hề mềm mại nữ tính mà già dặn và giàu sức thuyết phục: “Tôi biết, tôi cũng biết là cô nghỉ việc rồi, trước đây cô là trợ lý của Hàn Mặc Ngôn, nhưng làm thuê cho người khác sao bằng tự mình làm chủ? Tôi đảm bảo đến lúc đó thu nhập của phòng tranh sẽ được chia phần trăm, cô kiếm được bao nhiêu sẽ nhận được bấy nhiêu”. Như cảm nhận được sự nghi ngại của Lục Nhiễm, Đỗ Hàn cười bổ sung: “Có phải cô đã nghe anh cô nói gì không, cô yên tâm đi, tôi không nghĩ gì khác đâu, chỉ là coi trọng năng lực của cô thôi”.

Không giống Lục Tề, mấy năm ăn chơi, Lục Nhiễm đã gặp đủ các hạng người, cô không cần quan tâm Đỗ Hàn là người xấu hay người tốt hay là người thế nào, cô chỉ thấy đề nghị của Đỗ Hàn khá hấp dẫn với cô...

“Tôi...”.

Đỗ Hàn vốn định kiên nhẫn nghe Lục Nhiễm giải bày, bỗng thay đổi ý định báo luôn thời gian và địa điểm, rồi nói một câu “Không gặp không về” và cúp điện thoại.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Lục Nhiễm bất giác phán đoán, lẽ nào... Hàn Mặc Ngôn ở bên cạnh cô ta.

Không thể không nói, trực giác của Lục Nhiễm rất chuẩn.

Đỗ Hàn trả điện thoại của Hàn Mặc Ngôn về chỗ cũ, cười bẽn lễn.

Để tránh việc số điện thoại bị tiết lộ, điện thoại của Hàn Mặc Ngôn chỉ hiện tên người, không ngờ có người to gan dám lấy điện thoại của anh để gọi.

“Cô Đỗ, thế này là thế nào?”.

Đỗ Hàn trấn tĩnh: “Anh Hàn, tôi vừa nói với bố tôi là tôi rất vừa ý

với đối tượng gặp mặt là anh, cũng hy vọng là anh có thể phát triển quan hệ với tôi, vì thế tôi đã đến văn phòng của anh để tìm anh, thấy anh đi họp, nên tôi đợi anh ở đây”. Những lời cô nói hoàn toàn đúng đắn và hợp lý: “À, lúc này tôi có gặp trợ lý mới của anh, không thể không nói rằng, anh Hàn tìm trợ lý gì mà phẩm cấp đi xuống quá”.

“Trợ lý của tôi? Cô lại dọa cho cô ấy khóc rồi đúng không?”.

Đỗ Hàn gật đầu, cũng hơi lo lắng.

Cái dáng vẻ giả ngây thơ của cô trợ lý mới này khiến Đỗ Hàn cảm thấy thú vị, cô ta vừa giả vờ cầm tài liệu vừa vụng về dò hỏi, sau khi biết được thân phận của cô, càng làm ra vẻ vô tình nói về quan hệ của Hàn Mặc Ngôn với bạn gái trước đây ra sao, nếu Đỗ Hàn thật lòng có ý với Hàn Mặc Ngôn, e là nghe hết câu chuyện cũng mất hết hứng thú, chỉ có điều...

Đỗ Hàn khẽ lắc đầu, chẳng qua cô cũng chỉ chống tay vào tường rồi dồn cô gái đó vào góc tường dọa mấy câu, mà đối phương đã nước mắt hai hàng chảy cô chạy ra ngoài.

Cái kiểu hơi tí là chảy nước mắt chạy đi tìm đàn ông làm chỗ dựa cho mình thật đáng ghét.

Hình như Hàn Mặc Ngôn cũng chẳng có ý truy cứu việc này, anh chỉ vào điện thoại hỏi Đỗ Hàn: “Thế lúc này lấy điện thoại của tôi để làm gì?”.

Đỗ Hàn khẽ xoay người, ngồi lên bàn của Hàn Mặc Ngôn, thành thực trả lời: “Dụ người của anh”.

Suy nghĩ giây lát, lại xua tay nói: “Có điều, cô ấy đã thôi việc rồi nên cũng không gọi là dụ người của anh được. Anh phải biết, thời buổi này tìm được một cô gái chuyên nghiệp và có năng lực thật là một việc khó khăn, anh không cần nên tôi cũng không muốn lãng phí...”.

“Lục Nhiệm?”. Hàn Mặc Ngôn dò hỏi.

Đỗ Hàn gật đầu.

“Hôm đó gặp cô ấy tôi đã nói với anh là tôi rất ngưỡng mộ cô ấy mà...”.

“Không được”.

Không đợi Đỗ Hàn nói hết, Hàn Mặc Ngôn đã cương quyết nói.

Đỗ Hàn chẳng hề tức giận mà còn nở nụ cười, ánh mắt sắc sảo không nhân nhượng: “Đằng nào anh cũng có trợ lý mới rồi, còn tranh với tôi làm gì?”.

“Cô có thể tìm người khác”.

Đôi mắt cao chắn ngang trước mặt Hàn Mặc Ngôn, Đỗ Hàn vênh cằm cười nói: “Anh có thể tìm cho tôi một cô gái trẻ hơn, có năng lực hơn và có khí chất hơn cô ấy không?”.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Mặc Ngôn hỏi lại: “Tại sao nhất định phải là một cô gái?”.

“Tất nhiên rồi”. Đỗ Hàn đổi tư thế vắt chéo hai chân: “Tôi mở phòng tranh nghệ thuật, tìm một mỹ nhân có khí chất để hợp tác không hơn một anh đàn ông lôi thôi luộm thuộm sao?”.

Giơ tay xem đồng hồ, Đỗ Hàn nhảy khỏi mặt bàn, đôi mắt cao cổ màu đen dẫm xuống nền đá Đại Lý, cộp cộp hai tiếng.

Đỗ Hàn mỉm cười: “Sắp đến giờ rồi, tôi phải về chuẩn bị đi gặp mỹ nhân đây, anh Hàn cứ làm việc đi nhé”.

Vừa đi được nửa bước, một cánh tay chắn ngang trước mặt cô.

Rốt cuộc là đàn ông, Hàn Mặc Ngôn còn cao hơn cô cả một cái đầu, chỉ là ánh mắt của anh khiến Đỗ Hàn cảm thấy áp lực.

“Tôi hết giờ rồi, cùng đi với cô”.

“Anh đùa gì thế?”. Đỗ Hàn giơ tay hất tay Hàn Mặc Ngôn: “Tôi không cần anh đi cùng đâu”.

Hàn Mặc Ngôn không đùa, anh bấm điện thoại gọi trợ lý vào dọn

đẹp, sau đó mặt không cảm xúc quay sang nhìn Đỗ Hàn, ngữ khí bình tĩnh: “Cô Đỗ, cô là đối tượng xem mặt của tôi nên đừng có ý định gì với cô ấy”.

Lục Nhiễm đi lại trong phòng một lúc, cuối cùng quyết định đi.

Cứ cho là Đỗ Hàn có ý đồ gì với cô, cô cũng không để mình bị thiệt thòi.

Theo thói quen đến trước năm phút, trong căn phòng đặt trước chỉ có mình cô, Lục Nhiễm bất giác nghĩ, phải chăng những nhân vật quan trọng đều có sở thích đến muộn một chút.

Vừa nghĩ đến đó thì cửa mở.

Đôi bốt của Đỗ Hàn rất cao, hai bên trang trí dây xích bạc cá tính, mái tóc ngắn màu tím sậm, trước ngực đeo một chiếc dây chuyền vàng móc hình chữ thập, khác hẳn lần gặp trước.

Lục Nhiễm còn chưa hết kinh ngạc, thì đã nhìn thấy một người nữa đi phía sau Đỗ Hàn.

Khuôn mặt anh tuấn quen thuộc khiến Lục Nhiễm cứng đờ người, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay sang nhìn Đỗ Hàn.

Đỗ Hàn kéo ghế ngồi xuống, ghé cổ lắc đầu: “Không phải tôi bảo anh ấy đến, mà là anh ấy muốn ngăn cản tôi”.

Hàn Mặc Ngôn cũng ngồi xuống, không phản đối.

Trong phòng có tới hai người khiến cô bối rối, Lục Nhiễm cảm thấy hơi đau đầu.

Không khí có chút gượng gạo, người phục vụ đem quyển thực đơn đẩy cửa bước vào, cung kính hỏi: “Anh chị có muốn gọi món luôn không ạ?”.

Đỗ Hàn là người đầu tiên ngoắc tay gọi phục vụ vào, cô nhận lấy quyển thực đơn, đọc lướt qua chọn vài món, rồi quay sang hỏi Lục Nhiễm: “Cô Lục muốn ăn gì?”.

Nếu người ngồi trước mặt cô là một người đàn ông thì điều đó hết sức bình thường, nhưng đằng này lại là một cô gái nên cảm giác hơi kỳ kỳ.

Lục Nhiễm khách sáo lắc đầu: “Tôi thế nào cũng được”.

Đỗ Hàn đang định trả quyển thực đơn, bỗng như chợt nhớ ra, cô đưa quyển thực đơn cho Hàn Mặc Ngôn: “Hàn Mặc Ngôn, anh chọn món đi”.

Hàn Mặc Ngôn lướt qua, chỉ vào quyển thực đơn, rồi đưa cho người phục vụ.

Trước khi đồ ăn được mang ra, Đỗ Hàn đưa cho Lục Nhiễm một bản kế hoạch đơn giản.

Thực lòng là Lục Nhiễm chỉ định đến để thăm dò thái độ của Đỗ Hàn, không ngờ cô ấy nói là làm.

So với những bản kế hoạch tỉ mỉ đến từng con số mà Lục Nhiễm từng làm, bản kế hoạch này đơn giản đến mức hơi tùy hứng, thậm chí bên cạnh những con chữ còn có cả nét phác thảo bằng bút chì thiết kế nội thất tiền sảnh hành lang, suy nghĩ và khái niệm về chỉnh thể phòng tranh rất mới mẻ, đáng tiếc là... trong bản kế hoạch này chưa đề cập đến địa điểm, nguồn vốn, phương thức kinh doanh, lợi nhuận...

Đỗ Hàn im lặng đợi Lục Nhiễm xem hết, mới hỏi: “Thế nào, có hứng thú cộng tác không, tôi không hiểu gì về kinh doanh, nhưng về mặt tiền vốn thì cô không phải lo”.

Tuy rằng chưa từng gặp Đỗ Hàn, nhưng Lục Nhiễm biết bố cô ấy là đối tác của Hàn Mặc Ngôn, kinh doanh bất động sản, một vốn vạn lời, giới kinh doanh địa ốc không ai không biết đến danh tiếng Đỗ Thừa, thứ mà ông ta có nhiều nhất chính là tiền, có tiền mọi việc đều dễ dàng, so với việc làm trợ lý cho Hàn Mặc Ngôn, công việc này rõ ràng thú vị hơn và cũng thách thức hơn.

Nhưng... Lục Nhiễm bỏ tập tài liệu xuống, nói: “Để tôi nghĩ thêm”.

“Còn suy nghĩ gì chứ? Cô cần gì tôi cũng có thể cung cấp cho cô, sẽ không có chuyện có người khoa tay múa chân bảo cô làm thế này, không làm thế kia, cô muốn làm gì cũng được, chiến lược kinh doanh, phương thức quảng cáo đều do cô quyết định...”. Những lời của Đỗ Hàn thật là hấp dẫn.

“E hèm...”.

Cái kiểu lôi kéo người ngay trước mặt sếp cũ của người ta thế này thật khiến người khác khó chịu.

Đỗ Hàn ghéch đầu nhìn Hàn Mặc Ngôn: “Anh có ý kiến gì không?”.

Hàn Mặc Ngôn cầm tập tài liệu trên bàn, lật qua vài trang, khế chau mày rồi vút xuống bàn vẽ giễu cợt.

Bị công kích vì phản ứng của Hàn Mặc Ngôn, Đỗ Hàn lạnh lùng: “Có gì thì anh cứ nói ra”.

Vẻ lạnh lùng đó hiển nhiên chẳng ảnh hưởng gì đến thái độ của Hàn Mặc Ngôn, anh ta nhìn Đỗ Hàn, nhả ra hai chữ: “Ấu trĩ”.

Đỗ Hàn nổi nóng, đập bàn: “Ấu trĩ ở chỗ nào?”.

Ngồi cách nửa cái bàn, Lục Nhiễm cũng cảm nhận được nộ khí bùng bùng của Đỗ Hàn.

Hàn Mặc Ngôn vẫn bình thản như không, lần lượt chỉ ra những thiếu sót và khuyết điểm trong bản kế hoạch của Đỗ Hàn, phân tích tính khả thi và viễn cảnh thị trường, ngữ điệu bình tĩnh như một đầm nước chết, nhưng sự chắc chắn trong từng câu chữ khiến người ta tin phục và thuận theo suy nghĩ của anh.

Một Hàn Mặc Ngôn mà Lục Nhiễm quen thuộc, cô không còn nụ cười khi hai người mới bắt đầu tranh cãi.

Nhưng cũng không giống với Hàn Mặc Ngôn, tuy cực kỳ nghiêm khắc với cấp dưới, nhưng Hàn Mặc Ngôn chưa từng không nể mặt người ngoài như thế này bao giờ, đó là cách cư xử theo kiểu cáo đã thành tinh của những người làm kinh doanh. Vẻ trầm mặc kiêu lời

của Hàn Mặc Ngôn khiến người khác cảm thấy khó tiếp xúc, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy chắc chắn đáng tin cậy, hơn nữa, những người như Hàn Mặc Ngôn chỉ cần tỏ ra hơi thân thiết một chút đã khiến đối phương cảm thấy được tôn trọng rất nhiều.

Hàn Mặc Ngôn không phải đồ ngốc, chẳng lẽ anh cố ý làm cho Đỗ Hàn tức giận.

Đỗ Hàn muốn phản bác, nhưng đối phương quá chắc chắn, còn cô lại có vẻ chẳng hiểu gì.

Thực ra, để phản bác lại Hàn Mặc Ngôn cũng không khó khăn gì, mặc dù bản kế hoạch này có rất nhiều chỗ tồi tệ bất khả thi, ví dụ như giao thông, ví dụ như khách hàng hay định vị sức mua, nhưng những ý kiến táo bạo cũng có thể bù đắp phần nào... Thành phố này cũng chưa có phòng tranh cao cấp nào...

Lục Nhiễm bóp trán, cố xua đi những ý nghĩ trong đầu, bệnh nghề nghiệp thật đáng sợ.

Chẳng bao lâu, đồ ăn lần lượt được bung lên.

Đỗ Hàn gọi không nhiều không ít, vừa đủ cho ba người.

Đúng giờ ăn cơm, đồ ăn lại ngon, Lục Nhiễm cũng cảm thấy đói, cô múc một thìa canh thịt bò Tây Hồ lên miệng thổi.

Người phục vụ bung lên một đĩa sáu con cua.

Mắt Lục Nhiễm sáng lên, Đỗ Hàn thì ngăn người phục vụ lại, nghi ngờ nói: “Tôi có gọi cua đâu, đồ tặng kèm à?”.

“Dạ, là...”.

“Tôi gọi đấy”. Hàn Mặc Ngôn cũng uống một thìa canh, đáp.

Hàn Mặc Ngôn biết Lục Nhiễm thích ăn cua, nên... cố ý gọi cho cô sao?

Nuốt thìa canh, Lục Nhiễm yên lặng tự cười mình, thôi nào, đừng có tự mình đa tình như vậy.

Thuật dùng người, chỉ là thói quen của anh mà thôi.

Có cả Đỗ Hàn và Hàn Mặc Ngôn, nên có một số chuyện không tiện nói ra.

Thế là cứ yên tâm ăn cơm, sáu con cua, mỗi người hai con, Lục Nhiễm ăn hết phần của mình, vẫn liếm mép vẻ thèm thường, lim dim hai mắt tận hưởng món khoái khẩu.

Đang định lau tay, lại có hai con cua được đẩy đến trước mặt cô.

Cô nhìn Hàn Mặc Ngôn vẻ nghi hoặc, anh bình thản: “Cô thích ăn mà”.

“Cô Lục thích ăn cua à?”. Đỗ Hàn ngắt lời Hàn Mặc Ngôn, đẩy nốt con cua còn lại của mình đến trước mặt Lục Nhiễm, giọng khẩn thiết: “Thế thì cô ăn nốt cả con này đi”.

Có thích ăn lắm cũng cảm thấy cảnh tượng này thật là khó xử, Lục Nhiễm lấy khăn lau tay, cười đáp: “Thôi, có thích lắm cũng phải học cách dùng lại, cua tính lạnh, ăn nhiều ngày mai đi bệnh viện mắt”.

Đúng thế, có thích lắm cũng phải học cách dùng lại.

Ăn xong cơm, Lục Nhiễm chuẩn bị ra về.

Hàn Mặc Ngôn biết Lục Nhiễm chưa mua xe, định đưa cô về, không ngờ Đỗ Hàn cũng đi xe đến, hai người tranh nhau kết quả là... Lục Nhiễm quyết định đi tàu điện ngầm về.

Được nửa đường, phát hiện có một chiếc xe cứ đi theo mình.

Lục Nhiễm dừng chân, quay lại thấy Đỗ Hàn hạ cửa xe, vẫy cô.

“Cô Đỗ, có việc gì không?”.

“Lên xe đi”.

Lục Nhiễm cười: “Lúc này đã bảo là tôi sẽ tự về mà?”.

Đỗ Hàn cũng cười, rất xinh đẹp và hào sảng, ánh mắt nghĩa hiệp:

“Quân tử giữ lời là việc của đàn ông, tôi là phụ nữ, ngang ngược vốn là đặc quyền của phụ nữ mà. Lên xe đi, lúc này có mặt Hàn Mặc Ngôn ở đây tôi chẳng dám nói chuyện gì cả”.

Cô ấy nói hoàn toàn hợp lý.

Lục Nhiễm vốn có cảm tình với những cô gái thẳng thắn, không chút e dè, cô lên xe của Đỗ Hàn.

Sau khi hỏi thăm địa chỉ nhà Lục Nhiễm, câu hỏi của Đỗ Hàn là: “Bản kế hoạch đó của tôi ấu trĩ như thế thật à?”.

Rõ ràng là Đỗ Hàn vẫn đang canh cánh bên lòng những lời nói của Hàn Mặc Ngôn.

Lục Nhiễm phì cười, Đỗ Hàn khí thế là thế mà vẫn trẻ con. Sắp xếp lại suy nghĩ, Lục Nhiễm phân tích bản kế hoạch của Đỗ Hàn theo cách nghĩ của mình, có ưu điểm, có nhược điểm, một số chỗ đã đưa được ra những vấn đề chính. Đỗ Hàn vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng thở dài: “Tôi hiểu rồi”.

“Trong tay không có số liệu cụ thể và tài liệu liên quan nên tôi không thể phân tích cụ thể hơn”.

“Việc này không vội”. Đỗ Hàn gật đầu: “... chẳng trách mà cô nghĩ việc, cô làm trợ lý cho Hàn Mặc Ngôn đúng là thiệt thòi quá”.

Lục Nhiễm không nói gì, nhìn thẳng về phía trước.

Đỗ Hàn nghĩ ngợi một lát rồi lại nói: “Cô và Hàn Mặc Ngôn có vấn đề gì đúng không? Chắc tôi không nhầm đâu, tôi chưa thấy chỗ nào mà quan hệ ông chủ và trợ lý lại kỳ quái như ở đây. Là anh ta thích cô mà cô không thích anh ta, hay là cô thích anh ta mà anh ta không thích cô, hay là hai người yêu nhau mà không đến được với nhau?”.

Phì cười vì một loạt hết cô cô lại anh ta, hết anh ta lại cô cô của Đỗ Hàn, những tình cảm u uất trong lòng Lục Nhiễm cũng vui bớt phần nào.

Lục Nhiễm xua tay, bỗng cảm thấy có nói ra cũng chẳng có gì to

tát: “Là tôi thích anh ta, nhưng cô thấy anh ta rồi đó... Chúng tôi sớm tối bên nhau ba năm chứ không phải là ba ngày hay ba tháng, nhưng mà lửa gần rơm lâu ngày không bén, hay nói cách khác là có đem dây thừng trói chúng tôi lại cả đêm cũng không có chuyện gì xảy ra”.

Đỗ Hàn do dự: “Nhưng tôi thấy anh ta đối với cô cũng không tồi, còn chọn món cho cô”.

“Thói quen mà thôi, nếu không vì những điều này sao tôi có thể kiên trì được ba năm”.

“Tôi lại không cảm thấy một ông chủ bận trăm công nghìn việc có thể ghi nhớ xem một trợ lý mà mình không hề quan tâm thích ăn gì, lại còn gọi món cho cô ấy”.

Lục Nhiễm muốn nói với Đỗ Hàn rằng cả công ty đều biết mình thích ăn cua, nhưng... cuối cùng lại cười đáp: “Cũng chẳng còn ý nghĩa gì, tôi đã từ bỏ rồi”.

Đỗ Hàn không tiếp tục an ủi cô, còn vừa cười vừa nói: “Thế càng tốt, đàn ông ấy à, chẳng phải thứ gì cần thiết, vừa hơi hám vừa xấu tính, đề cao chủ nghĩa nam quyền, muốn phụ nữ gọi thì đến, xua tay là đi, nhìn thấy mấy cô gái xinh đẹp thì đờ người ra, mình coi anh ta là bến bờ, nhưng anh ta chỉ coi mình là người dọn dẹp miễn phí... Đàn ông chỉ cần điều kiện tương đối một chút đã tự cho mình quá hấp dẫn, đợi phụ nữ nhào vô...”.

Nghe Đỗ Hàn oang oang kể tội đàn ông, Lục Nhiễm quay lại, khẽ hỏi: “Cô Đỗ, cô ghét đàn ông đến thế sao...?”.

Tiếng oán thán lúc nãy ngưng bật, Đỗ Hàn quay lại, cười: “Cũng không phải, chỉ là đa phần đàn ông đều khiến người ta chán ghét, nhất là nhìn thấy loại đàn ông lừa gạt phụ nữ, tôi chỉ muốn...”.

Bất giác, Lục Nhiễm cảm thấy lạnh sống lưng.

Đỗ Hàn dừng xe, bò lên cả vô lăng mà cười: “Bị tôi dọa cho chết khiếp phải không?”.

Cười chảy cả nước mắt, Đỗ Hàn tắt máy: “Đùa cô chút thôi. Được rồi, đến nhà rồi, cô xuống xe đi”.

Lục Nhiễm lắc đầu cười, bước xuống xe.

Vừa xuống xe Lục Nhiễm đã nhìn thấy chiếc BMW màu đen quen thuộc đậu ở trước cửa nhà.

Phản ứng đầu tiên của Lục Nhiễm là muốn trốn vào trong xe, nhưng người đàn ông mặt sắt xanh lè đối diện đã bước đến, gần như chỉ chớp mắt đã hiện ra trước mắt hai người.

Sau phút bối rối, Đỗ Hàn hàn huyên với Lục Tề, giọng điệu chẳng tử tế gì: “Anh Lục, chúng ta lại gặp nhau rồi, đúng là vinh dự ba đời”.

“Cô Đỗ, tôi không hề cảm thấy vinh hạnh khi gặp cô”.

Lục Nhiễm ngáp một cái, tăng tốc lướt qua người Lục Tề: “Anh, em lên nhà ngủ trước đây”.

Không đợi mặt Lục Tề kịp đen như một cái đít nồi, Lục Nhiễm phi như tên bắn lên trên, để lại hai người đó gờm gờm nhìn nhau.

“Đây là cái gì?”.

Hàn Mặc Ngôn hiếm khi nổi nóng. Anh ta lạnh lùng nhưng ít khi nóng giận.

Tiết Lễ Giai cúi đầu nhìn tập tài liệu bị ném xuống chân, cảm thấy uất ức, dù có thế nào thì đây cũng là thành quả cả một buổi tối của cô, cho dù không bằng Lục Nhiễm, nhưng chắc cũng chẳng kém hơn là mấy.

Nhưng cô cũng biết rõ những lúc thế này tuyệt đối không phải là lúc phản bác Hàn Mặc Ngôn.

Khẽ cắn môi, mắt Tiết Lễ Giai đỏ hơn, ánh mắt loang loáng nước, muốn khóc mà không dám khóc.

“Hàn tổng, tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi...”.

Hàn Mặc Ngôn chẳng thèm nhìn đến cô, anh cố nén sự tức giận: “Lần trước là thế nào? Cô giải thích đi”.

“Giải thích... gì ạ?”.

Hàn Mặc Ngôn đã mất hết kiên nhẫn với cô gái đang đứng trước mặt mình.

“Cô có thể làm không tốt, nhưng đừng coi tôi là thằng ngốc”. Hàn Mặc Ngôn xua tay, giọng cứng rắn lạnh lùng: “Cô có thể dọn dẹp đồ đạc ra về được rồi”.

Tiết Lễ Giai không thể ngờ Hàn Mặc Ngôn có thể dễ dàng đuổi cô đến thế: “Tôi...”.

Ánh mắt lãnh đạm lướt qua, Tiết Lễ Giai đọc được trong đó sự chế giễu, trước mặt Hàn Mặc Ngôn mà đề cập đến xuất thân của cô thì chẳng khác nào tự chuốc nhục vào thân.

Và thế là buột miệng thành: “Tôi biết tôi sai rồi, bản kế hoạch hôm trước không phải do tôi làm”.

Hàn Mặc Ngôn chỉ ngồi nhìn, đợi cô tiếp tục.

Tiếp tục lừa dối chỉ càng nhận hậu quả tệ hơn, Tiết Lễ Giai cắn răng thuật lại mọi chuyện với Hàn Mặc Ngôn.

Ngón tay lật lật tập tài liệu bên cạnh, Hàn Mặc Ngôn im lặng, đáng lẽ anh phải phát hiện ra bản kế hoạch đó là của Lục Nhiễm, chỉ vì anh đã quá quen với phong cách của cô nên cho rằng tất cả những bản kế hoạch trên thế giới này đều giống hệt như thế, kết quả là chỉ có mình Lục Nhiễm mà thôi.

Đuổi Tiết Lễ Giai, Hàn Mặc Ngôn không còn nhớ đây là lần thứ bao nhiêu anh lại dấy lên ý nghĩ muốn Lục Nhiễm quay lại.

Không có trợ lý, công việc của Hàn Mặc Ngôn chất đống lại, cũng may anh đã quen làm việc với tốc độ cao.

Làm xong công việc cũng đã nửa đêm.

Hàn Mặc Ngôn đang chuẩn bị ra về, bỗng điện thoại reo.

Sau khi trở về Lục Nhiễm bị Lục Tề mắng cho một trận nên thân.

Có những lúc, người thân quá quan tâm đến mình cũng không phải một việc hay. Lục Tề luôn coi cô như một cô bé không hiểu việc đời, luôn cảm giác cô dễ dàng bị tổn thương, nhưng trên thực tế cô còn nguy hiểm hơn cả Đỗ Hàn.

Lục Nhiễm của năm năm trước, hoàn toàn có thể gọi là một đứa con gái bất lương.

Chỉ là, trải qua bao nhiêu việc, giờ chỉ còn là ảo mộng.

Hiện giờ, việc cô quan tâm không phải là tối nay đi đâu chơi mà là Lục Tề ra lệnh cho cô tuần sau phải đến công ty báo cáo.

Đang vò đầu bứt tai xem làm thế nào có thể trốn được Lục Tề một cách hợp tình hợp lý, Lục Nhiễm nhận được điện thoại của bạn thân Lâm Tĩnh.

Đầu tiên là một loạt những lời trách cứ tối tăm mặt mũi, nào là từ lần trước gặp nhau ở quán bar Lục Nhiễm không hề gọi cho cô ấy, nào là Lục Nhiễm không coi cô ấy là bạn, rồi cuối cùng Lâm Tĩnh nức nở trong điện thoại, lời lẽ lộn xộn lung tung, Lục Nhiễm mới biết không phải Lâm Tĩnh đang trách mình, chỉ là uống say rồi muốn tìm người oán thán mà thôi.

Hỏi rõ địa chỉ, Lục Nhiễm khoác thêm chiếc áo đi đến quán bar lần trước họ gặp nhau.

Khi tìm thấy Lâm Tĩnh, cô ấy đang ngồi trong lô riêng, nốc từng cốc rượu, mặt mũi nhòe nhoẹt phấn son.

Dưới đất là cả đống vỏ chai, đủ loại khác nhau.

Len qua đám đông, Lục Nhiễm giằng lấy chai rượu trong tay Lâm Tĩnh, vút qua một bên.

Lâm Tĩnh say mềm nhón mắt nhìn cô, như hoàn toàn không hiểu tại sao Lục Nhiễm lại giằng lấy chai rượu của mình, rồi ngã nhào vào lòng cô, miệng lảm bảm: “Thằng khốn Lạc Úc Vi, còn dám chơi trò bắt cá hai tay...”.

Vực Lâm Tĩnh dậy, chào hỏi qua loa những người ở đấy, Lục

Nhiệm đỡ Lâm Tĩnh ra ngoài, trong lòng ngổn ngang bao suy nghĩ.

Lục Nhiệm quen Lâm Tĩnh từ năm mười sáu, mười bảy tuổi, cái tuổi không biết trời cao đất dày, lúc đó, Lục Nhiệm nổi tiếng vì hay trốn học, Lâm Tĩnh là bạn cùng bàn, vẫn hay giúp cô chép bài. Cô gái ngoan ngoãn đó có một người bạn trai thanh mai trúc mã Lạc Úc Vi. Sau khi thi trượt phổ thông, Lâm Tĩnh còn có ý định tự tử, cũng may có cô và Lạc Úc Vi khuyên giải, cứ tưởng rằng đời này kiếp này họ mãi ở bên nhau.

Ra khỏi quán bar đã là nửa đêm, trời tối đen, đường phố không một bóng người.

Đợi mãi không có chiếc xe nào, đang đứng bên đường, bỗng mấy tên đàn ông cầm hung khí đột nhiên xuất hiện vây xung quanh.

Cảm giác không ổn, Lục Nhiệm rút điện thoại, bấm nút gọi nhanh.

Chưa đầy năm giây, máy đã thông, Lục Nhiệm gấp gáp nói: “Quán bar Thất Lạc Viên, cứu...”.

Chưa nói xong, một tên cầm gậy gỗ quật bay chiếc điện thoại của cô.

Điện thoại đập mạnh vào tường, văng cả pin ra ngoài, mất liên lạc.

Tên tóc vàng cầm đầu gõ gõ cây gậy gỗ vào lòng bàn tay, chỉ vào Lâm Tĩnh rồi quay sang Lục Nhiệm cười dâm dăng: “Hi hi, chúng tao đã nhắm nó mấy hôm nay rồi, còn đang lo là một đứa không đủ dùng...”.

Lục Nhiệm đặt Lâm Tĩnh xuống đất, bình tĩnh hỏi: “Chúng mày định thế nào?”.

Tên tóc vàng lộ vẻ khả ố: “Nếu tiểu thư đây ngoan ngoãn nghe lời giúp ông tận hứng thì ông cũng sẽ nhẹ tay...”.

Vứt áo khoác sang một bên, Lục Nhiệm làm vài động tác khởi động chân tay, cười khẩy: “Thế thì chúng mày cứ thử đi đã”.

Tất nhiên là Lục Nhiễm cũng nói quá lên, thực tế là nếu chúng cùng xông lên, cùng lắm là Lục Nhiễm chịu được đến đũa thứ hai, còn nếu một chọi một, cho dù mấy năm nay Lục Nhiễm không động tay chân, nhưng với người học võ như cô, nếu giải quyết từng đũa sẽ chẳng thành vấn đề.

Lúc này điểm yếu lớn nhất của Lục Nhiễm nằm ở chỗ cô là phụ nữ, thể lực không thể bằng đàn ông.

May mà cô đủ nhanh.

Ra tay một cách nhanh nhẹn và dứt khoát, lại nhắm vào những chỗ yếu như bụng, họng...

Cũng có thể chúng không ngờ Lục Nhiễm lại ra tay, trong chớp mắt chủ quan, chưa đầy một phút Lục Nhiễm đã đốn ngã ba tên đàn ông, còn tiện tay cướp được chiếc gậy của một tên khác.

Thấy đối phương là người luyện võ, tên tóc vàng do dự một lát, rồi vẫn bảo thuộc hạ tiếp tục bao vây và tấn công Lục Nhiễm, nếu Lục Nhiễm là đàn ông, có thể chúng đã bỏ đi, nhưng vì đối phương là một cô gái... bị một cô gái đánh cho phải rút lui, tin này mà lộ ra ngoài thì thật là mất mặt.

Không thể ngờ Lục Nhiễm cầm gậy còn đáng sợ hơn khi nãy, chỉ thấy cây gậy khua tít, rồi rầm rầm vài tiếng mà quá nửa đám người đi theo đều đã bị ăn đòn, tên tóc vàng không thể tiếp tục ngồi yên một chỗ.

Vẫy tay ra hiệu cho hai tên tâm phúc, riêng hắc giấu theo một con dao sau lưng, từng bước tiến đến gần Lục Nhiễm.

... Hắc cũng không muốn xảy ra án mạng, nhưng cô gái này không hề biết cư xử một chút nào.

“Dừng tay ngay, nếu không tao giết nó bây giờ!”.

Lục Nhiễm sững lại, không biết từ lúc nào hai tên khốn đã lại gần, kề con dao hoa quả vào cổ Lâm Tĩnh.

Lục Nhiễm khẽ nhếch mép cười gằn: “Có bản lĩnh thì cứ ra tay đi,

nếu chúng mày không giết được cả tao, tao sẽ cho tất cả chúng mày cùng chết”.

Khi nói những lời này, Lục Nhiễm bỗng cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

Theo phản xạ, Lục Nhiễm tránh sang một bên.

Trong giây lát, đường phố mờ mờ bỗng nhiên sáng chói ánh đèn.

Lục Nhiễm phút chốc thất thần, chính trong giây phút ấy, động tác né tránh của cô bị chậm mất một giây, con dao rạch một đường trên tay trái của cô, máu trào qua vết thương dài và hẹp thắm ướm cả cánh tay, đau rát.

Ánh sáng chói mắt lúc này đã dần biến mất, Lục Nhiễm quay lại, đập tên đâm lên bằng đôi giày cao gót sáu phân, Lục Nhiễm cố nén cơn đau mở to mắt, một chiếc Audi A6 đang từ xa tiến đến.

Xe của Hàn Mặc Ngôn.

Giữ chặt vết thương, cô chửi thầm trong lòng: Hàn Mặc Ngôn, đồ ngốc.

Mười phút sau, cảnh sát bắt toàn bộ nhóm ấu dả.

Đáng lẽ Lục Nhiễm cũng phải lấy khẩu cung, nhưng vì Hàn Mặc Ngôn có quen biết, đánh tiếng cô đang bị thương phải đi viện nên lùi sang ngày mai.

Đến trước mặt Lục Nhiễm, nhìn thấy vết thương của cô, Hàn Mặc Ngôn thoáng chút bực bội, lẽ ra anh đã có thể đến sớm hơn một chút thì cô đã không bị thương.

Nhưng vẻ mặt đó nhanh chóng biết mất, Hàn Mặc Ngôn bình tĩnh nói: “Tôi đưa cô đi bệnh viện”.

Trên xe của cảnh sát có một số băng gạc cấp cứu, Lục Nhiễm quấn tạm mấy vòng, vẫn đau, nhưng không chảy máu nhiều nữa.

“Cứ đưa Lâm Tĩnh, cô gái đi cùng tôi về đã”.

Lục Nhiễm ngồi bên cạnh Hàn Mặc Ngôn, đây không phải lần đầu tiên cô đi chiếc xe này, xét về ngoại hình, chiếc xe này không có gì xuất chúng, không có thân xe đẹp cá tính như Porsche, cũng không thanh thoát hào hoa như Lamborghini, nhưng mọi tính năng đều hoàn hảo, tốc độ ổn định, kết cấu động cơ hoàn thiện. Hàn Mặc Ngôn đã lái chiếc xe này ba năm, nhưng cả bên trong lẫn bên ngoài xe vẫn sáng choang như mới.

So với những ông chủ suốt ngày thay xe như thay áo, rõ ràng Hàn Mặc Ngôn... rất chung tình.

Xe đi vào đường lớn, rồi lại rẽ sang một đường khác.

Lục Nhiễm vội lên tiếng: “Nhầm rồi, nhà Lâm Tĩnh không đi đường này”.

“Bệnh viện ở đường này”.

“...”.

Vẫn không có gì khác... những việc anh đã quyết định, không ai thay đổi được.

Cánh tay đau buốt, cũng không còn sức mà tranh cãi, Lục Nhiễm quay đầu đi chỗ khác.

Không thấy Lục Nhiễm trả lời, Hàn Mặc Ngôn hơi quay lại: “Vết thương chảy máu nhiều, xử lý càng nhanh càng tốt”.

Lục Nhiễm ngạc nhiên quay lại nhìn Hàn Mặc Ngôn, anh... đang giải thích?

Đèn đường loang loáng lướt qua, chiếu lên khuôn mặt Hàn Mặc Ngôn ánh sáng loang lổ, tranh tối tranh sáng, cô không nhìn rõ được thái độ của Hàn Mặc Ngôn, cũng giống như cô chưa bao giờ nhìn rõ người đàn ông này...

Trong bệnh viện chỉ còn mỗi phòng cấp cứu đang mở cửa, Hàn Mặc Ngôn mua sổ, đăng ký cho Lục Nhiễm.

Bác sĩ tháo băng gạc, vì máu khô kết lại nên băng gạc bị dính vào

da thịt, lúc gỡ ra chạm vào vết thương, đau quá, Lục Nhiễm cắn chặt môi.

“Ai quán băng thế này?”.

Lục Nhiễm vừa định trả lời, bác sĩ đã nhìn Hàn Mặc Ngôn, giọng nói hơi buồn ngủ có phần thiếu kiên nhẫn: “Là anh phải không? Anh có biết trước tiên phải sát trùng vết thương, băng gạc này không biết để từ bao giờ rồi, còn nữa, có ai quán băng thế này không?”. Đưa cuốn sổ y bạ cho Hàn Mặc Ngôn: “Anh đưa bạn gái đi tiêm mũi phòng uốn ván, rồi quay lại đây rửa vết thương để xem có phải khâu không?”.

Thái độ của bác sĩ khiến Lục Nhiễm cảm thấy khó xử, cô đang định giải thích, Hàn Mặc Ngôn đã nói “vâng”, rồi đỡ cô đi tiêm.

Không tức giận, cũng không giải thích.

Trong lòng Lục Nhiễm lại ngổn ngang suy nghĩ, nhưng rồi những suy nghĩ ấy nhanh chóng bị cơn đau che khuất.

Vì không nhìn thấy nên cô cũng chẳng lo lắng gì, nhưng đến lúc rửa vết thương mới phát hiện vết rách lớn trên cánh tay thật sự đáng sợ, mặc dù bác sĩ đã cố gắng hết sức nhẹ tay, nhưng Lục Nhiễm vẫn đau tái cả mặt.

Hàn Mặc Ngôn đứng ngay bên cạnh, cô đau quá, đưa tay ra như muốn tìm chỗ bám vào.

Theo bản năng, Hàn Mặc Ngôn nắm lấy bàn tay của Lục Nhiễm, không ngờ bị cô nắm lấy cánh tay, như muốn chia bớt cơn đau, may mà Lục Nhiễm không có móng tay, nên dù cô nắm chặt như thế cũng không đau là mấy.

Chỉ đến khi rửa xong vết thương, Lục Nhiễm mới thả cánh tay của Hàn Mặc Ngôn ra, cô muốn nói câu cảm ơn, nhưng lại lúng túng không nói ra lời.

Bác sĩ thu dọn dụng cụ nói: “Thực ra vết thương của cô khâu hay không cũng được. Nếu không khâu sẽ lâu khỏi hơn và lần sau nếu tiếp tục bị thương ở chỗ đó thì sẽ rắc rối to. Khâu thì để lại sẹo, nhưng sau

này vết thương sẽ ổn định... Cô là con gái... cái này thì cô tự quyết định nhé... Có điều, hiện giờ tôi cũng không khâu được cho cô, nếu cô quyết định khâu thì tốt nhất là bảy, tám giờ sáng mai quay lại, nhớ là không được quá bảy tiếng, nếu không rất khó khâu đấy”.

Lục Nhiễm suy nghĩ một lát, quyết định: “Em sẽ khâu”.

Sẹo thì có làm sao, da tay thì có gì quan trọng, thích hay không thích và một vết sẹo trên tay thực ra cũng không liên quan gì đến nhau.

Khi quay lại xe Hàn Mặc Ngôn, cả hai người đều không nói gì.

Lâm Tĩnh vẫn đang ngủ say ở ghế sau, không hề biết gì về những việc đã xảy ra, Lục Nhiễm cảm thấy thật ghen tị với bạn.

Sau khi đưa Lâm Tĩnh về nhà, cũng đã gần hai giờ sáng, Lục Nhiễm dẫn đi nói với Hàn Mặc Ngôn: “Tối nay thật phiền anh quá, rất cảm ơn anh. Anh đưa tôi qua bệnh viện rồi về đi, sáng mai còn phải đi làm, khi nào khâu xong tôi sẽ tự bắt xe về”.

Im lặng hồi lâu, Hàn Mặc Ngôn hỏi: “Có cần báo cho bạn trai cô không?”.

“Bạn trai?”. Lục Nhiễm nhất thời chưa hiểu ra vấn đề.

“Họ Hương đó”.

Lục Nhiễm nghĩ ra, Hàn Mặc Ngôn đang nói đến Hương Diễm... cũng chẳng trách, lần gặp nhau ở rạp chiếu phim, cũng coi như là Lục Nhiễm ngầm thừa nhận.

Lúc đó là vì cảm thấy một mình một bóng thật lẻ loi, bây giờ nghĩ lại, muốn dựa vào điều đó để giữ thể diện cũng không phải một việc hay, cô khẽ cười, hạ giọng: “Anh hiểu nhầm rồi, anh ấy không phải bạn trai của tôi”.

Im lặng giây lát, Hàn Mặc Ngôn tiếp lời: “Nhà tôi ở gần đây, cô cứ đến đó ngủ đến bảy giờ, khi nào cô khâu xong, tôi sẽ đi làm”.

“Thôi, phiền anh quá”.

Đến nhà Hàn Mặc Ngôn, ý nghĩ đó vừa lướt qua, Lục Nhiễm đã nghĩ ngay đến việc từ chối. Ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn, cô không thể giữ cho mình tỉnh táo. Cô cũng đang có chút hối hận vì đã gọi cho Hàn Mặc Ngôn, nhưng lúc đó tình thế gấp gáp, cô chỉ hành động theo bản năng. Cho đến hôm nay Lục Nhiễm vẫn phải thừa nhận... Hàn Mặc Ngôn là một người luôn mang đến cho người khác cảm giác an toàn, chỉ cần ở bên cạnh anh, sẽ chẳng có gì phải lo lắng.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Hơn hai năm trước, Lục Nhiễm đã dần quen với công việc, cũng có thể coi là nhận được sự công nhận của Hàn Mặc Ngôn. Hậu quả của việc hí ha hí hửng khiến cô nhầm lẫn số liệu thống kê, chút nữa gây ra họa lớn. Khi nhận được tin, lần đầu tiên trong đời Lục Nhiễm cảm thấy kinh hoàng, nhưng càng cố gắng càng không thể tìm thấy sai sót. Lúc đó, Hàn Mặc Ngôn vẫn chưa bận bịu như bây giờ, anh chỉ nói một câu: “Tôi cho cô một cơ hội”, rồi cùng cô tìm kiếm thuê đêm, chẳng khác gì mò kim đáy bể, từ trong biển số liệu tìm kiếm ra hạng mục sai sót.

Có thể đó chỉ là những hành động vô tư của Hàn Mặc Ngôn, dần ít hóa nhiều, tích tụ dần dần thành tình cảm sâu đậm của Lục Nhiễm.

Lúc đó, cô cứ tưởng rằng anh không hoàn toàn vô tâm.

Hàn Mặc Ngôn nói: “Lục Nhiễm, hãy cho anh một cơ hội để anh thử xem...”.

“Không sao”.

Hàn Mặc Ngôn lái xe vào khu biệt thự, từng ngôi biệt thự riêng biệt dần lùi lại phía sau.

Lục Nhiễm bật cười, quả nhiên, câu nói lúc nãy của Hàn Mặc Ngôn là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi.

Cả ngôi biệt thự sạch bong như vừa được quét dọn, không một hạt bụi, cách phối màu đen trắng càng làm tăng vẻ cô tịch thiếu vắng hơi người, tạo cho người ta cảm giác lạnh lạnh khi bước vào, giống hệt cảm giác ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Ngôi biệt thự không hề có dấu vết của phụ nữ, cũng đúng thôi... bạn gái của Hàn Mặc Ngôn toàn là những thiên kim tiểu thư, gia giáo rất nghiêm, trước khi kết hôn chẳng bố mẹ nào đồng ý cho con gái đến sống chung với bạn trai.

“Tầng hai rõ phải gian thứ hai là phòng dành cho khách, thay ga giường là ngủ được. Tôi đi tắm đây”.

Hàn Mặc Ngôn buông một câu rồi đi vào phòng tắm ở tầng một.

Lục Nhiễm lên lầu, tìm thấy phòng dành cho khách, cả căn phòng phối màu đen trắng, tường trắng, chần đệm màu đen, những đồ gia dụng trắng đen xen kẽ... tay vẫn đau rát, cơn buồn ngủ lúc nãy tan biến đâu mất, Lục Nhiễm xuống lầu, vào phòng khách bật ti vi, chuyển vài kênh rồi chọn một bộ phim võ hiệp không biết đã chiếu bao nhiêu lần, lơ đãng ngồi xem.

Hàn Mặc Ngôn đã thay áo ngủ, từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Lục Nhiễm nằm co ro trên sofa xem ti vi, cánh tay băng kín gạc đặt trước bụng, trông rất tội nghiệp.

Thấy Hàn Mặc Ngôn bước vào, Lục Nhiễm ngược mắt lên, chớp chớp rồi mới lên tiếng: “Tôi không buồn ngủ, tiếng ti vi có làm phiền anh không?”.

Hàn Mặc Ngôn ít khi giao tiếp với phụ nữ, Lục Nhiễm là một trong những ngoại lệ hiếm hoi, tuy rằng dạo này gặp nhau cô thường miệng lưỡi sắc bén mà lạnh lùng phản bác Hàn Mặc Ngôn, nhưng trước đây, đa phần Lục Nhiễm luôn hiền hòa, không hề có mưu đồ hay ý muốn chiếm đoạt, bình yên như... bây giờ.

Đột nhiên, Hàn Mặc Ngôn hiếm khi dùng bộ não của mình nghĩ về một việc khác ngoài công việc.

Anh hỏi Lục Nhiễm: “Cô thích tôi phải không?”.

Đầu óc của Lục Nhiễm cứng đờ.

Rõ ràng vừa rồi đang nói những chuyện nhạt nhẽo, tại sao trong nháy mắt lại thành ra thế này.

Nhưng nhìn Hàn Mặc Ngôn không có vẻ gì là đang đùa, hay nói cách khác, Hàn Mặc Ngôn chẳng lẽ lại biết đùa.

Tĩnh trí lại, Lục Nhiễm cười đau khổ, cô có nên cảm ơn anh đã mở lời?

Hàn Mặc Ngôn im lặng, rõ ràng đang đợi câu trả lời của cô.

Dòng suy nghĩ lướt nhanh trong đầu Lục Nhiễm, cô nhìn Hàn Mặc Ngôn, đôi mắt đen kịt không lộ cảm xúc, không thể đoán biết được anh hỏi cô thế là có ý gì, Lục Nhiễm do dự giây lát, không biết có nên trả lời.

Cô bật cười, trả lời: “Vâng”.

Có do dự cũng không lừa dối được bản thân, đã bao nhiêu lần tự nói rằng phải rời xa người đàn ông này, trên thực tế... cô vẫn nặng

lòng.

Nghe thấy thế, Hàn Mặc Ngôn như dẫn đo giây lát, rồi hạ giọng nói: “Thế nếu tôi và em đến với nhau, em có thể quay lại làm việc không?”.

Lục Nhiễm ngẩng phắt lên, nhìn chăm chăm vào Hàn Mặc Ngôn, vẻ mặt không thể tin vào những gì mình vừa nghe, dần dần chuyển thành một nụ cười khẩy: “Hàn Mặc Ngôn, anh cảm thấy việc này cũng có thể đem ra trao đổi được sao?”.

“Tại sao không được?”. Hàn Mặc Ngôn tỉnh bơ đáp lời: “Em không muốn làm bạn gái của tôi sao?”.

Lục Nhiễm tức nghẹn.

Cảm giác hoang đường hết sức trào dâng, cô nỗ lực bao nhiêu năm nay, kết quả lại... lại đơn giản đến thế này sao?

Nếu không vì vết thương trên tay, cô thật muốn đánh cho Hàn Mặc Ngôn một trận, để xem đầu óc của người đàn ông này có thiếu cái gì không?

“Em không bằng lòng à?”.

Hàn Mặc Ngôn khoanh tay, một tay xoa chóp mũi như đang suy tính.

“Hàn Mặc Ngôn, đây không phải vấn đề bằng lòng hay không bằng lòng, mà là... nguyên nhân của việc anh đưa ra ý kiến này là vì anh không muốn mất một trợ lý đã lăn lộn cộng tác ăn ý với anh ba năm chứ không phải vì đối tượng là tôi”.

“Cũng đều là một mà, có gì khác biệt đâu?”.

Cảm giác đàn gảy tai trâu khiến Lục Nhiễm hoàn toàn bất lực.

Khi Hàn Mặc Ngôn tìm kiếm bạn gái, cô cũng từng nghĩ, tại sao đối tượng không thể là mình, nhưng một ngày khi điều này trở thành hiện thực, cô mới nhận ra rằng, con người không phải là một sinh vật hoàn toàn lý trí, nguyên nhân của việc Hàn Mặc Ngôn đưa ra đề nghị

này không phải vì anh yêu cô, mà chỉ vì anh không muốn bỏ phí năng lực làm việc của cô.

Đúng vào thời khắc cô đã lựa chọn buông tay, lời mời hẹn hò này rõ ràng... đã không đáp ứng nổi cô.

Con người là một sinh vật tham lam vô bờ bến, có lẽ trước kia cô chỉ cần đứng bên cạnh Hàn Mặc Ngôn đã là quá đủ, nhưng hiện tại, nếu chỉ dựa vào điều này...

Cô không thể để bản thân mình tiếp nhận.

Cho dù người đó là Hàn Mặc Ngôn.

Thở dài đánh thượt, Lục Nhiễm nhếch môi: “Lúc khác đi, tôi đi ngủ đây”.

Vừa đứng dậy, cô nghe tiếng Hàn Mặc Ngôn vang lên: “Hai hôm trước tôi có gặp bố em”.

Lục Nhiễm hơi sững lại, rồi cười đáp: “Cũng lâu lắm rồi tôi chưa gặp ông ấy, nếu lần sau có gặp, anh giúp tôi chuyển lời hỏi thăm”.

Lời nói cực kỳ trái khoáy, nhưng Lục Nhiễm lại nói ra hết sức tự nhiên.

Giờ điều khiển tắt ti vi, Lục Nhiễm ôm cánh tay bị thương lên gác, cô đi không nhanh, Hàn Mặc Ngôn không nói gì thêm, cô cũng không nhìn xuống dưới để xem Hàn Mặc Ngôn có phản ứng gì.

Sáu rưỡi sáng, điện thoại đổ chuông báo thức, Lục Nhiễm vừa trở mình đã thấy tay đau buốt.

Cô nhớ ra là cánh tay mình đang bị thương, trời mới mờ mờ sáng, ánh sáng u ám từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến gian phòng cũng trở nên ảm đạm, tất cả những điều vừa xảy ra hôm qua cứ như một giấc mộng, cứ như không phải là sự thật.

Khi Lục Nhiễm xuống tầng dưới Hàn Mặc Ngôn đã dậy, trong phòng khách thơm nức mùi café.

Đứng quay lưng về phía cô, Hàn Mặc Ngôn đang pha café bằng máy, anh đã khoác thêm một chiếc áo khoác, thân người thẳng đứng.

“Cái đó...”.

Nghe tiếng, Hàn Mặc Ngôn quay lại, tay bung cốc café gạt đầu với Lục Nhiễm: “Chào”.

Khung cảnh bình dị phần nào xua tan cảm giác thắc thỏm của Lục Nhiễm.

Anh lấy bánh mì nướng ra khỏi lò, đặt lên đĩa, đặt thêm cả cốc café nóng rồi đưa đến trước mặt Lục Nhiễm.

Dùng tay phải ăn sáng, một bữa sáng yên bình.

Vì tối hôm qua đã ghi tên, sáng nay quay lại Lục Nhiễm được bác sĩ gây tê và khâu luôn, hiệu quả của thuốc tê rất tốt, Lục Nhiễm chỉ cảm thấy hơi nhột nhột, bác sĩ đã khâu xong rồi.

Bác sĩ băng lại vết thương, dặn dò cô chú ý giữ gìn, Lục Nhiễm cầm sổ ra về.

Hàn Mặc Ngôn vẫn đợi cô, không hề lộ vẻ khó chịu.

Đưa Lục Nhiễm về đến nhà, vẫn chẳng ai nói câu nào, trước khi đi, cuối cùng Hàn Mặc Ngôn cũng lên tiếng: “Có gì bất tiện thì cứ gọi cho tôi”.

Anh nói rất khách sáo, Lục Nhiễm cũng khách sáo trả lời.

Về nhà, việc đầu tiên là phải ngủ bù, tối hôm qua đúng là cô ngủ không ngon.

Cô ngủ một giấc đến trưa thì nhận được điện thoại yêu cầu đi lấy khẩu cung.

Trong đồn cảnh sát, mấy tên lưu manh hôm qua còn hung hăng hống hách hôm nay đưa nào đưa nấy co ro run rẩy trong trại giam, vẻ hậm hực, đầu cúi gằm. Lục Nhiễm tường thuật đơn giản sự việc, cánh tay bị thương, có cả bệnh án, chứng cứ hoàn toàn thuyết phục, tất

nhiên, sẽ chẳng có ai liên tưởng những vết thương trên người bọn kia với cô gái công sở xinh đẹp đang đứng ở đây.

Kết thúc việc lấy khẩu cung, anh cảnh sát cho cô biết, tình trạng thương tật của cô đủ điều kiện khởi tố, cô có thể tố cáo mấy tên kia phạm tội hình sự và bảo cô tốt nhất hãy tìm một luật sư để tiến hành vụ kiện.

Lục Nhiễm rất ngại phiền phức, vừa định từ chối thì anh cảnh sát đã đưa ra một loạt những nguy cơ của việc thả hổ về rừng, bỏ mặc người xấu ngoài vòng pháp luật. Lục Nhiễm bật cười mở điện thoại, những luật sư mà cô quen biết không quá năm vị, toàn là những luật sư giỏi chuyên về luật thương mại, nhờ họ đến xử lý vụ án hình sự nhỏ thế này cũng không hợp lý chút nào.

Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở cái tên Hương Diễm.

Luật sư cô quen, nếu tính thân thiết một chút, cũng chỉ có mỗi Hương Diễm.

Biết người ta thích mình, mình không có ý gì mà lại đi liên lạc với người ta thì có quá đáng không, nhưng thật lòng, cô luôn coi Hương Diễm là bạn.

Dưới sự thúc giục của anh cảnh sát, Lục Nhiễm gọi điện cho Hương Diễm.

“Lục... Lục Nhiễm à?”. Hương Diễm có vẻ không tin vào tai mình.

“Em có chút việc muốn nhờ anh, anh đến đây chút được không?”.

“Tất nhiên là được rồi”.

Lục Nhiễm nhanh chóng báo địa chỉ, chưa đầy mười phút sau Hương Diễm đã lái xe đến, chạy vào trong, nhìn thấy ngay cánh tay quần băng của Lục Nhiễm.

“Em sao thế này?”.

Hương Diễm cau mày, giọng nói tỏ rõ sự lo lắng.

“Sự việc cũng đơn giản thôi”. Lục Nhiễm tường thuật đơn giản vụ việc mà bỏ qua phần đánh nhau.

Nghe xong, Hường Diễm hỏi thêm anh cảnh sát một số vấn đề, Lục Nhiễm ngồi yên chờ đợi.

Một lát sau, Hường Diễm cười bắt tay anh cảnh sát, rồi quay nhìn đám người đang bị nhốt bên trong, mở miệng nói không thành tiếng: “Cảm ơn nhé!”.

Sau đó Hường Diễm đi đến trước mặt Lục Nhiễm, vẻ mặt chân tình, nói: “Em đừng lo, anh sẽ xử lý mọi việc, cánh tay còn đau không?”.

Lục Nhiễm lắc đầu.

“Vết thương có to không? Còn bị khâu nữa này, đau lắm đúng không?”.

Một loạt câu hỏi khiến Lục Nhiễm ngó người ra, hình như lâu lắm rồi không ai hỏi cô như thế.

Khuôn mặt Hường Diễm đầy vẻ quan tâm chăm sóc thật lòng.

Trong lòng Lục Nhiễm trào dâng những cảm giác không thể diễn tả thành lời, giọng nói vẫn bình thản: “Không sao đâu, rút chỉ là xong ấy mà”.

“Thế này...”. Hường Diễm bỗng chuyển đề tài: “Em ăn cơm chưa?”.

Phản ứng không kịp, Lục Nhiễm thật thà trả lời: “Em chưa ăn...”.

“Anh cũng chưa ăn, chúng ta đi ăn nhé”.

Hường Diễm bước nhanh về phía cửa xe, mở cửa, đôi mắt dài hơi nhướng lên, rõ ràng là đợi Lục Nhiễm vào xe.

Ngây người ra giây lát, Lục Nhiễm như bừng tỉnh, cô từ chối khéo: “Thôi anh ạ, trông em thế này cũng không muốn ra ngoài ăn, về nhà nấu bát mì ăn cũng được”.

Ai ngờ Hường Diễm suy nghĩ rồi nói theo cô: “Nấu mì cũng được, có điều giờ tay trái em bất tiện thế kia, anh sẽ đưa em về rồi nấu mì cho em”. Như nghĩ thêm ra điều gì, Hường Diễm lại tươi cười: “Em thế này sinh hoạt chắc rất bất tiện, ngoài việc tắm cho em, việc gì anh cũng có thể giúp em, anh có thể nấu cơm, nấu thức ăn, lau nhà, rửa bát, giặt quần áo, những việc cơ bản anh đều làm được hết... em có thể suy nghĩ mà tận dụng anh”.

Im lặng một lát.

Lục Nhiễm mới khẽ cười, nhưng tỏ ý từ chối dứt khoát: “Đừng đùa nữa, nếu tiện, anh đưa em về là được rồi”.

Chắc cũng dự đoán được là Lục Nhiễm sẽ từ chối, nên Hường Diễm cũng không biểu lộ sự thất vọng, đợi Lục Nhiễm ngồi vào xe rồi lái xe về nhà cô.

Ngồi lên xe, nụ cười của Lục Nhiễm cũng dần dần tan biến.

Dù muốn phủ nhận đi chăng nữa, cũng không thể nào không nói rằng, cô đã bị cảm động vì những câu nói vừa rồi của Hường Diễm.

Thích Hàn Mặc Ngôn, cô đã quá mệt mỏi rồi.

Cô đã không còn là một thiếu nữ có thể làm tất cả vì tình yêu, có thích nữa, cũng sẽ bị mài mòn trong thất vọng.

Nhưng cô không thể chỉ vì tìm kiếm sự an ủi mà đồng ý làm bạn gái người khác, dù đã thay đổi rất nhiều, nhưng tính cách yêu hận rõ ràng từ trong máu của cô vẫn không dễ dàng thay đổi.

Khi sắp về đến nhà, bỗng chuông điện thoại reo.

Số gọi đến là của Hàn Mặc Ngôn.

Chuông điện thoại đổ dồn, đến khi Hường Diễm quay lại nhìn, cô mới ấn nút nghe: “A lô...”.

“Em sao rồi?”.

“Tôi không sao”.

“Em không ở nhà à”.

“Buổi chiều đi lấy khẩu cung”.

“Ăn cơm tối chưa?”.

“Chưa”.

Cùng một giọng lạnh lùng, cùng một âm điệu đều đều, ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn ba năm, mưa dầm thấm lâu, ngay cả bản thân mình cũng thành ra như thế.

Lục Nhiễm cười cay đắng.

“Khi nào em về?”.

Đang định trả lời là sắp về, thì xe đã dừng trước cổng.

Sau khi rẽ, xe của Hương Diễm đã đến dưới nhà cô, cách đó không xa một chiếc Audi màu đen đã đỗ ở đó từ trước.

Xe vào vị trí, không biết có phải do trùng hợp, chiếc xe dừng ngay bên cạnh xe của Hàn Mặc Ngôn.

Từ ghế trước bước xuống, đóng cửa xe, quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn cũng đang hạ cửa xe, đôi mắt đen hơi ngược lên, thật trùng hợp và cũng thật không may, chạm phải ánh nhìn của Lục Nhiễm.

Hương Diễm xuống xe từ cửa kia, đi vòng qua xe gọi Lục Nhiễm, trong lúc không đề phòng nhất lại nhìn thấy người đàn ông quen mặt.

Người đó... anh chỉ mới gặp có mấy lần, nhưng đã nghe tiếng từ rất lâu.

Anh ta ưu tú, anh ta hoàn mỹ, anh ta thành công... Trong quá khứ, mỗi lần nghe Lục Nhiễm nhắc đến tên người đàn ông ấy bằng một giọng chưa bao giờ hiền hòa hơn, trong lòng anh lại trào lên một cảm giác tự ti... Anh nghèo, anh không biết lấy lòng bạn gái, nói năng lắp ba lắp bắp... Huống hồ đối tượng là Lục Nhiễm, thiên kim tiểu thư con nhà giàu có, mặt mũi xinh xắn rạng rỡ... Chưa nói đến chuyện

dũng cảm bộc bạch lòng mình, ngay cả nghĩ đến thôi cũng cảm thấy xa xỉ lắm rồi...

Lục Nhiễm không biết, anh đã chôn vùi tình cảm đó vào tận đáy lòng, anh nỗ lực học tập, nỗ lực làm việc, nỗ lực gấp mười lần, một trăm lần, cuối cùng đổi hồn thoát xác, vinh quy bái tổ.

Bốn năm, chỉ có bốn năm mà thôi.

Nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ để yêu một người, nhưng không đủ để quên đi một người.

Chỉ là anh không thể ngờ rằng, bốn năm sau, đối thủ của anh, vẫn là người đàn ông đó.

Chung tình, không biết là ưu hay khuyết điểm của Lục Nhiễm đây?

Hàn Mặc Ngôn cũng nhìn thấy Hường Diễm, anh không quen người này, chỉ biết rằng... quan hệ giữa anh ta và Lục Nhiễm rất thân thiết.

Hết giờ làm, khi sắp ăn cơm, nhớ ra Lục Nhiễm không tiện ra ngoài, Hàn Mặc Ngôn tiện thể lấy luôn một phần cơm, tất nhiên, cũng có ý mong Lục Nhiễm thay đổi quyết định, không ngờ lại gặp họ trở về hai người thế này.

Ánh mắt đối phương nhìn anh, cười đầy, những vẫn mang vẻ thù địch lạnh lùng.

Hàn Mặc Ngôn bất giác chau mày.

Ba người đứng đó, không khí có chút căng thẳng.

Lục Nhiễm e hèm một tiếng, nói: “Tôi lên nhà đây”.

“Khoan đã”.

“Chờ đã, Tiểu Nhiễm”.

Hai người cùng lên tiếng một lúc.

Lục Nhiễm hơi quay đầu lại, thấy Hương Diễm cười hỏi: “Đã bảo là anh sẽ nấu mì cho em mà? Không để anh lên sao?”.

Chưa đợi Lục Nhiễm trả lời, Hàn Mặc Ngôn lấy từ ghế phụ ra một cặp lồng giữ ấm, đưa cho Lục Nhiễm: “Cơm tối”.

Nhìn hai người, Lục Nhiễm ngần ngừ giây lát, cô không muốn để Hương Diễm lên, thế thì... đưa tay nhận lấy hộp cơm của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm khẽ nói câu “Cảm ơn”, rồi lại quay sang Hương Diễm nói “Không cần đâu”.

Rồi quay người đi lên nhà.

Thấy Lục Nhiễm đã bật đèn, Hàn Mặc Ngôn lên xe trước, lái xe đi.

Dựa vào xe của mình, cúi đầu nhìn xuống đất, nụ cười của Hương Diễm dần trở nên u ám.

Dù có thế nào, cuối cùng Lục Nhiễm vẫn lựa chọn nhận của Hàn Mặc Ngôn.

Trong lòng Lục Nhiễm, anh vẫn không bằng Hàn Mặc Ngôn.

Hàn Mặc Ngôn nhận được điện thoại của Hàn Sâm. Xe phóng nhanh, nên mặc dù đã đeo tai nghe, giọng của Hàn Sâm vẫn không rõ ràng.

“Con không vừa ý Đỗ Hàn à?”.

“Cũng được”.

“Không vừa ý cũng không sao”.

“Con biết rồi”.

“... Con định để cô trợ lý họ Lục đó quay lại hả?”.

Hàn Sâm vẫn luôn cài người bên cạnh con trai, Hàn Mặc Ngôn cũng không ngạc nhiên trả lời: “Vâng”.

Giọng nói lạnh lùng hiếm khi xen lẫn một nụ cười: “Nếu con đồng

ý cô ấy thì cưới về đi. Ông Lục đã đồng ý hợp tác, có cơ hội lại cùng ăn bữa cơm. Như thế mới đúng là con trai của bố chứ, cứ nghĩ mãi về một người con gái trong quá khứ, thật chẳng ra làm sao”.

Trong màn đêm, bên ngoài tấm kính chắn gió, đèn đường lác đác, không một bóng xe.

Hàn Mặc Ngôn nhấn ga, chiếc xe phóng vụt đi.

Đèn đường loang loáng vút qua, chỉ còn là một dải sáng lấp lánh.

Im lặng hồi lâu, Hàn Mặc Ngôn nói: “Con biết rồi”.

Tay bị thương, Lục Nhiễm có lý do chính đáng để từ chối yêu cầu của Lục Tề.

Sau khi biết chuyện, Lục Tề vội đến ngay nhà Lục Nhiễm, may mà cánh tay băng kín nên không nhìn thấy vết thương bên trong thế nào, Lục Tề chỉ chau mày, hỏi Lục Nhiễm sao lại ra nông nỗi này.

Lục Nhiễm đã thuật lại quá trình này ít nhất ba lần, bỏ qua đoạn Hàn Mặc Ngôn đến cứu, giảm bớt tình tiết, để sự việc đơn giản hơn.

“Mấy tên đó vẫn đang trong đồn cảnh sát à?”.

“Chắc thế ạ”.

“Anh biết rồi”. Lục Tề đưa mắt nhìn căn phòng của Lục Nhiễm: “Hiện giờ em ở đây một mình không tiện, về nhà với anh đi”.

Lục Nhiễm ngạc nhiên, cô chưa hề nghĩ tới chuyện này.

“Không cần đâu, em bị đau tay trái, tay phải vẫn làm việc được...”.

“Tiểu Nhiễm!”.

Cắt ngang lời Lục Nhiễm, Lục Tề dừng một lát chút rồi nói tiếp: “Đến giờ em còn giận dỗi gì nữa chứ, anh biết em độc lập quen rồi, nhưng hiện giờ em đang bị thương, em không thể nhún nhường một chút sao? Bố mẹ cũng già rồi, chẳng lẽ em lại muốn bố mẹ nhận lỗi trước, em không thể chiều bố mẹ một chút sao”.

Lục Tề nói vừa đủ nghe, Lục Nhiễm cúi đầu, hồi lâu cười đáp: “Vâng, em về”.

Lục Tề nhìn Lục Nhiễm vẻ ngạc nhiên, nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì thêm.

Anh không biết rằng, Lục Nhiễm đã quá mệt mỏi, con chim bay mãi cũng mỏi cánh, cũng muốn tìm một nơi yên ổn nghỉ ngơi.

Lục Nhiễm thu dọn đồ đạc, lên xe Lục Tề, nhắn tin cho chủ nhà, nhắn một tin khác cho Hường Diễm, Hường Diễm là một người cố chấp, có những lúc giống hệt cô. Do dự một lát, cuối cùng Lục Nhiễm cũng nhắn cho Hàn Mặc Ngôn một tin, rồi không đợi trả lời, cô tắt điện thoại.

Ngôi nhà vẫn y nguyên như trong trí nhớ của cô, vừa vào cổng là trần cao bảy mét, giống như một cái lồng chim phóng to, bố mẹ đều đang ngồi ở phòng khách, rõ ràng là đang đợi cô về.

Để hành lý xuống, đôi đôi dép bông bước vào sàn gỗ, Lục Nhiễm cảm thấy đôi chút xa lạ.

Mẹ cô đang mặc một chiếc áo gilê lông thú đắt tiền, dáng dấp của một quý phu nhân không phù hợp chút nào với nét dịu dàng trên khuôn mặt, đó là điều Lục Nhiễm hiếm khi nhìn thấy, nét dịu dàng của người mẹ.

Mẹ đi đến trước mặt Lục Nhiễm, dang rộng hai tay, khẽ ôm lấy cô: “Được rồi, đừng nghĩ ngợi nữa, về là tốt rồi”.

Bố vẫn ngồi yên ở đó, nhưng ông đã quay lại nhìn Lục Nhiễm, khóe miệng lạnh lùng khẽ nhếch một nụ cười.

Trong chốc lát, Lục Nhiễm thấy cay cay mắt.

Nhà của cô, bố mẹ của cô.

Không bao giờ rời xa cô, tất cả, vẫn luôn ở cạnh cô.

Nằm ở nhà chờ vết thương lành hẳn, Lục Nhiễm lại sống những ngày nhàn hạ, cơm bưng nước rót tận miệng.

Không biết có phải để bù đắp, những ngày này, mẹ đều ở nhà với cô.

Khi đi rút chỉ, Lục Nhiễm có cảm giác như cách một đời không bước ra khỏi nhà.

Cô bật điện thoại, điện thoại rung lên bần bật, đầu tiên là những tin nhắn của Lâm Tĩnh, sau đó là của Hường Diễm và một vài người khác, lật đến một nửa, cuối cùng cũng thấy được cái tên Hàn Mặc Ngôn, cô khẽ nhấn nút quay lại, không mở ra đọc.

Buổi tối, bố bảo cô ra ngoài ăn cơm, sau khi rút chỉ, cánh tay còn lại vết sẹo mờ mờ, nhưng khá dài.

Cô thử hoạt động cánh tay, không thấy có gì khác lạ, bác sĩ nhắc nhở Lục Nhiễm không được vận động quá sức, nhưng dù thế nào, tay trái hoạt động lại bình thường cũng là một việc vui mừng.

Đến chỗ ăn cơm, người phục vụ dẫn cô lên gác.

Lục Nhiễm không hỏi xem ăn cơm cùng ai, lúc này cô cũng cảm thấy hơi tò mò một chút, nhưng vẫn đẩy cửa bước vào.

Bên trong đã đủ người, vẫn chưa đến giờ dùng cơm.

Đang định lên tiếng, Lục Nhiễm đã cứng đờ người.

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, ít nói ít cười. Xét về khí chất hay tướng mạo thì khuôn mặt đó cũng đều giống với Hàn Mặc Ngôn đến bảy tám phần, cho dù đang cứng đờ người, Lục Nhiễm cũng vẫn nhận được ra, người đang ở trước mặt mình chính là Hàn Sâm, bố của Hàn Mặc Ngôn.

Cô đã mấy lần nghe nhắc đến cái tên Hàn Sâm, nhưng chưa gặp mặt bao giờ.

Lúc này gặp mặt, Lục Nhiễm mới biết được rõ ràng tính cách của Hàn Mặc Ngôn từ đâu mà ra, có thể tưởng tượng được, Hàn Mặc Ngôn mười mấy năm nữa chắc cũng y hệt thế này.

Đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác, vị trí đối diện với chủ tọa là bố cô, bên cạnh là mẹ cô, còn phía bên kia, là Hàn Mặc Ngôn.

Khung cảnh này rất quen thuộc, nhưng những người ngồi đó khiến Lục Nhiễm cảm thấy kỳ lạ đến phát sợ.

Cố kìm nén mong muốn bỏ chạy ra ngoài, thu lại ánh nhìn, Lục Nhiễm đến ngồi cạnh mẹ mình.

Thức ăn được đưa lên, rót rượu, thỉnh thoảng nói dăm ba câu chuyện, khung cảnh quá bình thường đến nỗi bất thường.

Cuối cùng cô cũng nghĩ ra tại sao khung cảnh này lại quá quen thuộc, nếu không phải là xem mặt thì là gặp gỡ phụ huynh.

Ăn hết một bát đu đủ hầm đường phèn, vẫn không nén nổi cảm giác kỳ lạ đang chất chứa trong lòng.

Đưa mắt ra hiệu cho mẹ, Lục Nhiễm mở cửa ra ngoài.

Phòng vệ sinh ở đầu bên kia hành lang, mẹ cũng đi cùng cô.

Không nén nổi những suy nghĩ trong lòng, Lục Nhiễm hỏi ngay: “Mẹ, mọi người đang làm trò gì thế?”.

Mẹ cô ngạc nhiên hỏi lại: “Không phải con vẫn thích tên họ Hàn đó sao?”.

“Con... nhưng mà...”.

“Có gì mà nhưng chứ, bố mẹ nghĩ thông rồi, con thích thì cứ thích đi, mẹ cũng không biết nhiều về những việc trên thương trường, nhưng lần này bố con và nhà họ Hàn đã dự định hợp tác với nhau nên con cũng không cần phải suy nghĩ về mối họa sau này nữa...”. Với vai Lục Nhiễm, mẹ cô cười: “Trước đây bố mẹ đã sai rồi, bây giờ mẹ mới hiểu ra, không có gì quan trọng bằng hạnh phúc của các con, kiếm tiền cũng không kiếm mãi được, cả nhà được ở bên nhau mới là quan trọng nhất, mẹ cũng không miễn cưỡng ép con, con cứ suy nghĩ cho kỹ...”.

Nói xong, mẹ cô quay về phòng tiệc.

Lục Nhiễm ngậy người đắm chìm trong những lời vừa xong của mẹ, ngoài cảm giác kinh ngạc, trong lòng cô ngồn ngàng bao suy nghĩ, cô mở cánh cửa sổ cuối hành lang, gió lạnh ùa vào.

Hơi lạnh khiến cô dần tỉnh táo.

Thế giới này thay đổi quá nhanh, có vẻ như cô theo không kịp.

Nhưng điều làm cô bất ngờ hơn chính là tiếng nói phía sau lưng.

Giọng nói công thức hóa có vẻ trầm thấp hơn một chút, cũng vì thế mà mang hơi hướng con người: “Lục Nhiễm, hãy cho anh một cơ hội để anh thử xem...”.

“Thử? Thử cái gì?”. Gần như là cùng lúc đó, Lục Nhiễm bất ngờ hỏi lại.

Cô quay lại, Hàn Mặc Ngôn gần cô trong gang tấc.

Vẫn bộ complet như thường lệ, mà hình như Hàn Mặc Ngôn cũng không bao giờ mặc những bộ kiểu khác, luôn luôn nghiêm túc và cẩn trọng như chính con người anh.

Hàn Mặc Ngôn ngừng lại giây lát, nhưng vẫn thẳng thắn trả lời: “Anh sẽ thử thích em”.

Lần này đến lượt Lục Nhiễm im lặng, ánh mắt càng trĩu nặng suy tư, cô nhìn thẳng vào Hàn Mặc Ngôn, như muốn tìm kiếm trong ánh mắt anh ý nghĩa của câu nói vừa rồi.

Người đàn ông có khuôn mặt đẹp lạnh lùng đó đang đứng ở đây, bên cạnh là cửa sổ rực rỡ ánh sáng đèn đường, có thể nghe rõ cả tiếng huyên náo của thành phố về đêm, chỉ là, ánh sáng đó không thể soi rõ anh... một chút trống vắng một chút cô đơn, biết rõ chỉ là ảo giác bên ngoài, nhưng cô vẫn không cầm lòng mà muốn sưởi ấm anh...

Cô đã từ chối anh một lần.

Không biết Hàn Mặc Ngôn đã phải cố gắng bao nhiêu để một lần nữa nói lại những điều này.

Ít nhất thì anh đang cố gắng...

Lục Nhiễm hơi quay lại, cười với Hàn Mặc Ngôn: “Nếu anh bằng lòng thử, tại sao em lại không?”.

Tất cả những suy nghĩ, những điều phật lòng từ trước đến nay trong đầu Lục Nhiễm bỗng chốc tan biến, Lục Nhiễm chỉ biết rằng, cô thích anh, từ năm năm trước cho đến tận bây giờ, chưa bao giờ dừng lại.

Đúng, cô không cam tâm.

Bỏ ra bao nhiêu công sức, Hàn Mặc Ngôn vẫn không mấy may xúc động, chỉ đến khi cô quyết định buông tay, anh mới quay đầu cứu vãn. Điều này thật không công bằng, cô có thể không hề do dự mà cự tuyệt anh, giũ cột những cố gắng của anh; nhưng, cô quá hiểu Hàn Mặc Ngôn, nếu cô làm như vậy, e rằng đây thực sự sẽ là lần cuối cùng. Bởi vì, suy cho cùng, Hàn Mặc Ngôn vẫn chưa hề yêu cô.

Tại sao phải vì những tự ái nhất thời mà bỏ qua cơ hội cô vẫn mong chờ bao lâu nay?

Đến lúc đó, e rằng người buồn bã, người không cam lòng nhất lại chính là cô.

Cô đã cố gắng bao lâu như thế, dựa vào cái gì mà lại để những cô Trương cô Lý không biết ở đâu ra cứ thay nhau có được anh?

Chỉ là không biết, nhiều năm sau, hồi tưởng lại giây phút này, Lục Nhiễm sẽ cảm thấy đáng tiếc hay may mắn?

Nhưng ít nhất bây giờ, cô đã không phải hối hận vì quyết định của mình.

Quay về chỗ ngồi, Lục Nhiễm không còn cảm thấy gò bó, vẻ mặt tự nhiên hơn.

Trước khi ra về, thậm chí hai bên cha mẹ còn bắt tay nhau.

Khung cảnh bình dị hòa hảo, dường như đã đạt được một sự thỏa thuận nào đó.

Chỉ là tất cả những điều đó đều không quan trọng với Lục Nhiễm, trở về nhà, cô mở tin nhắn lúc trước ra đọc.

Khi nào khởi thì quay lại làm việc.

Đọc xong tin nhắn, Lục Nhiễm tươi tắn trở lại, như cất được gánh nặng trong lòng.

Đúng là, giá trị sức lao động của cô đã vượt qua giá trị của bản thân, nhưng ít nhất cô đã gạt bỏ được mọi rào chắn xung quanh, chỉ còn lại một mình Hàn Mặc Ngôn và Hàn Mặc Ngôn cũng quyết định thử mở lòng.

Cô đã có thể quang minh chính đại tiếp cận Hàn Mặc Ngôn, không cần phải suy nghĩ quá nhiều đến những thứ khác.

Hít thở sâu, Lục Nhiễm thừa nhận, cô... đang vui.

Chương 7

Lần đầu tiên Lục Nhiễm nghe thấy cái tên này, cô không biết chủ nhân của nó sau này sẽ khiến cô đau khổ thế nào.

Vậy thì cuộc sống lại nên quay về đúng quỹ đạo của nó.

Lục Nhiễm thăm dò ý định lại chuyển ra ở riêng với mẹ mình, bị mẹ kiên quyết phản đối và ra lệnh cho cô trong ngày hôm nay phải chuyển hết đồ về và trả phòng cho chủ nhà.

Cũng được thôi, mẹ dạo này quá dịu dàng khiến Lục Nhiễm quên mất rằng mẹ mình mang tính cách của một nữ vương.

Hơn nữa, đồ đạc mang về trong lúc vội vàng cũng không đủ dùng, căn phòng đó cũng chỉ là phòng thuê, đằng nào cũng phải về dọn dẹp một chuyến. Ngoài ra, cô còn muốn đi thăm Lâm Tĩnh, nhưng vì bị thương mà cứ vướng víu mãi chưa đi được.

Sáng hôm sau, Lục Nhiễm đang định ra ngoài bắt xe, bị mẹ gi ngón tay vào trán: “Định tự chuyển nhà à? Dọn nhà mà con còn định tự bắt xe đi một mình! Con có coi mình là một cô gái không thể? Hơn nữa, giờ con đâu chỉ có một mình, có bạn trai rồi, không dùng vào những việc này còn để làm gì?”.

Không để Lục Nhiễm kịp hoàn hồn sau từ “bạn trai”, mẹ cô đã rút điện thoại ra gọi: “... A lô, cô là... tất nhiên là có việc rồi, Tiểu Nhiễm đang chuẩn bị chuyển nhà, cháu qua đây nhé... Ừ, nhanh lên một chút”.

Chưa đầy một phút, mẹ Lục Nhiễm đã ngắt điện thoại.

Mãi một lúc sau, Lục Nhiễm mới hoàn hồn: “Mẹ, lúc nãy mẹ gọi

cho...”.

“Hàn Mặc Ngôn”. Mẹ Lục Nhiễm gật đầu.

Lục Nhiễm xoa trán: “Mẹ, giờ này Hàn Mặc Ngôn còn phải đi làm mà”.

“Thế thì làm sao, cậu ta là ông chủ mà?”. Đưa tay chỉnh lại mái tóc vừa sấy xong, mẹ Lục Nhiễm chẳng cảm thấy có điều gì không ổn: “Hơn nữa, con không để ý, hôm nay là cuối tuần à?”.

Lục Nhiễm bỗng cảm thấy mình trở nên bất lực.

Hàn Mặc Ngôn đến biệt thự nhà họ Lục đúng giờ đã hẹn.

Về điểm này thì Lục Nhiễm cũng biết, Hàn Mặc Ngôn sẽ không từ chối những yêu cầu hợp tình hợp lý của bạn gái, cũng vì... anh coi việc đáp ứng yêu cầu của bạn gái là một trong những công việc của mình, nên luôn làm thật tốt.

Ngồi vào trong xe, thắt đai an toàn, bên cạnh là Hàn Mặc Ngôn mà cô từng tưởng rằng sẽ không bao giờ còn dính líu bất cứ thứ gì.

“Hôm nay anh không phải làm việc à?”.

Nghe cô hỏi như vậy, Hàn Mặc Ngôn nhanh chóng trả lời: “Khi nào em xong việc anh sẽ quay về công ty”.

Lục Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Câu trả lời này không nằm ngoài dự đoán của cô.

Khi đến khu nhà Lục Nhiễm thuê, Hàn Mặc Ngôn lùi xe vào trong, Lục Nhiễm xuống xe, lấy từ sau xe của Hàn Mặc Ngôn ra những thùng chứa đồ đã được chuẩn bị trước.

Những thứ này đều do cô mua, dùng để đựng đồ đặc linh tinh rất tiện.

Cô vẫn biết rõ mọi đồ đạc của Hàn Mặc Ngôn hơn cả chính anh.

Vì vừa dọn đến chưa lâu, lại cũng mới thu dọn, nên đồ đạc rất gọn gàng, quần áo xếp vào va ly, đồ đạc lung tung đều bỏ vào thùng chứa đồ, loáng một cái đã đầy mấy cái thùng, căn phòng cũng rộng rãi hẳn ra.

Cô thu dọn, Hàn Mặc Ngôn chuyển những thùng đã sắp xếp xong ra sau xe.

Dọn dẹp được một nửa, họ nghe thấy tiếng gọi cửa.

Không biết từ lúc nào, bác chủ nhà đã đứng ở cửa, khom lưng nheo mắt nhìn gian phòng đã dọn dẹp xong, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Nhiễm, cháu đi thật đấy à, còn chưa ở được một tháng mà?”.

Lục Nhiễm cười áy náy: “Cháu xin lỗi, tại mọi việc bất ngờ quá, cháu không nghĩ là lại chuyển đi luôn thế này, làm lỡ việc của bác, bác không phải trả lại tiền thuê nhà cho cháu đâu ạ”.

“Thế sao được, để bác đi lấy tiền trả cháu”.

“Không cần đâu ạ...”.

Cái bóng lom khom của bác đã đi lên tầng trên.

Bác chủ nhà là một người rất tốt, con cái đều đi học ở nước ngoài, vì ở một mình buồn quá nên mới cho thuê nhà, khi đến xem nhà cô đã thấy bác rất nhiệt tình, còn mời cô ăn cơm, cô cũng định ở đây lâu dài cho bác đỡ buồn.

Khi bác chủ nhà đi xuống, cũng là lúc Hàn Mặc Ngôn đi lên.

Bác chủ nhà đang đếm tiền nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn, lại nhìn Lục Nhiễm, bác cười rất tươi: “Tiểu Nhiễm, đây là bạn trai của cháu à?”.

Tuy chưa thể quen với sự thực này, nhưng Lục Nhiễm vẫn im lặng gật đầu.

“Cháu dọn đi để chuẩn bị kết hôn đúng không? Thế cũng tốt, con gái sống một mình cũng không yên tâm, mấy hôm trước cháu nhắn không về được bác còn lo cháu xảy ra chuyện gì, không ngờ... thật là hạnh phúc đấy. Hai năm trước con gái bác lấy chồng cũng tầm tuổi

cháu bây giờ”. Bác vừa nói vừa móc trong túi ra hai cái kẹo đặt vào tay Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm nhìn hai con thỏ trắng trong lòng bàn tay, những lời giải thích cũng chui tuột vào trong bụng.

Sự hiểu lầm đẹp đẽ, cũng chẳng có gì không tốt.

Đi được nửa đường, Lục Nhiễm mới chợt nhớ ra: “Hàn Mặc Ngôn, đợi chút đã”.

“Gì thế?”.

“Em có một người bạn, anh có thể đưa em qua đó không?”.

“Ở đâu?”.

Lục Nhiễm nói địa chỉ, một lát sau xe đã đến nơi.

Mở cửa xe đi xuống, Lục Nhiễm đã định đi vào, lại đi một vòng đến gõ vào cửa xe của Hàn Mặc Ngôn: “Có thể em sẽ ở đây lâu lâu một chút, anh cứ bỏ hết đồ đạc xuống đây, em gọi công ty chuyển nhà đến đưa về nhà”.

Hàn Mặc Ngôn hỏi lại: “Khoảng bao lâu?”.

“Khoảng hai tiếng”. Nói xong, Lục Nhiễm dừng lại một chút, nhìn Hàn Mặc Ngôn nghi ngại, chắc anh cũng chẳng chờ nổi cô đâu.

Nhìn vào đồng hồ đeo tay, Hàn Mặc Ngôn nói: “Bây giờ là chín giờ bốn mươi lăm, mười một giờ bốn mươi lăm anh quay lại đón em nhé”.

Có thể thấy Hàn Mặc Ngôn đã cố gắng mềm mại giọng nói của mình, nhưng vẫn còn đôi chút công thức hóa.

Lục Nhiễm muốn cười, nhưng cố kìm lại, đưa cho Hàn Mặc Ngôn một viên kẹo của bác chủ nhà khi này: “Tài xế, vất vả quá!”.

Khẽ chau mày, rõ ràng là Hàn Mặc Ngôn chẳng thích thú gì trò đùa của Lục Nhiễm, nhưng anh vẫn bóc vỏ kẹo, bỏ con thỏ trắng vào

miệng, rồi lái xe đi.

Riêng việc Hàn Mặc Ngôn ăn kẹo cũng khiến Lục Nhiễm không nhịn nổi cười.

Khi bước vào cổng nhà Lâm Tĩnh, khuôn mặt Lục Nhiễm vẫn tươi như hoa.

Lâm Tĩnh ra mở cửa cho Lục Nhiễm, như thể không dám tin vào mắt mình, cứ ngó mãi ra ngoài: “Lúc nãy đưa cậu đến ấy? Tớ không nhìn nhầm chứ?”.

Lâm Tĩnh đã biết cô thích Hàn Mặc Ngôn từ lâu, hồi đó cô hay rủ bạn mình đến ngồi ở quán café đối diện công ty của Hàn Mặc Ngôn, gọi một cốc café, ngồi chờ đến giờ tan làm để nhìn Hàn Mặc Ngôn lái xe ra.

Lục Nhiễm gật đầu.

Ngẩn ngơ mất một lúc, Lâm Tĩnh cười đau khổ, lẩm bẩm: “Không ngờ cuối cùng cậu cũng có được người trong mộng, chỉ là, Tiểu Nhiễm, cậu si tình thật đấy, bao nhiêu năm nay rồi, ngay cả tớ và Lạc... cũng chia tay rồi mà cậu vẫn không chịu từ bỏ...”.

“Cũng chưa hẳn là có người trong mộng, chỉ là...”, nếu đã nhắm đúng đối tượng rồi, cho dù có brou đầu chảy máu cũng phải cố cho bằng được. “Mà thôi, đừng nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu đi... Chuyện của cậu và Lạc Úc Vi là làm sao, các cậu vẫn rất quấn quýt với nhau mà”.

Lục Nhiễm ngồi trên ghế sofa nhà Lâm Tĩnh, nghe bạn mình kể lại những việc đã xảy ra.

Lâm Tĩnh thi trượt đại học, cũng không chịu học nghề mà nhất định tìm việc làm, cô đã làm nhiều công việc khác nhau, cho đến khi tìm được công việc chính thức, thu nhập tương đối ổn định, cô đã kiên trì làm tới ngày hôm nay, nhưng cũng rất vất vả. Còn quan điểm của Lạc Úc Vi lại khác hẳn, anh ta đổ vào trường đại học, điều kiện tốt hơn Lâm Tĩnh rất nhiều, tuy họ vẫn liên hệ với nhau, nhưng Lạc Úc Vi đã dần dần coi thường bạn gái mình, không muốn đưa cô đi đâu, nói chuyện cũng có khoảng cách, nhưng hàng ngày vẫn luôn cần

trọng không kích động Lâm Tĩnh mà cứ để tình cảm mai một dần dần; cuối cùng, Lạc Úc Vi cũng động lòng trước một cô em gái xinh đẹp trong trắng học sau một khóa, còn chuyện tiếp theo chỉ là chờ đến ngày Lâm Tĩnh phát hiện ra mà thôi.

Nói tới đây, Lâm Tĩnh ôm lấy Lục Nhiễm mà khóc nức nở.

Nếu đổi lại là Lục Nhiễm của năm năm trước, khi biết được chuyện này, việc đầu tiên sẽ là dẫn người đến băm nát Lạc Úc Vi, những chuyện khác tính sau. Nhưng Lục Nhiễm của hiện tại đã hiểu ra rằng, dù có băm vằm Lạc Úc Vi ra hàng trăm nghìn mảnh, kết quả cũng chẳng thể khác đi, người đàn ông thay lòng đổi dạ... thì đã chẳng còn ý nghĩa nữa rồi.

Đột nhiên, cô cảm thấy mình may mắn.

Với tính cách của Hàn Mặc Ngôn, đừng nói đến chuyện thay lòng đổi dạ, bắt cá hai tay, mà ngay cả động lòng trước một cô gái anh cũng cảm thấy đó là việc khó khăn.

Ngồi vào xe của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm cảm thấy rất bình tĩnh.

Cô nhìn ra ngoài cửa xe như đang có tâm sự, một lúc sau đưa tay bật đài trên xe.

Tiếng nhạc du dương bay bổng xen lẫn giọng nói sôi động của người dẫn chương trình khiến không khí trong xe trở nên ấm áp hơn.

“Hàn Mặc Ngôn...”.

“Gì thế?”.

“Nếu em không phải con gái nhà họ Lạc mà chỉ là một trợ lý bình thường của anh, anh có nghĩ đến chuyện sẽ ở bên cạnh em không?”.

Hàn Mặc Ngôn trả lời không cần suy nghĩ: “Không có chữ nếu”.

Lục Nhiễm chống cằm, cười không thành tiếng, cũng phải, thế giới này không có chữ nếu, cho dù là vì nguyên nhân gì, kết quả mới là quan trọng. Cô trước sau gì vẫn là Lục Nhiễm, còn anh thì vẫn là

Hàn Mặc Ngôn.

Giúp Lục Nhiễm lấy đồ đạc ra, Hàn Mặc Ngôn hỏi: “Thế em định bao giờ quay lại làm việc?”.

Đúng là cô vẫn phải đối mặt với vấn đề này.

Nghĩ ngợi giây lát, Lục Nhiễm cười đáp: “Em không định làm trợ lý cho anh cả đời, nhưng hiện giờ... tuần sau đi, thứ hai tuần sau em sẽ có mặt đúng giờ, anh nhớ bảo cô trợ lý Tiết của anh chuẩn bị sẵn tinh thần làm phó cho em đi”.

Muốn thay vị trí của cô hả, Tiết Lễ Giai vẫn chưa đủ tư cách.

Sáng thứ hai, Lục Nhiễm đến công ty, khi cô đến cũng không còn sớm lắm, mọi người ai cũng vội vã, trong sảnh lạch cạch tiếng giày cao gót.

Cô trở về chỗ của mình, Tiết Lễ Giai vẫn ngồi đó, chỗ ngồi toàn màu hồng.

Gõ gõ lên mặt bàn, cô nhìn Tiết Lễ Giai, cười lịch sự: “Phó trợ lý Tiết, chúng ta nói chuyện một chút về thời gian tôi không ở công ty, chúng ta bàn giao công việc trong thời gian cô tạm thay tôi nhé”.

Cô ta ngược mắt lên, vẫn vẻ xinh xắn ngây thơ đáng yêu như trước.

Thấy Tiết Lễ Giai hồi lâu vẫn không phải ứng gì, Lục Nhiễm lại gõ bàn: “Sao thế? Hàn tổng không nói với cô là hôm nay tôi quay lại và cô sẽ trở thành phó cho tôi sao?”.

Tiết Lễ Giai lúc này mới phản ứng lại.

Cô gái khẽ cắn môi: “Chị Lục, chị đã nghỉ việc rồi mà... sao lại?”.

Lại gần Tiết Lễ Giai một chút, Lục Nhiễm hạ giọng, gần từng chữ: “Ai bảo với cô là tôi nghỉ việc?”.

Tiết Lễ Giai tắc nghẹn, lúng túng đứng dậy.

Lục Nhiễm ngồi vào chỗ của mình, sau đó gỡ đi những thứ màu hồng trên máy tính, phân công Tiết Lễ Giai: “Cô nộp cho tôi một bản tiến độ tất cả các công việc trong thời gian vừa qua, bao gồm bản kế hoạch chi tiết, viết chi tiết tường tận về tiến trình thực hiện, làm xong nộp cho tôi, nếu có vấn đề gì cô cứ hỏi tôi... còn nữa, đem hết những thứ này của cô đi đi, còn chỗ ngồi của cô... phòng ngoài vẫn còn một chỗ trống, cô dọn dẹp thu xếp chỗ cho mình nhé”.

Những lời của Lục Nhiễm có vẻ đã quá sức chịu đựng của Tiết Lễ Giai.

Chỗ ngồi của Lục Nhiễm tuy không phải là phòng riêng nhưng khá riêng biệt độc lập, rất gần phòng của Hàn Mặc Ngôn, bên ngoài là phòng làm việc chung được chia thành từng khoang riêng biệt cho từng người.

Tuy không thích Tiết Lễ Giai, nhưng Lục Nhiễm cũng không cố ý chinh cô ta, nhưng với thời gian vào làm và năng lực làm việc sơ đẳng như vậy, ngồi ở ngoài đó là một việc hoàn toàn bình thường.

Tiết Lễ Giai thu dọn hết đồ đạc của mình, ôm hộp đồ đạc đi ra, đã nghe tiếng xì xầm bàn tán, nội dung chủ yếu là chị Lục lợi hại thật, có cửa sau rồi mà vẫn xếp sau chị ấy.

Tiết Lễ Giai cúi đầu, giấu đi ánh mắt âm u lạnh lẽo của mình.

Nghiến răng kèn kẹt, cuối cùng, Tiết Lễ Giai vút lại đóng đồ đạc trên bàn, tay quệt mắt chạy ra ngoài.

Lục Nhiễm ngó người, cô không ngờ Tiết Lễ Giai lại giở trò này.

Tình thế này, cô chẳng khác nào vai nữ thứ chuyên hãm hại vai nữ chính hiền lành lương thiện.

Tay chống trán, Lục Nhiễm cười thành tiếng, vai nữ thứ ác độc thì ác độc luôn đi, chỉ cần vai nam chính là của riêng cô, thế là đủ.

Có điều, cô không biết Tiết Lễ Giai làm thế là vì cảm thấy xấu hổ khi phải làm phó cho cô, hay là vì cô ép cô ta làm những việc mà cô ta không làm được nên mới bỏ chạy như thế.

Bật máy tính, Lục Nhiễm yên lặng suy nghĩ, tốt nhất là đi tìm Hàn Mặc Ngôn.

Cô gõ cửa phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn, anh ngược mắt lên: “Em đến rồi đấy à?”.

Lục Nhiễm gật đầu, nhún vai nói rõ lý do: “Tiết Lễ Giai bỏ chạy rồi, hiện giờ trong tay em không có tài liệu gì nên vào đây tìm anh”.

Hình như Hàn Mặc Ngôn cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên, rút ra một tập tài liệu từ chồng giấy tờ bên cạnh: “Đây là một phần, màu đỏ là đã hoàn thành cần chú ý, màu cam là các hạng mục cần chú ý đặc biệt, màu xanh là đang tiến hành... những chỗ đánh dấu khác em đã biết cả rồi...”.

Lục Nhiễm lật qua, cô nghĩ việc cũng không lâu, chỉ có hai hạng mục mới là lạ lắm đôi chút.

“Những thứ còn lại giờ anh sẽ email cho em”.

“Vâng”.

“Chiều nay họp với phòng kế hoạch và đầu tư, anh đã đánh dấu sao vào những nội dung cần chỉnh lý, em giao lại cho anh vào trước buổi trưa”.

“Vâng, anh cho em nửa giờ”.

Trả lời ngắn gọn, không cần giải thích dài dòng, đó chính là những điều mà Hàn Mặc Ngôn vẫn hoài niệm.

Nửa tiếng sau, Lục Nhiễm đem tập tài liệu đã chỉnh lý đi vào phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn.

Hàn Mặc Ngôn đang nghe điện thoại, cô để tài liệu xuống, đang định ra ngoài, chợt nghe Hàn Mặc Ngôn nói: “Cháu xin lỗi, thế không được đâu, nể tình bác, cháu có thể tiếp tục trả lương cho cô ấy, nhưng cô ấy không phải đến làm nữa”.

Đầu dây bên kia nói rất to, giọng nói vọng cả ra bên ngoài rất rõ ràng: “Tiểu Hàn à, làm người đừng nên cứng nhắc như thế, bác biết

Lễ Giai không biết làm gì, nhưng cháu có thể dậy nó mà, đưa cháu này của bác từ nhỏ đã bị chị bác làm hư mất rồi, cháu cũng nên rộng lượng một chút. Cháu gọi trợ lý cũ về cũng chẳng sao, bác đâu có nói là không được, nhưng cháu cũng đừng bắt nó đi làm phó cho người ta chứ...”.

“... Tốt nhất là bác cứ để cô ấy đi tìm việc chỗ khác đi ạ”.

Nói xong, Hàn Mặc Ngôn ngắt điện thoại, nhìn Lục Nhiễm vẫn đang đứng nguyên ở đó: “Có việc gì à?”.

“Em chuẩn bị xong tài liệu rồi”.

Hàn Mặc Ngôn xem qua, tỏ vẻ vừa ý.

Nếu là trước kia, Hàn Mặc Ngôn chắc chắn không có biểu hiện vừa rồi, nhưng bây giờ xem ra đã bị năng lực làm việc của Tiết Lễ Giai giày vò nên tiêu chuẩn cũng hạ thấp ít nhiều.

“Điện thoại lúc nãy...”.

Hàn Mặc Ngôn đáp: “Không sao, anh sẽ giải quyết”.

Ra khỏi phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Lâu ngày không làm việc, ngồi đến tận gần trưa, Lục Nhiễm cũng chỉ xem xong một nửa.

Bữa sáng ăn sớm, giờ đã cảm thấy hơi hơi đói.

Khi kim đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi, nhân viên trong công ty cũng lần lượt quẹt thẻ xuống ăn cơm, Lục Nhiễm vươn vai, đã có mấy nhân viên qua chào cô, hoan nghênh cô quay lại làm việc. Tuy rằng trước đó nhân duyên của cô cũng thường thường, nhưng so với Tiết Lễ Giai đã đi cửa sau lại không có năng lực làm việc thì cũng còn hơn nhiều.

“Tiểu Nhiễm, mừng em quay lại làm việc, lần trước gặp em ở siêu thị, chị thấy em không có ý quay lại, giờ gặp em, chị vui quá”. Chị Trương phòng kế hoạch vỗ vai cô, rồi đưa cho cô một chiếc bình:

“Đây là rượu nhà chị ủ đấy, mấy hôm trước bố mẹ mang lên cho chị. À, buổi trưa, chị em mình đi ăn cơm nhé”.

“Em cảm ơn”. Đặt bình rượu sang một bên, tắt máy vi tính, Lục Nhiễm đang định lên tiếng thì nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn cầm theo áo vest, đẩy cửa bước ra.

“Chào Hàn tổng”. Chị Trương nhanh miệng.

Tiếp theo sau, hàng loạt nhân viên cũng chào theo, giọng nói có đôi chút kích động. Hàn Mặc Ngôn là kẻ cuồng công việc, hoặc là ở trong phòng làm việc, hoặc là ra ngoài gặp khách hàng, cơ hội thấy mặt không nhiều.

Hàn Mặc Ngôn khẽ gật đầu, sau đó đi thẳng đến chỗ Lục Nhiễm, hỏi: “Ăn cơm?”.

Gần như ngay cùng lúc Hàn Mặc Ngôn đi về phía Lục Nhiễm, đã có người thì thầm nho nhỏ, một hai người chụm đầu bên bàn làm việc, rõ ràng là đang xem chuyện hay ho.

Khi Lục Nhiễm về đầu quân cho Hàn Mặc Ngôn, quy mô công ty tuy nhỏ nhưng lợi nhuận khá ổn, có điều vì lúc đó vẫn chưa có vị trí trên thị trường, nên với văn bằng và năng lực của mình, Lục Nhiễm vẫn trúng tuyển vào vị trí trợ lý của Hàn Mặc Ngôn. Mấy năm nay chứng kiến công ty ngày càng lớn mạnh, có được quy mô như ngày hôm nay, trong mắt một số nhân viên mới, Hàn Mặc Ngôn và Lục Nhiễm gần như là một thể song sinh, cùng lạnh lùng, mạnh mẽ, không có gì không thể.

Không phải chưa từng có lời đồn đại nào về Hàn Mặc Ngôn và Lục Nhiễm, dù cho đó là sự kết hợp lạ lùng giữa King & Queen, nhưng chỉ tính riêng việc bạn gái của Hàn Mặc Ngôn thay nhau đến gây âm ỉ cũng đủ khiến chuyện đồn thổi đó bị dẹp từ trong trứng nước.

Còn lúc này đây, câu chuyện đồn thổi đang đến hồi gay cấn nhất.

Phải biết rằng, nếu Hàn tổng đến với trợ lý Lục, thì không chỉ đại diện cho việc thỏ cũng ăn cỏ gần hang, mà còn phá vỡ quy tắc trước nay không cho phép tình yêu công sở của công ty này.

Huống hồ, việc này lại xảy ra ngay vào ngày đầu tiên khi Lục Nhiễm quay về làm việc, càng khiến người ta đoán già đoán non.

Rất tự nhiên, người ta thi nhau đồn đoán xem Hàn tổng đã làm thế nào để trợ lý Lục đồng ý quay lại...

Lục Nhiễm như không nghe thấy đám nhân viên bàn tán, cô thu dọn đồ đạc của mình, nói với Hàn Mặc Ngôn: “Vâng”.

Tiếp theo hai người đi vào thang máy, xuống đường.

Trong khoảnh khắc thang máy khép lại, đủ loại đồn đoán thi nhau bùng phát ra ngoài.

Bên này, sau khi cửa thang máy khép lại, Lục Nhiễm cúi đầu bật cười, khẽ nhún vai.

Hàn Mặc Ngôn thì chẳng để tâm.

Lên xe, rõ ràng Lục Nhiễm đang rất vui, cô hỏi Hàn Mặc Ngôn: “Đi đâu bây giờ?”.

“Em nói xem”.

“Em nhớ là gần công ty có một nhà hàng Nhật Bản”.

“Địa chỉ?”.

Lục Nhiễm đọc địa chỉ, Hàn Mặc Ngôn lái xe theo.

Nhà hàng rất đông, Lục Nhiễm xếp hàng xong, may mắn mua được suất cuối cùng.

Một phần sushi, một phần sườn lợn nướng, một phần mì há cảo.

Đây không phải lần đầu tiên cô đi ăn cơm với Hàn Mặc Ngôn, nên cũng không có sự ngượng ngịu khi ăn cơm trước mặt người trong mộng, muốn ăn thế nào thì cứ ăn.

Mà Lục Nhiễm thì luôn say đắm những món ăn ngon.

Gắp miếng sườn nướng chấm vào bát nước chấm pha sẵn, miếng sườn thơm phức giòn tan kết hợp cùng nước chấm chua ngọt tan dần trong miệng, ngon không tả xiết.

Lục Nhiễm thỏa mãn lim dim mắt.

Hành động của con người luôn có khả năng truyền nhiễm, thấy Lục Nhiễm ăn ngon miệng, Hàn Mặc Ngôn nhìn tô mỳ, cũng cảm thấy muốn ăn.

Ăn xong, Lục Nhiễm mới như sực nhớ ra, hỏi: “Tại sao lại rủ em đi ăn cơm?”.

Hàn Mặc Ngôn hỏi lại: “Không được sao?”.

Lục Nhiễm bị hỏi lại cứng miệng, đúng vậy, bạn trai dẫn bạn gái ra ngoài ăn cơm là một việc hoàn toàn bình thường.

Không đợi cô trả lời, Hàn Mặc Ngôn lại hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”.

Ngạc nhiên giây lát, Lục Nhiễm mới nhớ ra Hàn Mặc Ngôn đang hỏi về vết thương của cô.

Làm việc nửa ngày cô gần như quên mất mới đây thôi mình còn bị thương, xắn ống tay áo đồng phục lên, vết thương lớn đó xấu xí nằm trên cánh tay, may là màu sắc cũng đã nhạt đi, một lớp da non đang dần phủ lên trên.

Hàn Mặc Ngôn nhìn vết thương của Lục Nhiễm, khẽ chau mày.

“Anh đang chê em phải không?”. Sắc bén chớp được vẻ mặt Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm khẽ cười: “Nói thật, tối hôm đó nếu không bất ngờ vì anh lái xe đến mà giật mình tránh không kịp thì em cũng chưa chắc đã phải chịu vết thương này”.

“Thế à?”.

Hàn Mặc Ngôn hơi bối rối.

Lục Nhiễm cười thoải mái: “Có điều em vẫn phải cảm ơn anh

hôm đó đã đến cứu em”.

Cô cười rất chân thành, khiến người khác cũng cảm thấy dễ chịu.

“Không có gì”.

Vẫn là một Lục Nhiễm quen thuộc, Hàn Mặc Ngôn cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Tối đó làm việc xong, nhận được điện thoại của Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn cảm thấy rất ngạc nhiên, lúc đó anh không hiểu có chuyện gì mà Lục Nhiễm lại tìm mình, không ngờ vừa bật điện thoại lên đã nghe thấy tiếng kêu cứu của Lục Nhiễm, sau đó mất liên lạc.

Khởi động xe, Hàn Mặc Ngôn phóng như bay trên đường.

Không biết tại sao, vào giờ phút đó, chỉ cần nghĩ đến việc Lục Nhiễm sẽ gặp nguy hiểm, Hàn Mặc Ngôn đã cảm thấy nghẹt thở.

Rõ ràng, giây phút ấy, cô đã không chỉ là trợ lý của anh.

Sau bữa cơm trưa, lại tiếp tục làm việc.

Sau khi xem xong toàn bộ tài liệu, Lục Nhiễm đã hỏi qua từng người phụ trách của các bộ phận, hỏi rõ tiến độ và các vấn đề khác rồi chỉnh lý lại kế hoạch làm việc, thỉnh thoảng Hàn Mặc Ngôn lại cho gọi, công việc chất đống khiến Lục Nhiễm không thể không nghĩ rằng Hàn Mặc Ngôn biết trước là cô quay lại nên mới cố ý dồn việc lại thế này.

Cô ăn vội bữa tối trong căng tin, tiếp tục làm việc cho đến khi ngoài trời đã tối đen, mới tạm xong việc.

Cả tòa nhà gần như đã chẳng còn ai, nhìn qua cửa kính chạm đất trong phòng làm việc, thành phố về đêm đèn neon sáng rực, từng tòa nhà cao tầng mọc lên từ đất mẹ, sừng sững trong bóng đêm, lung linh sắc màu rực rỡ.

Lục Nhiễm thu lại ánh nhìn, ra phòng nghỉ pha một cốc café, hương café thơm ngào ngạt, Lục Nhiễm đứng tựa cửa, khẽ hít một hơi, hương vị café khiến cô nhớ lại lúc ở nhà Hàn Mặc Ngôn, hương

café vắn vít và dáng hình Hàn Mặc Ngôn đứng đó.

Vì thế mới nói rằng thích một người là một việc không lối thoát, gần như mỗi khoảnh khắc về Hàn Mặc Ngôn trong trí nhớ đều khiến cô xao động.

Theo thói quen, cô quay người nhìn về phía phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn, đèn vẫn sáng.

Đó chính là khung cảnh thường xuyên của bao nhiêu năm nay, cô cũng không còn nhớ đã bao nhiêu lần phải làm thêm giờ cùng với Hàn Mặc Ngôn, ngoài việc đãi ngộ tương xứng, điều cốt yếu nhất với cô là có cơ hội được ở riêng bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Cô đã từng cho rằng, dưới ánh đèn hư ảo của thành phố về đêm, trong tòa nhà văn phòng tĩnh mịch chỉ còn lại ánh đèn của cô và Hàn Mặc Ngôn sẽ là một việc vô cùng lãng mạn, chỉ tiếc là cảnh tượng dù có lãng mạn đến mấy gặp phải Hàn Mặc Ngôn thì cũng mất hết thi vị.

Công việc liên tiếp bù đầu, đẹp đẽ đến mấy cũng dần tan biến.

Ba năm rồi, luôn như vậy.

Lục Nhiễm bê tách café, gõ cửa phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn.

“Vào đi”.

Nhìn thấy đống tài liệu trước mặt Hàn Mặc Ngôn còn nhiều hơn cả cô, Lục Nhiễm cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Hàn Mặc Ngôn có lẽ là ông chủ bận rộn nhất mà cô từng biết, những ông chủ khác thì ngày ngày tiếp khách, hội họp công tác du lịch đánh golf khắp nơi, bàn giao toàn bộ công việc cho các giám đốc và trợ lý giải quyết, còn mình chỉ làm những quyết sách chiến lược. Hàn Mặc Ngôn thì ngược lại, tham gia từ giai đoạn kế hoạch, nhiều lúc còn nắm rõ các hạng mục hơn cả người phụ trách trực tiếp của những hạng mục này.

Đây thực ra cũng không phải việc hay, một ông chủ giỏi phải biết cách dùng người, chứ không nhất thiết việc gì cũng phải tham gia.

Sở dĩ anh tận tâm tận lực, việc gì cũng muốn tự làm như vậy, Lục Nhiễm nghĩ mãi rồi cũng đưa ra được một kết luận: Đó là vì Hàn Mặc Ngôn bẩm sinh đã là một kẻ cuồng công việc.

Gõ ngón tay lên mặt bàn, Lục Nhiễm hỏi: “Café không?”.

Hàn Mặc Ngôn hơi ngược mắt lên: “Một cốc”. Rồi lại cúi xuống làm việc tiếp.

Đã quá quen với việc này, Lục Nhiễm cầm chiếc cốc café màu đen trên bàn làm việc của Hàn Mặc Ngôn, bỏ café, bơm nước sôi vào, café tan nhanh trong nước, thơm lừng, bỏ thêm hai viên đường rồi bê vào phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn.

Lúc đó, Hàn Mặc Ngôn vẫn đang tiếp tục làm việc bên máy tính.

“Khoảng bao lâu nữa?”.

Hàn Mặc Ngôn trả lời không do dự: “Mười phút”.

“Em đợi anh”.

Bê tách café của mình nhấm nháp từng ngụm, Lục Nhiễm rảo bước đến bên giá sách của Hàn Mặc Ngôn.

“Em có thể xem không?”.

“Được”.

Giá sách của Hàn Mặc Ngôn gọn gàng sạch sẽ và ngăn nắp, sắp xếp riêng biệt từng loại, có cả chú thích rõ ràng.

Gần như toàn bộ là sách kinh tế và tiếng Anh, trong đó có một số lượng lớn sách nguyên bản của nước ngoài chứa rất nhiều danh từ chuyên môn.

Lục Nhiễm cũng không ngạc nhiên vì cô đã biết mấy năm cuối đại học và MBA Hàn Mặc Ngôn đều học ở nước ngoài.

Ngón tay cô lần lượt rê qua hàng loạt gáy sách, giữa một loạt những economic, finance, English Lục Nhiễm đột nhiên nhìn thấy

một cuốn sách nhỏ hơn, lọt thỏm bên trong, *In Search of Lost Time*^(*).

Sách văn học về dòng ý thức... Hàn Mặc Ngôn lại có loại sách này.

Lục Nhiễm đứng sững lại.

Cô lấy quyển sách ra, tiện tay mở ra, chỉ thấy trên trang bìa trắng tinh là dòng chữ bay bướm:

“Thân tặng hậu bối đáng yêu Hàn Mặc Ngôn.

Sinh nhật tuổi mười tám vui vẻ.

Tiền bối: Trang Tĩnh”.

Cô hơi quay lại, Hàn Mặc Ngôn vẫn đang chăm chú làm việc, không phát hiện ra.

Lục Nhiễm trả cuốn sách về chỗ cũ.

Trong lòng cô vang lên hai chữ: Trang Tĩnh.

Đây là lần đầu tiên Lục Nhiễm nghe thấy cái tên này, lúc đó cô không biết chủ nhân của nó sau này sẽ khiến cô đau khổ thế nào.

Trả sách về chỗ cũ, như để che giấu, Lục Nhiễm chuyển sang xem kế hoạch làm việc của Hàn Mặc Ngôn, hỏi: “Tuần sau phải đi họp ạ?”.

Hàn Mặc Ngôn vẫn không ngẩng đầu lên: “Ừ, hội nghị tìm kiếm cơ hội kinh doanh, kéo dài khoảng nửa tháng, phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu”.

Một cái tên cũng chẳng chứng tỏ được điều gì, Lục Nhiễm nhanh chóng bỏ ra khỏi đầu, nghĩ đến một việc khác: “Chỗ đó hình như là một thành phố du lịch ven biển?”.

Hiểu ý của Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn trả lời rất nhanh: “Sẽ mất khoảng mười ngày hội họp, thời gian còn lại hoạt động tự do, đơn vị tổ chức cũng mời tham gia một số hoạt động tham quan du ngoạn”.

Khuôn mặt Lục Nhiễm rạng rỡ hẳn lên, ánh mắt tươi tỉnh: “Hàn tổng, đến lúc đó anh dẫn em đi chơi nhé”.

Hàn Mặc Ngôn hơi sững lại, đáp: “Được”.

Có vui rồi cũng có buồn, ngày thứ hai làm việc, Lục Tề đang ở xa không quản xa xôi tìm đến, vừa gặp đã hỏi: “Tại sao em lại quay lại làm việc cho hắn ta?”.

Lục Nhiễm giơ hai tay, cười vẻ vô tội: “Lần này không phải tại em, bố mẹ chỉ đường đấy chứ?”.

Nỗi bức tức của Lục Tề dịu đi phần nào rồi lại bùng lên ngay:

“Em không từ chối được à? Hàn Mặc Ngôn là người thế nào, chẳng lẽ ba năm nay em còn chưa nhận ra? Đối với anh ta, em thậm chí còn không bằng một hạng mục công việc, em có lấy anh ta, anh ta cũng không cho em một gia đình ấm áp, không cho em sự quan tâm chăm sóc dịu dàng, anh ta căn bản không thể yêu em, chẳng lẽ em không hiểu sao?”.

Nụ cười trên khuôn mặt Lục Nhiễm hoàn toàn biến mất.

Những lời của Lục Tề hoàn toàn là sự thật, chính vì là sự thật nên càng làm tổn thương người khác.

Thấy vẻ mặt của Lục Nhiễm, Lục Tề có vẻ hơi hối hận vì mình đã quá lời, nhưng, thà đau một lần còn hơn, thà làm cho Lục Nhiễm tỉnh ngộ còn hơn cứ để cô mãi ôm ấp giấc mộng hảo huyền.

“Em biết mà, anh, những lời anh nói em đều biết hết”.

“Thế em...”.

Lục Nhiễm ngẩng lên, nhìn vào mắt anh trai, ánh mắt nghiêm nghị, chứa đựng sự chân thật đến cố chấp: “Anh, bao nhiêu năm nay em chỉ thích mỗi một người này, buông tay cũng được, nhưng nếu không hết lòng một lần thì sao có thể hoàn toàn từ bỏ... Anh cũng biết, trước đây anh ấy hoàn toàn không biết em thích anh ấy, nhưng bây giờ thì khác rồi, anh ấy đã biết, cũng muốn cố gắng thử yêu em, nếu lần này vẫn không thể, em nhận thua cũng chưa muộn...”.

Lục Tề giang tay, ôm lấy em mình.

Anh thở dài: “Em muốn thử cũng được, nhưng, Tiểu Nhiễm, em không sợ cuối cùng mình vẫn là người thua thiệt hay sao? Trước đây chỉ đơn thuần là em yêu thầm người ta, có sâu đậm lắm cũng chỉ là tình cảm đơn phương, cùng lắm cũng chỉ là đối phương không chịu đáp trả tình cảm của mình. Nhưng bây giờ là chuyện của hai người, tình cảm bỏ ra chưa chắc tỉ lệ thuận với những gì nhận được, chưa biết chừng sự tổn thương sẽ không thể nào đo đếm được...”.

Lục Nhiễm đặt bàn tay của mình lên tay anh, khẽ gỡ tay anh ra, cũng gỡ luôn cả nỗi lo lắng chất chứa trong lòng anh trai mình.

“Anh, không sao đâu... tất cả là quyết định của một mình em, cho dù kết quả thế nào, hậu quả em sẽ tự gánh chịu... Em dám đánh cược thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý chịu thua...”.

Lục Nhiễm nhìn Lục Tề, ánh mắt cố chấp của cô khi hai mươi mấy tuổi cũng không khác gì với năm cô mười mấy.

Lục Tề vẫn nhớ.

Năm đó, Lục Nhiễm đứng trước mặt Lục Tề nói với anh trai mình, từ hôm nay trở đi, cô quyết tâm trở thành một học sinh ngoan, không tụ tập, không gây rối, không đi đêm, cũng không giao du với đám bạn xấu, cô phải trở thành một người tinh anh, một người thực sự tinh anh.

Một lời thề khá buồn cười, nhưng Lục Tề không thể nào cười nổi.

Anh hiểu rõ tính tình em gái mình hơn ai hết, đã nói là làm. Cô em gái mà anh vẫn nuông chiều, không bao giờ mắng mỏ, dù gây ra hết chuyện này đến chuyện khác anh vẫn im lặng giải quyết mọi hậu quả. Nhưng cô em gái không biết trời cao đất dày ấy, tự do ngạo mạn ấy, lại vì một người con trai mà thay đổi đến thế này.

Anh vô cùng bất ngờ.

Và còn bất ngờ hơn vì ảnh hưởng của người này đối với Lục Nhiễm sau bao nhiêu năm vẫn y nguyên, không hề thuyên giảm.

Nhìn từ một góc độ nào đó, đúng là anh đang đổ kị với Hàn Mặc Ngôn, nhưng từ một góc độ khác, anh luôn mong em gái mình được hạnh phúc, đáng tiếc là, dù nhìn ở góc độ nào, Hàn Mặc Ngôn cũng không giống một người có thể mang lại hạnh phúc cho em gái anh.

Lục Tề khẽ thở dài.

Thấy thế, Lục Nhiễm lại cười: “Anh, thôi được rồi, anh đừng lo lắng nữa. Anh lo cho em như vậy, thì cũng lo cho mình đi, anh cũng lớn tuổi rồi vẫn chưa có bạn gái, mà rõ ràng bao nhiêu cô thích anh như thế, ví dụ như cái cô xem mặt hôm trước ấy...”.

Lục Tề thay đổi sắc mặt: “Em đừng nhắc đến cô ta nữa”.

Cố nhịn cười, Lục Nhiễm giả vờ không hiểu: “Sao thế anh, cái cô Trương đó rất thích anh mà...”.

Đâu chỉ là rất thích, phải là cực kỳ thích ấy chứ, vừa nhìn thấy vẻ anh tuấn cứng cáp của Lục Tề, cái cô Trương trông như chị Phượng ấy mắt sáng bừng lên, không cần nghĩ ngợi gì đã gạt Lục Nhiễm sang một bên, đi thẳng đến ngồi bên cạnh Lục Tề.

Càng lúc càng ân cần, ví dụ như dùng đũa còn dính thức ăn của mình mà gắp thức ăn cho Lục Tề, cố ngồi cho sát lại, lại còn cố tình dùng khăn ăn, uống nhằm cốc của Lục Tề...

Lục Tề không thể chịu đựng được hơn, cũng không tiện tỏ thái độ, đành giả vờ ra nhà vệ sinh rồi kéo Lục Nhiễm về trước.

Phát hiện ra Lục Nhiễm có ý trêu mình, Lục Tề e hèm một tiếng, chuyển đề tài.

“Không nói chuyện này nữa, cái cô Đỗ Hàn đó còn làm phiền em nữa không?”.

Lục Nhiễm thật thà lắc đầu: “Hôm đó bàn chuyện hợp tác và ăn cơm xong cô ấy không liên lạc lại với em”. Lục Nhiễm cũng chuyển đề tài, hỏi: “Thế hôm đó hai người ở đấy, anh không làm gì cô ấy chứ?”.

“Anh có thể làm gì cô ta chứ, chẳng qua cũng chỉ cãi qua cãi lại một tí rồi ai về nhà nấy thôi”.

“Có thể thôi à?”. Lục Nhiễm có vẻ hơi thất vọng.

“Nếu không thì em tưởng thế nào?”.

“Em? Cũng không có gì...”.

Tất nhiên, vào lúc đó không ai có thể biết câu chuyện sau này của Lục Tề và Đỗ Hàn.

Không phải là Hàn Mặc Ngôn không biết yêu mà là anh đã sớm chôn vùi tình yêu của mình cho một người con gái khác.

Hội nghị tìm kiếm cơ hội kinh doanh khai mạc theo đúng lịch trình, Lục Nhiễm bảo phó trợ lý đặt vé trước.

Việc này đáng lẽ là do Tiết Lễ Giai làm, nhưng cũng có thể vì thái độ của Hàn Mặc Ngôn quá kiên quyết, cũng có thể do cô ta cảm thấy xấu hổ nên không thấy đến làm việc nữa, Lục Nhiễm đã điều Cố Tiểu An thay vào vị trí của cô ta.

Trước hôm đi công tác một ngày, cuối cùng cũng chuẩn bị xong bao nhiêu tài liệu, Hàn Mặc Ngôn cho cô nghỉ nửa ngày để chuẩn bị, còn bản thân vẫn tiếp tục làm việc.

Lục Nhiễm cũng không miễn cưỡng, trở về sắp xếp đồ đạc.

Thành phố họ chuẩn bị đến nhiệt độ khá cao, quần áo mùa hè của cô thì hầu như toàn từ mấy năm trước, lục lợi mãi, cuối cùng rút ra kết luận là vẫn phải đi mua quần áo mới.

Nhanh chóng chọn được vài bộ trong cửa hàng quần áo, Lục Nhiễm nhận được điện thoại của Hường Diễm, nói là mọi việc đã được giải quyết xong.

Ngờ người ra một lúc, Lục Nhiễm mới nhớ ra, Hường Diễm đang nói tới mấy tên khốn hôm nọ.

Hường Diễm không nhắc thì Lục Nhiễm cũng quên mất. Cô cảm ơn qua điện thoại, Hường Diễm nói muốn mời Lục Nhiễm ăn cơm, cô nghĩ, cũng nên đi cảm ơn và cô cũng muốn nói rõ mọi chuyện với

anh.

Địa điểm là một quán café.

Ánh nắng chiều tà mệt mỏi chiếu trên chiếc khăn trải bàn màu xanh đậm, sương ẩm không khí, quán không đông, rộng rãi khoáng đạt đầy vẻ thanh bình.

Lục Nhiễm tới trước, gọi một cốc nước chanh ngồi đợi Hường Diễm.

Hường Diễm đến sớm hơn cô tưởng, vẫn khuôn mặt tươi cười, anh gọi một cốc café, rồi ngồi đối diện với Lục Nhiễm.

Nhìn thấy đồng hồ bên cạnh Lục Nhiễm, anh thuận miệng hỏi: “Đạo phố à?”.

Khẽ gật đầu, Lục Nhiễm cười: “Việc vừa rồi, cảm ơn Hường sư huynh nhé”.

Hường Diễm thoáng im lặng, nhưng vẫn tươi cười: “Gọi anh Hường Diễm là được rồi, gọi Hường sư huynh khó nghe lắm”.

“Thế cũng được, anh Hường Diễm...”. Lục Nhiễm do dự giây lát: “Nếu em không hiểu nhầm, thì những việc anh làm vừa rồi là vì anh đang muốn theo đuổi em đúng không?”.

Bị Lục Nhiễm hỏi thẳng đến sượng người, Hường Diễm ngắc ngư giây lát rồi bật cười xoa trán: “Tuy anh biết là ý đồ của mình rất rõ ràng, nhưng ít nhất em cũng nên giữ chút thể diện cho anh chứ”. Hường Diễm lại xoa sống mũi: “Thôi được rồi, anh thừa nhận, thừa cô Lục Nhiễm, đúng là tôi đang theo đuổi cô đấy”.

Nhưng Lục Nhiễm không cười theo Hường Diễm: “Em chỉ muốn nói với anh là, đừng theo đuổi em nữa”.

“Tại sao?”.

“Hiện em đang tìm hiểu Hàn Mặc Ngôn”.

Hường Diễm sững sờ trong giây lát, rồi cũng lấy lại được vẻ bình

thường, hỏi có vẻ khó khăn: “Điều này là không thể, sao lại nhanh thế chứ? Không phải là anh ta đã có bạn gái rồi sao? Còn nữa... anh ta nói với em là anh ta thích em à?”.

Giải thích thì quá dài dòng, Lục Nhiễm dứt khoát: “Tất cả những điều đó đều không quan trọng, em nói với anh vì em không muốn anh phí công vô ích”.

Từ trước đến giờ Lục Nhiễm vẫn không thích lời thôi dài dòng, nhưng lại không thể làm như vậy với Hàn Mặc Ngôn.

Người phục vụ đem café đến, Hường Diễm uống một ngụm, đắng ngắt cả miệng mới sực nhớ ra đã quên bỏ đường và sữa.

Mỉm cười đau khổ, anh hỏi: “Lục Nhiễm, em thích anh ta đến thế sao?”.

Câu hỏi này Lục Nhiễm đã bị hỏi quá nhiều lần, chẳng còn hứng thú trả lời, cô mỉm cười nhìn Hường Diễm.

May mà Hường Diễm có vẻ cũng không chờ đợi câu trả lời của cô, anh nhấp thêm một ngụm café đen, đôi mắt đẹp nhìn cốc café, vẻ xa xăm: “Việc theo đuổi em là ý muốn của riêng anh, em không phải bận tâm, thực ra nói thật lòng thì anh cũng không nghĩ là sẽ thành công, chỉ vì biết em vẫn một mình nên anh cũng gắng sức thử xem để khỏi phụ tình cảm đơn phương của mình bao nhiêu năm nay, được rồi, giờ thì anh cũng biết rồi...”.

Hường Diễm bỗng ngẩng lên, nhìn Lục Nhiễm, không còn khuôn mặt tươi cười nữa, thay vào đó là hình ảnh Hường Diễm sư huynh trước đây, cố chấp mà chân thật: “Lục Nhiễm, tuy rằng anh cũng không thích em đến với Hàn Mặc Ngôn, nhưng mà... em thích anh ta bao nhiêu năm nay rồi, anh cũng mong em được hạnh phúc, nhưng có việc này anh cảm thấy là em nên biết”.

“Việc gì vậy?”.

Hường Diễm chậm rãi nói: “Gần đây anh có làm cố vấn pháp luật cho một ông chủ, là bạn học đại học của Hàn Mặc Ngôn, nghe anh ấy nói, trước đây, Hàn Mặc Ngôn từng có người yêu, tình cảm rất mặn nồng và người kia thì hoàn toàn trái ngược với em”.

Lục Nhiễm giật mình, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh hỏi tiếp: “Hoàn toàn trái ngược? Là thế nào?”.

“Anh cũng chỉ thuận miệng mà hỏi thôi, cô gái đó học trên Hàn Mặc Ngôn, theo lời thân chủ của anh là thành tích tốt, xinh đẹp, nhân duyên tốt, làm việc chăm chỉ, tính tình hiền hòa dịu dàng”.

Hình như, cũng có... đôi chút khoảng cách với cô.

Hơn nữa, học trên một lớp... Lục Nhiễm bất giác nhớ lại quyển sách trên giá sách của Hàn Mặc Ngôn...

Cô uống một ngụm nước chanh, cố cười: “Tốt thế, sao lại yêu Hàn Mặc Ngôn?”.

“Là Hàn Mặc Ngôn theo đuổi cô ấy”.

Suýt nữa sặc vì ngụm nước chanh trong miệng, cô ho mấy tiếng, nhưng trong lòng còn cảm thấy chua xót hơn cả ngụm nước chanh vừa uống.

Không thể tiếp tục khống chế tình cảm của bản thân, cô chỉ hỏi tiếp: “Thế sao họ không ở bên nhau?”.

“Người đó được nhận học bổng ra nước ngoài, rồi họ chia tay nhau”.

“Thế thì có gì”. Lục Nhiễm cụp mắt xuống, cười: “Bao nhiêu đôi yêu nhau thời đại học đã phải chia tay nhau vì xa cách, cũng có gì to tát đâu”.

Hương Diễm có vẻ không đành lòng: “Lục Nhiễm...”.

Lục Nhiễm xách túi, nói: “Nếu không có chuyện gì khác, em đi trước đây”.

Lục Nhiễm cứ đi không mục đích mấy tiếng đồng hồ.

Trời tối dần.

Không mua gì, không xem gì, trong đầu cô chỉ ong ong những lời

của Hường Diễm.

Khi cô biết Hàn Mặc Ngôn, anh đã học xong MBA, nên không biết gì về những chuyện thời đại học, thậm chí cô còn không thể tưởng tượng tiếp câu chuyện của Hường Diễm, Hàn Mặc Ngôn theo đuổi người khác và tình cảm mặn nồng rốt cuộc là thế nào...

Có phải vì cô đã gặp Hàn Mặc Ngôn quá muộn không?

Cô cầm chặt chiếc điện thoại, cố kìm nén ham muốn nhờ Lục Tề điều tra, cuối cùng, cô gọi điện cho Hàn Mặc Ngôn, giọng nói như chưa hề có gì xảy ra.

Mãi một lúc anh mới nghe điện thoại, đúng như dự đoán, Hàn Mặc Ngôn vẫn đang ở văn phòng.

Vẫn là giọng nói lạnh lùng băng giá trong ống nghe, Lục Nhiễm dần dần trấn tĩnh lại.

Người yêu trong quá khứ thì cũng liên quan gì, đảng nào... Hàn Mặc Ngôn hiện giờ là của cô.

Lục Nhiễm đi mua một phần cháo thịt nạc trứng muối và một phần cơm rang đem đến cho Hàn Mặc Ngôn.

Những việc này trước đây cô vẫn hay làm, cho nên Hàn Mặc Ngôn cũng chỉ ngạc nhiên chút xíu, sau đó tiếp tục làm nốt phần việc còn dang dở rồi mới giờ ra ăn.

Cháo thơm phức, trứng muối và thịt nạc trộn đều với nhau, cơm rang vàng óng, chắc vừa ra lò, lúc Hàn Mặc Ngôn mở hộp ra vẫn còn nóng nguyên. Làm việc đang lúc đói bụng lại có đồ ăn ngon, hưởng hồ lại toàn những món Hàn Mặc Ngôn thích ăn.

Lục Nhiễm ngồi trên sofa nhìn Hàn Mặc Ngôn.

Gia giáo nhà họ Hàn cũng không tồi, Hàn Mặc Ngôn ngồi ăn chưa đủ để gọi là nho nhã, nhưng ít nhất cũng khiến người đối diện cảm thấy đẹp mắt.

Ngay lúc Hàn Mặc Ngôn bỏ thìa xuống, Lục Nhiễm đi đến trước

bàn.

Bóng Lục Nhiễm đổ dài xuống bàn, Hàn Mặc Ngôn ngẩng lên nghi hoặc: “Cảm ơn”.

Vẫn vẻ mặt vô cảm, khuôn mặt lạnh lùng càng làm nổi bật vẻ anh tuấn và phong trần nhuộm màu thời gian, Lục Nhiễm chợt cảm thấy ử rũ trong lòng, cô cố lấy lại tinh thần, gõ xuống mặt bàn: “Hàn Mặc Ngôn, trước đây anh không muốn trả lời, nhưng giờ em muốn hỏi lại, được không?”.

“Ừ”. Hàn Mặc Ngôn gật đầu mà không hiểu có chuyện gì.

“Rốt cuộc là anh đã bao giờ thích một người nào chưa?”.

Dường như trong khoảng khắc Lục Nhiễm đưa ra câu hỏi, không khí chung quanh cũng như đông cứng lại.

Khuôn mặt Hàn Mặc Ngôn vẫn không chút biểu cảm, giọng nói lạnh băng: “Tại sao em cứ lảng nhảng mãi một vấn đề thế, anh đã trả lời rồi”.

“Anh đã trả lời thật lòng chưa?”.

“Rồi”.

“Thế... Trang Tĩnh là ai?”.

Hàn Mặc Ngôn ngẩng đầu lên, giọng nói thoáng chút gay gắt: “Ai nói với em cái tên đó?”.

Sáng sớm hôm sau, trên máy bay.

Vì sợ tắc đường nên Lục Nhiễm dậy rất sớm, lên máy bay vẫn còn cảm giác buồn ngủ.

Hàn Mặc Ngôn mang theo máy tính xách tay, rõ ràng là để kiểm tra lại mọi thứ lần cuối cùng, hai người chẳng ai để ý đến ai, thế là, không khí cực kỳ yên tĩnh.

Lục Nhiễm ngửa đầu tựa vào ghế sau.

Tối qua vẫn chưa cãi nhau, Hàn Mặc Ngôn không muốn nói, cô cũng không miễn cưỡng, vì một chuyện đã qua mà đánh mất hiện tại là một việc hết sức ngu xuẩn, thế nên sau khi Hàn Mặc Ngôn làm xong việc đã lái xe đưa cô về nhà.

Trên xe chẳng ai nói câu nào, sự im lặng ấy kéo dài sang tận hôm nay.

Trong lòng vẫn cảm thấy ảm ức, vì thế, ngoài mặt cũng không thể thân thiện được.

Lục Nhiễm nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, máy bay đã sắp hạ cánh.

Lúc này Lục Nhiễm mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào cô đã dựa vào vai Hàn Mặc Ngôn mà ngủ, trên mình còn đắp một chiếc chăn mỏng, kín đến tận cổ.

Hàn Mặc Ngôn cũng đang ngủ say.

Dưới hai hàng lông mi dày là quầng mắt xanh xao, kết quả của chuỗi ngày thức đêm kéo dài.

Dù vẫn bực tức, nhưng cô cũng cảm thấy xót ruột.

Lục Nhiễm biết rằng, Hàn Mặc Ngôn đã làm việc là quên hết chung quanh.

Lúc đó quy mô công ty của Hàn Mặc Ngôn còn nhỏ, để theo kịp tiến độ, có lần cả công ty còn phải thức đêm mấy ngày... Kết quả là đến ngày ký hợp đồng, Hàn Mặc Ngôn chỉ cần một cốc café một chậu nước nóng đã hăng hái đi đàm phán, sau khi kết thúc, thiếu chút nữa là gục ngay trên bàn, khiến cả đám nhân viên cuống cuồng đưa sếp đi bệnh viện, Lục Nhiễm phải ở đó một đêm. Sáng hôm sau Hàn Mặc Ngôn đã complet nghiêm chỉnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra rồi gọi cô dậy đi làm.

Lục Nhiễm lấy chiếc chăn nhẹ nhàng đắp cho Hàn Mặc Ngôn.

Không ngờ Hàn Mặc Ngôn vẫn bị giật mình, mở choàng mắt nhìn

thấy Lục Nhiễm thì thoải mái hơn, đôi mắt vừa tỉnh giấc vẫn còn đôi chút mơ màng ngái ngủ khiến khuôn mặt băng giá trở nên dịu dàng hơn, Lục Nhiễm thấy tim mình loạn nhịp.

Cô khẽ buột miệng: “Đến rồi, chuẩn bị xuống máy bay”.

Ánh mắt mơ màng tan biến, Hàn Mặc Ngôn lãnh đạm: “Anh biết rồi”.

Hành trình bận rộn gần như không có thời gian để thở.

Buổi tối trở về, Lục Nhiễm mệt đến nỗi không mở được mắt, không có thời gian mà suy nghĩ đến việc khác. Hàn Mặc Ngôn còn bận hơn cả cô, tất nhiên cũng mệt hơn.

Mười ngày sau, hội nghị cũng kết thúc. Thời gian này, họ đã trao đổi được bao nhiêu danh thiếp và bàn tính đến chuyện hợp tác, tuy nhiên, tất cả cũng mới ở giai đoạn mở đầu.

Có điều, những việc này không vội.

Về đến khách sạn ngủ một giấc, tỉnh dậy Lục Nhiễm phát hiện ra mắt cá chân đi giày cao gót đã sưng tấy lên.

Cô nhặt đôi giày cao gót sáu phân ném ra một góc, cô chẳng thích thứ này bao giờ, chỉ là chẳng ai mặc váy mà đi giày thể thao.

Mở tủ lạnh lấy ra một hộp bia, rồi cô nằm cuộn tròn trong một góc sofa, chỉ đến khi chuông điện thoại trong phòng khách sạn đổ dồn.

Đơn vị tổ chức mời mọi người chiều nay ra một nhà hàng bên bờ biển, hỏi cô có tham gia được không.

Lục Nhiễm không mang theo áo tắm, còn ngồi mãi trên bờ cũng không phải ý hay, nếu như trước đây có thể cô cũng tham gia để mở rộng quan hệ, nhưng hiện giờ... cô không có dự định làm trợ lý cho Hàn Mặc Ngôn cả đời.

Có điều ngoài bãi biển ra, thành phố ven biển này chắc cũng còn nhiều chỗ để đi, nghĩ thế, Lục Nhiễm lấy trong va ly ra một bộ quần

bỏ áo phong đơn giản, bỏ đi bộ váy áo vướng víu suốt mấy hôm vừa rồi, trước khi ra cửa mới nhớ ra quên không đi giày, nhìn về phía đôi giày cao gót... chẳng lẽ thì mấy hôm nữa cũng không dùng đến, Lục Nhiễm dứt khoát bẻ gãy hai cái gót nhọn, đôi giày cao gót trở thành đôi giày đế bằng.

Đi đôi giày bệt ra đường, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Vừa đóng cửa cô vừa nghĩ trước tiên phải đi mua một cái bản đồ.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đang mở cửa đi ra.

Phòng của Hàn Mặc Ngôn đối diện phòng cô, cách nhau cái hành lang, lúc này Hàn Mặc Ngôn mặc áo vest và sơ mi, thần sắc đã khá hơn mấy hôm trước nhiều, giờ này chắc là đi ăn cơm trưa.

Lục Nhiễm còn đang nghĩ nên chào Hàn Mặc Ngôn thế nào, đã thấy Hàn Mặc Ngôn nhìn cô, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Cô mới nhớ đến bộ quần áo của mình, chắc tại... hơi trẻ con một chút.

Nhưng Hàn Mặc Ngôn cũng chẳng nói gì, chỉ hỏi: “Ăn cơm chưa?”.

“Chưa”.

“Thế thì cùng ăn đi”.

Nói xong Hàn Mặc Ngôn đã đi gần đến thang máy, ấn nút đi xuống.

“Chờ chút... lát em phải ra ngoài...”.

Nhìn trang phục của Lục Nhiễm, chắc cũng đoán được Lục Nhiễm ra ngoài đi chơi, Hàn Mặc Ngôn trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh đi cùng với em”.

Cả hai đều cố bỏ qua cảm giác không vui trước chuyến đi.

Một tiếng sau, Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn đã có mặt trên

đường phố nhộn nhịp, trên tay Lục Nhiễm là tấm bản đồ thành phố, còn trên tay Hàn Mặc Ngôn là một cái máy ảnh.

Trong những chuyến công tác trước đây, cũng không phải là Hàn Mặc Ngôn chưa từng đi chơi bên ngoài cùng cô, nhưng rất hiếm hoi. Hàn Mặc Ngôn rất bận, làm việc, tiếp khách, ở bên bạn gái.

Lúc này Lục Nhiễm mới chính thức được hưởng sự đãi ngộ của Hàn Mặc Ngôn với bạn gái, anh có thể bên cạnh bạn, dành thời gian cho bạn, chỉ là thiếu vắng tình cảm.

Nhưng chỉ như thế thôi, cũng là điều mà trước đây Lục Nhiễm không thể tưởng tượng được.

Nghiên cứu bản đồ, Lục Nhiễm phát hiện ra, người đi đường đang nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ lạ.

Cô nhìn lại mình rồi nhìn Hàn Mặc Ngôn tìm hiểu nguyên nhân, chắc tại trang phục quá khác nhau, Lục Nhiễm kéo Hàn Mặc Ngôn đi vào một cửa hàng đồ mặc thường ngày.

Hàn Mặc Ngôn khẽ chau mày, rõ ràng là không hứng thú với việc mua quần áo.

Lục Nhiễm cố tránh rầy rà, chọn đại một chiếc áo sơ mi ném cho Hàn Mặc Ngôn, Hàn Mặc Ngôn đón lấy, nhanh chóng thay sang. Lục Nhiễm giật mình.

Áo sơ mi này không giống với áo sơ mi mặc chung với vest, ở cổ và vạt áo thêu hoa văn kiểu cổ, khi mặc phải xắn tay áo lên, thân áo màu đen ôm vừa lấy cơ thể, càng làm nổi bật vẻ thanh tao, quý tộc của người mặc, vô cùng hấp dẫn.

Hàn Mặc Ngôn xắn tay áo lên, phát hiện ánh mắt của Lục Nhiễm, hỏi: “Sao thế?”.

Thu lại ánh mắt thất thần, Lục Nhiễm nói với cô bán hàng cũng đang ngẩn ngơ như mình: “Cái này đi”.

Đã quen với Hàn Mặc Ngôn lúc nào cũng complet giầy da, nên cảm thấy Hàn Mặc Ngôn chỉ có một vẻ nghiêm túc và cứng nhắc,

nhưng lúc này đây, chỉ cần thay một cái áo khác, khí chất của Hàn Mặc Ngôn đã hoàn toàn khác.

Hàn Mặc Ngôn thanh toán, cô bán hàng cũng phải thốt lên: “Chị ơi, chị chọn cái áo này đẹp quá... Cái áo này bọn em bán được mấy chục cái rồi, nhưng bạn trai chị mặc đẹp nhất đấy ạ...”.

Nhìn mấy cô bán hàng đang thì thầm to nhỏ, Lục Nhiễm cảm thấy lâng lâng, chí ít thì nhãn quan của cô cũng hợp với số đông.

Mua xong, họ cùng đi trên phố, trên mặt kính của những cửa hàng hai bên đường, phản chiếu hai con người cùng mặt lạnh và rất xứng đôi.

Vừa đi vừa ngắm cảnh, Lục Nhiễm nghiên cứu bản đồ mãi mà không có kết quả, họ quyết định bắt một chiếc xe dành cho du khách, đi dạo một vòng.

Trên xe còn miễn phí cả nước dừa, nhưng không ngọt tí nào, còn hơi chát, uống vào nhạt thếch, khiến Lục Nhiễm cũng phải nghi ngờ không biết đó là nước gì.

Cũng may chút nước mát làm tan cơn nóng bức, gió biển nhẹ nhàng mang theo vị mặn, cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Hàn Mặc Ngôn vẫn ngồi bên cạnh Lục Nhiễm, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói câu nào.

Cảm giác thoải mái khiến Lục Nhiễm quên cả thời gian.

So với sự im lặng của Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn, đôi vợ chồng đang nghỉ tuần trăng mật phía trước ồn ào hơn rất nhiều.

Hai người ríu ra ríu rít chỉ trở khắp nơi, sôi nổi bàn tán.

Họ quá ồn ào, khiến bác lái xe cũng phải để ý.

Tuy cũng cảm thấy ồn ào, nhưng thực lòng Lục Nhiễm đang rất hâm mộ họ, cô nhìn Hàn Mặc Ngôn đang ngồi bên cạnh, Hàn Mặc Ngôn cũng cảm nhận được ánh nhìn của cô, quay lại, ánh mắt dò hỏi. Lục Nhiễm thấy thế, đột nhiên có cảm giác không thể nói thành lời.

Thời khắc ấy rồi cũng vụt trôi qua.

Cũng giống như từng thời khắc trong suốt ba năm qua, cô và Hàn Mặc Ngôn vẫn luôn ở bên nhau như thế, đơn giản mà yên bình.

Đôi chút mơ hồ, nhưng mãi không nhìn thấy hy vọng sau lớp màn mỏng.

Khẽ mím môi, Lục Nhiễm biết, dù hiện tại cô đã trở thành bạn gái của Hàn Mặc Ngôn, nhưng hy vọng tên ngốc trước mắt chủ động, hoàn toàn là việc không tưởng.

Chiếc xe tham quan đã tới điểm dừng, không xa trước mặt là bãi biển mênh mông, cát vàng uốn lượn, ánh mặt trời sáng soi rạng rỡ, đám người dưới đó chỉ như những chấm nhỏ.

Đôi vợ chồng kia đã hét vang sung sướng nhào xuống bãi cát, cứ như chưa bao giờ ra biển. Bãi cát bên bờ biển vẫn vàng óng đến chói mắt.

Chắc bị ảnh hưởng, Lục Nhiễm cảm thấy trái tim mình cũng đang nhảy nhót, bật ra thành tiếng: “Chúng ta... cũng đi ra bãi cát đi”.

Giọng nói không nén nổi niềm vui.

Hàn Mặc Ngôn có vẻ ngạc nhiên.

Lục Nhiễm vẫn đi cạnh Hàn Mặc Ngôn, mắt nhìn xa xăm về phía bãi cát, gió đùa trên mái tóc, thổi tung bay những sợi tóc màu hạt dẻ, cô khẽ nhắm mắt, vẻ rạng rỡ hiển hiện trên khuôn mặt.

Hàn Mặc Ngôn vẫn thế, không lộ vẻ vui buồn, giọng bình thản: “Nếu em muốn đi”.

“Thì đi thôi”.

Được vài bước, Lục Nhiễm cảm thấy mắt cá chân lại đau, thấy bao nhiêu người đang chạy chân trần trên cát, cô cũng cởi giày, đi chân không trên bờ biển.

Bãi cát vẫn còn nguyên hơi nóng của ánh nắng, giẫm lên rất dễ

chịu.

Hàn Mặc Ngôn ngạc nhiên nhìn cô.

Lục Nhiễm cười thoải mái: “Có muốn thử không? Rất dễ chịu”.

Một Hàn Mặc Ngôn quen với sự quy củ mực thước tất nhiên sẽ từ chối ngay, anh nhìn đám đông trên bãi cát thi nhau hoan hỉ nhảy múa la hét, có phần không hiểu.

Lục Nhiễm chỉ kéo Hàn Mặc Ngôn đi trên bãi cát, đôi tình nhân lúc này đã thay đổi bao nhiêu kiểu pose, thấy Lục Nhiễm đi ngang qua, vội nói: “Chị ơi, chị chụp hộ bọn em với”.

Lục Nhiễm gật đầu, cầm lấy máy ảnh, ghi lại những khoảnh khắc âu yếm ngọt ngào của đôi tình nhân.

Nhìn họ qua ống kính, Lục Nhiễm có cảm giác thật lạ lùng.

Đến khi họ cảm ơn rồi đi khuất hẳn, Lục Nhiễm mới nhớ ra, họ là tình nhân, còn cô và Hàn Mặc Ngôn, xét trên danh nghĩa cũng có thể gọi như vậy.

Cố tưởng tượng trong đầu cảnh cô và Hàn Mặc Ngôn với những tư thế ấy... Lục Nhiễm bỗng cảm thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng, cô nhanh chóng xua tan những suy nghĩ đáng sợ trong đầu.

Cô quay lại nhìn chiếc máy ảnh trong tay Hàn Mặc Ngôn.

Cũng giống như Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn chỉ thích chụp cảnh, không thích chụp người.

Nhưng sau khi xem những bức ảnh Hàn Mặc Ngôn chụp, Lục Nhiễm phải công nhận Hàn Mặc Ngôn biết chụp hơn cô, những góc chọn cho dù chỉ sử dụng hiệu ứng thông thường cũng chứa đựng sự nên thơ mà người khác không thể nhìn ra, vô cùng đặc sắc.

Có lúc Hàn Mặc Ngôn cũng không chụp toàn cảnh, nhưng bức nào cũng nắm bắt được những đặc trưng mà người khác khó lòng nắm bắt.

Có thể chỉ là một áng mây lạc trong ánh chiều tà, một cánh chim giữa bầu trời rộng lớn.

Lục Nhiễm đột nhiên hỏi: “Hàn Mặc Ngôn, anh đã bao giờ chụp người chưa?”.

“... Rồi”.

“Có ảnh không?”.

Hàn Mặc Ngôn đột nhiên bỏ máy ảnh xuống: “Xóa rồi”.

Không biết vì sao, Lục Nhiễm đột nhiên nói: “Chụp cho em một tấm”.

“Anh không biết chụp người”.

“Thế em chụp cho anh”.

Hàn Mặc Ngôn lạnh băng lắc đầu: “Anh không thích chụp”.

Nói xong, đi lên phía trước mấy bước.

Nhìn theo bóng dáng Hàn Mặc Ngôn, sự ảm ức của Lục Nhiễm phút chốc tan biến.

Gió thổi bay chiếc áo màu đen của Hàn Mặc Ngôn, mái tóc cũng bị thổi bay che khuất một bên mắt.

Phía xa xa, mặt trời từ từ lặn xuống mặt biển, nhuộm vàng màu xanh thẫm của nước biển, từng lớp sóng sáng dập dềnh uốn lượn, nghìn tầng trong vắt.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Hàn Mặc Ngôn như hòa vào trong ánh tịch dương.

“Hàn Mặc Ngôn”. Lục Nhiễm gọi.

Hàn Mặc Ngôn nghe tiếng quay lại: “Gì thế?”.

Ánh mắt Lục Nhiễm nhìn xa xăm, khẽ nói: “Trời tối rồi, đi ăn

com thôi”.

Quay lại, Hàn Mặc Ngôn gật đầu: “Ừ”.

Hàn Mặc Ngôn bước ra khỏi ánh chiều tà đỏ ối, tiến về phía Lục Nhiễm, giống như từ thế giới này bước sang một thế giới khác, bất giác, Lục Nhiễm đưa tay túm lấy áo của Hàn Mặc Ngôn rồi nắm lấy cánh tay anh.

Lục Nhiễm tự nói với mình, cho dù Hàn Mặc Ngôn cách cô bao xa, cô cũng sẽ cố kéo anh lại gần.

Huống hồ, anh đang tiến lại phía cô.

Tuy không xuống biển, nhưng bữa tối hải sản thì không thể thiếu.

Hiếm có cơ hội được ăn cua biển chính tông thế này, tất nhiên Lục Nhiễm không thể bỏ qua, cô chọn một nhà hàng hải sản bên bờ biển.

Nhà hàng không to, bên ngoài có một chiếc ô che nắng to dùng màu xanh. Những quán bar ven đường, quán café, quán ăn đêm đều đã lên đèn, những bóng người trên bãi cát cũng tản ra các hướng, mờ mờ ảo ảo.

Chủ quán bê ra một mâm hải sản to, tôm cua ốc sò, còn có cả nước dừa đặc biệt.

Rửa sạch tay, Lục Nhiễm không chút khách khí, thỉnh thoảng còn bóc cho Hàn Mặc Ngôn vài con tôm.

Ăn đến con thứ tư, Hàn Mặc Ngôn ngăn cô lại.

“Đừng ăn nữa, đau bụng đấy”.

Đó là sự thực không thể phản bác, cô ngượng ngùng rút tay về, rồi thoải mái duỗi thẳng chân tay trên chiếc ghế mây, hít thở khí trời.

Hàn Mặc Ngôn ăn rất ít hải sản, anh không mấy hứng thú với việc ăn uống, chỉ thích đồ thanh đạm, dĩ nhiên hải sản không nằm trong danh sách này.

Lục Nhiễm gọi chủ quầy, gọi cho Hàn Mặc Ngôn một phần cháo hải sản tương đối thanh đạm.

Rõ ràng là cháo hải sản hợp với khẩu vị của Hàn Mặc Ngôn hơn, anh ăn một tí là hết veo.

Lục Nhiễm chống cằm nhìn anh, bất giác khóe miệng cũng cong theo.

“Sao thế?”.

Hàn Mặc Ngôn bị dính một ít cháo lên miệng, ma xui quỷ khiến thế nào, Lục Nhiễm đưa ngón tay lên môi Hàn Mặc Ngôn gạt đi chỗ cháo dính, bỗng Lục Nhiễm cảm thấy như có luồng điện chạy qua người.

“Cháo dính trên miệng”.

Lục Nhiễm tỉnh bơ lấy giấy ăn lau sạch ngón tay, nhưng trái tim thì đập rộn ràng.

Hơi nhướn mắt lên, không biết có phải tại ánh đèn, gò má Hàn Mặc Ngôn hơi ửng đỏ.

Một thoáng ấm áp xuất hiện.

Điều này trước nay chưa từng có, trái tim Lục Nhiễm bỗng nhanh thêm vài nhịp.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại cắt ngang, phá tan bầu không khí ấm áp.

Lục Nhiễm giật mình, thấy Hàn Mặc Ngôn lấy điện thoại ở trong túi áo, ra ngoài nghe.

Năm phút sau, Hàn Mặc Ngôn quay lại, khuôn mặt vẫn vô cảm: “Một hạng mục chúng ta làm đại lý lần trước có chút vấn đề, phải quay về ngay bây giờ”.

“Khoan đã...”.

Hàn Mặc Ngôn hơi dừng bước, nghe cô nói hết.

“Anh bảo năm ngày nghỉ, hôm nay mới là ngày đầu tiên”.

Khẽ chau mày, Hàn Mặc dứt khoát nói: “Có thời gian sẽ quay lại bù”.

Lục Nhiễm mím môi, nắm chặt lòng bàn tay, móng tay bấm vào thịt đau rát.

Cô tự nói với bản thân mình, Lục Nhiễm, đừng vội, vẫn còn thời gian...

Vấn đề xảy ra do phía nhà máy, vì xảy ra sai sót trong quá trình vận chuyển nên số lượng đến bến không đủ, phải mượn thêm chỗ khác bù vào. Và thế là, họ lại quay lại nhịp sống bận rộn hàng ngày.

Trong vòng mấy ngày cô chạy khắp nơi cùng Hàn Mặc Ngôn, gần như họ chẳng có lúc nào nghỉ ngơi.

Thực ra họ cũng quá quen với nhịp sống này.

Lục Nhiễm đã quên hết những việc xảy ra trên bãi cát, chút ít không khí ẩm áp cũng bị thổi bay. Không phải là Lục Nhiễm không muốn oán thán, mà vì cô biết, một số việc có oán thán cũng không được gì, chi bằng cứ tập trung giúp Hàn Mặc Ngôn làm việc, biết đâu còn có cơ hội lấy lại bốn ngày đã mất.

Mặc dù khả năng này là rất ít.

Lục Nhiễm cười, nhưng vẫn phải thử.

Cô quay lại nhìn Hàn Mặc Ngôn, vẫn đang sáng đèn làm việc.

Lục Nhiễm làm cho xong công việc của mình, rồi gõ cửa phòng của Hàn Mặc Ngôn: “Còn khoảng bao lâu nữa?”.

Nhìn đồng hồ, Hàn Mặc Ngôn bình tĩnh đáp: “Khoảng hai tiếng nữa”.

Lục Nhiễm lơ đãng nhìn lên trần nhà, làm ra vẻ buột miệng: “Thế

em ra ngoài một lát, hai tiếng nữa quay lại”.

Thực ra cô cũng có thể tự về nhà, nhưng Lục Nhiễm vẫn tham lam những giây phút được ở riêng bên cạnh Hàn Mặc Ngôn, ít nhất là lúc đó anh không phải làm việc.

Khẽ gật đầu, Hàn Mặc Ngôn không tiếp lời, lại cúi mũi vào công việc.

Những đường nét trên khuôn mặt nhìn nghiêng của Hàn Mặc Ngôn rất đẹp, về điểm này thì dù có nhìn thêm bao nhiêu lần, Lục Nhiễm vẫn phải thừa nhận.

Khi Hàn Mặc Ngôn cúi xuống tập trung làm việc, những đường nét như tạc tượng trên khuôn mặt càng hiện hiện rõ ràng, trong không khí yên lặng xung quanh, đặc biệt là lúc chăm chú nhìn tập tài liệu như đang ngắm người trong mộng, ánh mắt ấy... chăm chú đến mức khiến người ta mê đắm.

Trong giây phút khoan tay tựa cửa, Lục Nhiễm đang định đi, bỗng cô để ý thấy cạnh giá treo áo, một chiếc ví màu đen rơi trên đất, lộ ra góc một tấm ảnh.

Lục Nhiễm cẩn thận rút trong một tập thẻ ngân hàng ra một tấm ảnh ép cẩn thận.

Thời gian bên góc tấm ảnh là mấy năm về trước, nhưng có thể nhận ra, tấm ảnh được bảo quản khá tốt, màu sắc vẫn sáng bóng như mới.

Bối cảnh của bức ảnh là một hồ nước trong vắt lấp lánh, bên bờ hồ liễu bay trong gió, một cô gái đang dựa vào gốc cây nhìn lại, cười hiền hòa.

Rõ ràng là người chụp đã rất dụng công, góc chụp tuyệt đẹp, khiến người ta cứ muốn ngắm mãi.

Cô gái này... là Trang Tĩnh đúng không?

Không biết tại sao, cô cảm thấy tim mình như có ai bóp chặt.

Trong một khoảnh khắc cô đã rất muốn xé nát tấm ảnh chường mắt đó, nhưng cuối cùng chỉ nhẹ nhàng đặt trả về chỗ cũ.

Không cần thiết phải cảm thấy khó chịu chỉ vì một bức ảnh.

Cô ra khỏi công ty, lặng nhìn dòng xe cộ qua lại, đèn đường đan nhau, chợt nhận ra là chẳng biết đi đâu.

Nếu là trước đây, có lẽ cô sẽ về nhà đi ngủ, hoặc là giúp Hàn Mặc Ngôn chuẩn bị những sự vụ khác, ví dụ như chuẩn bị tài liệu và kế hoạch cần thiết để tiến hành bước tiếp theo cho các hoạt động ở cuộc họp tìm kiếm cơ hội kinh doanh lần trước, chính như Hàn Mặc Ngôn đã từng nói... cô là một trợ lý quá mẫn cán.

Nhưng lúc này đây, cô không muốn làm gì khác, chỉ muốn lang thang vô định.

Lục Nhiễm chợt nhớ có lần cô và Hàn Mặc Ngôn tiếp khách, uống quá nhiều, cả hai đều không thể lái xe. Lúc đó quá muộn nên cũng chẳng còn chiếc taxi nào, thế là họ quyết định đi bộ về. Đêm hôm khuya khoắt, không khí giá lạnh, đi một lúc trời lại mưa, cảm giác loạng choạng trên đôi giày cao gót giờ lại phải chạy tránh mưa, không cẩn thận ngã tẹo cả chân, đi không nổi. Hàn Mặc Ngôn thấy thế, không nói một lời, cởi áo khoác đưa cho cô, rồi khom lưng cõng cô về công ty.

Tấm lưng rộng lớn ướt sũng nước mưa, nhưng an toàn chắc chắn như bến bờ vĩnh cửu.

Nhưng mà, không phải bến bờ của cô.

Điện thoại đổ chuông.

Thật ngoài dự đoán, là điện thoại của Hường Diễm.

“Anh vừa xong một vụ lớn, nhưng đáng buồn là chẳng có ai để chia vui, em có thể gặp anh không?”.

Nghe giọng Hường Diễm, Lục Diễm nhớ lại câu chuyện hôm trước anh kể với cô.

Quá khứ của Hàn Mặc Ngôn, những thời khắc mà cô không thể chạm tới và người anh đã từng yêu.

Cô không thể bắt mình không nghĩ đến những điều đó.

Đây thực sự là cảm giác tội tệ tột đỉnh, nhưng cũng không thể tiếp tục lừa mình lừa người... Lục Nhiễm nhắm mắt, cô vốn không phải người như vậy...

Từ lúc nào không biết, cô đã trở nên hèn nhát thế này.

Hay bởi vì cô không thể bình tĩnh đối diện với tất cả những gì liên quan đến Hàn Mặc Ngôn?

Lục Nhiễm dần bình tĩnh lại, nếu cô còn không dám trực diện với quá khứ, thì sao có thể đối diện với tương lai của Hàn Mặc Ngôn?

“Vâng, Hướnɡ Diển, em cũng đang muốn hỏi anh một việc”.

Hẹn xong địa điểm, cách chỗ Lục Nhiễm không xa, cô đi bộ tới, mặc cho từng cơn gió mát thổi qua.

Hướnɡ Diển đã yên vị trong quán, vẫy tay gọi Lục Nhiễm.

Vẫn nụ cười quen thuộc, những ngón tay dài với móng tay như ngọc cầm chiếc ly thủy tinh trong suốt, sáng lấp lánh.

Tuy rằng vẻ ngoài của Hướnɡ Diển đã rất khác xưa, nhưng cảm giác thân thiết thì vẫn thế. Cô nhớ lại hình ảnh Hướnɡ Diển lúc phụ đạo cho cô, cũng luôn yên lặng ngồi đợi cô như thế...

Dáng hình chàng sinh viên đeo kính xấu hổ ngại ngùng trùng vào dáng hình Hướnɡ Diển bây giờ.

Lục Nhiễm chưa kịp mở lời, Hướnɡ Diển đã lên tiếng trước: “Anh cũng không có ý gì khác, chỉ là... muốn tìm một người để chia sẻ. Đây có thể coi là vụ kiện lớn nhất của anh kể từ khi quay lại đây, anh đã tốn bao nhiêu thời gian chuẩn bị tài liệu, tìm sơ hở, đợi ngày ra tòa, bận đến nỗi không có thời gian...”.

“Có gì đâu, chúc mừng anh!”.

Nghe Hường Diễm nói, Lục Nhiễm đột nhiên không thể mở miệng hỏi.

Người phục vụ đem lên một cốc nước chanh, Hường Diễm đón lấy rồi đưa qua phía Lục Nhiễm: “Anh nhớ lần trước em gọi nước chanh, cũng chẳng biết em thích uống gì, nên gọi cho em”.

“Cảm ơn anh”.

Không còn hứng thú đùa vui cùng Hường Diễm, Lục Nhiễm cảm thấy không biết nói gì.

“Mà em nói là có chuyện muốn hỏi anh? Chuyện gì thế? Em nói đi”.

Lục Nhiễm định nói, nhưng không biết bắt đầu thế nào, cô ngừng lại giây lát, chậm rãi nói: “Anh còn biết những gì liên quan đến bạn gái trước đây của Hàn Mặc Ngôn?”.

Hường Diễm cũng lặng người, rồi cúi đầu cười đau khổ: “Anh còn thắc mắc tại sao em lại nhận lời ngay như thế, hóa ra cũng là vì anh ta”.

“Em xin lỗi...”.

“Không sao đâu... Anh không biết gì nhiều, vì lúc đó cũng chỉ là vô tình nhắc đến thôi”. Dừng lại một lát, Hường Diễm nói tiếp: “Chỉ nghe nói tình cảm giữa họ rất tốt, ai cũng tưởng rằng tốt nghiệp xong là họ sẽ lấy nhau, thế rồi, họ bất ngờ chia tay nhau, sau khi cô gái đó đi, Hàn Mặc Ngôn cũng biến mất một thời gian, không lâu sau thì làm thủ tục ra nước ngoài...”.

“Anh ấy đuổi theo cô ấy à?”.

“Không phải thế, họ đi hai nước khác nhau”.

“Em biết rồi, cảm ơn anh”.

Thấy Lục Nhiễm khách sáo như vậy, Hường Diễm thoáng buồn, nhưng vẫn cười nói: “Em đừng khách sáo thế, để một hai hôm nữa anh lại đi hỏi cho em”.

Biết rõ nhờ Hường Diễm hỏi những việc như thế này thật chẳng ra sao, nhưng mà... Lục Nhiễm không thể không chế nổi ham muốn tỏ tường mọi việc.

Lục Nhiễm khẽ trả lời: “Thế thì... phiền anh vậy, em cũng chỉ hiếu kỳ mà thôi”.

“Lục Nhiễm, có phải... Hàn Mặc Ngôn đối xử với em không tốt không?”.

Nghe vậy, Lục Nhiễm như bừng tỉnh, cô khẽ mỉm cười, giọng điệu bình thản như không có gì xảy ra: “Không có chuyện đó, anh ấy rất tốt, mấy hôm trước đi công tác còn dẫn em đi dạo bên bãi biển”. Giờ tay xem đồng hồ, Lục Nhiễm cười nói: “Cũng đến giờ rồi, lát nữa anh ấy sẽ đón em, em đi trước đây. Em cũng chúc mừng anh lần nữa, chúc anh sự nghiệp không ngừng phát triển”.

“Anh cũng chúc phúc cho em”.

Nhìn theo bóng Lục Nhiễm dần xa, Hường Diễm buông thõng chiếc ly.

Nụ cười trên khuôn mặt cũng dần biến mất, Lục Nhiễm, ngay cả anh còn nhận ra lòng dạ em đang để tận đâu, sao em cứ cố phải kiên cường như thế, kiên cường để không cho ai thấy vết thương lòng của em sao?

Hàn Mặc Ngôn... anh ta thích em thật sao?

Ba ngày sau, Lục Nhiễm nhận được email của Hường Diễm, trong đó có khoảng mười mấy tấm ảnh.

Trong tích tắc mở những tấm ảnh đó ra, Lục Nhiễm cảm thấy tim mình nghẹt thở, thậm chí cô phải dùng toàn bộ lý trí để giữ cho mình im lặng khi xem những bức hình này.

Những tấm hình của bảy, tám năm về trước.

Nhưng tấm nào cũng ngọt ngào đến nhức mắt.

Đặc biệt là tấm ảnh đầu tiên: Trên quảng trường công viên rộng

lớn, những con chim hòa bình bay lượn trên không trung, đôi trai gái ôm nhau như chốn không người, vẻ mặt chân thành trong ánh nắng ấm áp, sao mà họ đẹp đôi đến thế.

Tấm thứ hai, hai người mặc áo lông dày cộp đứng trong tuyết lạnh, đôi bàn tay lạnh cóng đến đỏ hồng vì đắp người tuyết, nhưng nụ cười thì ngọt ngào đến ấm áp.

Tấm thứ ba ở trong vườn trường, bối cảnh là trời xanh mây trắng và đường chạy điền kinh, trên vạch về đích, hai tay chàng trai đặt lên đầu gối để thở, cô gái cầm khăn bông và chai nước suối lo lắng đỡ lấy chàng trai, cả sân vận động rộng lớn là thế mà dường như chỉ có hai người...

Tấm thứ tư...

Chàng trai trong những tấm ảnh ấy hiển nhiên chính là Hàn Mặc Ngôn thời đại học.

Trong mười mấy tấm ảnh ấy, không có bức nào Hàn Mặc Ngôn không cười, không có ảnh nào không yêu đương thắm thiết.

Lục Nhiễm chưa từng thấy bất cứ hình ảnh nào của Hàn Mặc Ngôn quá khứ trong con người Hàn Mặc Ngôn hiện tại.

Đem ra so sánh, một chút ít quan tâm ấm áp của Hàn Mặc Ngôn đối với Lục Nhiễm thật chẳng thấm vào đâu.

Hóa ra không phải là Hàn Mặc Ngôn không biết yêu, mà là anh đã sớm chôn vùi tình yêu của mình cho một người con gái khác.

Vì thế, cho dù cô có làm gì, cũng chỉ là va vào núi băng mà brou đầu chảy máu mà thôi.

Đây thực là một việc đau thương... Lục Nhiễm bỗng hối hận vì đã tìm hiểu vấn đề này.

Nếu không biết, cô mới có thể tiếp tục lừa mình lừa người rằng Hàn Mặc Ngôn vốn dĩ không biết yêu phụ nữ...

Nhưng càng so sánh, càng thấy rõ sự bất lực của cô.

Cú giáng này còn đau lòng hơn cả cái ngày cô quyết định nghỉ việc từ bỏ Hàn Mặc Ngôn...

Tan làm, Hàn Mặc Ngôn hỏi cô có cần đưa về không, Lục Nhiễm nói buổi tối có việc, từ chối đề nghị của anh, nghe xong anh cũng chỉ “ừ” một tiếng thể hiện là đã biết, không hỏi lý do.

Lục Nhiễm cũng chẳng buồn so đo, vì làm như thế chỉ tăng thêm đau thương mà chẳng có ý nghĩa gì.

Chịu đựng quá lâu, cô cũng muốn tìm một người để thổ lộ, nghĩ mãi, cuối cùng cô quyết định gọi cho Lâm Tĩnh, mãi một lúc mới nghe máy, đầu dây bên kia tiếng nhạc xen lẫn tiếng ồn ào.

Lục Nhiễm hỏi Lâm Tĩnh đang ở đâu, ậm ừ một lúc mới chịu trả lời thật thà là đang ở quán bar.

Rõ ràng vì lần trước do say khướt nên Lâm Tĩnh vẫn chưa biết sợ, nhưng với Lục Nhiễm, tất cả vẫn như mới xảy ra ngày hôm qua, nhất là khi vết thương ấy còn đang vắt ngang qua cánh tay cô. Khẽ thở dài, Lục Nhiễm dặn Lâm Tĩnh cứ ở yên đấy, rồi bắt xe đi đến.

Lần này, Lục Nhiễm mất bao công sức mới tìm thấy Lâm Tĩnh trong đám người đang nhảy nhót, trang phục bó sát đầm mồ hôi. Nhìn thấy Lục Nhiễm, Lâm Tĩnh giống như đứa trẻ phạm lỗi bị bố mẹ bắt gặp, cúi đầu hối lỗi, sự phẫn khích lúc nãy hoàn toàn biến mất.

Cũng thương Lâm Tĩnh vừa mới thất tình nên Lục Nhiễm không nói gì, cô ngồi bên quầy bar gọi hai ly cocktail, uống một cốc, cốc còn lại đưa cho Lâm Tĩnh.

“Lần sau đừng có đi một mình”.

Lâm Tĩnh đón lấy ly rượu, nhìn Lục Nhiễm lo lắng: “Cậu không trách tớ à?”.

Lục Nhiễm phì cười: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi, trách cậu thì được gì, tớ đâu phải mẹ cậu. Sự việc lần trước tuy chỉ là trùng hợp, nhưng cũng khó tránh khỏi lần thứ hai, cậu nên cẩn thận”.

Lâm Tĩnh cúi nhìn ly rượu, uống một ngụm, nức nở: “Cũng tại tớ

buồn quá, muốn giải sầu”.

“Tớ biết”. Lục Nhiễm cũng khẽ nhắm mắt lại, ngữ khí vừa như ai oán, lại như tự cười mình: “Tớ cũng buồn”.

“Hả?”.

Đang định mở miệng nói gì, bỗng Lâm Tĩnh ngẩng phắt lên, nhìn chăm chú không chớp mắt.

Lục Nhiễm huơ tay trước mặt Lâm Tĩnh: “Sao thế hả?”.

Không kịp trả lời, Lâm Tĩnh đứng dậy, định đuổi theo.

Lục Nhiễm vội vã kéo lại: “Sao thế hả?”.

“Hình như tớ nhìn thấy bạn gái của anh ta?”.

“Cái gì?”.

“Bạn gái của Lạc Úc Vi, con bé đó... nhưng sao nó lại... lúc nãy có người ôm nó đi vào phòng riêng rồi, không được, tớ phải đi xem xem...”.

Không ngăn được Lâm Tĩnh, Lục Nhiễm bị cô bạn kéo theo đẩy cửa bước vào.

Ba nam hai nữ trong phòng cùng quay lại nhìn họ.

Ba người đàn ông trạc ba, bốn mươi tuổi, hai cô gái còn rất trẻ.

Lâm Tĩnh đi thẳng đến trước mặt cô gái áo đỏ, giọng nói cố tỏ ra kìm chế: “Cô không phải là bạn gái của Lạc Úc Vi sao? Tại sao lại ở đây với mấy người này?”.

Cô gái trông rất dễ thương, nghi hoặc một lát rồi cười đáp: “Đúng thế. Sao hả? À, đúng rồi, chị chính là người bạn gái mà anh ta vẫn kêu ca đó đúng không?”.

Lời nói thiếu suy nghĩ của một đứa trẻ đã cứa đúng vào vết thương của Lâm Tĩnh, giọng nói cũng trở nên đanh đá hơn: “Nếu cô

là bạn gái anh ta, thì người đang ôm cô bây giờ là ai?”.

Theo sau Lâm Tĩnh, Lục Nhiễm quay lại khép cửa, rồi đứng nguyên ở đó, đầu hơi cúi xuống mà không hề ngăn cản Lâm Tĩnh.

Người đàn ông đang ôm cô gái quay ra nhìn Lâm Tĩnh và Lục Nhiễm, hỏi cô gái: “Chuyện gì vậy?”.

Tiếng cười của cô bé như tiếng chuông bạc, lạnh lót như chưa vương bận sự đời. Cô bé nói với Lâm Tĩnh: “Việc này liên quan đến chị à?”. Rồi quay lại nói với người đàn ông bên cạnh: “Có gì đâu, mấy mẹ sẽ rồi việc ấy mà”.

Lâm Tĩnh tức giận giơ tay lên, nửa chừng thì bị Lục Nhiễm ngăn lại.

Lâm Tĩnh quay lại hỏi: “Tiểu Nhiễm, sao lại ngăn tớ?”.

Trước khi Lục Nhiễm kịp trả lời, giọng nói của một người đàn ông vang lên, giọng điệu cộc nhả: “Không phải trợ lý Lục của Hàn tổng đây sao? Sao lại có thời gian mà chạy tới mấy chỗ này?”.

Từ lúc bước vào căn phòng này Lục Nhiễm đã có linh cảm không hay.

Ánh mắt đầu tiên của cô đã gặp phải người đàn ông ngồi ngoài cùng, Bùi Hàm.

Lần tiếp xúc duy nhất với Bùi Hàm là một lần Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn liên kết dùng chiêu gây ông đập lưng ông với hắn ta. Đó là một hạng mục khá lớn, trong cuộc họp mời thầu chỉ hai công ty có năng lực cạnh tranh: công ty của Hàn Mặc Ngôn và công ty của Bùi Hàm. Bùi Hàm không phải một thương nhân đứng đắn, hắn đã thuê người ăn cắp hồ sơ dự thầu, Lục Nhiễm phát hiện ra nhưng cô và Hàn Mặc Ngôn coi như không biết gì, làm giả một hồ sơ dự thầu để người ta lấy đi, trong lúc Bùi Hàm dương dương tự đắc bỏ giá thấp, giáng cho đối phương một đòn chí mạng.

Cô vẫn còn nhớ về mặt Bùi Hàm lúc đó, biến dạng một cách đáng sợ.

May mà hai người không cùng một thành phố, nước giếng không phạm nước sông. Nhưng thật không ngờ họ lại gặp nhau như thế này.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Chương 9

Trái tim Lục Nhiễm nhói đau, cô cắn môi tự nói với mình, vì sự trở về của Trang Tĩnh mà ra nông nổi này sao?

“Lâm Tĩnh, chúng ta đi thôi”.

Vùng vẫy khỏi bàn tay Lục Nhiễm, Lâm Tĩnh vẫn không cam tâm: “Lục Nhiễm, tại sao lại bắt tớ đi? Cô ta bắt cá hai tay! Cô ta dựa vào cái gì...”.

Lục Nhiễm đành phải nghiêm giọng: “Đi thôi”.

Cô định lôi Lâm Tĩnh ra khỏi cửa, Bùi Hàm đã đứng dậy, giữ lấy nắm đấm cửa, ngăn Lục Nhiễm lại, nở một nụ cười chẳng tốt đẹp gì: “Sao lại đi ngay thế? Cô Lục, chẳng gì chúng ta cũng là chỗ quen biết cũ, chi bằng cứ ở lại đây uống vài ly hàn huyên đã?”.

Mí mắt hơi giật giật, Lục Nhiễm rất muốn nói giữa chúng ta chẳng có gì để hàn huyên, cùng lắm chỉ là thù cũ hận mới mà thôi.

Nhưng tình thế trước mắt mà nói ra điều này thì chẳng khác nào tự chuốc tội vào thân, đây đâu phải lúc để trở tãi ăn nói.

Nghĩ vậy, Lục Nhiễm nở một nụ cười áy náy, cố gắng làm ra vẻ hiền lành nhã nhặn nhất có thể, giọng điệu thật chân thành: “Anh Bùi, thật là ngại quá, tôi đang vội về công ty có chút việc, chi bằng để lần khác chúng ta uống với nhau vậy”.

Nghe cũng có vẻ bất đắc dĩ như phải thoái thác một người bạn cũ.

Bùi Hàm vẫn đứng ngay ở cửa, không hề có ý tránh ra, ánh mắt thoảng chút hung tợn: “Cô Lục, cô làm thế là không nể mặt tôi rồi, chẳng mấy khi tôi mới đến đây, cô đã không làm tròn chức phận chủ

nhà lại còn dứt khoát từ chối lời mời của tôi như thế, tôi thật sự khó chịu đấy”. Quay người chặn ngang ở cửa: “Vì thế, nếu cô không muốn ở lại thì cũng phải ở lại cho tôi”.

Nếu lúc này còn hồ nghi, thì giờ đây ý thù địch của Bùi Hàm đã hiển hiện rõ ràng.

Lục Nhiễm quay sang nhìn Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh cũng đã hết hồ đồ.

Lục Nhiễm thầm suy tính, vết thương ở tay vẫn chưa khỏi hẳn, lúc này mà động thủ sẽ ảnh hưởng đến vết thương, trầm ngâm một lát, Lục Nhiễm nghĩ chẳng gì thì đây cũng là địa bàn của mình, đối phương dù có thế nào chắc cũng không dám quá hỗn xược.

Nghĩ thế, Lục Nhiễm cười đáp: “Anh Bùi thành tâm thành ý như thế mà tôi cứ cố từ chối thì thật bất kính, chỉ là, anh có thể để bạn tôi về trước được không?”.

Bùi Hàm suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu xin lỗi: “Thế sao được, cô Lục, muộn thế này rồi, bạn cô thân gái một mình về nhà không an toàn, chỉ bằng chúng ta cứ ở đây, rồi tôi sẽ đưa hai cô về”.

Miệng cười đồng ý, nhưng trong lòng Lục Nhiễm chỉ muốn bằm vằm Bùi Hàm ra làm trăm mảnh.

Không an toàn?

Ở lại đây mới càng không an toàn!

Thấy Lục Nhiễm kéo theo Lâm Tĩnh lo lắng ngồi xuống, Bùi Hàm mới rời khỏi cửa, ngồi vào vị trí cũ, rồi nói với những người khác: “Đây là cô Lục Nhiễm, một trợ lý đầu ngành đấy, không biết có bao nhiêu công ty muốn kéo cô ấy về đấy. Còn đây là Trương tổng và Vệ tổng...”.

Hai người đàn ông còn lại làm ra vẻ ngưỡng mộ đại danh từ lâu, nhưng thái độ coi thường ra mặt.

Đúng vào lúc đó, điện thoại của Lục Nhiễm rung lên.

Cô vội ấn nút nghe rồi rút điện thoại ra, đầu dây bên kia là giọng nói đều đều của Hàn Mặc Ngôn: “Em quên túi ở công ty”.

Không kịp so đo những khó chịu ở trong lòng, Lục Nhiễm vội vàng: “Hàn Mặc Ngôn, tôi gặp Bùi Hàm ở quán bar rồi...”.

Ngay vào lúc Lục Nhiễm nhận điện thoại, sắc mặt Bùi Hàm đã thay đổi, giờ nghe Lục Nhiễm nói vậy liền đưa tay giằng lấy điện thoại của Lục Nhiễm, không để cho cô nói đến câu thứ hai đã tắt nguồn, cười nói: “Lúc này mà nghe điện thoại, cô Lục đây thật không biết tôn trọng người khác”.

Lục Nhiễm nhìn chiếc điện thoại vừa mua của mình, hơi xót của, cô nghĩ, cũng được thôi, Hàn Mặc Ngôn, lần này em cho anh một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.

Bỏ điện thoại xuống, rót cho Lục Nhiễm đầy một cốc rượu trắng, Bùi Hàm đưa cho cô: “Nào, chúng ta quên hết những chuyện không vui đi. Cô Lục, chúng ta cạn chén vì lần gặp này”.

Chưa uống mà đã thấy hơi rượu xộc lên.

Cô cầm cốc rượu, chần chừ chưa chịu uống ngay.

Hai người đàn ông kia vẫn ôm gái đẹp trong lòng, vừa cười vừa gật đầu, rõ ràng là đang chờ xem kịch hay.

“Nếu tôi không muốn uống thì sao?”.

Vẻ mặt Bùi Hàm đã lộ vẻ ngang ngược, giọng nói cũng không còn vẻ giả tạo vừa rồi: “Nếu thế thì cô Lục cũng đừng trách tôi không khách khí”.

Mấy năm nay dù chưa học được cách quan sát sắc mặt, chắc cũng phải học được cách nhìn tình thế.

Lục Nhiễm cũng không ngờ đến nỗi lấy trứng chọi đá, đến lần thứ hai Bùi Hàm dùng ngữ điệu uy hiếp dọa nạt như thế, cô lắc lắc chiếc ly thủy tinh trong suốt trên tay, khó khăn nhả ra từng chữ: “Được, tôi uống, có điều, có phải tôi uống xong thì anh sẽ cho chúng tôi đi”.

Bùi Hàm cười nham hiểm: “Đúng, uống xong tôi sẽ để cô đi”.

Trong lòng Lục Nhiễm cười gằn, anh để tôi đi mới lạ.

Nếu chỉ là uống cốc rượu, không phải Lục Nhiễm không làm được, nhưng với người thù dai như Bùi Hàm, đâu phải một cốc rượu có thể giải quyết được vấn đề?

Quả là như vậy, Lục Nhiễm cố làm ra vẻ miễn cưỡng uống hết một cốc, Bùi Hàm lại nhanh chóng rót tiếp cốc thứ hai cho Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm cúi đầu, để mái tóc che bớt khuôn mặt, cô nắm lấy mép bàn, dùng tay chặn lại những cơn ho, cứ như là đã say túy lúy mất rồi.

Đưa tay đẩy cốc rượu ra, Lục Nhiễm lắc đầu, nói không rõ chữ: “Tôi không thể uống được nữa đâu”.

Bùi Hàm gõ gõ mặt bàn, vẫn cái giọng điệu ấy: “Cô không uống cũng được, thế thì để bạn cô uống thay cô đi”.

Nói xong, Bùi Hàm đẩy cốc rượu đầy sang phía Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh không ngờ liên lụy sang cả mình, hơi rượu cay sực ngay trước mũi, cô nhìn khuôn mặt không hiền lành của Bùi Hàm, lại nhìn sang Lục Nhiễm sắp đổ gục xuống, cảm giác tội lỗi trào lên, cô nói: “Vâng”, rồi bê cốc rượu định uống.

Chưa đưa lên đến miệng, bỗng một cánh tay chặn lại, Lục Nhiễm trừng mắt nhìn Bùi Hàm nói: “Cô ấy không biết uống, đừng làm khó cô ấy”.

Bùi Hàm cười vẻ rộng lượng: “Tôi vốn là mời cô Lục đấy chứ, nếu cô Lục đồng ý uống, tất nhiên tôi sẽ không làm khó người khác”.

Số gặp vận rủi.

Lục Nhiễm bất đắc dĩ lại bê cốc rượu lên, cô nghĩ, khi trở về nhất định sẽ thắp nén hương trên bàn thờ tổ tiên.

Lần này Lục Nhiễm uống còn khó khăn hơn cả lần trước, hình như Bùi Hàm rất đặc ý thưởng thức quá trình này, Lục Nhiễm càng có vẻ khổ sở hẳn ta càng thích thú. Cốc uống hết cốc rượu, Lục Nhiễm cảm thấy đầu óc trở nên quay cuồng, nếu nói là uống xong cốc thứ nhất cô còn làm quá lên một chút, thì cốc thứ hai này thật giả đã lẫn lộn rồi.

Tuy bình thường đi tiếp khách Lục Nhiễm cũng uống không ít rượu, nhưng chẳng bao giờ có kiểu uống một hơi hết sạch thế này.

Bụng rỗng lại uống vào bao nhiêu rượu như thế, Lục Nhiễm cảm thấy nôn nao khó chịu.

Không ngờ, Bùi Hàm tiếp tục rót cốc thứ ba.

Lục Nhiễm nhìn Bùi Hàm bằng một ánh mắt khó nói, ý là: Anh muốn chơi tôi thật hả?

“Tửu lượng của cô Lục đây thật không vừa, cô uống nốt cốc thứ ba này xem thế nào?”.

Vấn đề bây giờ không phải là uống hay không, mà ở chỗ, uống nốt cốc rượu này cô sẽ bị ngộ độc.

Trong lúc ngàn giờ giữa tiếp tục chịu đựng và dứt khoát ra tay, Lâm Tĩnh đã cầm lấy cốc rượu: “Hay là để tớ”.

Lục Nhiễm đưa tay ngăn Lâm Tĩnh lại: “Ở yên đấy”. Cô đứng dậy, quay đầu lại: “Bùi Hàm...”.

Bùi Hàm rướn mắt: “Gì thế?”.

Giây tiếp theo, Lục Nhiễm bỗng giơ chân lên, đá phăng cái bàn, kéo Lâm Tĩnh chạy ra ngoài.

Khi tay cô chạm vào nắm đấm cửa, mới biết cửa đã bị khóa trái lại.

Bùi Hàm bị cái bàn chặn lại, hẳn đẩy cái bàn ra, ánh mắt âm u nhìn Lục Nhiễm, khiến người khác cũng cảm thấy nổi da gà.

Tiếng khóa cửa kêu “lạch cạch”. Cửa bật mở.

Vui mừng nhìn theo cánh cửa mở, Lục Nhiễm thấy Hàn Mặc Ngôn mặt sắt đứng bên ngoài.

Bùi Hàn đứng thẳng dậy, nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn, sắc mặt thay đổi, cười nói: “Ồ, cái chỗ bé tí ti này mà cũng gặp được Hàn tổng, thật là duyên phận”.

Lướt nhìn vẻ khốn khổ của Lục Nhiễm, ánh mắt Hàn Mặc Ngôn càng tối sầm lại.

Anh bước đến trước mặt Bùi Hàm, nhân lúc đối phương còn chưa đứng vững, tóm lấy cổ áo hắn ta, giơ tay đấm cho hắn ta một cái.

Thấy thế, không nói đến Bùi Hàm mà ngay cả Lục Nhiễm cũng đờ cả người.

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Hàn Mặc Ngôn đã nắm lấy cánh tay Lục Nhiễm, xuyên qua đám người ồn ã, đi thẳng ra ngoài.

Trong lúc bất ngờ, Lục Nhiễm chỉ kịp kéo theo Lâm Tĩnh, lao đảo bước theo Hàn Mặc Ngôn. Cô ngược mắt lên, ánh sáng lập lòe trên người Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm bị hơi rượu làm cho mờ lung, chỉ thấy gì đó lóe sáng rồi vụt tắt.

Sau lưng là giọng nói lạnh ngắt của Bùi Hàm: “Hàn Mặc Ngôn, mày nhớ đấy!”.

Nhưng giọng nói đó cũng không còn rõ ràng, cho đến khi ngồi vào xe của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm mới hơi tỉnh lại.

Sau đó Lục Nhiễm cố kiềm chế cơn say, Lâm Tĩnh báo địa chỉ nhà cho Hàn Mặc Ngôn, rồi im lặng ngồi yên ở hàng ghế sau, trong xe yên ắng không một tiếng động, Lục Nhiễm ôm lấy đầu, cũng không nói một lời nào.

Sau khi đưa Lâm Tĩnh về nhà, Hàn Mặc Ngôn lái xe vào cây xăng.

Xe dừng lại, mùi xăng xe bay xộc vào mũi khiến Lục Nhiễm không

thể chịu đựng thêm, cô cố sức đẩy cánh cửa ra, chạy ra bãi cỏ, nôn thốc ra. Buổi tối chưa ăn gì nên nôn ra toàn mật xanh mật vàng, hơi rượu xộc lên mũi, khó chịu vô cùng.

Không biết bao lâu sau, có một bàn tay vỗ nhẹ vào lưng cô, đưa cho cô chai nước suối.

Lục Nhiễm không nghĩ ngợi gì nhiều, mở chai nước, súc miệng xong uống vài ngụm, rồi vốc nước lên mặt, cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Cảm ơn...”, nói xong, cô bỗng nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đứng đó lặng lẽ nhìn cô.

Nhớ lại năm đêm bất ngờ khi nãy của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm nhất thời chẳng biết nói gì, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Lúc nãy anh đánh Bùi Hàm à?”.

Ấn tượng về Hàn Mặc Ngôn trong cô luôn lạnh lùng, lý trí, ít xúc động chứ không nói gì đến chuyện đánh người.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu, ngừng một chút rồi hỏi: “Sao lại gặp hấn ta?”.

Đầu Lục Nhiễm vẫn nặng trĩu, cô không muốn nói nhiều, chỉ ngắn gọn một câu: “Không may ấy mà”, rồi lại tiếp tục truy hỏi, “Sao anh lại đánh hấn ta thế?”.

Im lặng vài giây, Hàn Mặc Ngôn không trả lời mà hỏi lại: “Uống nhiều lắm đúng không?”.

Hơi rượu nồng nặc không thể che giấu, Lục Nhiễm khẽ lắc đầu cho tỉnh: “Hai cốc”.

“Tại sao không từ chối?”.

Lục Nhiễm cười khẩy, đáp: “Từ chối được đã tốt, lần trước chúng ta đã đắc tội người ta không ít”.

Nói xong, đầu óc lại mơ màng, Lục Nhiễm cố đi về phía cửa xe.

Phía sau lưng vang lên một giọng nói thấp trầm, tan theo trong gió, như là không thể biện bạch: “Anh chỉ... thấy hấn ngứa mắt”.

Bơm xong xăng, họ lại đi tiếp, được một đoạn, Hàn Mặc Ngôn dừng lại ở một hiệu thuốc mở cửa hai mươi tư giờ.

Lục Nhiễm đã đổ gục bên ghế phụ, như đang ngủ say, Hàn Mặc Ngôn hơi chau mày, nhưng vẫn xuống xe mua thuốc rã rượu và thuốc đau dạ dày, cho đến khi về đến biệt thự nhà họ Lục, Lục Nhiễm vẫn chưa tỉnh.

Vấn đề là phải gọi được Lục Nhiễm dậy. Tay chống trán, Hàn Mặc Ngôn khẽ gọi thử vài lần, Lục Nhiễm đều không có phản ứng gì.

Hàn Mặc Ngôn gọi to hơn, cũng chỉ nghe Lục Nhiễm ậm ừ.

Cứ tưởng là Lục Nhiễm tỉnh rồi, không ngờ đợi mãi, Lục Nhiễm vẫn ậm ừ, lắng nghe mãi mà không hiểu cô đang nói gì.

Đã quá muộn, Hàn Mặc Ngôn đưa tay lay lay Lục Nhiễm.

Cuối cùng, Lục Nhiễm cũng mở to đôi mắt mơ màng, chớp chớp vài cái, rồi cười với Hàn Mặc Ngôn đầy vẻ cuốn hút: “Mấy giờ rồi?”.

Hàn Mặc Ngôn không phát hiện ra điều gì bất thường, xem đồng hồ: “Mười một giờ rưỡi rồi”.

Không ngờ, chưa nói hết câu, nhân lúc Hàn Mặc Ngôn giơ tay xem đồng hồ, một cánh tay đưa ra, chạm vào má anh.

Hàn Mặc Ngôn giật mình.

Những ngón tay từ gò má trượt xuống cằm Hàn Mặc Ngôn, tiếng cười xen lẫn hơi rượu ngay bên tai anh, không biết từ lúc nào Lục Nhiễm đã ngồi xích lại, gần đến nỗi Hàn Mặc Ngôn vừa nhìn lên đã thấy nụ cười tươi tắn của Lục Nhiễm, khác hẳn với vẻ công thức hóa ngày thường, vẻ thoải mái xen lẫn chút tùy ý, chút bất cần.

Làn môi bị rượu nhuộm đến đỏ hồng bóng mượt, hé mở, giọng trêu đùa: “Cười đi, cười một cái em xem nào”.

Lúc này, Hàn Mặc Ngôn có thể chắc chắn trăm phần trăm, Lục Nhiễm say mất rồi.

Lấy tay Lục Nhiễm khỏi cằm mình, Hàn Mặc Ngôn lấy túi thuốc mua lúc nãy, đổ thuốc ra đưa cho Lục Nhiễm: “Em say rồi, mau uống đi”.

Nhìn những viên thuốc trong lòng bàn tay Hàn Mặc Ngôn một lúc lâu, Lục Nhiễm mới lắc đầu, dứt khoát nói: “Không uống”. Nói xong, vênh cằm nhưn mày cười: “Anh cười với em một cái, em sẽ suy nghĩ”.

Chắc đã quen với một Lục Nhiễm già dặn lạnh lùng, nên một Lục Nhiễm thế này khiến Hàn Mặc Ngôn cảm thấy thật lạ lùng.

Lục Nhiễm say khướt đâu còn cảm nhận được gì, cô vênh mặt nheo mắt: “Bảo anh cười một cái mà khó thế cơ à? Em muốn nhìn anh cười từ lâu lắm rồi”.

Hàn Mặc Ngôn vẫn không có phản ứng gì.

Thấy thế, Lục Nhiễm lấy tay xoa mũi, khẽ liếm môi, nhưn mắt, hơi rượu khiến giọng nói có phần không rõ ràng: “Không cười cũng được, thế thì thơm em một cái”.

Không phải lần đầu tiên nhìn thấy Lục Nhiễm say rượu, chỉ là không thể ngờ lần này Lục Nhiễm lại có phản ứng thế này.

Thật là dở khóc dở cười.

Cố đẩy Lục Nhiễm ra xa, giọng Hàn Mặc Ngôn đã có vẻ bất lực: “Xuống xe đi”. Nói xong, định đẩy cửa xe.

Trong một giây tiếp theo, Hàn Mặc Ngôn bị cô gái đang say khướt nắm lấy cà vạt kéo lại, nhân lúc Hàn Mặc Ngôn không đề phòng, cô hôn vào môi anh.

Người say rượu không hề có lý trí, chỉ còn lại bản năng.

Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc ghế ô tô, đầu lưỡi Lục Nhiễm như con rắn nhỏ len lỏi vào hai môi Hàn Mặc Ngôn, cuồng nhiệt đốt

tan băng giá, không khí cũng ấm áp dần.

Ánh đèn trước xe nhấp nháy khi mờ khi tỏ, trong xe vẫn tối om như mực.

Lúc đó có thật là thần trí không còn tỉnh táo hay không, Lục Nhiễm cũng không còn nhớ.

Cô chỉ ghi nhớ một điều, cuối cùng chính cô rút lui, chứ không phải Hàn Mặc Ngôn đẩy cô ra.

Chỉ một điểm này cũng đủ khiến tâm trạng Lục Nhiễm tốt lên, thậm chí cô không còn oán hận Bùi Hàm, có điều, cô cũng chẳng mong gì gặp lại hắn ta thêm lần nữa.

Cô cất kỹ những tấm ảnh Hương Diễm gửi cho mình, không giở ra thêm lần nào nữa.

Cho dù đã từng yêu thì cũng có làm sao?

Cô không tin có những tình cảm mà cả đời này không thể nào quên, huống hồ người đó đã không còn xuất hiện trong cuộc sống của Hàn Mặc Ngôn.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Quyển lịch bàn trên bàn làm việc của Lục Nhiễm cứ lật hết ngày này qua ngày khác, giật mình nhìn lại, đã vào giữa thu.

Trước tòa nhà cô làm việc có trồng một hàng ngô đồng Pháp, cùng với gió thu ulla về, những chiếc lá ngô đồng to bằng bàn tay tung bay trong gió, kết thành thảm lá vàng rực dưới chân mang thêm hơi ấm cho mùa thu đầy gió.

Cô lấy điện thoại ra xem lịch, ngày bốn tháng mười một có ghi chú nhỏ.

Sinh nhật của Hàn Mặc Ngôn.

Hàn Mặc Ngôn rất ít khi tổ chức sinh nhật, trong công ty chẳng mấy ai biết đến ngày sinh của anh, Lục Nhiễm cũng chỉ một lần tình

cờ xem được trong chứng minh thư.

Thấy Hàn Mặc Ngôn không có ý định tổ chức, cô cũng không chủ động nhắc đến.

Nhưng, trước đây trong vai trò của một cấp dưới thì không mấy thích hợp, nay đã là bạn gái... thì cũng nên tặng quà.

Lục Nhiễm không hề có khái niệm gì về lĩnh vực này, suy nghĩ mãi, cuối cùng cô quyết định gọi điện cho Lâm Tĩnh. Cô bạn còn đang áy náy về sự việc Bùi Hàm lần trước, nghe Lục Nhiễm hỏi thế, tức tốc lên mạng tra ra một loạt những thông tin liên quan đến “sinh nhật người yêu nên tặng cái gì” gửi cho Lục Nhiễm.

Nhận được một loạt những đáp án rối tinh rối mù ấy, Lục Nhiễm cười mà như mếu, nói với Lâm Tĩnh: “Theo cậu, bữa tối với nến, chocolate và champagne liệu có thích hợp với Hàn Mặc Ngôn không? Cậu nghĩ ra cái gì hiện thực hơn một chút đi?”.

Lâm Tĩnh ngó ra, rồi trả lời: “Từ từ, để tớ nghĩ đã..., thực ra vấn đề không phải ở chỗ tặng cái gì, mà quan trọng nhất vẫn là tấm lòng, có tấm lòng thì tặng gì mà chẳng được”.

“Tấm lòng?”.

Biết lấy gì để bày tỏ tấm lòng?

Cô đem câu hỏi ấy về nhà, bị mẹ cốc cho một cái vào đầu.

“Dốt! Làm thế nào để bày tỏ tấm lòng? Chính là tự tay làm một điều gì đó? Chắc cũng sắp sinh nhật Hàn Mặc Ngôn rồi phải không?”.

Lục Nhiễm gật đầu.

“Được rồi, mẹ sẽ dạy con!”.

Người phụ nữ trang phục xa xỉ cầu kỳ chọn mãi từ trong đồng quần áo của mình ra một cái tạp dề vải hoa, thử đi thử lại trước gương, quay lại cười duyên với Lục Nhiễm: “Thế nào hả con? Đã ra dáng một bà chủ gia đình chưa?”.

Không nhân tâm làm trái sự mong đợi của mẹ, bỏ qua khuôn mặt trang điểm cầu kỳ, bỏ qua thân hình chuẩn như người mẫu bởi chế độ làm đẹp ngặt nghèo của mẹ, Lục Nhiễm nói: “Vâng, giống ạ”.

Nghe thấy thế, mẹ vui vẻ kéo Lục Nhiễm vào bếp, vẫn đôi bàn tay nhanh nhẹn thành thạo như khi trang điểm, mẹ chuẩn bị dụng cụ, đun nước sôi, sau đó lấy từ trong tủ lạnh ra củ từ và sườn lợn.

Củ từ rửa sạch, gọt vỏ, cắt miếng, hấp chín rồi lấy ra. Sườn rửa sạch cho vào nồi, bắc lên bếp, thêm hành, gừng muối, rượu vừa đủ, rồi cho nước vào, sau khi nước sôi thì cho củ từ vào. Mẹ làm những việc ấy hết sức nhàn hạ, chỉ một tiếng sau, đã thấy mùi thơm thoang thoang của sườn và củ từ bay ra.

Lục Nhiễm nhìn thấy trong nồi củ từ tròn bóng, sườn như tơi, mềm sụn, điểm tuyết hành gừng trông rất hấp dẫn.

“Mẹ ơi, sao mẹ cũng biết làm những việc này?”

Mẹ cô cúi xuống, vui vẻ gắp một miếng sườn cho vào miệng, cười híp cả mắt: “Con tưởng là mẹ con chỉ biết mỗi đi du lịch, làm đẹp, dạo phố và mua đồ hay sao? Lúc trước, một tay mẹ thuần phục bố con, bố con còn tưởng là lấy được vợ hiền mẹ đảm về nhà... nhưng mà đã lấy về rồi, có hối hận thì đã muộn”.

Lục Nhiễm không biết nói gì, nhưng trong lòng cô đang rất ngưỡng mộ... tuy rằng bố mẹ đều bận, thường xuyên vắng nhà, nhưng tình cảm vẫn rất mặn nồng.

Đến khi nào, cô và Hàn Mặc Ngôn mới được như vậy.

Vừa nghĩ, Lục Nhiễm vừa tự tay vào bếp làm theo những gì mẹ vừa hướng dẫn.

Tự mình làm mới biết, những việc nhìn bề ngoài tưởng chừng như rất đơn giản cũng chẳng dễ dàng gì, cho bao nhiêu hành gừng muối, khi nào thì cho củ từ, khi nào thì cho sườn, canh có bọt thì phải làm thế nào, tất cả đều phải học từng tí một... Quả thực là Lục Nhiễm không có chút năng khiếu nào về việc này, cô làm hai lần đều thảm bại, nếu không vì ninh lâu quá củ từ nát bét ra thì cũng là chưa đủ thời gian, chẳng ra vị gì...

Nhưng bản tính Lục Nhiễm không biết cam chịu thất bại, một lần không được thì hai lần, ba lần...

Chỉ đến khi trong nhà hết sạch củ từ, Lục Nhiễm cũng coi như là mò mẫm được những bước đầu tiên.

Vươn vai một cái, Lục Nhiễm thêm háo hức chờ đợi sinh nhật của Hàn Mặc Ngôn... Không biết đến lúc đó, Hàn Mặc Ngôn sẽ có phản ứng như thế nào?

Hôm đó, vẫn theo lệ thường, cô đến công ty làm việc.

Làm nhân viên của Hàn Mặc Ngôn thì chỉ có làm việc và làm việc, một kẻ cuồng công việc sao có thể để cho người khác nghỉ ngơi.

Bận đến tối tăm mặt mũi, Lục Nhiễm còn nhận được điện thoại của Đỗ Hàn.

Sự kiên trì của cô gái này cũng khiến Lục Nhiễm dở khóc dở cười. Ban đầu, đầu dây bên kia Đỗ Hàn oán thán rằng mãi mới có được số điện thoại của Lục Nhiễm, sau đó nhiệt tình nhắc lại đề nghị trước đây của mình và còn bổ sung thêm là mình đã thay đổi bản kế hoạch rất nhiều, chắc chắn có tính khả thi hơn.

Cô đã quay lại làm cho Hàn Mặc Ngôn, đương nhiên không còn thời gian hợp tác với Đỗ Hàn.

Nhưng vì Đỗ Hàn quá nhiệt tình, Lục Nhiễm không dám từ chối ngay, sau một hồi suy nghĩ, cô nhớ ra trong một lần ăn cơm Lục Tề có nhắc đến việc muốn mở rộng sang mảng văn hóa nghệ thuật mà chưa tìm được người thích hợp, hay là... hè hè...

Cô tế nhị nói với Đỗ Hàn rằng hiện giờ mình không tham gia được, nhưng cô sẽ tìm cho Đỗ Hàn một người hợp tác.

Sáu giờ tối, toàn bộ nhân viên lần lượt xuống quét thẻ ra về.

Lục Nhiễm gõ cửa phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn, Hàn Mặc Ngôn ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu thẳm giấu sau cặp kính... Chắc vì làm việc quá sức dài ngày mà thị lực bị giảm sút đáng kể nên tuần trước Lục Nhiễm đã đi chọn mua cho Hàn Mặc Ngôn một cặp kính

gọng đen.

Đã quen với Hàn Mặc Ngôn trước đây, nên ban đầu Lục Nhiễm cũng có chút không quen, có điều, Lục Nhiễm cũng phải thừa nhận là, cặp mắt kính cô lựa cho Hàn Mặc Ngôn khiến cả con người anh trở nên hiền hòa hơn, ít nhất cũng che được đôi mắt lạnh lùng băng giá.

Ngước mắt nhìn Lục Nhiễm, không biết có phải tác dụng tâm lý hay vì nguyên nhân gì khác, giọng nói đều đều của Hàn Mặc Ngôn cũng trở nên mềm mại hơn: “Chắc khoảng mười lăm phút nữa, chờ anh tí”.

Lục Nhiễm gật đầu: “Tối nay anh có việc gì không?”.

“Sao thế?”.

Lục Nhiễm đưa ngón tay lên miệng, cười đáp: “Có chút việc”.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu tuy không hiểu có chuyện gì.

Vừa ngồi vào xe, Lục Nhiễm vẫn chưa kịp nói gì thì Hàn Mặc Ngôn có điện thoại.

Ngắt điện thoại, Hàn Mặc Ngôn có vẻ hơi áy náy: “Anh phải về nhà ký nhận một thứ”.

Đúng là điều Lục Nhiễm đang mong đợi, cô cười tươi như hoa: “Vâng”.

Xe chuyển phát nhanh đỗ ngoài khu biệt thự của Hàn Mặc Ngôn, anh nhân viên lấy từ trên xe xuống một cái hộp nhỏ.

Cầm lấy chiếc hộp, Hàn Mặc Ngôn nói: “Anh đưa em về nhé”.

Lục Nhiễm lắc đầu, mỉm cười: “Em mượn bếp nhà anh một lát được không?”.

Hàn Mặc Ngôn ngăn người giầy lát, rồi gật đầu đồng ý.

Lấy sừn và củ từ đã chuẩn bị sẵn ra, Lục Nhiễm xắn tay áo, bắt đầu làm việc.

Bếp của Hàn Mặc Ngôn hiếm khi nổi lửa nên vẫn mới tinh, may mà, bát đĩa xoong nồi đều đủ cả.

Ngay từ đầu, Hàn Mặc Ngôn đã rất ngạc nhiên khi thấy Lục Nhiễm vào bếp, nhưng khi nhìn thấy vẻ thuần thực của cô thì vẻ kinh ngạc lộ hẳn ra ngoài...

Hình ảnh Lục Nhiễm mà Hàn Mặc Ngôn vẫn biết thật chẳng có điểm nào liên quan đến bếp núc.

Lục Nhiễm thấy vậy, khuôn mặt đầy vẻ tự đắc khoái trá: “Sao hả? Rất kinh ngạc đúng không?”.

Hàn Mặc Ngôn trầm ngâm giây lát, rồi gạt đầu.

Hơi vênh cằm lên, khuôn mặt càng lộ vẻ tự mãn: “Anh còn không biết nhiều thứ. Nhưng không sao, chẳng lẽ nào thì sau này anh cũng biết thôi. Hàn Mặc Ngôn, chúc mừng sinh nhật!”.

Tự nhiên, Hàn Mặc Ngôn nhớ đến một câu nói.

Nếu một người chịu rửa tay nấu cho bạn một bát canh ngon, chắc hẳn người đó rất yêu bạn.

Trầm ngâm giây lát, Hàn Mặc Ngôn cũng xắn tay áo, giọng đều đều: “Thực ra anh cũng biết làm”.

Lục Nhiễm chưa từng nghĩ là Hàn Mặc Ngôn sẽ vào bếp.

Đồ ăn trong tủ lạnh không còn nhiều, cà chua, trứng gà, thịt nguội và bắp cải, không biết Hàn Mặc Ngôn tìm đâu ra một chiếc tạp dề hình ô vuông trắng xanh, nhanh chóng thái cà chua, thịt nguội và bắp cải, rồi bắc nồi lên bếp.

Động tác của Hàn Mặc Ngôn rất nhanh, tư thế thái rau cũng chăm chú y như khi làm việc.

Khi tập trung, những đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt Hàn Mặc Ngôn có một phong thái rất đặc biệt.

Rau xào rất nhanh, chẳng bao lâu, Hàn Mặc Ngôn đã bung ra hai

đĩa.

Trứng sốt cà chua, bắp cải xào với thịt nguội, cộng thêm món sườn hầm củ từ Lục Nhiễm đã làm xong, cũng đủ một mâm cơm.

Lần đầu tiên ăn cơm ở nhà Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm không giấu nổi sự thích thú, cả căn phòng giá lạnh cũng thêm phần ấm cúng.

Cả Hàn Mặc Ngôn và Lục Nhiễm đều không phải người nhiều lời, bên bàn ăn chỉ còn tiếng bát đĩa va vào nhau lách cách.

Tuy không phải thứ gì thật ngon, nhưng hương vị ngọt ngào của hai đĩa thức ăn cứ miên man trong miệng Lục Nhiễm.

Không bao lâu, Lục Nhiễm đã ăn sạch mọi thứ.

Đặt đĩa xuống, Lục Nhiễm nghe thấy giọng của Hàn Mặc Ngôn: “Em đói lắm à?”.

Lục Nhiễm đang uống canh nghe thế suýt sặc, ho hắng vài tiếng rồi chuyển đề tài: “Sao anh biết nấu cơm?”.

“Hồi đại học sống một mình”.

Không nhiều lời, Hàn Mặc Ngôn chỉ nói mỗi một câu.

Không khí quá tuyệt vời, Lục Nhiễm cũng không muốn nghĩ nhiều.

Hộp đồ chuyển phát nhanh Hàn Mặc Ngôn vừa nhận vẫn đang ở trên bàn, đứng ở chỗ Lục Nhiễm có thể nhìn thấy hàng chữ in trên hộp:

Người gửi: Hàn Sâm

Hình như Hàn Mặc Ngôn cũng nhớ ra cái bọc này, không chần chừ xé toang ra, bên trong là một số giấy tờ, Hàn Mặc Ngôn liếc mắt qua một chút rồi đặt trả về chỗ cũ.

Lục Nhiễm có chút hiếu kỳ.

“Chỉ là giấy tờ sang nhượng quyền sử dụng đất”. Hàn Mặc Ngôn khẽ nhếch môi, vẫn không cười và bổ sung thêm: “Quà sinh nhật”.

Nếu là một người bình thường, món quà này sẽ khiến con trai không thể cảm động hơn, nhưng đối với Hàn Mặc Ngôn mà nói... quan hệ bố con thế này cũng thật khiến người khác chạnh lòng.

Cô làm việc cho Hàn Mặc Ngôn ba năm, nhưng chưa một lần gặp bố anh, chủ tịch hội đồng quản trị trên danh nghĩa của cô.

Dem ra so sánh, ít nhất cô còn có Lục Tề luôn quan tâm chăm sóc, Hàn Mặc Ngôn luôn sống một mình.

Định mở lời, nhưng Lục Nhiễm cũng không biết làm thế nào để an ủi Hàn Mặc Ngôn.

Hàn Mặc Ngôn đã đứng dậy, cầm lấy áo khoác, nhìn đồng hồ treo tường nói: “Cũng không còn sớm, anh đưa em về”.

Không một chút tổn thương hay buồn bã.

Lục Nhiễm bỗng cảm thấy vừa rồi mình thật buồn cười, Hàn Mặc Ngôn đâu cần cô an ủi, người đàn ông trước mặt cô quá mạnh mẽ và lạnh lùng, ba năm nay cô chưa từng thấy anh thất thần, bi thương hay buồn bã.

Nhưng, con người ai chẳng có lúc mất mát buồn bã bi thương?

Hay là... không ai có thể khiến Hàn Mặc Ngôn trở nên như vậy?

Cô dựa vào cửa kính xe bình tĩnh nhìn ánh sáng bên ngoài, gió đêm man mác.

Ánh mắt Lục Nhiễm xa xăm, không biết đang nghĩ gì.

Lúc đèn đỏ, Hàn Mặc Ngôn đột nhiên lên tiếng: “Ngăn học trước mặt em có ảnh lần trước đấy”.

Lục Nhiễm mở học, bên trong là một số tấm ảnh, trên cùng là tấm ảnh một người nhìn nghiêng.

Sau lưng là cát vàng biển xanh, nhưng ánh mắt trống rỗng như không có gì đọng lại.

Người đó, chính là cô.

Lục Nhiễm lặng lẽ lấy tập ảnh, để tấm ảnh trên cùng sang một bên, xem tiếp những tấm tiếp theo.

Những tấm ảnh còn lại đều chụp phong cảnh bên bờ biển, cát vàng, hải âu, trời xanh, mây trắng, tấm nào cũng đặc sắc hút mắt, nhưng cô thấy thật vô vị.

Trong đầu cô ong ong một câu hỏi: Người Hàn Mặc Ngôn chụp thực sự là cô ư?

Một lúc lâu sau cô mới đặt mấy tấm ảnh phong cảnh về chỗ cũ, cầm bức ảnh của mình lên, ngắm kỹ, người trong ảnh không xinh đẹp, chỉ để lại ấn tượng sâu sắc về một khoảnh khắc ánh mắt trống rỗng.

Chính trong khoảnh khắc ấy, tấm ảnh trở nên sống động.

Lục Nhiễm cứ ngồi nhìn tấm ảnh rất lâu, cho đến khi xe của Hàn Mặc Ngôn về đến cổng nhà cô.

Cũng có thể Hàn Mặc Ngôn không biết rằng, đây là lần đầu tiên anh khiến cô hiểu ra rằng, hóa ra cảm thấy mãn nguyện cũng không phải việc gì khó khăn.

Có thể không nhiều, nhưng Hàn Mặc Ngôn... chí ít cũng dần dần bị cô thay đổi.

Trời chuyển lạnh, những bộ quần áo nhẹ nhàng của mùa thu dần bị thay thế bằng những bộ quần áo dày cộp của mùa đông, cùng với đó là đủ loại khăn choàng rực rỡ sắc màu.

Không khí đón xuân đã tràn ngập khắp nơi.

Cô làm thêm giờ, đi khắp nơi cùng với Hàn Mặc Ngôn, dự bao nhiêu cuộc họp, cuối cùng cũng tạm xong một vụ tương đối lớn, cô nghỉ ngơi hai ngày cho lại sức.

Đợt tuyết rơi đầu tiên của mùa đông đã tới.

Bên ngoài cửa sổ, từng bông hoa tuyết nhẹ bay trong gió, che kín mọi không gian trong thành phố, kết thành từng mảng sáng trắng nhức mắt.

Lục Nhiễm thôi không nhìn những bông hoa tuyết, cô định đề nghị Hàn Mặc Ngôn về nhà ăn lẩu.

Sau lần sinh nhật vừa rồi của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm còn đến đó ăn cơm thêm vài lần, vì bỏ không căn bếp tinh tế đẹp để đó cũng thật lãng phí. Mấy lần sau, Hàn Mặc Ngôn về cơ bản đã để cho Lục Nhiễm thoải mái sử dụng căn bếp, cô nghiêm nhiên trở thành một nửa nữ chủ nhân.

Vì thế đề nghị của cô nhanh chóng nhận được sự đồng ý của Hàn Mặc Ngôn, giá rét thế này ngồi bên nồi lẩu cũng là một lựa chọn không tồi.

Vừa tan làm, Lục Nhiễm lấy từ trong túi ra một danh sách thực phẩm dài dằng dặc, Hàn Mặc Ngôn xem danh sách đó xong, im lặng giây lát, rồi cũng chẳng nói gì thêm.

Lục Nhiễm cười rạng rỡ khác thường.

Cô ủ mưu chọn toàn những thực phẩm mất công chế biến, vì rất nhớ nhung khuôn mặt nhìn nghiêng của Hàn Mặc Ngôn lúc thái đồ ăn.

Trong siêu thị, Hàn Mặc Ngôn mặc áo gió màu đen lạnh lùng đẩy xe, Lục Nhiễm tươi tắn kiểm tra nhãn mác rồi bỏ vào trong xe, vừa đi vừa ngó nghiêng, nhìn qua rất giống đôi vợ chồng mới cưới ra ngoài mua sắm cùng nhau.

Được một lúc, chợt có tiếng gọi: “Hàn Mặc Ngôn, cậu là Hàn Mặc Ngôn đúng không!”.

Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn cùng quay lại nhìn, thấy một người đàn ông cao to đang rối rít vẫy tay.

“Này, thật không ngờ lại gặp cậu ở đây, người anh em, cũng phải

bảy, tám năm chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ!”.

“Vâng, anh Trương Nhất Châu”. Hàn Mặc Ngôn vẫn bình tĩnh khác thường.

Đối phương lại có vẻ quá nhiệt tình: “Đừng có xa cách như thế, cho dù ra nước ngoài, tôi vẫn luôn nhớ về cậu, thiên tài của khóa sau! Hồi đó cậu cũng thật nổi tiếng đấy, đám con gái xếp hàng theo cậu từ cổng phía đông sang cổng phía tây, ai cũng hâm mộ. Thế nào hả? Cậu bây giờ thế nào... Cô gái này là?”.

“Em rất tốt, cô ấy là bạn gái của em”.

Trương Nhất Châu phóng khoáng giơ tay ra: “Em gái, chúng ta làm quen nhé, anh là đàn anh khóa trên của Hàn Mặc Ngôn, nhưng so với cậu ấy chỉ là đồ bỏ đi, may mắn là mấy năm trước được ra ngoài ăn cơm đế quốc Mỹ. Anh vẫn luôn nghĩ không biết người con gái như thế nào mới nắm được Hàn Mặc Ngôn đây, hôm nay xem ra, cậu ta cũng gặp may rồi...”.

Lục Nhiễm cũng tươi cười: “Rất vui được gặp anh, em tên là Lục Nhiễm”.

“Hàn Mặc Ngôn này, chắc khoảng tuần sau khoa chúng ta sẽ tổ chức họp mặt học sinh ưu tú khóa ba, cậu phải đi đấy nhé”.

“Em còn phải...”.

“Đừng làm mất hứng người khác thế, không chỉ tôi, mà năm nay cả hội đi nước ngoài năm nay đều về hết, như Nhan Nham, Lý Xuyên, Từ Hiểu Mẫn, cả Trang Tĩnh hôm qua cũng về rồi đấy! Không đến tham gia thì thật đáng tiếc”. Nói xong, Trương Nhất Châu còn dặn thêm: “Nhớ dẫn cả cô em gái này cùng đi nhé”.

Lục Nhiễm nhạy bén cảm thấy khoảnh khắc nghe thấy hai tiếng “Trang Tĩnh”, cả cơ thể Hàn Mặc Ngôn như đông cứng lại, giọng nói cũng cực kỳ trầm thấp.

“Ý anh là... chị Trang Tĩnh?”.

Cô quay lại nhìn Hàn Mặc Ngôn, vẻ mặt cũng hơi cứng đờ.

“Đúng rồi, đừng có bảo là cậu quên rồi đấy, mãi sau này cô ấy mới đi, hồi tôi còn ở trường, cô ấy đã là hoa khôi của khoa rồi”.

Hàn Mặc Ngôn cười nhạt, Lục Nhiễm nghe mà cũng cảm thấy lạnh băng: “Vâng, em nhớ chứ”.

Hình như đối phương cũng nhận ra có gì không bình thường, vội nói: “Quyết định như thế nhé, đến lúc đó chúng ta liên lạc sau, cậu nhất định phải đến đấy nhé! Tôi có việc, đi trước đây. Bye bye”.

Hàn Mặc Ngôn tiếp tục đẩy xe, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lục Nhiễm theo sau, đột nhiên, cũng chẳng muốn nói gì.

Suốt dọc đường họ cũng chẳng nói gì với nhau.

Về đến nhà.

Lặng lẽ ngồi ăn lẩu, Lục Nhiễm nói đùa một, hai câu, Hàn Mặc Ngôn thì vẫn y hệt như mọi khi, không có gì khác biệt.

Càng như thế, Lục Nhiễm càng cảm thấy bất an.

Bất an mà không thể giải tỏa.

Mấy ngày sau, Hàn Mặc Ngôn vẫn rất giỏi che giấu, đến nỗi Lục Nhiễm còn tưởng rằng, cô đã nhầm, nhưng cuối cùng, cô vẫn phát hiện ra sự khác thường của Hàn Mặc Ngôn.

Một hôm, vì mẹ có việc gọi cô về sớm, về đến nhà mới phát hiện còn quên một tài liệu đang cần hoàn thành trong máy tính cơ quan, cô bắt xe quay lại công ty.

Trong đêm yên tĩnh, cả tòa nhà chỉ còn lại một, hai ngọn đèn.

Copy tài liệu xong, theo thói quen Lục Nhiễm nhìn về phía phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn, không có ai, đang định quay về, cô bất ngờ nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đang đứng hút thuốc ở cuối hành lang.

Khẽ bước lại gần, cô nhìn thấy trên nền nhà lạnh giá bao nhiêu

đầu thuốc và tàn thuốc.

Chưa hết điều này, Hàn Mặc Ngôn lại châm tiếp điều khác.

Dáng vẻ thuần thực, ánh mắt lạnh đạm.

Không còn vẻ lạnh lùng thường nhật, lúc này Hàn Mặc Ngôn như con thú cạn kiệt sức lực, bất lực nhìn người thợ săn đang tiến lại gần, thật khiến người ta thương cảm.

Trái tim Lục Nhiễm nhói đau, cô cắn môi tự nói với mình, vì sự trở về của Trang Tĩnh mà ra nông nổi này sao?

Trong lòng cô dấy lên một cảm giác không thể nói thành lời.

Không dám tiếp tục đứng nhìn, cô đi như chạy ra ngoài.

Tối đó, một người luôn ngủ ngon như Lục Nhiễm đã mất ngủ trắng đêm, chong mắt đến tận sáng hôm sau.

In ra toàn bộ những tấm ảnh Hường Diễm gửi cho mình, Lục Nhiễm ngồi trên ghế sofa trong văn phòng nhìn những tấm ảnh rục rịch, lật xem từng tấm một.

Hàn Mặc Ngôn tươi cười, Hàn Mặc Ngôn bẽn lẽn, Hàn Mặc Ngôn tình sâu nghĩa nặng, một Hàn Mặc Ngôn hoàn toàn không thuộc về cô.

So với lần đầu tiên nhìn thấy, Lục Nhiễm đã bớt cảm thấy áp lực hơn, nhưng, vẫn nguyên một trái tim đau.

Cô buông tay, thả rơi những tấm ảnh.

Cô nên nói, Hàn Mặc Ngôn, tôi chỉ hận là không gặp anh sớm hơn?

Có điều, nếu Hàn Mặc Ngôn không thành ra thế này, thì cô cũng không chú ý đến anh.

Nhân quả tuần hoàn.

Trang Tĩnh, cảm ơn cô đã bỏ rơi Hàn Mặc Ngôn, để tôi được gặp anh ấy.

Tuy rằng với Hàn Mặc Ngôn mà nói, có thể là cô vẫn quan trọng hơn, nhưng nếu đã buông tay, thì mong cô hãy sớm cút về nước ngoài của cô.

Day day ần đường, dù đã nghĩ vậy, cô vẫn không thể thấy lòng khuây khỏa.

Chỉ là, nếu Hàn Mặc Ngôn vẫn chưa thể hiện rõ ràng, Lục Nhiễm cũng không muốn gây sự vô lý.

Sắp đến cuối năm, Lục Nhiễm sắp xếp lại danh sách khách hàng cần tặng quà nộp cho Hàn Mặc Ngôn, chợt nhận ra lại một năm nữa trôi qua.

Thêm chút thời gian nữa là cô đã làm trợ lý cho Hàn Mặc Ngôn chẵn bốn năm.

Nhưng so với vị trí trợ lý, Lục Nhiễm càng muốn trở thành vợ của Hàn Mặc Ngôn.

Cô không thể làm thuê cho Hàn Mặc Ngôn cả đời.

Thời gian này cô bé Tiểu An biểu hiện rất tốt, ngoan ngoãn, nghe lời, không nhiều chuyện, làm việc cẩn thận, tiếp thu nhanh. Lục Nhiễm rất thích những cấp dưới như thế, hết thời gian thực tập, cô yêu cầu phòng nhân sự chuyển Tiểu An tới giúp việc cho cô, cũng coi như là ký hợp đồng chính thức. Tiểu An vô cùng cảm kích, lại càng làm việc chăm chỉ cẩn thận.

Biết cảm kích người khác cũng không phải việc gì xấu.

Nếu rời khỏi đây, cô cũng phải tìm cho Hàn Mặc Ngôn một trợ lý có thể thay cô đảm nhận công việc.

Cô từng bước hướng dẫn Tiểu An cách chuẩn bị tài liệu, xây dựng kế hoạch, cách chỉnh lý bảng biểu tài liệu báo cáo, ghi chép hành trình của Hàn Mặc Ngôn v.v.

Lục Nhiễm bỗng nhớ lại mình trước kia, có điều lúc đó cô ngông nghênh tự mãn hơn, không biết trời cao đất dày hơn và cũng mạnh bạo hơn, rõ ràng là không biết gì, chỉ dựa vào khẩu khí không chịu nhận thua...

“Chị Lục ơi, em vừa làm xong, thế này có đúng không?”.

Giọng nói khẽ khàng của cô bé cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Nhiễm, cô quay trở về hiện tại, nhận lấy tài liệu, nhìn qua rồi nói: “Chỉ có một bản thôi à? Em cứ làm xong hết đi, xem xong chị sẽ gọi em”.

“Vâng”.

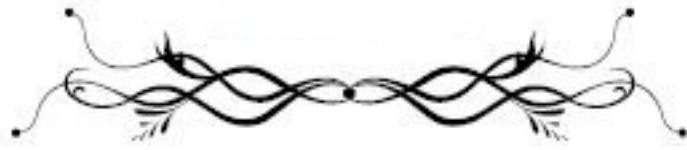
Vừa để tập tài liệu xuống bàn, Lục Nhiễm nghe thấy tiếng gọi.

“Lục Nhiễm, tối mai có bận không?”.

Hàn Mặc Ngôn đi từ trong phòng làm việc ra, vẫn khuôn mặt vô cảm.

Nếu là người khác, chắc Lục Nhiễm cũng cảm thấy đây là một đề nghị hẹn hò, nhưng đối tượng là Hàn Mặc Ngôn thì khác: “Tối mai phải tiếp khách hay là phải ở lại làm thêm à?”.

“Không”. Hàn Mặc Ngôn ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Không cần quá trang trọng, anh sẽ đến đón em”.

Lục Nhiễm nhếch môi: “Hơn nữa, anh không cảm thấy người cần phải giải thích thực ra là anh sao?”.

Ngày hôm sau là cuối tuần, chưa đến năm giờ Hàn Mặc Ngôn đã đến nhà Lục Nhiễm.

Không cần quá trang trọng là một định nghĩa không xác định, từ chối chiếc váy quây màu đen Cashmere mẹ đưa, Lục Nhiễm mặc một chiếc áo len trắng cùng áo gió màu trắng sữa, đơn giản, phù hợp với mọi hoàn cảnh.

Hàn Mặc Ngôn cũng mặc áo gió màu đen, đứng dựa vào xe đò cô, thân hình cao lớn nổi bật...

Có vẻ cũng giống các cặp tình nhân đang hẹn hò.

Trong xe, tiếng nhạc du dương, êm ả dễ chịu.

Nhưng, tâm trạng vui vẻ này chỉ kéo dài đến trước lúc xuống xe.

Đến nơi, vừa xuống xe, cô đã nhìn thấy anh khóa trên nhiệt tình Trương Nhất Châu cũng đang lái xe đến.

Trang phục của anh ấy cũng rất tùy hứng, tươi cười vẫy chào Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm cố nặn một nụ cười đáp lễ, dù sự thực là lúc này cô không thể cười được.

Hàn Mặc Ngôn không nói với cô, nhưng rất dễ đoán ra đây là cuộc họp mặt của các học sinh ưu tú khóa ba mà Trương Nhất Châu nhắc tới hôm trước.

Như vậy là, Trang Tĩnh cũng sẽ đến đây?

Lục Nhiễm hơi lùi lại phía sau, Hàn Mặc Ngôn không phát hiện ra, vẫn đang sóng bước cùng Trương Nhất Châu vào trong câu lạc bộ, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Đột nhiên giây phút ấy cô rất muốn hỏi, Hàn Mặc Ngôn, rốt cuộc anh dẫn tôi đến là vì anh coi tôi là bạn gái, hay vì muốn công kích Trang Tĩnh?

Sau cùng Lục Nhiễm vẫn không hỏi gì, lặng lẽ theo họ đi vào như không có chuyện gì xảy ra.

Bên trong vẫn chưa đông lắm, đều tầm tuổi Hàn Mặc Ngôn nhưng không khó để nhận ra rằng phần lớn họ đều mang dáng dấp của người thành đạt, nói năng khéo léo, nụ cười xa cách.

Một lúc sau, Trương Nhất Châu quay sang nói chuyện với những người khác.

Hàn Mặc Ngôn hàn huyên một vòng, rồi quay về ngồi ở một góc khuất trên ghế sofa. Tính Hàn Mặc Ngôn vẫn vậy, trừ phi là vì công việc bắt buộc phải tiếp khách, còn những lúc khác đều rất kiệm lời. Thấy Hàn Mặc Ngôn như vậy, Lục Nhiễm càng không có hứng thú, huống hồ cô cũng không quen ai ở đây, cô lấy một cốc nước chanh rồi ngồi yên bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Nhưng, vì là cuộc họp mặt khoa, nên được một lát, một người đàn ông đeo kính gọng vàng trông rất nho nhã, cầm ly rượu đến.

“A Ngôn, cậu bảo là không đến mà”.

Hình như Hàn Mặc Ngôn có hiền hòa hơn đôi chút, nhưng giọng nói vẫn giá băng: “Thế tôi không thể đến à?”.

Lục Nhiễm chột ngẩng đầu lên, vòng giao tiếp của Hàn Mặc Ngôn vẫn là một câu đố với cô.

Hình như đối phương cũng có chút không thể nhẫn nại thêm: “Cậu biết rõ hôm nay tiền bối Trang Tĩnh cũng đến mà”. Anh ta giao tay xem đồng hồ: “Lúc này đã gọi điện cho chị ấy, chị ấy bảo hai mươi

phút nữa sẽ tới”.

Hàn Mặc Ngôn nhếch môi, cười châm biếm, lời nói cũng dài hơn: “Người không dám đến phải là cô ta, tôi còn tưởng cả đời này cô ta cũng không dám quay trở lại đây”.

“A Ngôn, hà tất cậu phải như vậy? Khi ấy...”.

“Minh Viên, việc này không liên quan đến cậu”. Hàn Mặc Ngôn lạnh lùng cắt ngang, như không muốn tiếp tục câu chuyện.

“Hàn Mặc Ngôn, em có thể biết là chuyện gì không?”.

Khẽ nhắm mắt, Lục Nhiễm cười nhẹ: “Hoặc là em nên hỏi rằng, anh có định nói với em không?”.

Người tên là Minh Viên giật mình, xin lỗi: “Xin lỗi, lúc nãy tôi không để ý thấy hai người ở cùng nhau. Ngôn này, đây là?”.

Trầm ngâm giây lát, Hàn Mặc Ngôn mở lời: “Bạn gái, cô ấy là bạn gái của tôi”.

Minh Viên giống như là thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười: “Em là...”.

“Em họ Lục”.

“Chào em, anh tên là Minh Viên, là bạn của Hàn Mặc Ngôn. Rất vui được gặp em, tuy bây giờ cậu ấy lạnh lùng một chút, nhưng anh đảm bảo cậu ấy là một người tốt...”.

Hàn Mặc Ngôn lại cắt ngang: “Minh Viên, đủ rồi đấy”.

“Được rồi. Được rồi”.

Đúng lúc ấy có người gọi Minh Viên, anh cười áy náy, rồi quay đi.

Minh Viên vừa đi, Lục Nhiễm cầm ly rượu quay về phía Hàn Mặc Ngôn: “Anh không thể trả lời câu hỏi của em sao?”.

Hàn Mặc Ngôn đứng dậy lấy ly rượu, nhấp môi, ánh mắt vẫn lạnh

lùng.

“Em muốn hỏi gì?”.

Câu hỏi sắp thành lời bỗng trở nên tắc nghẹn. Cầm chiếc ly lạnh ngắt, cô khẽ nói: “Hàn Mặc Ngôn, anh dẫn em đến đây không một lời giải thích sao? Anh biết em muốn hỏi gì mà”.

Hàn Mặc Ngôn nhắm hờ hai mắt, hạ giọng: “Lục Nhiễm, anh xin lỗi, anh... không muốn nói”.

“Thế thì em đi hỏi người khác được không?”.

“Không”.

Mở choàng mắt, thật bất ngờ, đôi mắt cô đối diện đôi mắt của Hàn Mặc Ngôn.

Chỉ dùng từ sâu thẳm để diễn tả thôi không đủ, đôi mắt đen lẳng đọng tạo nên một sự mê hoặc không gì sánh kịp, dường như cả lông mi, lông mày và những thứ khác đều không còn quan trọng, chỉ còn đôi mắt sâu thẳm thẳm như một giấc mộng dài, đã đắm chìm thì không thể thoát ra.

Giằng lấy ly rượu từ trong tay Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm ngửa cổ uống nốt chỗ rượu còn lại, cười gằn: “Hàn Mặc Ngôn, cái cô Trang Tĩnh đó quan trọng với anh đến thế sao? Quan trọng đến nỗi chỉ cần nghe nhắc đến tên cô ta mà lòng đã rối loạn? Em không biết hai người đã có quá khứ như thế nào, nhưng bây giờ anh là bạn trai của em, anh cũng nên có chút tự giác được không?”.

Hàn Mặc Ngôn không trả lời, vẫn im lặng.

Lục Nhiễm lại lấy thêm một ly rượu nữa, đang định uống, đột nhiên, Hàn Mặc Ngôn giơ tay ra kéo cô vào lòng, ôm hôn cô, ly rượu đang cầm trên tay cũng bị sánh ra ngoài.

Sau phút kinh ngạc, Lục Nhiễm đẩy anh ra, cảm thấy phát khùng, Hàn Mặc Ngôn, anh bị làm sao thế hả, còn nữa, anh hôn hay là cắn người ta?

Nhưng ngay lập tức cô đã hiểu ra, Hàn Mặc Ngôn không hề bị làm sao, mà là...

“Ngôn đây phải không?”.

Một giọng nói trong vắt mát lành dịu dàng như gió thoảng vang lên sau lưng Lục Nhiễm.

Âm sắc đó thật dịu dàng êm tai, chỉ nghe đã thấy có cảm tình.

Nhưng, Lục Nhiễm lại có cảm giác sống lưng lạnh lạnh, chỉ muốn đánh người.

Bởi vì, Lục Nhiễm nghe thấy Hàn Mặc Ngôn đáp trả thanh âm ấy, gần từng tiếng một, giá băng vô cùng: “Lâu lắm không gặp, tiền bối Trang Tĩnh”.

Quay người lại, lần đầu tiên cô đối diện người phụ nữ cô đã nghe danh từ lâu.

Trang Tĩnh.

Cô ta mặc một chiếc váy màu nhạt, được làm thủ công tinh tế, hai bên thân váy thiết kế xếp lớp lạt mắt, tầng tầng lớp lớp làm tăng vẻ yếu điệu dịu dàng, rất tao nhã và quý tộc.

Và con người này... chính xác là một mỹ nhân.

Dù nhìn bằng con mắt thù địch, Lục Nhiễm cũng không tìm thấy một khuyết điểm nào.

Nụ cười ấm áp thường trực trên khuôn mặt xinh đẹp thật khiến người đối diện cảm thấy thoải mái, cộng thêm khuôn mặt thanh tú, ánh mắt như nước hồ thu khiến cho cả con người cô ta trông giống một viên ngọc đã được mài giũa trở nên hoàn mỹ.

Nhưng càng hoàn mỹ, càng khiến Lục Nhiễm có cảm giác bài trừ con người này.

Cô ta quá tinh táo, quá thờ ơ, thần trí kiên định như nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay.

Không thể không thừa nhận, Lục Nhiễm đang đổ kỵ.

Không chỉ vì đối phương lớn tuổi hơn cả Hàn Mặc Ngôn mà vẻ ngoài chỉ như một cô sinh viên non nớt, càng vì vẻ tinh táo thờ ơ của cô ta được xây dựng trên cơ sở của Hàn Mặc Ngôn, mà Hàn Mặc Ngôn... chính xác là không thể quên được người phụ nữ này.

Thật khiến người khác đau lòng.

Lau chút rượu còn sót lại trên môi, lặng lẽ nhìn Trang Tĩnh.

Xung quanh, tiếng nói chuyện rì rầm, tiếng cụng ly chúc tụng, vô cùng huyền ảo.

Chỉ riêng không khí ở đây là lạnh lẽo đến rợn người.

Như không cảm thấy có gì khác thường, Trang Tĩnh mỉm cười nhìn Hàn Mặc Ngôn, ánh mắt chăm chú chân thành, dường như cả thế giới này chỉ có một mình Hàn Mặc Ngôn: “Anh có khỏe không?”.

“Anh có khỏe không?”.

“Sau khi cô đi, tôi khỏe hơn bao giờ hết”.

Trang Tĩnh khép hờ hàng mi dài, rõ ràng có chút hoang mang: “Xin lỗi. Hồi đó em sai rồi, nên em cũng không muốn giải thích”.

Hàn Mặc Ngôn cười nhạt, giọng điệu hung hăng: “Không có gì phải giải thích hết. Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, Trang Tĩnh, tại sao cô còn quay lại?”.

“Vì anh”.

Trang Tĩnh bỗng ngược mắt lên, mỉm cười kiên định.

“Sáu năm rồi, em vẫn luôn tự đánh cuộc với bản thân mình, tốt nghiệp tiến sĩ trở về nước, chỉ cần anh còn dù chỉ là chút ít tình cảm với em, thì dù có thế nào em cũng sẽ giành lại được anh”.

Lục Nhiễm cảm thấy mấy năm nay tính tình cô đã được tôi luyện quá hiền hòa, nghe những lời như thế mà vẫn chưa nhào đến đánh

cho Trang Tĩnh một trận.

Chỉ có điều, chẳng lẽ Trang Tĩnh không cảm thấy mình quá vô liêm sỉ hay sao, bỏ rơi người ta sáu năm, bây giờ nói giành lại là giành lại, cô ta coi tình cảm của Hàn Mặc Ngôn là cái gì mà muốn vứt thì vứt, muốn nhặt lại thì nhặt sao?

Cô đang định lên tiếng, không ngờ câu trả lời của Hàn Mặc Ngôn hoàn toàn nằm ngoài dự định của cô.

“Không phải vì kinh tế bên đó suy thoái, thị trường tiêu điều, ngành tiền tệ cũng thua xa trong nước nên phải trở về mưu lợi sao? Trang Tĩnh, cô tưởng là tôi vẫn ngỡ như sáu năm trước à?”.

Trang Tĩnh ngừng lại một lát, giọng nói thoáng chút bi ai: “Anh vẫn còn canh cánh chuyện đó trong lòng sao?”.

Hàn Mặc Ngôn chống tay vào góc bàn, khẽ chau mày, nhắm mắt lại: “Cũng là nhờ có cô dạy bảo mà”.

Có lẽ một phần vì say, nhưng... lúc này đây Hàn Mặc Ngôn khiến cho Lục Nhiễm cảm giác anh như sắp quy ngã.

Cứ tưởng rằng trời long đất lở Hàn Mặc Ngôn cũng vẫn bình thản như không?

Giây phút ấy, Lục Nhiễm thấy tim mình đau nhói.

Cô đứng dậy, xen vào giữa hai người, mỉm cười với Trang Tĩnh: “Xin chào”.

Hình như lúc này mới phát hiện ra cô, ánh mắt Trang Tĩnh thoáng một tia nghi hoặc, nhưng vẫn rất lịch sự: “Xin chào”.

“Hoan nghênh chị về nước, có điều...” . Lục Nhiễm cười ý nhị: “Em là bạn gái của Hàn Mặc Ngôn, vì thế, hiện tại anh ấy là của em, hy vọng chị không tùy tiện tán tỉnh bạn trai em như thế”.

Ánh mắt Trang Tĩnh thoáng chút sượng sùng rồi mỉm cười, hoàn toàn lơ tịt ý khiêu khích của Lục Nhiễm, chỉ nói với Hàn Mặc Ngôn: “Anh à, ở nước ngoài em vẫn rất nhớ anh, em nói thật đấy. Có điều,

nếu hiện giờ anh đã có bạn gái, thì em đi đây”.

Nói xong, Trang Tĩnh quay đi, dáng điệu vẫn ung dung thong thả.

Hàn Mặc Ngôn ngồi phịch xuống ghế sofa, uống hết cốc này đến cốc khác.

Thấy Hàn Mặc Ngôn như vậy, ý định trách hỏi lúc nãy tại sao lại hôn cô như vậy đột nhiên biến mất, bởi vì câu trả lời đã quá rõ ràng.

Hàn Mặc Ngôn say rồi.

Ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn bao nhiêu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Lục Nhiễm thấy anh say.

Cứ tưởng rằng Hàn Mặc Ngôn nghìn cốc không say, hóa ra anh chưa say vì chưa gặp được người mà anh cam tâm tình nguyện mượn rượu giải sầu.

Cảm giác mệt mỏi trào dâng, Lục Nhiễm dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại.

Cô cũng muốn uống cho say, nhưng phải kiềm chế lại.

Bởi vì, hai người ít nhất phải có một người tỉnh táo, chứ say bết ra đấy, làm thế nào về được?

Đám người dần tản mát, tiếng huyền não cũng ít hơn, Lục Nhiễm mở mắt, thấy Hàn Mặc Ngôn đã nằm yên ở một góc.

Hàn Mặc Ngôn khi say cũng lặng lẽ, Lục Nhiễm kéo anh dậy, dìu ra khỏi câu lạc bộ, đi về bãi đỗ xe.

Đêm thành phố không có sao, chỉ có ánh trăng vàng vạc, vắng vẻ đến hoang tàn.

Không khí giá rét của mùa đông bao phủ, lạnh thấu vào tim.

Sắp đến chỗ đậu xe, Hàn Mặc Ngôn bỗng đẩy Lục Nhiễm ra, ánh mắt tỉnh táo, hoàn toàn không giống chút nào với người vừa uống mười mấy cốc rượu.

Lục Nhiễm cứng nhắc xoa tay: “Anh đã đi được thì tự đi đi”.

Hàn Mặc Ngôn vẫn chăm chăm nhìn cô.

Cảm thấy sồn gai ốc, Lục Nhiễm khẽ hỏi: “Sao không đi nữa?”.

Hàn Mặc Ngôn không nói không rằng ôm xiết lấy cô, Lục Nhiễm trong lúc bất ngờ đã bị ôm chặt vào lòng, hai cánh tay cũng bị giữ chặt đến ngạt thở, cố sức giãy giụa để thở, Hàn Mặc Ngôn càng ôm chặt hơn.

Cánh tay bị thương chưa khỏi hẳn, Lục Nhiễm không thể đẩy Hàn Mặc Ngôn ra.

Đang giằng co, bỗng Hàn Mặc Ngôn kề sát vào cô, hơi ấm xen lẫn hơi rượu ngay bên tai, giọng khản đặc không rõ tiếng: “Đừng đi”.

Lục Nhiễm cứng đờ người.

“... Tại sao lại đi?”.

“... Đã nói là yêu người ta mà? Đồ nói dối...”.

“... Sáu năm, anh còn có bao nhiêu lần sáu năm?”.

Giọng của Hàn Mặc Ngôn đau đớn, bi thương.

Chỉ một giây mà như bị rút sạch cả sức lực, Lục Nhiễm bỗng cảm thấy cơ thể rã rời.

Hàn Mặc Ngôn gục bên tai cô, nói một câu cuối cùng trước khi đổ gục xuống, một câu mà cô tưởng rằng cả đời này Hàn Mặc Ngôn cũng chẳng bao giờ có thể nói ra.

Anh nói.

“Tĩnh... anh yêu em...”.

Đầu óc Lục Nhiễm hoàn toàn trống rỗng.

Có trời mới biết cô phải mất bao sức lực để kiềm chế cơn giận dữ

muốn đánh cho Hàn Mặc Ngôn một trận.

Cô đã biết, thậm chí đã biết từ lâu rằng, trong lòng Hàn Mặc Ngôn có một người con gái khác, nhưng tận tai nghe thấy...

Hàn Mặc Ngôn, anh có tàn nhẫn quá không?

Nhắm mắt lại, mất mấy giây để bình tâm tĩnh trí, Lục Nhiễm lấy chìa khóa xe của Hàn Mặc Ngôn mở cửa xe, nhét anh vào sau xe, còn mình thì ngồi vào vị trí lái xe.

Tuy chưa có bằng lái, nhưng cô cũng biết cách lái xe.

Khi nổ máy xe, trong một tích tắc, Lục Nhiễm thoáng có ý nghĩ lao xe xuống vực, nhưng, đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua.

Trong màn đêm, bên ngoài kính chắn gió đèn đường lác đác, không một bóng người.

Lục Nhiễm nhấn ga, phóng như bay trên đường.

Chút ánh sáng hai bên đường lướt nhanh hai bên xe, chỉ còn là một dải sáng lóng lánh.

Cứ như thế, may mà không xảy ra tai nạn, cô lái xe về đến biệt thự của Hàn Mặc Ngôn.

Cô bật đèn trong xe, quay lại nhìn, Hàn Mặc Ngôn đang ngủ say ở ghế sau.

Cô bật điều hòa trong xe, sau đó tắt đèn, Lục Nhiễm nằm bò ra vô lăng, không muốn cử động.

Cô quá mệt mỏi, không còn sức lực nào để đưa Hàn Mặc Ngôn vào nhà...

Trong xe yên tĩnh, Lục Nhiễm hít một hơi, những suy nghĩ đã dẹp yên một lần nữa lại trào dâng mạnh mẽ.

Lục Nhiễm không thể khống chế những tình cảm của mình.

Cô cố quên những lời vừa rồi của Hàn Mặc Ngôn, nhưng đáng kiếp, nó cứ văng vẳng trong đầu.

Cô rất muốn, rất muốn gọi Hàn Mặc Ngôn dậy, rất muốn rất muốn chất vấn anh ta, nhưng nếu kết quả là Hàn Mặc Ngôn bảo say rượu không nhớ gì hết, hỏi cũng bằng thừa, thậm chí càng cứa sâu thêm vào vết thương lòng. Mà nếu Hàn Mặc Ngôn có thừa nhận, liệu cô có cam tâm từ bỏ mối quan hệ này.

Cô không muốn.

Không hề muốn.

Quen Hàn Mặc Ngôn trước cô sáu năm thì có làm sao, đã từng yêu nhau thì có làm sao, đến cuối cùng chẳng phải cũng chỉ là một kết cục ảm đạm?

Nếu đã từng yêu một người, thì cũng có thể yêu được một người khác.

Cô mở học tử ở trước xe, xấp ảnh vẫn còn nguyên ở đó. Từng đoạn ký ức lại lần lượt hiện ra trong đầu cô: cùng nhau đi dạo trên bãi biển, Hàn Mặc Ngôn kéo cô chạy khỏi chỗ Bùi Hàm, khuôn mặt nhìn nghiêng lúc thái rau, không từ chối nụ hôn của cô...

Hàn Mặc Ngôn cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với cô, dù có thế nào, cô cũng không muốn buông tay.

Không biết từ lúc nào, Lục Nhiễm đã ngủ gật trên vô lăng.

Sáng sớm hôm sau, tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong xe, mang theo cái lạnh đặc trưng buổi đầu đông.

Lục Nhiễm chỉ ngủ mơ màng, khi tỉnh dậy, cô dụi mắt nhìn về phía sau, Hàn Mặc Ngôn vẫn đang ngủ, trông rất yên lành.

Lấy điện thoại ra xem giờ, mới hơn sáu giờ, còn rất sớm.

Tắt điều hòa trong xe, rút chìa khóa, cô mở cửa, xuống xe.

Tuy lạnh, nhưng không khí bên ngoài rất dễ chịu, nền trời cao vời

vội, không một gợn mây.

Dựa vào cửa xe, Lục Nhiễm vươn vai nhìn lên bầu trời xanh thẫm, hít thở không khí lạnh giá của buổi sớm mai.

Nỗi buồn bực chất chứa trong lòng cũng dần tan đi.

Lại một ngày mới bắt đầu.

Cảm giác tâm trạng đã tốt hơn, Lục Nhiễm mở cửa sau của xe, chuẩn bị gọi Hàn Mặc Ngôn dậy.

“Dậy...”.

Cô định gọi, nhưng dừng lại.

Hàn Mặc Ngôn rất tỉnh ngủ, cho dù thỉnh thoảng Lục Nhiễm cũng gặp Hàn Mặc Ngôn ngủ trong phòng nghỉ của cơ quan, nhưng thường là tỉnh dậy ngay nên cô vẫn chưa có cơ hội ngắm Hàn Mặc Ngôn ngủ say như thế này.

Lục Nhiễm bước một chân vào trong xe, nhẹ nhàng cúi vào trong.

Vẫn khuôn mặt ấy, nhưng trong lúc ngủ hiền hòa hơn rất nhiều.

Cũng phải, ít nhất là lúc này Hàn Mặc Ngôn không còn cái vẻ lạnh nhạt xa cách nghìn trùng thường nhật.

Hàn Mặc Ngôn trông thật hiền hòa và vô hại, chỉ là một người đàn ông có tướng mạo đôi chút dễ coi mà thôi.

Nếu lần đầu tiên gặp Hàn Mặc Ngôn như thế này, hiền hòa và yếu đuối, liệu Lục Nhiễm có động lòng?

Lục Nhiễm nghĩ mãi, vẫn không ra lời giải.

Cũng có thể... đây chính là kiếp nạn của cô.

Cố ngắm nhìn Hàn Mặc Ngôn yên lặng thêm một lúc nữa, thực là rất hiếm hoi.

Trong đầu Lục Nhiễm bỗng hiện lên một dòng chữ:

Hậu bối đáng yêu.

Đang định cười, bỗng khựng lại.

Bực bội không nói được thành lời.

Đã sắp bảy giờ, Lục Nhiễm không thể nhẫn nại thêm, cô đập đập vào trần xe, gọi lớn: “Dậy đi, Hàn Mặc Ngôn”.

Bị tiếng ồn ào làm tỉnh giấc, Hàn Mặc Ngôn hơi cau mặt lại, day day hai bên Thái Dương, cảm giác say rượu chắc cũng chẳng thoải mái gì.

“Tối qua anh ngủ ở đây à?”.

Lục Nhiễm gật đầu một cách đương nhiên: “Tất nhiên rồi, em không đỡ nổi anh”.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu, rồi bỗng ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn ấn huyệt Thái Dương, nghi ngờ dò hỏi: “Tối qua uống say, anh có nói gì không?”.

Che miệng ngáp một cái, Lục Nhiễm khẽ cười: “Tối qua á? Em thấy anh say rồi nên đỡ vào ghế sau luôn, nên cũng không biết là anh có nói gì không”.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu, không biết có tin hay không?

Có điều, không quan trọng.

Lục Nhiễm đoán dù không tin, Hàn Mặc Ngôn cũng sẽ tự bảo mình phải tin. Hồi ức ấy, cho dù là với ai, cũng đều đáng xấu hổ.

Quả nhiên, Hàn Mặc Ngôn đã chuyển đề tài: “Lục Nhiễm, em biết lái xe à?”.

“Biết, nhưng ít lái nên không thạo lắm. Nhưng trong tình huống đấy không lái không được”.

Hàn Mặc Ngôn xuống xe, Lục Nhiễm trả lại chìa khóa.

Nhận lấy chìa khóa, Hàn Mặc Ngôn khóa xe lại, nói như chưa hề có chuyện gì xảy ra: “Nếu em muốn tập xe thì bảo anh đưa chìa khóa”. Anh giơ tay xem đồng hồ, “Em vào nhà anh ăn sáng rồi chúng ta đi làm”.

Lục Nhiễm dạ một tiếng, nở một nụ cười thỏa đáng.

Không có gì khác với những lần trước hai người ở cạnh nhau.

Rõ ràng là Trang Tĩnh không còn làm phiền cuộc sống của họ, nhưng cũng không hẳn thế.

Không ai nhắc tới, nhưng giống như một quả mìn ở giữa Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn, không ai được vượt qua.

Giống như mọi ngày, đi làm rồi về nhà, Lục Nhiễm đã dần dần giao cho Tiểu An những công việc đơn giản, đi họp cũng dần theo Tiểu An, dần dần giới thiệu những khách hàng cần gặp gỡ cho cô ấy. Tuy rằng không hẳn bẩm sinh xuất chúng, nhưng Lục Nhiễm rất coi trọng thái độ làm việc chăm chỉ và cẩn thận của Tiểu An.

Cô làm những việc này rất công khai, Hàn Mặc Ngôn biết hết, chắc cũng biết cố giữ Lục Nhiễm ở lại cũng miễn cưỡng, nên không có ý kiến gì.

Sắp tới Giáng sinh, Hương Diễm gửi cho Lục Nhiễm một món quà, gói rất tinh tế, nhưng Lục Nhiễm không giở ra, mà trả lại nguyên đai nguyên kiện.

Ít nhất thì trong lúc vẫn là bạn gái của Hàn Mặc Ngôn, cô không muốn làm gì khiến Hương Diễm hiểu nhầm.

Hương Diễm nhận được gói quà bị gửi trả lại, gọi cho cô: “Lục Nhiễm, anh cũng không có ý gì khác, chỉ là một món quà Giáng sinh mà thôi, em trả lại anh nguyên vẹn như thế này thật là mất mặt anh quá”.

Lục Nhiễm cười: “Em cũng không có ý gì khác, chỉ là hiện giờ em không thiếu gì cả, tốt hơn là anh nên tặng cho người nào chưa có”.

Cô nói rất rõ ràng, nhưng Hường Diễm vẫn chưa chịu từ bỏ ý định: “Đầu tháng sau sinh nhật anh, em đến nhé?”.

“Sinh nhật của luật sư Hường vắng em chắc cũng không sao đâu...”.

Một lát im lặng, đầu dây bên kia, giọng của Hường Diễm có chút xa cách: “Anh không có đòi hỏi gì quá đáng, chỉ là gặp mặt thôi, em cũng không cần thiết phải nhận lời... Mà, Lục Nhiễm này, bạn gái trước đây của Hàn Mặc Ngôn trở về rồi đấy, em có biết không?”.

Nghe thấy Hường Diễm nhắc đến việc đó, Lục Nhiễm còn bình tĩnh hơn cô tưởng: “Em biết rồi. Sinh nhật anh... công việc cuối năm khá nhiều, cứ để đến lúc đó rồi tính nhé”.

Sự bình tĩnh của cô cũng khiến Hường Diễm hơi bất ngờ, nhưng anh không nói gì thêm.

Ngắt điện thoại, Lục Nhiễm đứng bên cửa sổ kính của công ty hồi lâu, ngắm nhìn phong cảnh mùa đông bên ngoài, cho đến khi cốc café trên tay nguội ngắt mới trở về chỗ của mình.

Hàn Mặc Ngôn gọi máy lẻ của Lục Nhiễm: “Lục Nhiễm, anh cần...”.

“Tài liệu của công ty Á Đặc đúng không? Em đã chuẩn bị đầy đủ rồi, anh có cần luôn không?”.

“Ừ”.

Mang tài liệu vào phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn, đặt lên trên bàn, thuận tay cầm cốc café màu đen lên, hỏi: “Nóng hay ấm?”.

“Ấm”.

Ba thìa café, hai thìa sữa đi kèm, bơm nước ấm, một, hai viên đường, theo thói quen của Hàn Mặc Ngôn.

Mang vào, Hàn Mặc Ngôn nhận lấy, uống một ngụm, lại tiếp tục làm việc.

Lục Nhiễm dọn bớt mấy tờ giấy bỏ đi ở góc bàn cho vào máy hủy tài liệu.

Sự thấu hiểu nhau giữa họ đã trở thành thói quen, rất mật thiết, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy như thiếu một thứ gì.

Trước đây còn chưa biết, nhưng nay đã rõ ràng, giữa họ thiếu vắng những tình cảm khắc cốt ghi tâm, thậm chí qua luôn thời yêu đương cuồng nhiệt mà đến thời vợ chồng già luôn.

Bi thương mà bất lực.

Buổi tối Hàn Mặc Ngôn có việc nên ở lại làm thêm một mình.

Lục Nhiễm suy nghĩ một lát, rồi quyết định rủ Lâm Tĩnh đi bar, không ngờ lần này người kiên quyết từ chối lại là Lâm Tĩnh, chắc bị ám ảnh lần trước gặp phải Bùi Hàm.

Lục Nhiễm cười: “Số chúng mình chắc cũng không xúi quẩy đến thế đâu, cũng không thể lần nào đến cũng gặp Bùi Hàm, với lại, tớ cũng sẽ không ở đó quá lâu, chỉ một, hai tiếng thôi”.

Không hiểu được ý định của Lục Nhiễm, nhưng Lâm Tĩnh cũng không từ chối.

Bên ngoài quán bar gió lạnh căm căm, người đi đường ai cũng khăn áo kín mít, bước chân vội vàng. Bên trong quán bar hoàn toàn khác hẳn, không khí oi nóng ngút trời, khăn áo mỏng manh, những điệu nhảy nóng bỏng, nam nữ âu yếm bên nhau.

Lục Nhiễm gọi một ly rum nhẹ, từ tốn nhấp môi, trong đầu lần lượt hiện lên những cảnh tượng từ hồi cô mới gặp Hàn Mặc Ngôn.

Có người đến mời Lâm Tĩnh ra nhảy, cô bạn có vẻ không yên tâm về Lục Nhiễm, nhưng Lục Nhiễm cười xua tay để Lâm Tĩnh đi.

Quen nhau, biết nhau, yêu nhau.

Rõ ràng hai phần đầu cô đã làm rất tốt, không đúng sao?

Chỉ còn phần cuối cùng, nhưng chỉ mình cô cố gắng thôi chưa

đủ...

“Anh có thể mời em một ly không?”.

Lục Nhiễm lắc lắc ly rượu, lắc đầu: “Xin lỗi, em có bạn rồi”.

“Vâng, xin lỗi đã làm phiền”.

Rượu rất nhẹ nên Lục Nhiễm vẫn rất tỉnh táo.

Rốt cuộc từ khi nào cô trở nên thế này, còn không dám say một trận cho thoải mái, quen với việc nhẫn nại khống chế tình cảm của mình.

Lại có người đến bên Lục Nhiễm: “Cô ơi...”.

“Xin lỗi”.

“Dạ, cô gái bên kia muốn mời cô qua một chút”.

Lục Nhiễm ngẩng lên nhìn, đằng kia có mấy người đang ngồi, trong đó có một cô gái trông khá quen, nhưng cô chưa nhớ được ra là ai.

Không đợi cô nhớ ra, cô gái kia đã đi lại phía cô, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, nụ cười tươi tắn: “Cô Lục, lâu lắm không gặp, tôi còn chưa cảm ơn cô lần trước đã cứu tôi”.

Khuôn mặt này không giống lắm với cô gái trang điểm kỹ càng lạnh lùng khi trước, Lục Nhiễm dò hỏi: “Lý Tiêu Ánh?”.

“Đúng rồi! Cô không nhận ra à?”.

Một trong những cô bạn gái của Hàn Mặc Ngôn trước kia, nhớ lại lần trước cứu cô ấy trong nhà vệ sinh, cứ như là đã lâu lắm rồi.

Lục Nhiễm cười yếu ớt: “Cũng có đôi chút, nhưng bây giờ cô Lý đã xinh đẹp hơn rất nhiều”.

Nói thật lòng, Lý Tiêu Ánh bây giờ phải trẻ hơn lúc trước ít nhất là năm tuổi.

“Chắc tại vì tôi đã tìm được người yêu mình. Tuy không bằng được Hàn Mặc Ngôn, nhưng ít nhất anh ấy rất yêu tôi, quan tâm đến tôi, gần như là hết mực chiều chuộng... Tuy không có được những tình cảm mãnh liệt, nhưng cũng không phải kiệt quệ rã rời... Hiện giờ tôi sống rất bình yên, hài lòng... Tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc”.

Giơ bàn tay lên khoe chiếc nhẫn cưới, Lý Tiêu Ảnh mỉm cười không giấu nổi vẻ thẹn thùng: “Chắc khoảng tháng ba sang năm chúng tôi sẽ làm lễ cưới”.

Có thể thấy rõ ràng, người phụ nữ đang đứng trước mặt cô không hề có ý khoe khoang mà chỉ đơn thuần muốn chia sẻ niềm vui của mình.

Lục Nhiễm nâng ly mỉm cười: “Thế thì phải chúc mừng cô rồi”.

“Trước kia vì Hàn Mặc Ngôn mà đã làm khó cho cô không ít, thật là xin lỗi cô. Có điều, lúc đó chắc cũng vì... đổ ky, rõ ràng tôi là bạn gái của anh ta, mà anh ta còn quan tâm đến cô hơn”.

Ánh mắt Lý Tiêu Ảnh thoáng một tia cay đắng, nhưng nhanh chóng lấp đầy bằng hạnh phúc tràn trề: “Thực ra tôi cảm thấy Hàn Mặc Ngôn cũng thật đáng thương, nhưng nếu là cô... biết đâu có thể khiến anh ta mở lòng”.

Không biết tại sao, Lục Nhiễm bỗng muốn trải lòng.

Cô cúi đầu cười: “Cô đánh giá tôi quá cao rồi, người trong tim Hàn Mặc Ngôn, không phải là tôi”.

“Cô muốn nói đến người phụ nữ đó à? Cô ta đã ra nước ngoài từ lâu rồi”.

“Cô biết à?”. Lục Nhiễm hơi ngạc nhiên, rồi nói: “Cô ta trở về rồi”.

Lý Tiêu Ảnh nhìn ra xa xăm: “Tôi biết chứ... không thẳng nỗi một phụ nữ đã đi xa bao nhiêu năm, thật là quá mất mặt. Cô ta... trở về à?”.

“Ừ. Cô có biết chuyện của họ không?”.

Không ngờ Lý Tiêu Ảnh lại lắc đầu: “Thực ra tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết Hàn Mặc Ngôn đã từng rất yêu người này, sáu năm trước không hiểu vì lý do gì mà họ chia tay nhau, sau đó người đó ra nước ngoài, có điều...”.

Đằng sau có người gọi tên Lý Tiêu Ảnh, cô dạ một tiếng, bước đến trước mặt Lục Nhiễm, lấy từ trong túi ra điện thoại và một cây bút bi, tìm số trên điện thoại rồi kéo tay Lục Nhiễm, viết vội vào lòng bàn tay cô một cái tên kèm theo số điện thoại.

“Chồng chưa cưới đang gọi tôi rồi, tôi đi đây. Đây là tên và số điện thoại của một người bạn tốt của anh ấy trước kia, nhưng rất kín tiếng, hy vọng cô có thể moi được tin gì giá trị”.

“Cảm ơn cô”.

Ánh mắt chuyển dần từ đôi nam nữ ôm ấp ngọt ngào sang lòng bàn tay, Lục Nhiễm lấy điện thoại ra ghi lại.

Minh Viên.

Cái tên này sao nghe rất quen?

Nhưng, không nghĩ ra cũng không sao, cô chỉ do dự vài giây và đưa ra quyết định.

Ra khỏi quán bar, chọn một nơi yên tĩnh, Lục Nhiễm gọi vào số điện thoại vừa rồi.

Đầu dây bên kia là giọng ấm áp của một người đàn ông, nghe càng thấy quen.

“A lô, xin hỏi cô tìm ai?”.

“Có phải anh Minh Viên không ạ?”.

“Vâng, xin hỏi cô là?”.

“Chào anh. Tôi là bạn gái của Hàn Mặc Ngôn, tôi có vài chuyện muốn hỏi anh”.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi cười đáp: “Lục Nhiễm phải không?”.

“Anh quen tôi à?”.

“Chúng ta đã gặp nhau hôm họp mặt rồi mà, em quên rồi à?”.

Lục Nhiễm bỗng nhiên nhớ ra, chính là người đàn ông đeo kính gọng vàng trông rất nho nhã đó. Thật là trùng hợp.

“Vâng, em nhớ ra rồi”.

“Không biết em có việc gì vậy?”.

Do dự một lát, Lục Nhiễm thẳng thắn: “Em rất muốn biết Hàn Mặc Ngôn và Trang Tĩnh hồi đó đã xảy ra việc gì? Em nghe họ nói chuyện với nhau có vẻ không đơn giản là chia tay trong hòa bình. Nhưng Hàn Mặc Ngôn không muốn nói thẳng ra với em, thế nên...”.

“Rất xin lỗi, chưa có sự đồng ý của Ngôn, anh không thể nói với em những việc này”.

“Cho dù em là bạn gái của anh ấy?”.

“... Đúng thế”.

Lục Nhiễm đổi câu hỏi: “Em biết anh muốn giữ sự riêng tư cho anh ấy. Trước đây anh không vội, nhưng bây giờ Trang Tĩnh trở về rồi, chẳng lẽ anh muốn nhìn Hàn Mặc Ngôn cả đời này đắm chìm trong ký ức của Trang Tĩnh mà không thể tự thoát ra?”.

“... Dù có thế nào, anh tôn trọng sự lựa chọn của cậu ấy”.

Lục Nhiễm muốn mắng cho hả dạ, nhưng phải nhẫn nhịn.

Trang Tĩnh đã trở về, còn cô vẫn hoàn toàn mờ mịt, có phải là quá bị động không?

Cô có thể giả vờ trước mặt Hàn Mặc Ngôn, nhưng không thể lừa dối chính mình.

“Thế này đi, anh Minh, nói chuyện qua điện thoại không được rõ ràng, cuối tuần anh có thời gian không?”.

Đầu dây bên kia trầm ngâm giây lát: “Có, thứ bảy anh rỗi cả ngày”.

“Vâng, đến lúc đó chúng ta liên lạc sau vậy”.

Ngắt điện thoại, Lục Nhiễm lắc đầu, quay trở lại chốn ồn ào.

Cô muốn biết, cho dù kết quả như thế nào.

Nhưng chưa kịp chờ đến cuộc hẹn cùng Minh Viên đã xảy ra một việc phá vỡ toàn bộ kế hoạch của cô.

Sáng sớm vội đến công ty quẹt thẻ, còn chưa kịp về chỗ ngồi, Lục Nhiễm đã nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn. Đáng lẽ giờ này Hàn Mặc Ngôn phải đang ở trong phòng làm việc của mình, nhưng anh đang đứng trong phòng làm việc của cô, giấy tờ tung tóe dưới đất, nhưng Hàn Mặc Ngôn coi như không nhìn thấy. Trên tay Hàn Mặc Ngôn cầm một tập ảnh, ánh mắt chăm chăm nhìn cô bước tới, vẻ mặt trống rỗng thờ ơ đến lãnh đạm.

Khoảnh khắc nhìn thấy tập ảnh màu trong tay Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm chỉ cảm thấy đầu tê đi, tim đập thành thịch, mặt đỏ bừng.

Trừ lần trước có nhắc đến, cô chưa hề nói với Hàn Mặc Ngôn một chuyện gì liên quan đến Trang Tĩnh.

Chủ đề cấm kỵ.

Nhưng nay Hàn Mặc Ngôn đã biết, thế thì... khế nhắm mắt hai giây, Lục Nhiễm bình tĩnh lại, giật lấy tập ảnh trong tay Hàn Mặc Ngôn đặt lại lên mặt bàn, bình tĩnh hỏi: “Tại sao lại lục ngấn kéo của em?”.

Hàn Mặc Ngôn không trả lời câu hỏi của Lục Nhiễm, lạnh lùng hỏi lại: “Còn không giải thích đi?”.

“Anh cần giải thích cái gì?”. Lục Nhiễm dựa vào bàn, môi nhếch lên một hình thù khó coi, sau đó cô cầm tập ảnh ném vào người Hàn

Mặc Ngôn: “Hơn nữa, anh không cảm thấy người cần phải giải thích là anh sao?”.

Tập ảnh bay lả tả quanh người Hàn Mặc Ngôn, sau đó từ từ rơi xuống đất.

Những tấm ảnh, đúng thế, chính là những tấm ảnh đó.

Cho dù đã bị vo lại đến biến dạng, Lục Nhiễm cũng vẫn nhận ra hai con người đang hạnh phúc ngọt ngào đó.

Hạnh phúc của họ, sao mà nhức mắt.

Như có một mũi dao đâm thẳng vào tim cô.

Rõ ràng có thể coi như chưa từng nhìn thấy, tại sao đến hôm nay cô vẫn cảm thấy đau? Đau đến ngạt thở.

Hàn Mặc Ngôn cúi xuống, nhặt những tấm ảnh vương vãi trên nền đất, đặt trả lại vào tay Trang Tĩnh, gần từng tiếng một: “Thám tử tư à? Lục Nhiễm, anh rất thất vọng”. Giọng nói rất lạnh lùng.

“Thất vọng, sau đó thì sao? Tìm một lý do để đá bay tôi?”.

Lục Nhiễm ôm lấy ngực, nhìn Hàn Mặc Ngôn, cười: “Hàn Mặc Ngôn, nhìn những tấm ảnh đó anh nhớ lại những gì? Thực ra anh rất vui đúng không? Đá bay tôi, sau đó, anh có thể quay lại với cô ta!”.

“Đúng thế phải không!”.

Thần sắc của Hàn Mặc Ngôn hơi thay đổi, rõ ràng là đang tức giận, định nói gì đó.

“Anh không cần nói nữa”.

Nhưng mà, cô không còn muốn nghe dù chỉ là một từ của Hàn Mặc Ngôn.

Tay ôm trán, giọng của Lục Nhiễm đã bình tĩnh hơn: “Xin lỗi, em hơi xúc động”.

Không phải lần đầu tiên mất kiểm chế, mà là lần đầu tiên cảm thấy mất kiểm chế lại khó chịu đến thế này.

“Hôm nay em nghỉ phép”.

Đẩy cửa phòng làm việc, không đợi Hàn Mặc Ngôn nói thêm, Lục Nhiễm đi thẳng ra ngoài.

Một mình tản bộ trên đường phố rộng lớn, gió tháng mười hai lạnh cắt da cắt thịt.

Đầu óc cô dần dần dịu lại, Lục Nhiễm vốn không muốn như vậy, cô không hề muốn như vậy...

Cô nóng giận như vậy vì Hàn Mặc Ngôn lạnh nhạt với cô vì những bức ảnh ấy sao?

Lục Nhiễm xoa hai bàn tay đang cứng đờ vì lạnh, kéo kín áo ngoài, chân bước vô định về phía trước, khoe miệng khẽ nhếch một nụ cười mỉa mai.

Thực ra xét cho cùng là vì không tự tin, nên không giữ được bình tĩnh khi nhìn những bức ảnh đó.

Cũng có thể trong mắt họ cô là kẻ không biết xấu hổ, là vai nữ thứ ngăn cản họ gương vỡ lại lành.

Yêu hận tình thù giữa họ, nỗi đau khổ vì chia ly của họ đều không liên quan gì đến cô.

Ý nghĩ đó khiến Lục Nhiễm muốn dứt khoát từ bỏ.

Thần kinh của cô căng như đi trên dây, lơ lửng trong trạng thái không lý trí.

Chương 11

Trước khi ra khỏi cửa, Lục Nhiễm dừng lại, nói: “Làm ơn đừng làm em thất vọng”.

Lục Nhiễm chưa dùng ngày phép nào nên nghỉ luôn mấy ngày, chẳng nào thì công việc của cô cũng đã hoàn thành.

Cuộc hẹn với Minh Viên vào cuối tuần cũng bị lui sang tuần sau vì tuần này anh ấy có việc đột xuất, cô đã đợi bao nhiêu lâu như vậy, đợi thêm một vài ngày cũng chẳng sao.

Thế rồi, cũng đến đêm Giáng sinh.

Đêm Giáng sinh những năm trước Lục Nhiễm thường đón Giáng sinh một mình hoặc làm thêm giờ cùng Hàn Mặc Ngôn, năm nay mẹ đã dặn cô tối hôm đó phải ở nhà, thậm chí còn bảo cô mời Hàn Mặc Ngôn, mẹ vẫn không biết gì về việc của Trang Tĩnh, cô cũng không nói gì, chỉ cười nói Hàn Mặc Ngôn hôm đó bận tiếp khách, mà cũng đúng như vậy, Lục Nhiễm nắm rõ lịch của Hàn Mặc Ngôn, chính xác là tối hai mươi tư anh có một cuộc hẹn.

Tối hôm trước Giáng sinh, mẹ rủ Lục Nhiễm ra ngoài mua đồ, so với cô, mẹ cô có một niềm đam mê không thể lý giải với mua sắm.

Gần như là nhìn thấy cái gì vào mắt đều không thể không dừng chân, vừa đi được một lúc mẹ đã mua một đồng hồ đẹp đẽ mà không biết sẽ dùng vào việc gì. Lục Nhiễm đút hai tay vào túi áo khoác, mỉm cười thông cảm với chú tài xế đang xách túi lớn túi bé đi theo mẹ.

Lối rẽ tiếp theo, thoáng thấy hai bóng dáng rất quen vụt qua, Lục Nhiễm ngạc nhiên tròn tròn mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Nhấn mẹ một tiếng, Lục Nhiễm đuổi theo, nghi ngờ gọi: “Anh

oi...”.

Nhưng bóng dáng trước mặt đã mất hút trong đám đông, bên tai cô còn văng vẳng tiếng cười thoải mái của một cô gái.

Tiếng cười đó... có vẻ là của Đỗ Hàn...

Sao họ lại dính vào nhau như vậy?

Nghi ngờ này kéo dài đến tận bữa cơm gia đình đêm Giáng sinh, lần đầu tiên Lục Tề dẫn theo bạn gái về nhà.

Cô gái đó có mái tóc ngắn màu tím đậm, đi boots cao cổ, quần da, áo da, chính là Đỗ Hàn, người vẫn luôn đối đầu với Lục Tề. Vẫn vẻ vui tươi hoạt bát như lần đầu tiên gặp mặt, thậm chí nhìn thấy Lục Nhiễm còn chạy tới định ôm cô một cái, mặc dù kết quả là bị Lục Tề mặt sắt đen sì ngăn lại.

Bố thì chẳng có ý kiến gì với cô gái có vẻ là con dâu tương lai này, còn mẹ thì đặc biệt thích Đỗ Hàn, hai người phụ nữ nói chuyện rôm rả về vấn đề vận động nữ quyền, cực kỳ tâm đầu ý hợp, có vẻ như rất tiếc vì đã gặp nhau quá muộn.

Nhân lúc ra rửa tay, Lục Nhiễm không nhịn được phải kéo Lục Tề qua một bên hỏi: “Anh và Đỗ Hàn là thế nào thế?”.

Một Lục Tề vốn luôn tỏ ra cứng cõi lại ôm đầu đau khổ, nhả ra năm chữ: “Một lời khó nói hết”. Rồi bổ sung tiếp: “Nghịch duyên”.

Bảy chữ đó càng khiến Lục Nhiễm tò mò hơn.

Hóa ra cái lần Lục Nhiễm đưa số điện thoại của Lục Tề cho Đỗ Hàn, hai người nói chuyện rất tâm đầu ý hợp mà không hề biết đối phương là ai, đến lúc hẹn gặp nhau, còn chưa kịp xung đột thì Lục Tề gặp phải cô Trương vẫn quấn quýt anh từ lần gặp trước, đem ra so sánh, Lục Tề cảm thấy Đỗ Hàn vẫn an toàn hơn một chút và thế là chỉ cần đưa mắt ra hiệu cho nhau, Đỗ Hàn đã đóng giả thành công bạn gái Lục Tề dọa cho cô Trương kia chạy tóe khói. Trở thành đồng minh chiến lược, việc hợp tác của họ cũng tiến hành khá thuận lợi, chuyển từ đối đầu sang hợp tác hòa bình.

Sau đó thì ông chủ Đỗ Thừa vì nghe thấy tiếng tăm của con gái mình mà nổi cơn thịnh nộ, ra lệnh cho Đỗ Hàn ngay lập tức phải tìm được một người bạn trai, trong lúc khó khăn, Đỗ Hàn lại nhớ đến Lục Tề, nghĩ lại trước kia đối phương đã cứu mình một lần nên anh do dự một lát đã đồng ý ngay, ai ngờ một lần, hai lần rồi thành quen, sau đó thì không biết lơ mơ thế nào mà kết thành đôi như bây giờ...

Lục Tề nói thì có vẻ bất đắc dĩ, nhưng vẻ mặt tươi tỉnh thì không hề miễn cưỡng.

Lục Nhiễm đập vào vai anh: “Anh, thế là em yên tâm rồi”.

Lục Tề trừng mắt: “Nói linh tinh cái gì thế hả?”.

Bữa cơm Giáng sinh đơn giản mà ấm cúng.

Ăn xong bố phải đi có việc, mẹ thì lại mãi miết với đồng quần áo và mỹ phẩm mới mua.

Lục Nhiễm lấy một lon bia, ngồi khoanh chân trên tấm thảm bên cửa sổ, nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Không biết từ lúc nào, Đỗ Hàn cũng mang mấy lon bia ra ngồi cạnh.

“Anh tôi đâu?”.

“Đi mua pháo hoa rồi”.

“... Cấm rồi mà”.

“Cấm thì có sao? Mà này, Lục Nhiễm, cô và Hàn Mặc Ngôn thế nào rồi? Nghe nói Hàn Sâm cũng đã đồng ý?”.

Đỗ Hàn hỏi rất tự nhiên, Lục Nhiễm ngửa cổ uống một ngụm bia, trả lời đơn giản: “Cũng chẳng thế nào cả”.

“Ha ha!”. Đỗ Hàn cười phá lên, uống cạn rồi bóp dẹt lon bia lại: “Tôi đã nói là đàn ông không thể tin được, đừng thấy Hàn Mặc Ngôn vẻ ngoài thì đạo mạo trang nghiêm, ai biết trong bụng thế nào. Đàn ông, chẳng có ai là tốt”.

Lục Nhiễm không nhịn được cười, quay sang hỏi: “Thế anh tôi thì sao?”.

“Anh cô ấy à...”. Đỗ Hàn nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi nghi ngờ hỏi: “Anh cô có thật là đàn ông không?”.

“Tất nhiên rồi, trong sổ hộ khẩu ghi rõ mà”.

Ngoắc tay với Lục Nhiễm, Đỗ Hàn nói thầm cái gì đó vào tai Lục Nhiễm, vẻ mặt nghi ngờ rất thật.

Không biết có phải tại rượu không mà mặt Lục Nhiễm hơi đỏ, cô cũng cười phá lên, giơ ngón tay cái ra với Đỗ Hàn.

Đỗ Hàn lại mở một lon bia, không cho là thế: “Thế đã là gì, mà, anh em nhà cô chắc không ngại thơ giống nhau đấy chứ?”. Nghĩ một lát, Đỗ Hàn lại cười phá lên: “Cũng phải, cô còn thích được cái tên Hàn Mặc Ngôn luôn ức chế đục vọng là cũng đủ biết rồi”.

Lục Nhiễm không trả lời, chỉ khẽ cúi đầu.

Đỗ Hàn nâng lon cách với Lục Nhiễm một cái, uống hai ngụm lớn: “Lục Nhiễm, tôi vẫn thích ấn tượng lần đầu gặp cô, cô nói cái câu ‘Anh Hàn, trùng hợp thật đấy’, thật là dứt khoát, còn cô bây giờ thật chẳng ra sao cả”.

Đỗ Hàn dứt khoát: “Thích thì nào vô! Gạo nấu thành cơm, rồi đi đăng ký, đến lúc giấy trắng mực đen rồi anh ta có muốn giở trò cũng không còn cơ hội”.

Lục Nhiễm vẫn cầm lon bia, cười phá lên.

Đỗ Hàn trừng mắt, bất mãn: “Tôi cảm thấy ý định của mình rất hay ho đấy chứ, có gì là đáng cười?”.

Lục Nhiễm cười: “Không có gì, rất hay rất hay, tôi chỉ thấy thông cảm với anh mình thôi”.

“Anh ấy thì có gì mà phải thông cảm?”.

Đang nói đến đó thì Lục Tề xách túi nilon về, hắt hơi một cái rồi

đẩy cửa bước vào.

“Mua về rồi đấy à?”.

Lục Nhiễm vẫn chưa ngừng cười.

Đỗ Hàn đứng lên, lấy cái túi trong tay Lục Tề, rồi không biết lấy ở đâu ra một cái bật lửa, chạy lên trên gác.

Pháo hoa lung linh sắc màu rực rỡ trên nền trời thành phố về đêm, như một vườn sao băng lộng lẫy.

Ngắm nhìn những chùm pháo hoa đầy màu sắc, và đôi nam nữ xúng đôi trước mặt, Lục Nhiễm chợt cảm thấy cô đơn.

Đột nhiên cô có một thôi thúc.

Cô lái xe của Lục Tề đến công ty, tòa nhà cao tầng càng vắng vẻ trong đêm Giáng sinh lạnh giá, gần như không một ánh đèn.

Cô đi lên tầng lầu quen thuộc, tất cả đều tối om, kể cả phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn.

Cũng phải, hôm nay anh phải dự tiệc, nên không thể ở đây.

Vừa trở về phòng làm việc của mình, cô chợt nhìn thấy mảnh vụn của những bức ảnh hôm trước nằm vương vãi trong thùng rác của mình.

Tấm nào cũng bị xé vụn

Cô không thể nói rõ cảm giác của mình.

Xé nát tấm ảnh chứng tỏ việc lạnh nhạt với Trang Tĩnh hiện giờ là thật, nhưng cũng chứng tỏ Hàn Mặc Ngôn chưa thể nào quên.

Nếu không, vứt đi cũng được, hà tất phải xé nát như thế?

Ngẩn người bên thùng rác mất giấy, Lục Nhiễm nhanh nhẹn tóm lấy túi rác, thắt chặt rồi đem vứt ra thùng rác của tầng lầu.

Hàn Mặc Ngôn không dám vút hẳn, thì để cô giúp vậy.

Vút xong túi rác, Lục Nhiễm lấy chìa khóa dự bị mở cửa phòng làm việc của Hàn Mặc Ngôn bước vào, bật đèn, không một bóng người, lại tắt đèn.

Không khí trong phòng lạnh lùng và quen thuộc, hương vị của Hàn Mặc Ngôn.

Hương vị cô mê mết mà chưa thể chạm vào.

Ngồi vào chỗ của Hàn Mặc Ngôn, tay cầm điện thoại, lật lên lật xuống tên của Hàn Mặc Ngôn, vẫn không dám gọi.

Không biết cô ngồi thế bao lâu, Lục Nhiễm vòng qua phòng nghỉ, cũng chỉ là tiện tay mở cửa, bỗng sững lại.

Trong phòng nghỉ tối om, Hàn Mặc Ngôn đang ở đó.

Bị tiếng mở cửa đánh thức, Hàn Mặc Ngôn ngồi thẳng dậy, day day huyết Thái Dương, giọng vẫn chưa tỉnh hẳn hỏi: “Máy giờ rồi?”.

“Hơn mười một giờ”. Lục Nhiễm vẫn giữ nắm đấm cửa, khẽ hỏi: “Sao anh lại ở đây? Tiệc tan quay lại làm việc mệt quá nên ngủ ở đó à?”.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu, coi như thừa nhận.

“Thế buổi tối anh đã ăn gì chưa?”.

Không đợi Hàn Mặc Ngôn trả lời, Lục Nhiễm nói trước: “Lại uống rượu mà không ăn gì đúng không? Ra ngoài ăn gì đi”.

Giờ này phần lớn hàng quán đều đã đóng cửa, gần đó chỉ còn mấy hàng ăn bên đường đang mở cửa.

Lục Nhiễm chọn đại một hàng, Hàn Mặc Ngôn cũng theo vào.

Nền trắng chữ đen, biển hiệu mộc mạc, giá cả rõ ràng, bàn ăn bằng gỗ rất sạch sẽ.

“Một bát mì sườn lợn trứng gà, anh ăn gì?”.

Hàn Mặc Ngôn lướt qua thực đơn: “Giống em”.

Mì được đem lên ngay.

Sợi mì trơn bóng, mảnh mai hấp dẫn xen lẫn những miếng sườn, trứng gà trắng bóc phủ bên trên, thêm chút hành phi thơm phức.

Không phải cao lương mỹ vị gì, nhưng để ăn vào bụng lúc đói thì cũng không phải lựa chọn tồi.

Hàn Mặc Ngôn không kén chọn thức ăn, chỉ là khẩu vị hơi thanh đạm, nhưng lại hợp với mì, nên loáng cái đã ăn hết cả bát.

“Trước đây anh đã bao giờ ăn thứ này chưa?”.

Thoáng im lặng, Hàn Mặc Ngôn trả lời: “Ăn rồi”.

“Lúc nào?”.

“Hồi đại học”.

Câu chuyện đến đó là dừng lại.

Cuộc sống sinh viên của Hàn Mặc Ngôn không có Lục Nhiễm, chỉ có Trang Tĩnh.

“Lục Nhiễm...”.

Đặt đĩa xuống, Hàn Mặc Ngôn không biết nên mở lời thế nào, anh không quen níu giữ, cũng không quen an ủi ai.

Đúng là Trang Tĩnh trở về đã khiến anh nhớ lại rất nhiều những hồi ức không nên nhớ lại, đó là tử huyết của anh.

Anh trở nên mất lý trí.

Trước kia anh từng yêu bao nhiêu thì bây giờ lại phần nộ bấy nhiêu, khi nhìn thấy tập ảnh trong phòng làm việc của Lục Nhiễm anh đã rất tức giận và cũng vô cùng thất vọng.

Câu trả lời của Lục Nhiễm cũng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Lúc đó Hàn Mặc Ngôn mới nhận ra một điều, tuy anh đã tự nhủ sẽ thử yêu Lục Nhiễm, nhưng anh chưa từng mang đến cho cô cảm giác an toàn, vì thế Lục Nhiễm mới cảm thấy bất an, mới tìm hiểu về việc của Trang Tĩnh...

“Anh muốn nói gì thì cứ nói đi”. Lục Nhiễm khẽ cười, nụ cười thiếu tập trung.

“Trước kia đúng là anh từng yêu Trang Tĩnh...”.

“Em biết!”.

Hàn Mặc Ngôn không để ý đến việc Lục Nhiễm cắt ngang, vẫn tiếp tục: “Nhưng hiện giờ không bao giờ anh quay lại với cô ấy, chắc chắn là không bao giờ”.

Không còn vẻ mơ màng lúc nãy, ánh mắt Lục Nhiễm đột nhiên sắc sảo, cô nhìn chăm chăm vào Hàn Mặc Ngôn: “Hàn Mặc Ngôn, anh lấy gì để đảm bảo”. Cô cười khẩy: “Đằng nào thì anh đã từng yêu say đắm thế, hơn nữa sau đó chưa từng yêu lần nữa”.

Giọng điệu hung hăng sừng sộ, không biết tại sao Hàn Mặc Ngôn lại đọc được vài phần cay đắng trong ánh mắt của Lục Nhiễm.

Cộng thêm đôi mắt vẫn đỏ, tinh thần tiêu tụy và ánh mắt kìm nén nhẫn nại.

Từ lúc nào cô trợ lý hàng đầu của anh đã bị ép đến mức này.

Anh chợt thấy lòng mình chùng xuống: “Anh xin lỗi, Lục Nhiễm, tại anh không tốt, nhưng...”. Ngừng một lát: “Anh sẽ không bao giờ sai lầm thêm một lần nữa”.

Mười hai giờ, trên bầu trời đêm Giáng sinh yên tĩnh chợt bùng sáng bởi những chùm pháo hoa rực rỡ, tan biến trên trời cao thành muôn nghìn màu sắc.

Lục Nhiễm ngẩng đầu lẩm bẫm: “Đêm Giáng sinh qua rồi...”.

“Hàn Mặc Ngôn, chúng ta kết hôn đi”.

“Ừ”. Hàn Mặc Ngôn dứt khoát một cách bất ngờ.

Lục Nhiễm lại hơi sững lại, rồi cười xòa: “Em đùa đấy”.

Thật hay đùa, bản thân Lục Nhiễm cũng không rõ.

Chỉ là vì lúc đó nhớ tới những lời của Đỗ Hàn, suy nghĩ đó bỗng lóe lên trong đầu và buột miệng mà thành thôi.

Gần như là trước đó, kết hôn vẫn là một việc hết sức xa vời đối với cô, nhưng giờ đây việc đó chỉ còn trong gang tấc, cô đã hai mươi lăm tuổi, cũng chẳng còn nhiều thời gian để phung phí tuổi trẻ của mình.

Cô không còn ở cái tuổi cứ ấu trĩ mãi được.

Đi ra khỏi hàng mỳ, đường phố về đêm lạnh và vắng vẻ vô cùng.

Lục Nhiễm dứt tay vào túi áo, vẫn cảm nhận được những ngón tay đang tê đi vì rét, gò má cũng đau rát vì gió lạnh.

Bên cạnh là tiếng bước chân của Hàn Mặc Ngôn, từng bước, từng bước rất chắc chắn.

Bỗng nhiên, một làn hơi ấm bao phủ lên cơ thể cô, Lục Nhiễm quay lại, chỉ thấy thân hình cao lớn của Hàn Mặc Ngôn trong chiếc áo len xám khuất sau chiếc mũ áo khoác to đùng.

Ngoài hơi ấm, trong chiếc áo khoác đó còn có cả hương vị của Hàn Mặc Ngôn, lạnh lùng như băng tuyết.

Lục Nhiễm vẫn im lặng, cô định trả lại Hàn Mặc Ngôn chiếc áo khoác thì bị ngăn lại: “Sắp đến nhà xe rồi”.

“Anh sẽ bị lạnh đấy”.

Hàn Mặc Ngôn không trả lời cô mà hỏi lại: “Lúc này em nói muốn kết hôn?”.

“Đã nói là đùa mà”.

“Tại sao không thể là thật?”.

Lục Nhiễm bỗng ngẩng đầu lên: “Hàn Mặc Ngôn, anh đang nói gì thế?”.

“Anh cũng không còn nhỏ nữa”. Hàn Mặc Ngôn nói y chang như giọng Lục Nhiễm khi phân tích số liệu: “Muốn kết hôn cũng đâu có gì lạ?”.

“Thế tại sao lại là em?”.

“Thế em không phải bạn gái của anh à?”.

Hàn Mặc Ngôn nói hoàn toàn hợp lý, khiến cô không có lý do gì có thể phản đối.

Nhưng... cho dù là cô muốn kết hôn với Hàn Mặc Ngôn thế nào đi chăng nữa, nhưng, kết hôn vào lúc này, khiến cô không thể không liên tưởng đến Trang Tĩnh... Hàn Mặc Ngôn làm thế, để ép bản thân không được quay về bên Trang Tĩnh sao?

Khẽ hít một hơi thật sâu, Lục Nhiễm cười: “Mọi chuyện quá đột xuất, tính sau vậy”.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu, không nói gì thêm.

Cuộn chặt chiếc áo khoác dày ngăn không khí lạnh bên ngoài, cho dù tim có lạnh đến mức nào, cũng phải giữ cho cơ thể đủ ấm.

“Hàn Mặc Ngôn”.

“Gì thế?”.

“Cảm ơn áo của anh”.

Hàn Mặc Ngôn quay lại, nhìn thấy Lục Nhiễm co ro trong chiếc áo rộng thùng thình, vô cùng nhỏ bé.

Lạnh đỏ cả mặt, nhưng vẫn có chút mơ màng.

Hàn Mặc Ngôn bỗng cảm thấy thật có lỗi, anh vẫn muốn nhìn thấy một Lục Nhiễm sôi nổi hoạt bát, thần thái vui tươi tràn đầy tự tin, chứ không phải một Lục Nhiễm như bây giờ... giống như là bị áp bức.

Anh hiểu rất rõ, những ngày như thế thật khó chịu đựng.

Hết phép quay lại làm việc, cũng chỉ còn vài ngày là đến Tết Nguyên đán. Năm nay Tết đến sớm, những nhân viên nhà xa đã rục rịch mua đồ Tết và vé tàu chuẩn bị về quê.

Càng vào những lúc này, công việc càng nhiều.

Điều bất ngờ nhất là chính vào lúc này lại chẳng thấy Hàn Mặc Ngôn đâu, nếu chỉ đơn thuần với vai trò trợ lý, Lục Nhiễm không có tư cách hỏi xem Hàn Mặc Ngôn đang ở đâu. Ông chủ tâm tính không vui, không đến công ty vài ngày là việc hoàn toàn bình thường, nhưng với một kẻ cuồng công việc như Hàn Mặc Ngôn thì đây là một việc hoàn toàn không bình thường.

Lục Nhiễm gọi điện cho Hàn Mặc Ngôn, không có ai nghe máy.

Tận mấy tiếng sau, mới nhận được điện thoại xin nghỉ phép của Hàn Mặc Ngôn, giọng nói ở đầu dây bên kia cực kỳ trầm thấp.

Theo lý mà nói Hàn Mặc Ngôn sẽ không gặp phải chuyện gì, nhưng Lục Nhiễm vẫn không yên tâm, chưa hết giờ làm việc cô đã xuống bắt xe đến nhà Hàn Mặc Ngôn.

Bấm chuông một lúc lâu, không có ai ra mở cửa.

Bấm thêm một lúc nữa, vào lúc Lục Nhiễm nghĩ rằng Hàn Mặc Ngôn không có ở nhà thì cửa mở.

Là Hàn Mặc Ngôn.

Anh mặc chiếc áo len cao cổ màu xám và chiếc quần thể thao, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo gió nhẹ, khuôn mặt có vẻ trắng bệch hơn bình thường, gò má đỏ ửng.

Nhìn thấy Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn hơi dừng lại, đứng chần ở

cửa hỏi: “Sao em lại đến đây?”, rõ ràng là không có ý để cô vào.

Lục Nhiễm lấy xấp tài liệu ở trong túi: “Tất nhiên là có việc, nhân tiện đến thăm anh”.

Hàn Mặc Ngôn cúi đầu day day lông mày, giọng ôn hòa hơn bình thường, nhưng cũng rất trầm: “Những thứ đó ngày mai anh đến công ty giải quyết, em cứ về đi”.

Cất tập tài liệu vào túi, Lục Nhiễm bỗng hỏi: “Hàn Mặc Ngôn, có phải anh bị ốm không?”.

Hàn Mặc Ngôn im lặng.

“Có cần đi bệnh viện không?”.

“Không cần đâu”. Hàn Mặc Ngôn đáp rất nhanh, tay ôm trán: “Anh không sao, nếu không có việc gì thì em cứ về đi”.

Nói xong, Hàn Mặc Ngôn khẽ nhắm mắt lại, mặc kệ Lục Nhiễm, đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Trước khi kịp tức giận, Lục Nhiễm cảm thấy thái độ của Hàn Mặc Ngôn thật lạ, theo phản xạ, cô đưa tay kéo Hàn Mặc Ngôn lại.

Hàn Mặc Ngôn giằng khỏi tay cô, cùng lúc ấy bước chân loạng choạng, lao đảo ngã sang một bên.

Lục Nhiễm vội vàng chạy ra đỡ, không ngờ cả người Hàn Mặc Ngôn đổ ập vào người cô, cầm gác lên vai cô, Lục Nhiễm gần như ôm trọn cả người Hàn Mặc Ngôn.

“Hàn Mặc Ngôn, Hàn...”.

Tĩnh trí lại, Lục Nhiễm vừa gọi vừa đập vào vai anh, Hàn Mặc Ngôn vẫn không có phản ứng gì.

Đưa tay sờ trán, Lục Nhiễm mới phát hiện ra toàn thân Hàn Mặc Ngôn nóng bừng.

Quả nhiên... là Hàn Mặc Ngôn bị ốm, chắc lúc nãy là do cố gắng

gượng...

Lục Nhiễm cười mà không biết phải làm sao.

Đỡ Hàn Mặc Ngôn lên giường, lấy nhiệt kế trong tủ thuốc ra đo nhiệt độ cho Hàn Mặc Ngôn đang hôn mê.

Ba mươi chín độ rưỡi.

Sốt cao.

Lộn tung tủ thuốc mà không tìm thấy thuốc hạ sốt.

Giữa mùa đông, lại ở khu biệt thự thế này, Lục Nhiễm biết đi đâu mua thuốc.

Bên ngoài trời tối dần, một mình cô đi mua thuốc rồi quay về rõ ràng không thực tế chút nào, huống hồ cô không có chìa khóa nhà của Hàn Mặc Ngôn, đến lúc đó Hàn Mặc Ngôn ngủ li bì không thể mở cửa cho cô thì cũng không biết làm thế nào.

Dược lý trị liệu không được thì vật lý trị liệu.

Lấy đá vụn ở trong tủ lạnh ra, cho vào khăn bông chườm trán, rồi đắp thêm vài lượt chăn, ủ chặt Hàn Mặc Ngôn.

Hàn Mặc Ngôn cuộn tròn trong chăn, nhắm mắt, mặt vẫn đỏ vì sốt, chưa bao giờ yếu đuối đến thế.

Hoàn toàn tương phản với Hàn Mặc Ngôn uy nghiêm mạnh mẽ hoàn hảo ngày thường.

Bất giác, Lục Nhiễm cúi xuống, ôm lấy đống chăn gối và cả Hàn Mặc Ngôn bên trong vào lòng.

Giống như là anh vẫn luôn thuộc về cô.

Quá trình đợi hạ sốt khá dài.

Hàn Mặc Ngôn vẫn sốt, nhiệt độ không hề giảm, ngủ không yên giấc, hai đầu lông mày hơi nhăn lại, mồ hôi vã ra, gò má đỏ rực. Lục

Nhiệm cứ ngồi đó lau mồ hôi, thay khăn bông, lặp đi lặp lại.

Nói thật lòng, Lục Nhiệm chỉ được hưởng sự đãi ngộ này từ hồi bé tí ti, không hề có kinh nghiệm và cũng chưa từng có ý định tìm hiểu qua.

Lúc đó, Lục Nhiệm không thể nghĩ rằng sẽ có một ngày cô cũng sẽ nhận nài như thế để chăm sóc một người khác.

Một cách vui vẻ và tự nguyện.

Bệnh nào thuốc nấy, cũng có thể, gặp phải Hàn Mặc Ngôn chính là kiếp nạn của Lục Nhiệm.

Đến ba giờ sáng, Hàn Mặc Ngôn đã hết sốt.

Lục Nhiệm thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn bông lau sạch mồ hôi dính trên tóc mai của anh, gấp một cái, định đi kiếm thứ gì ăn.

Cô nấu cháo trắng, ăn cho ấm bụng.

Hàn Mặc Ngôn vẫn chưa tỉnh.

Cô đặt một bát cháo trắng vào trong lò vi sóng, sợ Hàn Mặc Ngôn không nhìn thấy nên dán thêm một tờ giấy nhớ.

Trước khi đi, có chút cảm thấy không đành lòng.

Rất ít khi Hàn Mặc Ngôn yếu đuối và hiền lành thế này.

Lục Nhiệm đưa tay lên mặt Hàn Mặc Ngôn, ngón tay khoanh vòng những đường nét trên khuôn mặt thân thuộc.

Cô đã quá yêu, nếu không, làm sao có thể lúc nào cũng cảm thấy Hàn Mặc Ngôn hoàn mỹ không tỳ vết.

Bạn sẽ làm gì khi người trong mộng đang nằm ngay trước mặt không chút phòng bị?

Lục Nhiệm không muốn làm gì hết, chỉ ngồi ngẩn ngơ bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Cố ép mình tỉnh táo nhưng cũng đến lúc không chống chọi nổi cơn buồn ngủ, bên ngoài trời sắp sáng, Lục Nhiễm gục xuống ngủ bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Cô ngủ rất say, còn không biết Hàn Mặc Ngôn tỉnh dậy lúc nào.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện thấy mình đã nằm trong chăn đệm ấm áp, chiếc chăn điện tỏa ra hơi ấm dễ chịu, còn Hàn Mặc Ngôn thì đã chẳng thấy đâu.

Trong nhà bếp, Hàn Mặc Ngôn đã làm xong cho cô phần ăn sáng, một cốc sữa, bốn lát bánh mì nóng, bên trong còn kẹp cả một lớp bơ trắng mịn.

Bát cháo trong lò vi sóng của cô thì đã chẳng thấy đâu.

Trên lát bánh mì hình như còn vương hơi ấm của Hàn Mặc Ngôn, hương vị của Hàn Mặc Ngôn.

Lục Nhiễm lim dim mắt tận hưởng bữa sáng ngọt ngào.

Bình thường hóa quan hệ, quên đi chuyện không vui về những tấm ảnh.

Có điều Lục Nhiễm cảm thấy còn một nguyên nhân nữa khiến họ bình thường hóa quan hệ, đó là Hàn Mặc Ngôn bị cảm.

Hết sốt, Hàn Mặc Ngôn lại bị cảm cúm, có vẻ ngày càng nặng thêm, ho cả ngày không dứt, gần như là không thể làm việc và nói chuyện với ai.

Lục Nhiễm lo lắng mua về một đồng thuốc cảm cúm, pha hết gói này đến gói khác cho Hàn Mặc Ngôn.

Nhưng bệnh tình của Hàn Mặc Ngôn càng ngày càng nặng, uống thuốc gì cũng không có tác dụng, đành phải ở nhà làm việc, hàng ngày Lục Nhiễm đến đó đưa tài liệu và cũng là để nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn cuộn tròn trong chăn như con gấu ngồi gõ máy tính, trên chiếc tủ đầu giường là một đồng tài liệu...

Điều bộ ấy khiến Lục Nhiễm không nhịn được cười.

Vì là việc công, hàng ngày đều có lái xe đưa đón nên Lục Nhiễm cũng chẳng vất vả tí nào.

Tay xách cơm sườn vừa mới mua, Lục Nhiễm lấy chìa khóa - Hàn Mặc Ngôn mới đưa cô chòm chìa khóa dự phòng, nhưng cửa đã mở sẵn, Lục Nhiễm chau mày, lẽ nào Hàn Mặc Ngôn lại ra ngoài?

Lục Nhiễm bước vào, đi dép trong nhà, đặt hộp cơm trên bàn ăn.

Không biết tại sao cô nhón chân đi vào đáy cửa phòng Hàn Mặc Ngôn.

Bên trong, có hai người.

Lục Nhiễm chớp mắt, có phần đờ đẫn.

Người đó quay lưng lại phía cô, đang cúi xuống thổi cháo, nếu cô đoán không nhầm, đó là Trang Tĩnh.

Tim đập thình thịch, Lục Nhiễm giằng co giữa đi vào ở lại.

Không ngờ Hàn Mặc Ngôn đang nằm trên giường đã phát hiện ra cô.

Hàn Mặc Ngôn lấy tay che miệng ho sặc sụa, chỉ Trang Tĩnh, giọng khản đặc: “Đưa cô ta ra ngoài đi”.

Lúc này Trang Tĩnh mới quay lại nhìn Lục Nhiễm, khuôn mặt dịu dàng mỉm cười, thần thái ung dung tự tại, cứ như là người đang bị đuổi chính là Lục Nhiễm chứ không phải cô ta.

Hàn Mặc Ngôn ho sặc sụa, nói xong câu đó lại ho mãi không thôi.

Trang Tĩnh quay lại, đặt bát xuống, vỗ lưng Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm không nhìn rõ thái độ của cô ta, nhưng hình như cô ta không tức giận chút nào.

“Bây giờ anh đừng tức giận với em làm gì, sức khỏe là quan trọng. Em vẫn nhớ trước đây anh rất thích ăn cháo thịt nạc trứng muối em nấu mà? Lâu lắm không làm, chắc cũng không được ngon như trước kia, có điều, bị bệnh cũng vẫn nên ăn một chút cháo...”.

Lục Nhiễm đi đến, đỡ bên kia Hàn Mặc Ngôn, ngắt lời Trang Tĩnh: “Chị Trang Tĩnh, tôi sẽ chăm sóc Hàn Mặc Ngôn, không phiền chị bận tâm”.

Bất giác, khẩu khí của cô không chút thiện chí.

Trang Tĩnh vẫn không hề tức giận, lấy từ trong túi ra một chai nhỏ.

“Đây là loại thuốc em vẫn hay dùng khi bị cảm, tốt hơn thuốc trong nước rất nhiều, anh dùng thử xem”.

Đặt chiếc lọ xuống, Trang Tĩnh cúi đầu khẽ cười: “Trước đây toàn là anh chăm sóc cho em, giờ mới có dịp để chăm sóc anh... Thôi, em về đây”.

Nói xong cũng không đợi Hàn Mặc Ngôn trả lời, Trang Tĩnh đã đứng dậy lấy áo khoác treo trên mắc áo của mình.

Lục Nhiễm cảm thấy như vừa trút được gánh nặng, thì Hàn Mặc Ngôn đã vung tay hát văng chiếc hộp giữ ấm đựng cháo của Trang Tĩnh, cháo nóng tràn ra nền nhà, bát cháo thơm ngon giờ trở thành những vết bẩn loang lổ trên sàn nhà.

“Trang Tĩnh, cô làm những việc này còn có ý nghĩa gì nữa?”.

Lục Nhiễm có thể không để ý đến tất cả những điều Trang Tĩnh vừa nói, cô cũng mong là Hàn Mặc Ngôn cũng có thể bỏ qua.

Nhưng mà, rõ ràng là Hàn Mặc Ngôn đã không làm được.

Trang Tĩnh vượt phăng áo khoác, âm thanh điệu đà êm tai đó lại khiến Lục Nhiễm cảm thấy thật khó chịu: “Em đã nói rồi mà, năm xưa là anh theo đuổi em, giờ là em theo đuổi anh”.

“Anh Ngôn, từng chữ mà em đã nói khi chúng ta ở bên nhau, đều rất thật lòng”.

“Tình cảm ấy, cũng là thật lòng”.

Trang Tĩnh trơn tru dốc lòng, giọng điệu chậm rãi, có vẻ rất xúc

động.

Hàn Mặc Ngôn lấy cốc nước ở đầu giường, uống hai ngụm, hết ho, nhưng vẫn xoa tay đuổi Trang Tĩnh ra ngoài.

Trang Tĩnh thấy Hàn Mặc Ngôn hết ho, cũng không nói gì thêm, mặc áo rồi đi về.

Hàn Mặc Ngôn lấy tay ôm trán, không biết vì đau đầu hay vì nguyên nhân gì khác, hồi lâu không nói năng gì.

Hàn Mặc Ngôn im lặng, Lục Nhiễm cũng không muốn nói gì.

Cô cầm cốc nước, định ra phòng bếp rót thêm nước.

Phòng bếp cũng yên tĩnh như phòng Hàn Mặc Ngôn, chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy vào cốc.

Cô đang làm gì thế này?

Cô nắm chặt bàn tay, móng tay hằn vào thịt, mà vẫn không dám làm gì.

Phần cơm sườn bò trên bàn đã nguội, cô cho vào lò vi sóng hâm nóng, mùi thơm của thức ăn từ trong lò vi sóng bay ra, rất hấp dẫn.

Trước khi bê ra cho Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm hít một hơi thật sâu, thả lỏng tinh thần.

Hàn Mặc Ngôn nằm trên gối, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Lục Nhiễm đặt cơm xuống, nghe tiếng động, Hàn Mặc Ngôn mới quay đầu lại, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, y hệt như manocanh.

“Hàn Mặc Ngôn, anh có ăn cơm không?”.

Hàn Mặc Ngôn chớp mắt, như chợt tỉnh ra, ngồi thẳng dậy: “Cảm ơn”. Giọng nói khản đặc bình tĩnh như chưa có gì xảy ra.

Im lặng ngồi nhìn Hàn Mặc Ngôn trệu trạo nhai hết chỗ cơm, Lục

Nhiễm mới lên tiếng: “Hàn Mặc Ngôn, không phải là em không tin anh, nhưng mà, anh có thể quên được Trang Tĩnh thật không?”.

Buông đũa hồi lâu, Hàn Mặc Ngôn nói: “Xin lỗi”.

Đã nhẫn nại quá lâu, Lục Nhiễm không thể nhẫn nại thêm được nữa, cô đập vào mặt bàn, bàn tay tê cứng, trái tim cũng như nghẹn lại: “Hàn Mặc Ngôn, nếu anh cảm thấy có lỗi thì đừng có tùy tiện thể hiện tình sâu nghĩa nặng của mình như vậy? Anh làm như vậy khiến em cảm thấy mình mới đúng là người thừa. Hàn Mặc Ngôn, em thích anh thật, nhưng em không muốn làm công cụ cho anh lợi dụng”.

Hàn Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn Lục Nhiễm.

Nói xong, Lục Nhiễm cũng không còn dũng khí để ở lại, cô quay người định đi thì bị Hàn Mặc Ngôn nắm tay kéo lại.

“Khoan đã”.

Lục Nhiễm không quay lại, đứng im đợi Hàn Mặc Ngôn nói tiếp.

Bầu không khí thật ngột thở, Lục Nhiễm không biết diễn tả thế nào, cô cố gắng nhẫn nại chịu đựng sự đau khổ và cảm giác bất lực giày vò.

Đâu phải chỉ mình cô không thể buông tay.

Họ cứ im lặng đứng yên như thế, khoảng năm phút sau, giọng khản đặc của Hàn Mặc Ngôn mới tiếp tục, nói một câu dài: “Lục Nhiễm, là lỗi của anh... anh không lợi dụng em, anh chỉ tức giận mà thôi”.

Hàn Mặc Ngôn lại ho, bình thản tiếp lời: “Anh tức giận bản thân mình không thể bình tĩnh đối diện với Trang Tĩnh”, anh cười cay đắng, “Anh không thể khống chế... anh không muốn thế, Lục Nhiễm, nếu em không thể chấp nhận, em có thể lựa chọn rời xa anh - anh không có tư cách để giữ em ở lại. Còn nếu em tin anh, anh sẽ bù đắp cho em, thế nào cũng được, chỉ cần là em muốn, kể cả việc chúng ta đã nói là sẽ kết hôn”.

Lý trí mách bảo Lục Nhiễm những lời của Hàn Mặc Ngôn là thật

lòng, những lời nói thật đau lòng.

Tình yêu vốn dĩ không thể kiềm chế, nếu có thể, cô chẳng thà không yêu Hàn Mặc Ngôn, giữ chặt tình cảm ấy, chôn sâu vào lòng đất, nhưng làm được như thế thì cô cũng không phải là Lục Nhiễm nữa rồi.

Nắm bàn tay của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm quay lại, gằn từng tiếng: “Hàn Mặc Ngôn, em chỉ hỏi anh một câu, đến giờ anh còn yêu Trang Tĩnh nữa không?”.

Im lặng hồi lâu, Hàn Mặc Ngôn chậm rãi:

“Không yêu, chỉ là phản ứng bản năng”.

Nắm chặt bàn tay của Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm cố nở một nụ cười: “Hàn Mặc Ngôn, em tin anh lần này, nếu anh đã nói như vậy, thế thì chúng ta kết hôn đi”.

Buông tay, dọn dẹp hộp cơm trên bàn, Lục Nhiễm quay vào phòng bếp.

Trước khi ra khỏi cửa, Lục Nhiễm dừng lại, nói: “Làm ơn đừng làm em thất vọng”.

“Anh biết rồi”.

Sống mãi trong ký ức thì thật là đáng thương, bởi vì chẳng còn ai đợi chị trên đất cũ.

Hàn Mặc Ngôn thuộc phái hành động, Lục Nhiễm cũng thế.

Lục Nhiễm gọi cho mẹ, Hàn Mặc Ngôn gọi cho bố, chỉ có điều phản ứng của người trước là vui mừng và kích động, còn phản ứng của người sau là một từ “rất tốt”.

Hôn lễ nhanh chóng được chuẩn bị.

Vừa đến cuối tuần, mẹ đã chuẩn bị một loạt áo cưới để Lục Nhiễm đi thử, váy cưới trắng tinh, tầng tầng lớp lớp trên chất liệu đắt tiền với những hoa văn tinh tế và chi tiết phức tạp, khiến cho cô gái nào mặc vào cũng giống như nàng Lọ Lem chuẩn bị đi dự tiệc hoặc thấy mình kiêu ngạo như công chúa xa hoa quyền quý.

Soi mình trong gương, thấy thật nhợt nhạt dù đã trang điểm ít nhiều, Lục Nhiễm chỉ có thể cố mỉm cười.

Thực ra, trở thành cô dâu của Hàn Mặc Ngôn đã là giấc mơ năm năm nay của Lục Nhiễm, áo cưới trắng, chú rể tuấn tú kề bên và lời chúc phúc của tất cả mọi người.

Nhưng mà, khi giấc mơ sắp trở thành hiện thực, cô lại không có được sự hưng phấn như mình tưởng tượng

Cô gái hoàn mỹ trong gương kia không hề giống cô, năm năm trước cô còn là một thiếu nữ đua đòi ăn mặc kiểu hippie với chiếc quần bò bạc phếch, gấu quần sờn rách, giơ ngón tay giữa vào gương, hoặc đút tay vào túi quần sau chán nản đánh bóng mặt đường, hoặc chơi bời cả đêm đến sáng hôm sau vội vàng rửa mặt rồi lên lớp học...

“Chiếc váy này đẹp quá... cái này cũng đẹp... Tiểu Nhiễm, con lại đây đi, thử cái này cho mẹ xem”.

Điện thoại báo có tin nhắn, Lục Nhiễm liếc qua, rồi quay sang xin lỗi mẹ: “Con có việc gấp phải đi ngay, hôm sau mình thử tiếp mẹ nhé”.

Mẹ còn đang bất mãn lâu bầu việc gì còn quan trọng hơn việc này, Lục Nhiễm đã nhanh tay thay ngay bộ váy cưới, bắt xe ra khỏi cửa.

Minh Viên nhận tin, đang đợi cô ở quán café.

Tuyết đã ngừng rơi, trong quán café tiếng nhạc chậm rãi, ánh sáng hắt vào qua khung cửa kính sát đất khiến quán sáng trưng, đã bốn năm giờ chiều mà vẫn sáng như ban ngày.

Sau khi Lục Nhiễm ngồi xuống, hai người rất khách sáo gật đầu chào nhau.

“Em đi vội lắm hả?”. Minh Viên chỉ đám hoa tuyết còn vương trên vai áo Lục Nhiễm.

“Cũng bình thường”. Lục Nhiễm phủi tuyết và đi thẳng vào vấn đề: “Em sắp kết hôn với Hàn Mặc Ngôn rồi mà anh vẫn định không nói gì với em sao?”.

Giật mình vì Lục Nhiễm quá thẳng thắn, Minh Viên im lặng một lát mới đẩy gọng kính nói: “Anh chúc mừng em, nhưng chuyện này...”.

“Hay nói cách khác là anh định mặc kệ em đi hỏi Hàn Mặc Ngôn hay Trang Tĩnh? Chẳng lẽ em vẫn không đủ tư cách để được biết việc này?”.

Lại im lặng, Minh Viên cười khở sở: “Lục Nhiễm, em thật thẳng thắn”.

Lấy lại tinh thần, Lục Nhiễm bình tĩnh đáp: “Thói quen nghề nghiệp”.

“Nếu hai người đã tiến tới bước chuẩn bị kết hôn, không, phải nói là sắp sửa kết hôn, vậy thì... anh có nói với em cũng chẳng để làm gì...”

Chắc em cũng đã hỏi Ngôn rồi đúng không, sự việc này cho đến nay vẫn là một cú sốc rất lớn với cậu ấy, cậu ấy không muốn nói với em cũng là chuyện bình thường...”.

“Anh... tại sao anh không thể nói thẳng xem tại sao Trang Tĩnh lại bỏ Hàn Mặc Ngôn?”.

“Anh nói đây”.

Thực ra, cái gọi là câu chuyện của năm xưa còn đơn giản hơn Lục Nhiệm nghĩ rất nhiều.

Hàn Mặc Ngôn thích Trang Tĩnh trước. Sự thực là lúc đó không ít người theo đuổi cô hoa khôi của cả khoa này, Hàn Mặc Ngôn cũng không phải là người có điều kiện nhất, nhưng là người dụng công và chân thành nhất, cuối cùng Trang Tĩnh cũng bị cảm động, hai người chỉ còn đợi ngày thành vợ chồng. Thứ tình cảm đầu đời của cả hai thật trong trắng đáng quý, chỉ có thể dùng những từ đẹp để nhất để diễn tả, đáng tiếc là tình đẹp không thể kéo dài.

Khi vào đại học Hàn Mặc Ngôn không hề nói với ai về gia thế của mình, sống bình thường như tất cả những sinh viên bình thường khác, ở ký túc xá, ăn cơm nhà ăn, đi xe bus... Còn nhà Trang Tĩnh rất nghèo, hàng tuần ngoài việc đi học còn phải làm gia sư để kiếm tiền trang trải cuộc sống, nhưng Hàn Mặc Ngôn không biết những điều này. Hồi đó cả khoa có hai suất học bổng đi nước ngoài dành cho hai học sinh có thành tích học tập tốt nhất khoa, trong đó một suất đã được sắp xếp trước, suất còn lại sẽ là của Hàn Mặc Ngôn hoặc Trang Tĩnh, nhưng cả hai đã hẹn ước với nhau cùng bỏ qua cơ hội này. Đáng tiếc là, người yêu ngày hôm trước còn dịu dàng nói cười hẹn ước ngày hôm sau đã lên máy bay ra nước ngoài.

Trang Tĩnh ra đi, không một câu, một từ nhắn gửi.

Thực ra cũng không khó để lý giải việc này, với thành tích học tập của Trang Tĩnh, ngoài việc không phải chi trả tiền ăn ở học hành, Trang Tĩnh còn có thể cầm về không ít tiền học bổng cho gia đình, điều đó thực sự hấp dẫn đối với bản thân Trang Tĩnh và cả gia đình cô.

Nguyên nhân cô ấy ra đi mà không hề tạm biệt chính là vì sợ Hàn

Mặc Ngôn cướp mất cơ hội của mình.

So với những giá trị vật chất, tình yêu thật chẳng đáng giá gì.

Về phần mình, dù Hàn Mặc Ngôn muốn nói một câu “Em quay lại, thực ra anh có rất nhiều tiền”, cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Thật là bi thảm.

Lục Nhiễm bắt đầu hiểu ra tại sao tình cảm của Hàn Mặc Ngôn đối với Trang Tĩnh lại phức tạp và tổn thương sâu sắc đến thế. Tình cảm trong lúc sâu đậm nhất lại bị giáng một đòn bất ngờ, tàn khốc, không thương tiếc.

Đáng tiếc là sức chịu đựng có hạn. Khi biết nguyên nhân lựa chọn của Trang Tĩnh, Hàn Mặc Ngôn vẫn không thể chấp nhận được sự thực này.

Minh Viên nói xong câu chuyện mà vẫn nguyên một nụ cười thiếu nảo: “Khi sự việc đến tai Ngôn, cậu ấy không chịu tin, vì vừa hôm trước Trang Tĩnh còn hứa đến chúc mừng sinh nhật cậu ấy, Ngôn còn vì thế mà học cách nấu ăn, để dành cho Trang Tĩnh một bất ngờ, ai biết được người bất ngờ nhất lại là mình...”.

Lục Nhiễm chợt hiểu ra.

“Cậu ấy tìm Trang Tĩnh gần như phát điên, cũng không chịu lên lớp, chỉ đến khi chắc chắn là Trang Tĩnh đi rồi, cả con người cậu ấy...”.

“Đủ rồi, anh không cần nói nữa”.

“Anh xin lỗi”.

“Anh không có gì phải xin lỗi cả”. Lục Nhiễm gượng cười trả phần tiền của mình, đứng dậy nói: “Em chỉ đến đây để nghe câu chuyện, biết cũng chỉ để biết mà thôi, cũng chẳng thể nào thay đổi được sự thật. Hôn lễ còn chưa định ngày, nhưng mong là anh sẽ tới tham dự”.

Minh Viên gật đầu: “Anh sẽ đến, có điều, Lục Nhiễm này...”.

“Dạ?”.

“Em còn kiên cường hơn cả tưởng tượng của anh... anh rất mong em và Ngôn được hạnh phúc. Cậu ấy tự biến mình thành một cỗ máy làm việc, nhưng anh biết cậu ấy không hề vui, thậm chí đến tận bây giờ vẫn không thể thoải mái. Em hãy làm cho cậu ấy quên hết quá khứ, sống hạnh phúc. Mãi đau khổ vì một người con gái không xứng với mình, thật chẳng đáng chút nào”.

Lục Nhiễm suy nghĩ giây lát rồi gật đầu.

Không biết có phải vì quá trông đợi ngày này, hay vì quá rỗi rãi mà một tay mẹ Lục Nhiễm lo toàn bộ hôn lễ.

Từ việc tìm nhà may áo cưới đến đặt khách sạn, rồi cả danh sách khách mời.

Thấy mẹ bận rộn như thế, vai nữ chính nhân nhĩa quá lại càng có nhiều suy nghĩ.

Thực tế là, kết hôn hay không trên thực tế cũng không có gì khác biệt, bởi vì cô vẫn phải tiếp tục làm việc. Theo lệ thường, thời gian gần Tết công việc cũng đã đỡ hơn nhiều, nhưng vì phải đào tạo người mới nên thành ra càng bận bịu hơn.

Lục Nhiễm cũng từng nghĩ sau khi giao hết toàn bộ công việc cho Tiểu An, cô sẽ làm gì?

Ở nhà làm vợ hiền? Điều này là hoàn toàn không thể.

Phòng tranh của Đỗ Hàn sắp đi vào hoạt động, nhưng vì quá bận nên Lục Nhiễm cũng chưa có thời gian ghé qua.

Hồi còn nhỏ, khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, ước mơ lớn nhất của Lục Nhiễm là được đi chu du khắp thế giới, nhưng ước mơ đó nhanh chóng bị Lục Tề dập tắt bằng bốn chữ “lo mà học hành”, rồi sau đó gặp phải Hàn Mặc Ngôn, cô đã tự giam mình suốt bao nhiêu năm qua.

Lục Nhiễm thử suy nghĩ về khả năng thuyết phục Hàn Mặc Ngôn gác lại công việc cùng cô đi du lịch một chuyến, nhưng đáng tiếc kết

quả thật bi thương, nhưng bộ lớn nhất của Hàn Mặc Ngôn là cùng cô đi nghỉ ba ngày, theo đúng ngày phép của công ty.

Sắp đến Tết, hôn lễ cũng đã chuẩn bị tương đối, thiệp mời cũng đã phát hết, chỉ chờ ra Tết là tiến hành đám cưới.

Nhưng trước đó, họ vẫn còn một việc là đi chụp ảnh cưới.

Mẹ cô đã chọn một studio chuyên nghiệp với đội ngũ thạo việc nhất, áo cưới và lễ phục đặt may được đưa đến trong một chiếc hộp màu trắng đẹp đẽ tinh tế. Váy cưới lệch vai dài quét đất, đuôi váy bông bồng với họa tiết cung đình, phần ngực và thân áo được trang trí bằng những viên đá quý sáng lấp lánh, khiến cô dâu trở nên nổi bật.

Trang phục của Hàn Mặc Ngôn là một bộ vest cổ điển đơn giản, chỉ có cổ áo và tay áo thiết kế hơi đặc biệt, nhưng chỉ chừng ấy thôi cũng đủ làm tôn lên khí chất đặc biệt của con người này.

Khí chất khiến Lục Nhiễm rung động.

Hàn Mặc Ngôn là chú rể của cô, thời khắc này, hình như mọi uất ức trước nay đã không còn quan trọng.

Dù không thể yêu cô sâu sắc, nhưng có thể bình yên sống bên nhau hết cả cuộc đời cũng là một lựa chọn hay.

Không khí ở nơi chụp ảnh rất ấm áp, mặc mỗi áo cưới cũng không thấy lạnh, Lục Nhiễm đứng theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, chợt phát hiện ra bị đèn chiếu thẳng vào mắt, cô giơ tay che mắt, đang định lên tiếng thì đã thấy Hàn Mặc Ngôn đổi vị trí cho cô, nhiếp ảnh gia di chuyển ống kính chút xíu, im lặng làm tiếp công việc của mình.

Chụp xong cả bộ ảnh, trán Lục Nhiễm đã lấm tấm mồ hôi.

Hẹn thời gian lấy ảnh, Lục Nhiễm đến phòng thay đồ cởi bỏ chiếc áo cưới nặng nề, khoác lên mình bộ quần áo thường ngày, cùng Hàn Mặc Ngôn ra khỏi cửa.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, vào đúng lúc Hàn Mặc Ngôn đẩy cửa studio, họ gặp phải một người mà Lục Nhiễm không bao giờ muốn

gặp.

Nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn và Lục Nhiễm, Trang Tĩnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Trang Tĩnh đến để đưa đồ hộ bạn, không ngờ gặp phải họ, có điều, bên trong là studio, họ đến đây để...

Lục Nhiễm nhanh chóng trả lời nghi ngờ của Trang Tĩnh, đều là những người đã trưởng thành, cô không ấu trĩ đến mức làm điều gì khiến người khác khó xử, mặc dù là cô rất muốn đánh cô ta.

“Chị Trang Tĩnh, không ngờ đi chụp ảnh cưới lại gặp chị ở đây”. Giữ nguyên nụ cười hoàn mỹ nhất, Lục Nhiễm lấy từ trong túi ra một tấm thiệp mời đưa cho Trang Tĩnh: “Tháng sau chúng tôi kết hôn, đây là thiệp mời”.

Giây phút ấy, đúng là Lục Nhiễm có đôi chút ác độc.

Quả nhiên, mặt Trang Tĩnh cũng hơi biến sắc, không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay là thật, nhưng giây phút ấy có hơi nhột nhột.

Hàn Mặc Ngôn nãy giờ yên lặng cũng đã lên tiếng: “Lục Nhiễm, chúng ta đi thôi”.

Từ đầu đến cuối anh không hề nhìn Trang Tĩnh, chỉ có Lục Nhiễm nói lời chào, rồi cùng Hàn Mặc Ngôn đi ngang qua Trang Tĩnh, bỏ qua phản ứng của cô ta.

Ngồi trong xe, Lục Nhiễm lo lắng hỏi: “Lúc nãy... em có giống vai nữ thứ ác độc trong phim truyền hình không?”.

Hàn Mặc Ngôn vốn chẳng bao giờ xem phim truyền hình, ngần người giây lát, đáp: “Em không phải là vai thứ”.

Lục Nhiễm bất giác nở một nụ cười, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoặc vì đã biết trước những trở ngại, Lục Nhiễm bỗng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều: “Lúc nãy hình như Trang Tĩnh rất buồn đấy, anh có cảm thấy đau lòng không?”.

Hàn Mặc Ngôn lắc đầu: “Cô ấy vẫn sống rất tốt, tại sao anh phải đau lòng chứ?”.

Anh không phải là đồ đần, có thể Trang Tĩnh có buồn khi thấy anh kết hôn, nhưng ai mà biết được trong đó phần nào vì tình cảm, phần nào vì lòng tự ái bị tổn thương, cảm thấy anh đã không còn là chàng trai ngoan ngoãn năm nào.

Hơn nữa, từ sự quyết đoán của sáu năm trước, Hàn Mặc Ngôn đã biết rằng, Trang Tĩnh không phải là cô gái yếu mềm được nuôi dưỡng trong lồng kính mà là một cô gái quyết đoán, biết rõ mình muốn gì. Những người như thế, chắc chắn sẽ tự bảo vệ được mình.

Cuối cùng cũng đến ngày nghỉ Tết.

Cái rét đặc trưng của những ngày giáp Tết càng khiến lòng người háo hức, khắp nơi trên đường phố nhà nào nhà ấy đều dán những chữ Phúc to đùng, đỏ rực, cùng những chiếc đèn lồng đỏ treo ở khắp nơi. Không biết là ý kiến của ai, ngay cả cổng công ty cũng treo hai câu đối đỏ đón xuân rất phong cách.

Vừa hết giờ làm, ai nấy vội vã về nhà.

Lục Nhiễm cũng không ngoại lệ, có điều, vừa về đến nhà, cô đã nhìn thấy khuôn mặt sầm sì của Lục Tề. Lục Tề cũng bận rộn không kém gì Hàn Mặc Ngôn, nên anh là người sau cùng biết tin Lục Nhiễm kết hôn. Khi biết Lục Nhiễm sẽ lấy Hàn Mặc Ngôn, Lục Tề đã cực kỳ phản đối, có điều lúc này ván đã đóng thuyền, Lục Tề không thể làm được gì, nên càng cảm thấy khó chịu.

“Anh, em có thể lấy được chồng, anh không phải nên ăn mừng sao?”. Lục Nhiễm vẫn không hề để ý đến thái độ của anh.

Lục Tề không cười, đưa tay xoa đầu Lục Nhiễm theo thói quen, giọng nói không giấu nổi cảm giác buồn bã: “Tiểu Nhiễm, em cảm thấy lấy Hàn Mặc Ngôn có thể hạnh phúc được sao?”.

Lục Nhiễm tránh bàn tay Lục Tề: “Hạnh phúc hay không, đã đến bước này thì em không muốn từ bỏ. Anh, anh không phải lo cho em, em sẽ không để mình bị thiệt thòi đâu”.

Ánh mắt cố chấp ấy vẫn y nguyên như thời thiếu nữ... Cô em gái một tay anh nuôi dưỡng... trước kia còn là con bé ngang ngược không chịu nghe lời, vì tình yêu đơn phương với một người đàn ông mà như con thiêu thân lao đầu vào lửa, hoàn toàn thay đổi bản thân, thoát ra khỏi sự bao bọc và bảo vệ của anh. Nghĩ tới đây, Lục Tề đột nhiên có cảm giác như gả con gái đi lấy chồng.

Chuyện tình cảm cũng giống như khi người ta uống một cốc nước, chỉ người uống biết nóng lạnh người ngoài không thể xen vào.

Đầu tháng, Lục Nhiễm lại nhận được tin nhắn của Hường Diễm, sinh nhật của anh.

Lục Nhiễm cầm theo một tấm thiệp mời, suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng quyết định đi gặp Hường Diễm một lần, gửi thiệp mời và nói rõ mọi chuyện rồi sẽ về ngay.

Đến nơi, Lục Nhiễm mới biết, tiệc sinh nhật thực ra chỉ mời mỗi mình cô.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hường Diễm, Lục Nhiễm biết lúc này mà đưa ra thiệp mời thì còn ác độc hơn cả khi gặp Trang Tĩnh hôm vừa rồi, Hường Diễm rất vui khi thấy cô đúng hẹn, đứng dậy dẫn cô vào chỗ ngồi.

Địa điểm là một nhà hàng khá tĩnh mịch, nghe tên đã thấy rất thanh nhã. Ông chủ nhà hàng đã rất dụng công khi đem cả cây cầu nhỏ, đài phun nước và hòn giả sơn vào bên trong nhà hàng, dưới chân là sàn gỗ thịch thịch vui tai, từng khu bàn ăn được ngăn cách thành không gian riêng bởi những bức tường cây lá tự nhiên, thực khách có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách và cảm thấy tinh tâm tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Hường Diễm đã gọi xong đồ ăn, hình như chỉ còn chờ cô đến.

Nếu có vài người còn có thể kiếm cớ chối từ, đằng này có một mình Hường Diễm, để Hường Diễm sinh nhật một mình cũng không ổn chút nào.

Do dự một lát, Lục Nhiễm quyết định ăn cơm xong mới nói chuyện.

Nhà hàng thiết kế lạ mắt, đồ ăn lại đặc biệt ngon, chỉ có điều, hôm nay đầu óc của Lục Nhiễm cứ như là để tận đâu đâu.

Khi Hường Diễm đi thanh toán, Lục Nhiễm mới nhớ ra chưa chuẩn bị quà gì, bởi không thể dùng đến phong bao cô đã chuẩn bị từ ở nhà, suy nghĩ một lát, Lục Nhiễm nói: “Anh cứ ở đây, em ra ngoài một lúc rồi quay lại ngay”.

Hường Diễm ngạc nhiên, nhưng vẫn cười bảo cô: “Em cứ đi đi, anh đợi em”.

Cô vội vã ra khỏi cửa, bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, bước chân sững lại.

“Có việc gì thế?”.

Giọng nói này... chắc chắn là của Hàn Mặc Ngôn.

Qua những lớp cành lá rậm rạp, Lục Nhiễm nhìn thấy bóng hai người đang ngồi với nhau, người đàn ông đang ngồi quay lưng lại phía cô, nếu cô không bị hoa mắt, thì đó chính là Hàn Mặc Ngôn.

Vì về trước, nên cô cứ tưởng là giờ này Hàn Mặc Ngôn vẫn đang làm việc ở công ty.

Chỉ dừng lại một giây, Lục Nhiễm im lặng bước về phía đó.

Cô tập trung tinh thần, cử động rất nhẹ để khỏi bị chú ý, và tất nhiên cô cũng không nhìn thấy một bóng người đã đứng cạnh cô từ lúc nào.

Câu chuyện của hai người bên trong vẫn đang tiếp tục.

“Anh định kết hôn thật đấy à?”.

“Đúng thế”.

“Thế anh có yêu cô ấy không?”.

Im lặng, lát sau là một giọng nói thiếu kiên nhẫn: “Cô lừa tôi ra đây là muốn nói gì?”.

Tiếng cười thoáng qua: “Sáu năm ở nước ngoài em vẫn luôn một mình...”.

Chưa nói hết, một giọng nói lại cắt ngang, ngữ khí châm biếm: “Tôi không có hứng thú để biết mấy việc đó”.

“Thế tại sao anh không dám nhìn vào mắt em?”. Giọng nói kia vẫn hết sức bình tĩnh, thậm chí còn chắc chắn. “Tại sao anh phải tự lừa mình lừa người như thế, anh Ngôn, anh không thể quên em. Ngay khi chúng mình vừa bước vào đây, anh vẫn đi bên phải em theo thói quen ngày trước, bởi vì anh biết em từng bị gãy tay phải. Anh đừng nói đó là ngẫu nhiên. Anh Ngôn, anh có thể nói với em là tại sao trong sáu năm em không ở đây anh vẫn không kết hôn, lại vội vã kết hôn khi em vừa mới trở về?”.

Lục Nhiễm cảm thấy nghẹn thở, cô nín lặng chờ đợi câu trả lời.

Chưa đợi được câu trả lời của Hàn Mặc Ngôn, lại là giọng của Trang Tĩnh: “Em không ép anh trả lời, em chỉ muốn anh tự nhìn thẳng vào bản thân mình, lấy một người anh không yêu là vô trách nhiệm với bản thân mình, cũng là vô trách nhiệm với người khác...”.

“Cô nói đủ chưa?”. Hàn Mặc Ngôn lạnh lùng cắt ngang.

Trang Tĩnh như khựng lại, nhưng không tức giận, thậm chí còn cười nhạt: “Anh sợ nghe những lời em nói đúng không?”.

“Trang Tĩnh, giờ cô nói chuyện yêu với không yêu với tôi có phải là quá nực cười không? Lúc đó cô đã lựa chọn rời bỏ tôi, nên bây giờ tôi có lấy ai cũng không liên quan đến cô. Lúc tôi khó khăn nhất cô đã không có ở đây, khi tôi một mình gắng sức cô cũng không có ở đây, thế thì bây giờ cô xuất hiện ở đây làm gì, để hưởng một phần tài sản của tôi sao?”.

“Thế thì tôi nói cho cô biết, không thể được”.

Hàn Mặc Ngôn đứng lên định đi, Trang Tĩnh bỗng giữ tay anh lại, mái tóc đen dài bóng mượt che mất khuôn mặt, chỉ còn giọng nói như nấc nghẹn: “Em không vì tiền... Em đã không thiếu tiền từ lâu rồi, tại sao anh không chịu tin em?”.

“Cô còn nhớ trước khi đi cô đã nói gì với tôi không? Em không cần cơ hội đó, em chỉ cần anh thôi. Chẳng lẽ tôi còn bị lừa lần thứ hai sao?”.

Hàn Mặc Ngôn dứt khoát rút tay ra, định bước ra ngoài.

“Em không lừa anh”. Trang Tĩnh bỗng ngẩng lên nhìn Hàn Mặc Ngôn: “Em không cần cơ hội đó, nếu không vì người nhà em...”.

“Im đi”.

“Anh Ngôn, trước kia anh đâu có như vậy”.

Giọng nói của Hàn Mặc Ngôn cực kỳ lạnh lẽo: “Cũng là nhờ cô”.

Hàn Mặc Ngôn đi được một lúc, Trang Tĩnh cũng xách túi đi theo.

Lục Nhiễm không biết mình đã đứng đó bao lâu. Hàn Mặc Ngôn dứt khoát từ chối Trang Tĩnh, cô nên thấy vui mới phải, nhưng mà... cảm giác thất bại ngày càng rõ ràng. Sự xúc động và phần nộ hiếm gặp của Hàn Mặc Ngôn đều chỉ dành cho người phụ nữ ấy.

Lúc này cô mới phát hiện ra, cứ tưởng rằng hạnh phúc đã ở ngay trong gang tấc, bỗng chốc trở thành hư ảo.

Thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, Lục Nhiễm định quay về chỗ, có người đưa cho cô một chiếc khăn tay.

Chiếc khăn tay màu trắng, có những hoa văn hình ô vuông, thời buổi này chẳng mấy ai dùng khăn mùi xoa. Lục Nhiễm giật mình, chợt nhìn thấy khuôn mặt chân thành của Hường Diễm: “Có cần không?”. Anh hỏi cô.

Lục Nhiễm khẽ đẩy trả lại chiếc khăn, cười: “Em không khóc, cảm ơn anh”.

Đến lúc này, Lục Nhiễm mới nhớ ra, lúc này hình như cô định đi mua quà sinh nhật cho Hường Diễm, đáng tiếc là...

Định nói rồi lại thôi, hồi lâu, Hường Diễm nói: “Anh đưa em về nhé”.

“Vâng”.

Ngồi trên xe, Lục Nhiễm cho tay vào túi định tìm viên xylitol, chợt chạm phải xấp thiệp mời cứng cứng.

Thiệp mời đám cưới của cô.

Tắc đường, xe dừng lại, Hường Diễm dừng xe, thò đầu ra ngoài xem xét một hồi rồi bảo: “Phía trước hình như có tai nạn, anh đi đường khác nhé, chắc sẽ lâu hơn một chút”.

Những chiếc xe phía sau đều đang lùi lại, chỉ còn lại mỗi chiếc xe của họ, Lục Nhiễm khẽ nói: “Từ từ đã”.

“Hả?”.

“Của anh này. Đến lúc đó mong là anh sẽ có mặt”.

“Gì thế này?”.

Không có ai thúc giục, Hường Diễm cũng không vội, anh bật đèn trong xe, cầm lấy xem, thần thờ, rồi từ tốn nhả ra hai chữ: “Kết hôn?”.

Lục Nhiễm gật đầu, không muốn nói thêm điều gì.

Hường Diễm đặt thiệp mời vào hộp tủ trước xe, bật đèn xin đường, xoay vô lăng.

Chiếc xe quay một góc gần một trăm tám mươi độ, suýt nữa va vào cây cột điện cách đó không xa, nhưng quay xong xe, Hường Diễm lại dừng lại.

“Em định lấy anh ta thật đấy à, cho dù là lúc này trong lòng anh ta vẫn còn một người con gái khác?”.

Lục Nhiễm nhếch môi, nhưng cũng không nặn nổi nụ cười, cô chỉ nói: “Nếu anh định thuyết giáo thì khỏi đi, mọi việc đã được quyết định rồi”.

“Em ép mình vào bước đường cùng như thế cũng được sao?”.

Giọng nói của Hương Diễm bỗng nhẹ nhàng hơn, nhưng xen lẫn trong đó không rõ là sự hoảng hốt hay tự châm biếm bản thân mình: “Em luôn ép mọi thứ vào ngõ cụt như thế, không mệt mỏi sao?”.

Mệt chứ, sao lại không.

Chỉ là cô đã mệt mỏi bao nhiêu năm nay, đã trở thành một thói quen.

Mang mặt nạ mãi thành quen, đến độ không thể bỏ ra, như thể cô vốn là vậy, lạnh lùng chính xác nghiêm khắc, cứ tưởng đó là cái giá phải trả để đạt được mục đích, cũng giống như thời gian nửa năm cô điên cuồng học tập, từ bỏ tất cả... Nhưng mà, khi tất cả trở thành sự thật mới biết rằng những gì mình có được không giống như mình tưởng tượng.

Tỉnh táo lại, Lục Nhiễm mới thấy mình đang chống tay vào trán, cười mà khó coi hơn cả khóc.

“Chẳng lẽ em có thể hủy đám cưới lúc này sao?”.

Biết không thể khuyên được Lục Nhiễm, Hương Diễm im lặng lái xe.

Lục Nhiễm cúi đầu, khép hờ mắt.

Không biết mất bao lâu, xe lại dừng lại.

Lục Nhiễm khẽ ngáp một cái, đẩy cửa xuống xe, bỗng sững lại khi nhìn thấy quang cảnh trước mắt.

Xe không dừng trước nhà cô, mà dừng ngay chính giữa một cây cầu.

Chỗ cô vừa xuống có thể nhìn xuống cả mặt sông, thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn lung linh trong tầm mắt.

Gió hiền hòa trên mặt sông gợn sóng, hít sâu một hơi, cảm nhận được cả hơi nước, như thể giơ tay ra là có thể nắm lấy. Phóng tầm mắt ra xa là mặt nước mênh mông vô tận, sáng lấp lánh, rực rỡ sắc màu thật khiến người ta ngây ngất.

Không còn sớm nữa, trên cầu vắng tanh, chỉ thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy qua.

Lục Nhiễm vịn vào lan can, mặc cho gió thổi tung mái tóc, nói: “Hương Diễm, anh đỗ xe thế này là vi phạm luật giao thông đấy”.

Hương Diễm trả lời rất nhanh: “Nếu em thích, thì phạm luật cũng chẳng sao”.

Lục Nhiễm không nhịn được cười.

Hương Diễm đứng dựa vào lan can cầu, quay sang nhìn Lục Nhiễm, ánh mắt ngồn ngàng bao suy nghĩ nhưng cuối cùng cũng thay bằng một nụ cười: “Em chịu cười rồi. Anh cứ nhớ về em ngày trước, nóng nảy mạnh bạo dám yêu dám hận”.

Lục Nhiễm nhìn xuống mặt sông sáng rực ánh đèn, cất tiếng, giọng nói tan vào trong gió, gần như không rõ:

“Em cũng nhớ...”. Rất nhớ, rất hoài niệm...

Chương 13

***Khẽ thở dài, Hàn Mặc Ngôn nắm lấy tay Lục Nhiễm:
“Em đã là vợ của anh rồi”.***

Trong tiếng pháo nổ giòn giã, một mùa xuân nữa lại về.

Nhà họ Lục ít người nên hết một cái Tết Lục Nhiễm cũng chẳng vất vả gì.

Theo lệ thường, thời gian này mẹ cô đang chuẩn bị đi nam bán cầu tránh rét. Nhưng năm nay mẹ lại dồn hết tâm trí lo việc hôn nhân của Lục Nhiễm. Chắc tại ngày xưa đám cưới mẹ do một tay bà ngoại lo liệu, nên hôn lễ lần này cứ như là mẹ tự tổ chức cho mình, từ champagne, bánh cưới đến khách sạn, mọi thứ đều hoàn hảo đến từng chi tiết. Mẹ còn có phương án dự phòng trên khinh khí cầu và du thuyền, nhưng vì không thích hợp nên đề nghị nhanh chóng bị bác bỏ.

Thời gian còn lại, hình như chỉ có Hàn Mặc Ngôn.

Nhà họ Hàn còn vắng vẻ hơn, chỉ có Hàn Sâm và Hàn Mặc Ngôn. Hàn Sâm còn bận hơn cả Hàn Mặc Ngôn. Thực tế là, Lục Nhiễm chưa từng thấy Hàn Mặc Ngôn ăn Tết bao giờ, cuộc sống của anh luôn bận rộn một cách khó hiểu, chỉ có làm việc và làm việc mà thôi.

Có điều từ sau hôm đó, Lục Nhiễm cảm thấy thật khó khăn khi đối diện với Hàn Mặc Ngôn.

Cô tin người đàn ông này, tin rằng tất cả những gì anh nói đều là sự thật. Anh không nói dối, kể cả trên bàn đàm phán cũng chỉ căn cứ vào những con số cụ thể.

Nhưng... giữa họ luôn bị ngăn cách bởi một người.

Khẽ đặt cốc café trước mặt Hàn Mặc Ngôn, anh ngẩng đầu lên, bắt gặp khuôn mặt mệt mỏi của Lục Nhiễm.

Đón lấy cốc café, khẽ nhấp một ngụm, anh do dự hỏi: “Hôm qua em không ngủ được à?”.

“Không ạ”. Lục Nhiễm cười trả lời.

“Nếu mệt, em không cần đến đây cùng anh đâu”.

Nghỉ Tết, trong công ty còn mỗi anh bảo vệ. Hàn Sâm chỉ tới ăn cùng bữa cơm tất niên rồi không thấy xuất hiện nữa. Đối với Hàn Mặc Ngôn, ngày nghỉ chẳng hề có ý nghĩa gì. Ngày nào không muốn làm việc, ngày đó sẽ là ngày nghỉ. Có điều, sau cú sốc sáu năm về trước, anh chỉ biết lấy công việc làm tê liệt cuộc sống của mình, bây giờ thói quen ấy đã ăn sâu bén rễ, không thể thay đổi.

Bởi vì nếu không làm việc thì anh không biết mình sẽ làm gì.

Anh cũng không biết mình có còn yêu Trang Tĩnh nữa hay không, anh không thể bình tĩnh đối diện Trang Tĩnh chỉ vì nhìn thấy người phụ nữ ấy, anh lại nhớ đến quá khứ ngu ngốc của mình.

Tình yêu phải sâu nặng thế nào mới có thể triền miên đau khổ hết ngày này qua ngày khác.

Ít nhất anh đã không làm được.

Anh không thể coi Trang Tĩnh như một cố nhân bình thường, nhưng cũng không thể coi cô là người thân yêu nhất.

Lục Nhiễm cầm cốc café của mình, đứng dựa vào khung cửa, cười nhẹ: “Không sao đâu, chẳng nào thì em cũng rảnh rồi, có việc gì cần em làm không?”.

Cô cố mỉm cười ra vẻ không sao.

Giây phút ấy, Hàn Mặc Ngôn bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp Lục Nhiễm, cô nói: “Tôi là Lục Nhiễm, trợ lý mới đến, mong anh chỉ giáo”, mặc dù đã cố tỏ ra rất chân thành, nhưng không khó để nhận ra cô có chút bất cần.

Thực ra lúc đó, anh đã cố tình làm khó Lục Nhiễm.

Gia đình đầy đủ, cuộc sống thuận lợi, học lực tương đối, cũng chưa từng gặp phải bất cứ trắc trở nào trong cuộc sống nên cô gái ấy không hề sợ sệt mà tràn đầy tự tin đến mức không cần để ý tới xung quanh.

Mấy năm nay, không chỉ mình anh thay đổi.

Hình như còn có một người nữa cũng đang cùng anh thay đổi, chỉ là để thích ứng với anh.

Đẩy tập tài liệu cho Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn lại cúi xuống nhấp một ngụm café, hơi nóng bốc lên từ cốc café bám vào mặt kính, che mờ mọi vật, cũng che đi ánh mắt u ám của anh.

Có Lục Nhiễm, hiệu quả làm việc của Hàn Mặc Ngôn tăng lên rõ rệt, hai người vốn rất ăn ý, chẳng cần tốn quá nhiều lời.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hôn lễ cũng đã cận kề.

Đúng vào lúc này, Lục Nhiễm lần đầu tiên gặp riêng người phụ nữ đó, cô không biết Trang Tĩnh vì tình cờ hay cố ý muốn gặp cô, đằng nào thì tất cả những điều đó cũng không quan trọng.

Bởi vì, cô cũng muốn gặp cô ta.

Lục Nhiễm rất muốn biết, tại sao Trang Tĩnh lại làm những việc vô liêm sỉ đến vậy.

Tiếng kèn saxophone du dương réo rắt.

Cây dây leo xanh biếc bám trên tường thật tự nhiên.

Người phục vụ mang thực đơn đến, Lục Nhiễm không gọi gì, đầu tiên Trang Tĩnh định gọi café, nhưng bị Lục Nhiễm ngăn lại. Cô nở một nụ cười vừa đủ xã giao cảnh cáo Trang Tĩnh: “Tốt nhất chị đừng có gọi café, chị biết là café khó giặt sạch lắm”.

Trang Tĩnh hơi ngược mắt lên, mỉm cười, gọi nước suối.

“Ý cô là muốn hắt lên người tôi?”.

Lục Nhiễm cũng cười, “Chị Trang đã biết còn cố hỏi”. Cô có thể nhẫn nhịn với Hàn Mặc Ngôn, chứ đâu cần nhẫn nại với người phụ nữ này.

“Cô ghét tôi lắm à?”.

Lục Nhiễm trả lời rất nhanh: “Đúng thế”.

Trang Tĩnh bật cười, hơi cúi đầu xuống: “Chắc cô cảm thấy tôi là người thứ ba, nhưng biết đâu được đây, thực ra đối với tôi cô mới chính là kẻ thứ ba?”.

“Chị muốn nói đến chuyện này sao?”. Lục Nhiễm cười nhạt: “Đối với chị mà nói? Chị thử ra phố tìm bất cứ người nào mà hỏi, thì sẽ biết ngay ai mới là người thứ ba. Chị bỏ đi sáu năm trời, còn dám nói người khác là người thứ ba? Nếu chị ngồi đây chỉ để truyền bá logic kẻ cướp của mình, thì... chị không cần phải nói nữa đâu”.

Bị Lục Nhiễm chặn ngang như vậy, Trang Tĩnh nhất thời không biết nói gì.

Người phục vụ mang nước ra. Dòng nước suối mát gan mát ruột khiến Trang Tĩnh bình tĩnh lại.

Xét cả về tình về lý Trang Tĩnh đều không thắng nổi Lục Nhiễm, nhưng... tình cảm vốn là thứ không thể mang ra đo đếm, cô chỉ có một ưu thế, một ưu thế chí mạng, đó chính là Hàn Mặc Ngôn.

Giữ vẻ bình tĩnh, Trang Tĩnh vẫn cười nhã nhặn: “Nhưng mà, cô Lục, anh ấy có yêu cô không? Cô đã biết thế nào là yêu và được yêu chưa?”.

Lại thế rồi.

Tại sao với bất cứ ai, lần nào cô ta cũng lặp đi lặp lại điệp khúc này?

Lục Nhiễm cảm thấy vô lý đến mức nực cười: “Yêu nhau thì có gì là ghê gớm? Có yêu nhau lắm thì cũng là chuyện của sáu năm về

trước, không phải hiện tại. Cho dù trước đây chị đã từng ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn, nhưng bây giờ không phải, sau này cũng không phải, đó mới là điều quan trọng”.

Nói xong, cô quay sang nhìn Trang Tĩnh đang nắm chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, định đứng dậy đi, nhưng bị Trang Tĩnh nắm cổ tay kéo lại.

Đang định hất ra, lại nghe thấy giọng của Trang Tĩnh.

“Cô Lục, đừng tức giận thế. Cô có muốn nghe kể chuyện trước kia của anh ấy”.

Hàn Mặc Ngôn trước đây, Hàn Mặc Ngôn của sáu năm về trước, sẽ như thế nào...

Lục Nhiễm dừng bước, ngồi xuống: “Chị muốn nói gì thì nói nhanh lên”.

“Lúc đó Hàn Mặc Ngôn vẫn chưa trưởng thành, cũng không hung hăng sừng sộ và lạnh lùng như bây giờ. Tuy nhìn bề ngoài rất khó gần, nhưng tính tình thực ra khá ôn hòa và dễ chịu, có những lúc lại đáng tin cậy đến bất ngờ”. Ánh mắt Trang Tĩnh thoáng dịu dàng: “Còn nhớ có lần giữa đêm tôi bị viêm dạ dày cấp tính, lúc đó đã quá muộn không gọi được xe, Hàn Mặc Ngôn đã công tôi chạy đến bệnh viện, vì quá vội vàng, anh ấy còn bị tẹo chân, nhưng anh ấy thà chịu đau chứ không để tôi chịu khổ...”.

Cố nén cảm xúc, nhưng Lục Nhiễm cũng không cảm thấy đau khổ khó chịu như tưởng tượng, có thể vì cô đã từng nghĩ đến những việc như thế này, nên nghe lại cũng chẳng cảm thấy gì.

Đúng thế, họ đã từng yêu nhau.

Nhưng mà, lúc đó cô vẫn chưa xuất hiện, đó là sự thật không thể thay đổi.

Đã là tình yêu, nên có kẻ đến trước người đến sau.

Dù có thế nào, cũng phải biết chấp nhận.

Thậm chí cô đã từng rất tàn nhẫn nghĩ rằng, lúc đó càng yêu thì Hàn Mặc Ngôn càng không thể chấp nhận sự phản bội.

Cô ngồi đó, nghe Trang Tĩnh nói về những câu chuyện đã qua của họ.

Trong đầu Lục Nhiễm dần dần hiện ra một Hàn Mặc Ngôn khác, vẫn có chút trầm mặc, ít cười, làm việc cẩn thận, chắc chắn, tuy rằng thỉnh thoảng có đôi chút tính khí trẻ con, luôn kiên định nhưng thỉnh thoảng cũng có thể thay đổi vì người mình yêu, cũng biết ảo não khi làm sai một việc, cũng biết khôn vặt, nhưng khi nghiêm túc thì cũng rất đáng sợ... điều quan trọng nhất là không cô đơn, lãnh đạm như bây giờ, lãnh đạm với mọi người, lãnh đạm với bản thân mình.

Trang Tĩnh uống một ngụm nước mát, nói về áy náy: “Xin lỗi đã làm mất thời gian của cô”.

Ngẩng lên, thấy Lục Nhiễm không phần nộ, đau khổ, thất thần như cô ta tưởng tượng, chỉ cười lịch sự: “Không có gì, cảm ơn chị đã kể cho tôi nghe. Có điều, chị định cả đời này đắm chìm trong những ký ức này sao?”.

Trang Tĩnh giật mình.

Nụ cười của Lục Nhiễm có đôi chút tàn khốc: “Sống mãi trong ký ức thì thật là đáng thương, bởi vì không còn ai đợi chị trên đất cũ. Tôi không biết chị làm thế nào mà có thể sống yên lòng sáu năm ở nước ngoài, nhưng tôi rất thành thật mà cho chị biết rằng, Hàn Mặc Ngôn không còn là anh ngốc của sáu năm về trước để chị tùy ý thao túng. Chị có thể tự lừa mình lừa người rằng Hàn Mặc Ngôn vẫn là vật sở hữu trong lòng bàn tay của chị, điều đó là tùy chị, nhưng, chị hãy giữ lại suy nghĩ đó cho riêng mình. Chị Trang Tĩnh, chị cũng không còn trẻ, đừng tiếp tục hao tổn sức lực nữa, nhân lúc còn chưa đến tuổi da mồi tóc bạc hãy nhanh chóng kiếm cho mình một chỗ tử tế mà lấy làm chồng, đây mới là nhiệm vụ cấp bách hiện thời. Còn tự cho mình là phải, chiếm đoạt chồng chưa cưới của người khác thì không phải một việc nên làm, hơn nữa, tôi dám chắc rằng chị sẽ không thành công đâu”.

Sắc mặt của Trang Tĩnh càng lúc càng nhợt nhạt, thậm chí còn có vẻ đáng sợ.

Lục Nhiễm không để ý đến cô ta, dứt khoát đứng dậy.

Cô không phải vai nữ chính bi kịch trong phim truyền hình, nếu phải làm thế mới có được vai nam chính, thì cô thà là vai thứ ác độc còn hơn.

Đang định quay đi, cô nghe Trang Tĩnh nói: “Nếu cô đã muốn đánh cuộc thì chúng ta hãy đánh cuộc xem, chưa đến cuối cùng thì chưa biết ai thắng ai thua”. Giọng nói cũng trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Lục Nhiễm quay lại, cười khẩy: “Cuối cùng cô cũng không vờ vịt nữa rồi”.

Lục Nhiễm không tin người phụ nữ một thân một mình phấn đấu nơi đất khách quê người vinh quy trở về, mà vẫn có thể ngây thơ như một con thỏ trắng, vì như thế thì không thể tồn tại ở môi trường khắc nghiệt xứ người.

Nhưng cũng chẳng liên quan gì đến cô, có tâm kế hay không, Trang Tĩnh đã lựa chọn buông tay thì không còn tư cách để tiếp tục cạnh tranh.

Lục Nhiễm đợi mấy ngày, luôn ở bên cạnh Hàn Mặc Ngôn, nhưng vẫn chưa thấy Trang Tĩnh xuất hiện.

Phòng tranh của Đỗ Hàn khai trương vào một ngày đầu năm, Lục Nhiễm đến cùng Hàn Mặc Ngôn. Tuy Hàn Mặc Ngôn và Đỗ Hàn xem mặt không thành công, nhưng buôn bán không thành vẫn còn tình nghĩa, hưởng hồ, có vẻ như Đỗ Hàn sắp trở thành con dâu nhà cô đến nơi.

Ngày khai trương, phòng tranh mời đến mấy họa sĩ khá có tiếng tăm và hai cô minh tinh xinh đẹp, có cả phóng viên của đài truyền hình địa phương đến phỏng vấn, và một số lượng khách khứa nên khá náo nhiệt.

Nhưng vì cái rét cắt da cắt thịt của tháng Giêng nên khách khứa cũng không thể ở bên ngoài quá lâu, phòng tranh nhanh chóng chính thức đi vào hoạt động.

Lục Nhiễm sợ Đỗ Hàn không đủ thanh thế nên mua đến hai lẵng

hoa đặt ở cửa, đến nơi mới thấy một hàng lẵng hoa dài kín cả con phố, cô hỏi nhỏ Đỗ Hàn: “Chị kiếm đâu ra nhiều người thế?”, rồi kín đáo liếc nhìn hai cô minh tinh, “Lại còn mời được cả ngôi sao nữa”.

Đỗ Hàn cười tự mãn, nháy mắt với Lục Nhiễm: “Thấy tôi lợi hại không? Còn không nghĩ xem Đỗ Hàn này là ai chứ!”.

Lục Nhiễm nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Vẫy tay chào Lục Nhiễm, Đỗ Hàn cười lớn: “Được rồi, tôi đi tiếp khách đây, cô và Hàn Mặc Ngôn cứ ngắm tranh đi, ngắm được bức nào thì mang đi, coi như tôi tặng”.

Thế là, Lục Nhiễm và Hàn Mặc Ngôn, hai kẻ không có chút tế bào nghệ thuật nào trong người, đi một vòng quanh phòng tranh, từ bức đầu tiên đến bức cuối cùng.

Cả hai đều không có hứng thú về mặt này. Tính ra, hồi cấp ba không biết đầu óc hâm hấp thế nào Lục Nhiễm còn tham gia vào vị trí tay trống của một ban nhạc, nhưng sau đó bỏ bẵng đi, rồi bị Hàn Mặc Ngôn thay đổi dần dần thành ra hứng thú bây giờ của cô cũng chỉ có môi công việc và công việc mà thôi.

Thực ra cũng không có gì không tốt, vì kiếm tiền vốn không phải một việc xấu.

Xem hết một vòng, Lục Nhiễm hỏi nhỏ: “Anh thấy bức nào đẹp?”.

Hàn Mặc Ngôn trầm ngâm một lúc, thật thà trả lời: “Cũng như nhau cả”.

Lục Nhiễm gật đầu: “Em cũng cảm thấy thế, chẳng hiểu gì cả...”.

Vừa nói xong đã thấy Đỗ Hàn, sau khi đi một vòng khách khứa quay lại, tươi hơn hớn: “Thế nào hả? Toàn là kiệt tác đúng không? Đều mang hơi thở thời đại, cậu nhìn bức Đứa trẻ ăn quả táo kia có nhớ về Newton, về Turing, nghĩ về một sự mất mát mơ hồ. Còn bố cục hư ảo của bức Đường xa kia có khiến cậu nhớ đến những tác phẩm văn học hoang đường của thế kỷ mười bảy? Thật là lãng mạn bí ẩn xen lẫn cảm giác hoang vu trống trải... Đúng rồi, còn bức kia nữa...”.

Hàn Mặc Ngôn khẽ chau mày, hỏi nhỏ Lục Nhiễm: “Cô ấy đang nói gì thế?”.

Lục Nhiễm trả lời còn nhỏ hơn: “Đang bán hàng”.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau một hồi giới thiệu, Đỗ Hàn tràn đầy hy vọng hỏi: “Hai người có chọn được bức nào không?”.

Lục Nhiễm không thể không nể mặt, chỉ đại một bức: “Bức tranh quả cam kia đi, treo ở trong bếp rất hợp đấy”.

Im lặng vài giây, khuôn mặt Đỗ Hàn không cảm xúc: “Đây là bức tranh *Mặt trời bùng cháy*”.

Xách bức tranh *Mặt trời bùng cháy*, đi như chạy khỏi phòng tranh của Đỗ Hàn, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Lục Nhiễm xem thời gian: “Anh có bận gì không, hôm qua người ta gọi cho em báo xong nhân cưới rồi đấy, có đi lấy luôn không?”.

Hàn Mặc Ngôn im lặng vài giây, đáp: “Ừ”.

Ngồi trong xe, Lục Nhiễm đã dần quen với mùi xe và cả không khí lành lạnh quen thuộc. Ngón tay gõ gõ trên khung tranh, cô ngược mắt lên nhìn thấy chiếc bùa bình an mình đã treo lên, túi gấm xanh thẫm, tua rua đỏ rực lắc qua lắc lại, nổi bật trong không khí lạnh lẽo mùa đông.

Cô bỗng nhớ ra một chuyện: “Anh đã bảo là cho em mượn xe để lái mà”.

Hàn Mặc Ngôn hơi nhướng mắt: “Em định thử bây giờ à?”.

Nhìn dòng xe đông đúc, Lục Nhiễm cười: “Giờ không được, nhưng cũng lâu lắm rồi em không lái xe, anh dạy em nhé”.

“Được rồi”. Có vẻ như Hàn Mặc Ngôn hơi nhếch môi một chút: “Lấy nhân xong, tìm một chỗ rộng rãi tập xe”.

Nhẫn cưới được làm khá đơn giản, vòng nhẫn vắt lên nhau thành hình chữ thập chéo, ở giữa khảm một viên kim cương sáng bóng,

xung quanh điểm xuyết những hạt nhỏ li ti, sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

Lục Nhiễm cũng giống như mọi cô dâu khác, ngân ngơ ngẩn nghĩa mãi mới chịu cất lại vào hộp.

Chiếc nhẫn này chứng tỏ cuộc hôn nhân của cô và Hàn Mặc Ngôn sắp trở thành hiện thực.

Vừa đặt xuống, Lục Nhiễm có điện thoại, mẹ đang dặn dò cô thì điện thoại hết pin tắt ngấm, Lục Nhiễm phải mượn điện thoại của Hàn Mặc Ngôn để nói chuyện tiếp. Còn Hàn Mặc Ngôn thử nhẫn xong thì đi thanh toán.

Vừa ngắt điện thoại, âm báo tin nhắn lại vang lên.

Lục Nhiễm nhìn theo phản xạ, trên màn hình hiện lên hai chữ: “Trang Tĩnh”.

Số điện thoại của Hàn Mặc Ngôn từ hồi Lục Nhiễm biết anh đến giờ vẫn không thay đổi, Trang Tĩnh biết được cũng là điều hoàn toàn bình thường.

Nhưng Lục Nhiễm cảm thấy thật khó chịu, ma xui quỷ khiến thế nào khiến cô mở tin nhắn ra.

Dòng chữ trên đó, rõ ràng không phải của Trang Tĩnh:

“Xin hỏi có phải người thân của số máy này không? Cô ấy bị tai nạn, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện Trung tâm”.

Lục Nhiễm giật mình, không ngờ lại là một tin nhắn kiểu này, bên tai cô vang lên tiếng bước chân, Hàn Mặc Ngôn đã sắp lại gần, tay Lục Nhiễm run run xóa đi tin nhắn vừa rồi.

Định thần lại, cô nghĩ, chẳng nào thì Trang Tĩnh cũng có bố có mẹ, hưởng hồ Hàn Mặc Ngôn và cô ta không thân không thích.

Cố tỏ vẻ bình thường, Lục Nhiễm trả lại điện thoại cho Hàn Mặc Ngôn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cất chiếc nhẫn vào trong túi, Lục Nhiễm vẫn hơi cúi đầu, cảm

thấy một nỗi lo sợ lạ lùng.

Trang Tĩnh.

Dù đã cố quên, nhưng con người đó vẫn xuất hiện giữa cô và Hàn Mặc Ngôn, dù cố không thừa nhận, Trang Tĩnh vẫn là một vết thương không thể mờ sẹo trong lòng Hàn Mặc Ngôn... Nếu bị Hàn Mặc Ngôn phát hiện việc vừa rồi...

“Lục Nhiễm... Lục Nhiễm...”.

Nghe tiếng gọi, Lục Nhiễm ngẩng lên, Hàn Mặc Ngôn đang ngồi ở ghế lái, quay đầu xe hỏi: “Luôn ở đây nhé?”.

“Gì ạ?”.

Tháo đai an toàn, Hàn Mặc Ngôn cũng ngạc nhiên: “Lúc này em nói muốn học lái xe mà”.

Lúc này Lục Nhiễm mới nhớ ra, thật ra cô cũng chỉ tiện miệng mà nói vậy thôi, không ngờ Hàn Mặc Ngôn tưởng thật. Cố thu lại nỗi lo lắng trong lòng, Lục Nhiễm chớp mắt, mỉm cười: “Vâng ạ”.

Lục Nhiễm biết lái xe, chỉ là không đủ thành thạo vì ngày thường ít có cơ hội luyện tập.

Họ ra vùng ngoại ô vắng vẻ, Hàn Mặc Ngôn dạy rất cẩn thận, Lục Nhiễm tiếp thu khá nhanh, cả đoạn đường lái rất chắc chắn, không thể nhận ra là tay lái mới chưa mấy lần cầm vô lăng. Giữ chặt vô lăng, Lục Nhiễm nhìn chăm chăm về phía trước, điệu bộ căng thẳng như sắp vào trận đánh.

“Không cần...”.

Lục Nhiễm dừng xe, quay lại hỏi: “Dạ?”.

“Đừng lo lắng quá như thế”.

Nghe tiếng, Lục Nhiễm cũng thả lỏng hơn vài phần, mỉm cười: “Em hơi căng thẳng”.

Khẽ thả lỏng tay, cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường, từ trước đến nay cô luôn như vậy, làm gì cũng dốc hết toàn lực, phấn đấu học tập vì Hàn Mặc Ngôn cũng vậy, nỗ lực tiếp cận anh cũng thế, đều dốc hết toàn lực, nhưng, có những việc, không phải cứ nắm thật chặt là có thể nắm bắt được. Cho tới ngày hôm nay, đối với cô mà nói, cô vẫn cảm thấy thắc thỏm, cảm thấy người đàn ông bên cạnh vẫn luôn ngoài tầm với...

Cô xua đi những ý nghĩ trong đầu, Lục Nhiễm tập trung lái xe.

Trở về nhà, tin nhắn đó vẫn hiển hiện trong đầu cô.

Nỗi lo lắng không yên khiến cô sợ sự việc phát sinh theo chiều hướng không mong muốn, cô xem thời gian, đã hơn chín giờ tối, Lục Nhiễm do dự một lát rồi vẫn xách túi ra cửa.

“Muộn thế này còn đi đâu?”. Mẹ thò đầu ra từ sau tủ quần áo: “Sắp kết hôn rồi, cũng nên biết chừng mực”.

“Vâng, con biết rồi”.

Mẹ còn tưởng Lục Nhiễm sẽ cự cãi lại, không ngờ cô chỉ nói vậy, tiếp theo là tiếng khép cửa nhẹ.

Bệnh viện Trung tâm cách đó khá xa, Lục Nhiễm mất nửa tiếng mới đến nơi.

Lúc này, bệnh viện vắng vẻ một cách khác thường, nhưng đã đến đây, cô cũng không có ý định về ngay, cô hỏi lễ tân số phòng rồi đi lên tầng.

Bệnh viện toàn mùi thuốc sát trùng, lên đến tầng trên, cô mở cửa khoa nội trú.

Cô y tá trực nói Trang Tĩnh đã qua khỏi nguy hiểm, Lục Nhiễm cũng không hỏi thêm... Đang suy nghĩ, chợt toàn thân cô tê cứng lại.

Trong hành lang bệnh viện, có một dáng hình quen thuộc đang đứng đó.

Quen thuộc đến nỗi, mấy tiếng trước, anh vẫn còn đang ở cạnh

cô.

Cứ cầm nắm đám cửa mà đứng yên ở đó, Lục Nhiễm không biết bước tiếp theo nên làm thế nào, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu hỏi.

Hàn Mặc Ngôn làm sao mà biết được?

Sao anh biết được Trang Tĩnh đang ở đây? Sao anh lại đến đây? Anh có biết là cô đã xóa tin nhắn đi không?

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Trong lúc cô do dự, Hàn Mặc Ngôn đã vào trong phòng bệnh.

Lý trí bảo cô, tốt nhất nên rời khỏi nơi này, coi như chưa hề có việc gì xảy ra. Cô sắp làm đám cưới với Hàn Mặc Ngôn rồi, không thể phạm sai lầm vào thời điểm này.

Nhưng... cô sao có thể tiếp tục nhắn nài?

Làm những việc lừa mình lừa người.

Cuối cùng cô cũng mở cửa, đi về phía phòng bệnh của Trang Tĩnh, hành lang yên ắng, đèn trong các phòng đều đã tắt hết. Lục Nhiễm đi đến trước cửa, có thể nghe được cả những âm thanh bên trong, hình như là tiếng nói chuyện, tuy không thật rõ ràng.

Tay cô đặt trên cánh cửa, định gõ, lại thôi.

Tay run run, cô đang sợ.

Vẫn là nỗi lo sợ bấy lâu nay, một nỗi lo sợ trong tiềm thức rằng Hàn Mặc Ngôn là của Trang Tĩnh, còn hiện tại, chỉ là cô đánh cắp được mà thôi.

Cửa bỗng mở ra, Lục Nhiễm đối diện Hàn Mặc Ngôn.

Mấy giây im lặng.

Lục Nhiễm lùi lại, quay đi, cô muốn đi càng xa càng tốt.

“Lục Nhiễm, sao em lại ở đây?”.

Lục Nhiễm khẽ hít một hơi thật sâu, không quay lại, hỏi: “Thế tại sao anh cũng ở đây?”.

“Anh đến thăm người bệnh”.

Thấy Lục Nhiễm định nói gì lại thôi, Hàn Mặc Ngôn đóng cửa lại, thoáng thở dài: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”.

Dưới sảnh có một quán café mở cửa hai mươi tư giờ, lúc này chỉ có mấy người ngồi trong góc, tiếng nói chuyện rì rầm.

Trên đường Lục Nhiễm nghĩ rất nhiều, nhưng khi trấn tĩnh ngồi xuống, lại thành ra im lặng.

Ngồi đối diện cô là Hàn Mặc Ngôn, cô không thể giữ được vẻ bình tĩnh lạnh lùng như khi đứng trước mặt Trang Tĩnh.

Ngón tay mân mê cốc café, cô khẽ hỏi: “Anh biết cô ấy bị thương à?”.

Hàn Mặc Ngôn gật đầu: “Ừ, có người gọi điện cho anh”.

Giọng nói hoàn toàn bình tĩnh như mọi khi.

Lục Nhiễm như vô ý hỏi: “... Anh không hiếu kỳ xem tại sao em biết à?”.

“Bệnh viện gọi điện thoại, họ nói trước đó đã có người nhắn tin hỏi, nhưng anh không trả lời”. Ngừng một lát, mới tiếp tục: “Anh nghĩ chắc em đã đọc được”.

Hóa ra cô đã bị phát hiện.

Hành động này của cô thực là đáng xấu hổ.

Nắm chặt những ngón tay cầm cốc, Lục Nhiễm cúi xuống nhìn bọt café trong cốc: “Rồi sao nữa?”.

“Sao hả?”.

Đắn đo cân nhắc lựa lời, Lục Nhiễm lãnh đạm hỏi: “Hôn lễ của chúng ta có cần lui lại không?”.

“Tại sao?”.

“Anh không trách em à? Còn nữa... nghe tin cô ta bị tai nạn, chắc anh đau lòng lắm?”.

Câu trả lời của Hàn Mặc Ngôn nằm ngoài dự định của cô: “Việc này thì có liên quan gì đến hôn lễ của chúng ta”.

Nghe thế, Lục Nhiễm giật mình, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt.

Ánh đèn trong quán café không đủ sáng, ngũ quan của người đàn ông trong tranh tối tranh sáng trở thành những nét lập thể, giống hệt bức tượng điêu khắc vô cảm trong lớp hội họa.

Vẫn là vẻ mặt không thay đổi từ khi cô quen anh.

Hàn Mặc Ngôn nhíu mày, giọng nói có chút bất lực: “Em cảm thấy anh sẽ thế nào? Nối lại tình cũ, rồi dứt khoát chia tay em khi ngày cưới đã gần kề... nguyên nhân là vì em xóa tin nhắn của anh”.

Lục Nhiễm mở miệng, nhưng không biết nói gì.

Bởi vì sự thực đúng là cô nghĩ như thế.

Đối diện với một Trang Tĩnh tự tin có thừa, đúng là Lục Nhiễm quá tự ti, họ quen nhau, yêu nhau bao nhiêu năm như thế, cô không bao giờ có thể xen vào.

“Hàn Mặc Ngôn, có thật là... anh không còn tình cảm gì với cô ta nữa không?”.

Bất giác ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào Hàn Mặc Ngôn, chờ đợi vào lo sợ... hoàn toàn khác xa một Lục Nhiễm trong quá khứ.

Hàn Mặc Ngôn bỗng bật cười: “Lục Nhiễm, có phải là em không hề tin anh? Anh phải làm thế nào thì em mới tin anh?”.

Câu hỏi đó cô đã hỏi không dưới một lần.

Lục Nhiễm ngưng lại mấy giây.

Phải làm thế nào thì cô mới tin anh?

Từng nghe người khác kể về tình yêu của họ, từng nhìn thấy những hình ảnh đẹp đẽ trong quá khứ của họ, thậm chí còn tận mắt chứng kiến trạng thái thất thần say rượu của Hàn Mặc Ngôn khi gặp lại Trang Tĩnh, cô không thể làm như không biết gì. Mặc dù hết lần này đến lần khác cô tự nói với bản thân mình, những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, nhưng nỗi ám ức trong lòng vẫn y nguyên, không thể rũ bỏ.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại.

Hàn Mặc Ngôn nhận điện thoại, “Ừ” một tiếng, lông mày càng lúc càng cau lại, Lục Nhiễm cũng cảm thấy lo lắng, đợi anh nói xong điện thoại mới hỏi: “Sao thế?”.

Cầm áo khoác lên, Hàn Mặc Ngôn trả lời đơn giản: “Bác sĩ gọi, em... đi cùng anh nhé”.

Trang Tĩnh bị thương ở sau đầu và chân trái, vốn dĩ tình trạng đã ổn định, nhưng không biết tại sao hiện giờ lại xuất hiện hiện tượng khó thở.

Theo sau Hàn Mặc Ngôn, thấy anh lo lắng mọi thứ, giống như anh đã từng chăm sóc cô ta trong quá khứ, Lục Nhiễm cảm thấy cảm xúc lẫn lộn trào dâng trong lòng.

Ngồi trên chiếc ghế nhựa ở hành lang trống trơn trong bệnh viện, Lục Nhiễm dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm tỉnh dậy, cô thấy đang đắp trên mình chiếc áo khoác của Hàn Mặc Ngôn. Điều hòa trung tâm của bệnh viện không tốt lắm, nhưng cô vẫn thấy ấm áp lạ kỳ.

Hành lang tối om, thỉnh thoảng mới có vài tiếng động khe khẽ.

Lục Nhiễm do dự một lát.

Giờ này, chắc Hàn Mặc Ngôn đang ở bên cạnh Trang Tĩnh, cũng phải, cô ta đang bị thương, xét về tình về lý cô không thể có ý kiến gì... nhưng mà...

“Uống trà sữa đi, máy nước nóng hỏng rồi, chỉ có trà sữa thôi”.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy cánh tay của Hàn Mặc Ngôn đưa qua, những ngón tay dài đang cầm chiếc cốc giấy, trong bóng tối những đường nét trên khuôn mặt càng trở nên lạnh lùng.

Ngẩn ngơ nhận lấy cốc nước trong tay Hàn Mặc Ngôn, bỏng rát.

Quá nóng.

Hàn Mặc Ngôn đỡ lấy rồi đặt cốc nước sang một bên: “Hơi nóng”.

“Không sao, trời lạnh thế này, nóng càng tốt”.

Lục Nhiễm cố ý cầm lấy cốc giấy, mặc cho hơi nóng từ bàn tay lan tỏa khắp cơ thể.

Mấy giây yên lặng, Lục Nhiễm đang định lên tiếng, bị tiếng chuông cắt ngang.

Phòng bệnh của Trang Tĩnh.

Hàn Mặc Ngôn cũng ngó ra một giây, rồi đi theo y tá vào phòng bệnh, Lục Nhiễm đứng ở cửa phòng, không biết có nên vào hay không.

Y tá làm một số kiểm tra đơn giản, cười nói: “Tĩnh rồi, không sao rồi”, rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Giọng nói của Trang Tĩnh vẫn dịu dàng êm tai, cộng thêm một chút yếu ớt, càng khiến ngược ta thương xót: “Anh Ngôn, cảm ơn anh”.

Hàn Mặc Ngôn bình thản: “Không có gì”.

“Anh ghét em đến thế à? Ghét em đến nỗi cứ nói những lời khách sáo đó với em?”.

“Đâu có”.

“Em bị tai nạn thế này anh đừng nói với bố mẹ em nhé”.

“Đó là việc riêng của cô”.

Trang Tĩnh khẽ thở dài: “Anh Ngôn, chúng ta nhất định phải thế này sao?”.

“Nghỉ ngơi cho khỏe”. Hàn Mặc Ngôn chuyển đề tài: “Có muốn ăn gì không?”.

“Em không đói lắm, anh lấy cho em chút nước được không?”.

“Được rồi”.

Nói xong, Hàn Mặc Ngôn lại quay ra.

Lục Nhiễm hỏi: “Tối nay anh ở đây à?”.

“Tại sao?”. Hàn Mặc Ngôn nghi hoặc nhìn Lục Nhiễm: “Anh chỉ đang làm nghĩa vụ của một người bạn mà thôi”.

Cũng không muốn vô lý gây chuyện, Lục Nhiễm cầm lấy cái cốc trong tay Hàn Mặc Ngôn.

“Nghĩa vụ của anh cứ giao cho em, anh về đi”.

Hàn Mặc Ngôn chỉ hơi do dự rồi nói: “Cũng được”.

Rót xong nước, Lục Nhiễm gõ cửa, đi vào, nhìn thấy cô, Trang Tĩnh sững lại, nhưng nhanh chóng nở một nụ cười: “Cô sợ chúng tôi gặp nhau đến thế cơ à?”.

Cô ta cố ý công kích Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm bình thản nói: “Cũng hơi hơi, vì thế, cô sẽ không có cơ hội gặp lại anh ấy đâu. Viện phí đã đóng đầy đủ rồi, cô không phải lo lắng gì hết, có việc gì thì cứ gọi điện cho bạn cô, tôi không tin là ở đây cô chỉ quen có một mình Hàn Mặc Ngôn”.

Lục Nhiễm đặt cốc nước xuống, quay đi, đột nhiên Trang Tĩnh cao giọng gọi: “Cô Lục!”.

Lục Nhiễm không quay lại, chỉ đứng im hỏi: “Có việc gì thế?”.

Trang Tĩnh bỗng trở nên yếu đuối, giọng nói như khóc lóc cầu xin: “Nhường Hàn Mặc Ngôn cho tôi được không, tôi rất yêu anh ấy, tôi cũng rất hối hận, sáu năm qua, không một giờ phút nào tôi không nhớ về anh ấy, nhớ đến phát điên mà không dám quay trở về, vì sợ anh ấy lạnh nhạt... Cô Lục, tôi không còn trẻ nữa, còn cô thì vẫn xinh đẹp trẻ trung, cô có thể tìm được người còn tốt hơn cả Hàn Mặc Ngôn, hà tất phải tranh giành với tôi một người đàn ông vốn dĩ chẳng hề yêu cô?”.

“Tôi không muốn mất anh ấy, tôi cầu xin cô đấy”.

Đã biết có ngày hôm nay, sao trước kia còn làm như vậy.

Tự cô không biết giữ gìn, nên cũng đừng trách người khác.

Lục Nhiễm cầm nắm đấm cửa, không hề xúc động: “Không phải chỉ một mình chị yêu anh ấy, chị chỉ yêu anh ấy một hai năm, còn tôi đã yêu anh ấy sáu năm rồi, chị cảm thấy tôi có thể buông tay không?”.

Bỗng rầm một cái, Trang Tĩnh từ trên giường ngã xuống.

Bình nước truyền rơi xuống vỡ tan, chiếc chân trái bị thương cũng thông xuống.

Lục Nhiễm kinh hãi quay lại, nhưng đã có người đẩy cửa chạy vào đỡ lấy Trang Tĩnh đang ngã xuống nền nhà.

Mặt Trang Tĩnh trắng bệch, ngã vào lòng Hàn Mặc Ngôn, ngón tay trở nên tím bầm vì tóm chặt lấy áo khoác ngoài của Hàn Mặc Ngôn, như thể sẽ ngưng thở ngay lập tức, yếu đuối đến mức không thể chịu đựng thêm bất cứ điều gì.

Cô gái đẹp dịu dàng mà kiên cường kia, đang hoàn toàn dựa vào lòng bạn, ngay cả Lục Nhiễm đứng ngoài cũng cảm thấy thật đáng thương.

Người phụ nữ ấy có khả năng gây thiện cảm trời sinh.

Nhưng mà...

Lục Nhiễm nắm chặt nắm đấm cửa, mở cửa phòng bệnh, đi ra ngoài.

Nếu không đi, cô thật không biết mình sẽ làm gì.

Gió thổi bay áo khoác ngoài, Lục Nhiễm bỗng muốn châm một điếu thuốc.

Không phải để hút, mà đơn thuần chỉ là châm lên một điếu thuốc, để chất nicotin khiến cô tê dại.

Cô sờ khắp túi áo và túi xách, không thấy thuốc, chỉ thấy chiếc nhẫn cưới.

Chiếc nhẫn cưới vừa mới lấy về, vừa khít trên ngón tay áp út, nghe đồn đây là vị trí gần tim nhất, nhưng mà chiếc nhẫn cưới tuyệt đẹp cũng không thể làm dịu bớt sự bất an trong lòng cô.

Điện thoại đổ chuông.

Là giọng của Hàn Mặc Ngôn: “Lục Nhiễm, em đi đâu rồi”.

Lục Nhiễm im lặng một lát rồi trả lời: “Ở bên ngoài, đang chuẩn bị về”.

“Để anh đưa em về”.

“Vâng, khi nào thì anh về?”.

Hàn Mặc Ngôn im lặng một lát, đầu dây bên kia loáng thoáng giọng người phụ nữ, sự nhẫn nại của Lục Nhiễm bỗng hoàn toàn cạn kiệt: “Thôi, không cần đâu, em tự về đây”.

Cô tắt điện thoại.

Cô rất kiên định rất kiên định muốn lấy Hàn Mặc Ngôn.

Nhưng... cô không thể xác nhận Hàn Mặc Ngôn có thật lòng muốn lấy cô hay không.

Nếu Trang Tĩnh không biến mất, mà cứ tiếp tục xuất hiện bên cạnh Hàn Mặc Ngôn như thế này, thì cô thật không thể chịu đựng thêm.

Cách nhanh nhất để một người biến mất là thế nào?

Chắc chắn không phải là ngồi chờ cô ta tự biến mất.

Lục Nhiễm ngủ đúng một ngày, tỉnh dậy thì gọi cho Lục Tề. Nghe giọng em gái, Lục Tề rất vui.

Cũng phải, thời gian này Lục Tề khách khứa suốt, nhưng chỉ nghe qua một hai câu anh đã phát hiện ra Lục Nhiễm có chuyện gì.

“Tiểu Nhiễm, em có chuyện gì muốn nói với anh à?”

Lục Nhiễm cố cười, tay vẫn giữ chặt chiếc điện thoại, những vấn đề vốn khó nói nay bỗng dễ dàng buột ra khỏi miệng: “Anh, anh có thể khiến cho một người vĩnh viễn biến khỏi khỏi phạm vi cuộc sống của em không?”

Lục Tề giật mình: “Có người nào đeo bám em à?”

“Không phải em, mà là Hàn Mặc Ngôn”.

Một lát im lặng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Buổi chiều anh về nhà, em đừng đi đâu nhé”.

Sau một buổi trưa yên ổn, Lục Nhiễm ngồi trong ánh nắng mỏng manh giữa ngày đông giá rét, kể lại tất cả mọi chuyện cho Lục Tề.

Cô biết rõ đây không phải một lựa chọn hay, đối với những việc của bản thân cô, Lục Tề còn lo lắng hơn cả cho chính bản thân mình, nhưng cô cũng không thể nhẫn nại thêm... cô muốn tìm một người để dốc hết nỗi lòng.

Nghe xong, Lục Tề im lặng khác thường.

“Tiểu Nhiễm, nếu Trang Tĩnh biến mất, liệu em và hẳn ta có thể...”.

Lục Nhiễm trả lời rất nhanh: “Em không biết”.

Lục Tề bình tĩnh nói: “Để cho cô ta biến mất khỏi cuộc sống của em thì rất đơn giản, vấn đề là làm thế nào để cô ta biến mất khỏi cuộc sống của em và Hàn Mặc Ngôn. Tiểu Nhiễm, em dốc toàn lực để duy trì mối quan hệ này có đáng không? Đã lâu lắm rồi anh không thấy em cười với anh? Yêu cầu của anh rất đơn giản, chỉ cần em vui vẻ, em có thể nói với anh là em rất hạnh phúc... nhưng hiện giờ anh không thể tìm thấy dù chỉ chút ít điều đó trên khuôn mặt của em. Anh đau lòng lắm, em biết không?”.

Lục Tề rất ít khi nhiều lời như vậy, có thể đây là lần đầu tiên.

Ánh mắt Lục Nhiễm trở nên xa xăm giây lát rồi lấy lại sự bình tĩnh, cô lấy chiếc nhẫn cưới từ trong túi ra.

“Cũng chỉ còn một bước nữa thôi, anh, hãy kệ em một lần cuối đi”.

Lục Tề xoa đầu Lục Nhiễm, nói: “Được rồi”.

Không ai có thể nghi ngờ về hiệu suất làm việc của Lục Tề.

Ngày thứ ba Lục Nhiễm đến bệnh viện Trung tâm, Trang Tĩnh đã không còn ở đó, hỏi thăm lễ tân, chỉ nhận được câu trả lời: “Bệnh nhân chuyển viện rồi”.

Cảm thấy như trút được gánh nặng, nhưng cũng có vài phần tội lỗi.

Dù gì thì cô cũng giấu Hàn Mặc Ngôn việc này.

Nhưng... cũng không hối hận, Lục Nhiễm vốn không phải thiện nam tín nữ gì, cứ coi như tự lừa mình lừa người, nhưng mà chưa cần ra trận đã giải quyết xong việc của Trang Tĩnh là tốt lắm rồi.

Hôn lễ đang đến gần, chính xác là chưa đến nửa tháng nữa.

Sau Tết là khoảng thời gian tiệc tùng nhiều nhất, đằng nào thì mẹ đã lo liệu hết mọi việc cưới xin, nên Lục Nhiễm chỉ việc theo sau Hàn Mặc Ngôn đến hết cuộc gặp này đến cuộc gặp khác, tiện thể cũng chuyển được bao nhiêu thiệp mời.

Gió lạnh sóng ngừng, Lục Nhiễm mân mê chiếc váy cưới, chờ đợi ngày trọng đại đang đến gần.

Trước đám cưới một tuần, Hàn Mặc Ngôn gọi điện cho Lục Nhiễm: “Mang theo hộ khẩu, chứng minh thư”.

Xe của Hàn Mặc Ngôn đỗ ở công cục Dân chính.

Tùng đôi tình nhân xếp hàng chờ đợi, cũng không có gì vội vã, Lục Nhiễm thong thả theo sau Hàn Mặc Ngôn. Lúc này, người đến đăng ký không nhiều. Cô dâu xếp hàng ngay trước Lục Nhiễm hắt xì vì lạnh, rồi quay lại cười với cô, niềm nở hỏi: “Anh chị cũng đến đây lần đầu à?”. Nói xong, mới thấy mình thật ngớ ngẩn, lại vội vã: “Em nhầm, em nhầm, chắc chắn là lần đầu rồi. Tại em căng thẳng quá, mà anh chị bình tĩnh thật đấy, anh chị không hồi hộp à?”.

Cô gái nói một mạch, điệu bộ lo lắng nhưng không giấu được cảm giác ngọt ngào.

Chủ rể đứng bên cạnh thơm một cái vào má cô gái, cười: “Vợ mình đáng yêu quá”.

“Đáng ghét, bao nhiêu người thế này...”. Khuôn mặt cô gái ửng đỏ, cười xấu hổ.

Không thể diễn tả được cảm giác đang dâng trào trong lòng Lục Nhiễm lúc này, thế mới là vợ chồng, còn thái độ băng giá của cô và Hàn Mặc Ngôn, không biết nên gọi là gì.

“Em đang nghĩ gì thế?”.

Cố giấu ánh mắt hâm mộ, Lục Nhiễm bình thản đáp: “Không có gì”.

Giọng nói trầm thấp: “Lục Nhiễm...”.

Có ai đó nắm chặt bàn tay cô.

Lục Nhiễm giật mình, quay đầu lại, gặp ngay ánh mắt của Hàn Mặc Ngôn, hai con mắt đen láy.

Giữa ngày đông lạnh giá, bàn tay của Hàn Mặc Ngôn thực sự ấm áp, hơi ấm từ lòng bàn tay lan tỏa sưởi ấm cả trái tim cô, Lục Nhiễm bỗng cảm thấy không biết nên làm thế nào?

Trước nay vẫn luôn là cô theo đuổi Hàn Mặc Ngôn, cô chưa từng nghĩ lại có lúc được đứng cạnh anh thế này. Khoảng cách gần trong gang tấc, gần đến mức có thể giữ tay nhau cả cuộc đời.

Hàn Mặc Ngôn nói như than: “Lục Nhiễm, chúng ta sắp kết hôn rồi”.

Lục Nhiễm trả lời theo phản xạ: “Em biết rồi”.

Hàn Mặc Ngôn: “Thế em có thể vui lên một chút được không?”.

Lục Nhiễm nhếch môi, nặn ra một nụ cười: “Em rất vui mà”.

Bàn tay đang nắm tay cô càng thêm xiết chặt, giọng nói của Hàn Mặc Ngôn như một sự thỏa hiệp: “Anh hoàn toàn tự nguyện kết hôn với em mà không liên quan gì đến Trang Tĩnh, em đừng nghĩ ngợi nhiều, anh không muốn nhìn thấy em như bây giờ...”.

Một lát im lặng, Lục Nhiễm mới hỏi lại: “Như thế nào?”.

Hàn Mặc Ngôn không nói gì, như là không biết nên diễn tả thế nào.

Thực ra... không phải đợi đến lúc Hàn Mặc Ngôn nói ra, bản thân Lục Nhiễm cũng biết, âu sầu ứ đọng, mất tinh thần, cho dù hạnh phúc ngay trước mắt vẫn cảm thấy bất an, giống như là nhìn trăng trong bóng nước.

Cô cũng nên cảm thấy yên ổn rồi mới phải.

Rõ ràng là họ sắp kết hôn.

Bàn tay trong tay Hàn Mặc Ngôn rịn mồ hôi, tim cô cũng đập nhanh hơn, cô vẫn luôn thích người đàn ông này, nhưng...

“Người tiếp theo...”.

Lục Nhiễm nhận lấy tờ giấy Hàn Mặc Ngôn đưa, ký tên đóng dấu tên theo thói quen, định thần lại mới nhìn ra tiêu đề trên tờ giấy, “Đơn xin đăng ký kết hôn”.

Khi họ ra về, trong tay đã có thêm một tờ giấy màu hồng.

Tờ giấy viết tên của cô và Hàn Mặc Ngôn.

Lục Nhiễm lật qua lật lại mấy lần, cảm giác lẩn lộn.

Đơn giản là thế, kết chặt hai con người vốn dĩ chẳng hề liên quan gì với nhau.

Ra khỏi cổng, Hàn Mặc Ngôn vừa lái xe vừa hỏi: “Có muốn đi đâu không?”.

Lục Nhiễm giật mình: “Đi đâu?”.

Hàn Mặc Ngôn hơi mỉm cười: “Tối nay không bận gì, em muốn đi đâu để anh đi cùng em”.

“Có thể coi là... hẹn hò không?”.

Hàn Mặc Ngôn ngẩn người, rồi cũng gật đầu.

Lục Nhiễm quay sang nhìn những bông tuyết chưa tan hết trên nền đất và những hình ảnh mờ ảo trên đó, mắt bỗng sáng lên: “Đi xem phim nhé”.

Đã nhiều lần cô đi mua vé xem phim cho Hàn Mặc Ngôn, mà chưa bao giờ cùng anh xem hết một bộ phim.

Chỉ duy nhất một lần trong rạp chiếu phim, khi bên cạnh cô là Hương Diễm, còn bên cạnh Hàn Mặc Ngôn là người phụ nữ khác.

Tính ra, hình như họ cũng chưa có đến một lần hẹn hò.

Càng nghĩ... càng thấy bi ai...

Mua xong vé xem phim, đi vào, tiếng nhạc du dương trong rạp vang lên.

Bắt đầu chiếu phim, đèn tắt hết.

Một bộ phim tình yêu tiết tấu chậm rãi, thực ra, Lục Nhiễm cũng không thích kiểu phim này, nhưng hy vọng là, với không khí nơi đây, Lục Nhiễm có thể lãng lòng mình mà yên ổn ngồi xem bên cạnh Hàn Mặc Ngôn.

Bóng tối đã giúp cô che giấu cảm giác bất an thường trực trong lòng, cô không cần phải tiếp tục nguy trang, những tình cảm khó giấu ban ngày cũng bị nhấn chìm theo từng đoạn đối thoại của hai nhân vật chính.

Tiết tấu êm dịu, trước mắt cô là một quá trình dài về tình yêu của hai nhân vật chính.

Họ quen nhau, biết nhau và yêu nhau, như một lẽ đương nhiên.

Cả hai diễn viên đều nhập vai, diễn xuất ăn ý, gần như chẳng hề tổn bất cứ công sức gì, cho dù chỉ là một ánh mắt giao nhau cũng chất chứa bao tình cảm sâu đậm, khiến người xem không khỏi động lòng.

Lục Nhiễm ngồi xem phim, nhưng đầu óc cô đang nghĩ tận đâu đâu.

Từng có lúc, Hàn Mặc Ngôn và Trang Tĩnh cũng giống y như thế, họ yêu thương nhau, luôn bên cạnh nhau, luôn...

Cô cố ép bản thân mình không nghĩ xa hơn, nhưng những ý nghĩ đó không chịu sự chỉ huy của đại não, tiếp tục trào dâng.

Biết rõ là cô và Hàn Mặc Ngôn đã đăng ký kết hôn, quá nghĩ ngợi như thế thật chẳng khác gì tự chuốc khổ vào thân, nhưng mà, con người là một động vật cảm tính, lạnh lùng đến mức nào cũng không thể thờ ơ với tình cảm của mình.

Cô quay lại, Hàn Mặc Ngôn đang ngồi ngay bên cạnh.

Rạp phim thừa thớt nên khá yên tĩnh, đến tĩnh mịch.

Những nét nhìn nghiêng trên khuôn mặt Hàn Mặc Ngôn rất rõ ràng, kiên nghị như chính con người anh, nhưng lúc này đây cũng có chút gợi cảm.

Cô chăm chú nhìn anh mà quên hết mọi thứ xung quanh.

Chỉ đến khi giọng nói của Hàn Mặc Ngôn cất ngang: “Sao cứ nhìn anh thế?”.

Lục Nhiễm giật mình, hỏi lại: “Thế em không thể nhìn anh à?”.

Hàn Mặc Ngôn như có chút miễn cưỡng: “Cũng được”.

Thái độ khoan dung, đôi chút nhường nhịn.

Trong đầu thoáng qua cảnh một cô bạn gái nào đó từng làm với Hàn Mặc Ngôn, Lục Nhiễm bỗng có ý định tiến thêm một bước, ý nghĩ ấy càng lúc càng mãnh liệt, khiến cô buột miệng: “Em còn muốn tiến thêm chút nữa, cũng được chứ?”.

Hàn Mặc Ngôn: “Hả?”, vẻ chưa hiểu ra.

Từ trước đến nay Lục Nhiễm vẫn là người nóng vội, giọng thấp hẳn xuống, cô quay lại, xích lại gần Hàn Mặc Ngôn: “Ví dụ như...”.

Trong tích tắc đợi Lục Nhiễm nói hết câu, Hàn Mặc Ngôn ngạc nhiên phát hiện môi Lục Nhiễm thoáng lướt qua môi anh, chỉ một thoáng qua.

Tốc độ cực nhanh, chỉ như một vệt mờ thoáng qua trong bóng tối.

Sau giây lát ấy, chỉ còn hơi ấm lưu lại trên môi chứng minh cho sự việc vừa rồi.

Khẽ lùi lại, khuôn mặt Lục Nhiễm nóng bừng, nhưng vẫn trấn tĩnh nhìn về phía Hàn Mặc Ngôn.

Hàn Mặc Ngôn vẫn vô cảm nhìn cô.

Cảm giác thất bại trào dâng, cô ngồi trở về vị trí của mình.

“Hàn Mặc Ngôn...”.

Hàn Mặc Ngôn nhếch môi, như định nói điều gì.

Lục Nhiễm chỉ cười nhạt: “Anh vẫn chưa quen với vai trò của mình, thực ra em cũng hơi...”.

Được thôi, tại cô quá nóng vội, nhưng mà... vẫn cảm thấy bi ai.

Cô vẫn luôn mong muốn rằng, dù ít dù nhiều, cô cũng khác với những bạn gái trước kia của Hàn Mặc Ngôn, hoặc ít nhất là cũng không giống họ, chỉ là bạn gái danh nghĩa trong tim của Hàn Mặc Ngôn.

Nhưng mà, giây tiếp theo, trước mắt Lục Nhiễm bỗng tối om.

Không khí lạnh tràn qua, che khuất ánh sáng từ màn hình chiếu phim, cảm giác ấm mềm thoáng qua môi.

Lục Nhiễm trở nên đờ đẫn.

Lúc này... lúc này... chắc không phải là Hàn Mặc Ngôn chứ.

Giọng của Hàn Mặc Ngôn rất bình tĩnh nhưng vẫn khiến cô xúc động lạ thường: “Anh sẽ học cách làm quen”.

Chỉ một câu đơn giản thế thôi, Lục Nhiễm bỗng cảm thấy một điều gì đó đang trào dâng trong lòng, ánh mắt trở nên mơ màng, lồng ngực nghẹt thở.

Lục Nhiễm nhắm mắt lại, cố ngăn những cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt.

Anh sẽ học cách làm quen, sẽ thay đổi vì cô.

Chính vì cô.

Cô nỗ lực bao nhiêu lâu như vậy, vất vả như vậy, cũng chỉ vì giây phút này...

Nỗi uất ức khó nói thành lời khiến cô chỉ muốn trút hết ra ngoài.

Cánh tay Hàn Mặc Ngôn vòng qua vai cô, động tác hơi cứng nhắc, Lục Nhiễm vẫn nhắm mắt dựa vào vai anh, để mặc cho tất cả những suy nghĩ trong lòng bay đi, để giây phút này dừng lại mãi mãi.

Hết phim, Lục Nhiễm tìm một quán ăn nhanh gần đó.

Đều là những người làm việc quên ăn, thế mà xem hết một bộ phim, ai cũng cảm thấy bụng đói cồn cào, mỗi người gọi một phần cơm cà ri, ăn ngon lành.

Động tác ngồi ăn của Hàn Mặc Ngôn tiêu chuẩn mà tao nhã, chỉ ngồi nhìn cũng thấy cảnh đẹp lòng vui.

Cũng không vội, Lục Nhiễm vừa ăn vừa ngắm nhìn Hàn Mặc Ngôn, Hàn Mặc Ngôn cũng đã quen với ánh nhìn thiêu đốt của Lục Nhiễm, nên vẫn chậm rãi ngồi ăn.

Lục Nhiễm nghĩ ngợi một lát: “Mà em nhớ là anh không thích khẩu vị này mà...”.

Hàn Mặc Ngôn ngẩng lên, trả lời: “Ừ, đó là trước kia”. Ngừng một lát, nói tiếp: “Hương vị cũng được”.

Cũng có thể Hàn Mặc Ngôn không phát hiện ra, không biết từ bao giờ khẩu khí của anh cũng đỡ cứng nhắc hơn rất nhiều.

Lục Nhiễm ngừng một lát: “Nếu anh thích, lần sau em sẽ thử làm xem”.

Hàn Mặc Ngôn hơi nhếch môi: “Cũng được”.

Tiếng nhạc du dương êm dịu càng khiến cho không khí càng thêm ấm áp, xen lẫn những tình cảm quyến luyến trong lòng.

Hai mươi mấy năm cuộc đời, Lục Nhiễm chưa bao giờ cảm nhận được hạnh phúc đơn giản thế này.

Chỉ cần trước mặt cô là người đàn ông này, mọi thứ xung quanh bỗng trở nên tươi đẹp.

Vẫn theo lệ thường, Hàn Mặc Ngôn đưa Lục Nhiễm về nhà.

Ngồi trên xe, Hàn Mặc Ngôn hỏi: “Có phải em vẫn bận lòng vì việc của anh và Trang Tĩnh không?”.

Bị hỏi quá đột ngột, Lục Nhiễm không biết nên nói thế nào.

Tình huống này nói thật thì thật mất hứng, cũng không thể nói ngược với lương tâm mình, tốt nhất là im lặng.

Hàn Mặc Ngôn: “Đúng là anh không thể làm ngơ, nhưng không đến mức như em tưởng tượng. Tình cảm dù sâu đậm đến đâu cũng có lúc nhạt phai, huống hồ anh và Trang Tĩnh đã...”.

Lục Nhiễm không nhẫn nhịn thêm khế nói: “Nhưng anh vẫn đi cứu cô ấy, cô ấy hẹn anh vẫn ra ngoài...”.

Cảm thấy giọng nói hơi mất hòa khí, Lục Nhiễm cúi xuống: “Xin lỗi, tại em không kiềm chế được”.

Hàn Mặc Ngôn không để ý đến chuyện đó, giọng nói vẫn bình tĩnh, từng chữ từng câu: “Lục Nhiễm, em vẫn không tin anh, hay là không tin vào bản thân mình”.

Lục Nhiễm im lặng.

Tin, cô nên tin vào điều gì đây?

Tin là Hàn Mặc Ngôn đã quên Trang Tĩnh, tin rằng tình cảm quẩn quýt giữa họ đã đứt làm đôi, hay là tin rằng...

Điều cô không thể đối mặt còn nhiều hơn thế.

Nói cho cùng, chỉ là cô không thể tin vào bản thân mình, không thể tin vào kết quả không dễ dàng này... Rốt cuộc vì lẽ gì mà Hàn Mặc Ngôn lại kết hôn với cô.

Cô không thể tiếp tục như thế này.

Lục Nhiễm bậm môi: “Em sẽ không nghĩ đến việc đó nữa”.

Khẽ thở dài, Hàn Mặc Ngôn nắm lấy tay Lục Nhiễm: “Em đã là vợ của anh rồi”.

Vợ.

Từ này khiến Lục Nhiễm cảm thấy tỉnh táo, đúng thế, cô đã trở thành vợ của anh, hợp pháp hợp lý, nhận được sự chúc phúc của mọi người.

Lục Nhiễm tự nói với bản thân mình, cô đã thắng.

So với bài trừ, rõ ràng là tiếp nhận dễ chịu hơn nhiều.

Lục Nhiễm khẽ đáp: “Em biết”.

Cô cũng nắm lấy bàn tay của Hàn Mặc Ngôn, lòng bàn tay đã rịn mồ hôi, nhưng họ đang nắm chặt tay nhau hơn bất cứ lúc nào.

Tất cả đang yên ả như thế, biến cố bỗng đột ngột xảy ra.

Hàn Mặc Ngôn, mang theo Trang Tĩnh của anh mà rút cho khuất mắt tôi.

Lục Nhiễm cứ tưởng là không bao giờ phải gặp lại Trang Tĩnh.

Đáng tiếc là ý nghĩ ấy chưa được bao lâu, Trang Tĩnh lại xuất hiện trước mặt cô với hình tượng của người bị hại.

Bi kịch hơn ở chỗ, Lục Nhiễm là người cuối cùng được biết việc này.

Người lái xe đâm người sau khi nộp tiền vào viện cho Trang Tĩnh, đã lặn mất tăm.

Trang Tĩnh bị ép chuyển viện, giữa đường gặp phải sự cố, vết thương ở chân lại càng trầm trọng hơn, phải vào phòng cấp cứu lần hai.

Lục Tề không nói gì với cô.

Không ai nói gì với cô.

Đúng lúc đó bố mẹ của Trang Tĩnh tìm đến Hàn Mặc Ngôn, rót nước mắt tố cáo.

Theo lời kể của Minh Viên, Trang Tĩnh đã đưa Hàn Mặc Ngôn về nhà, cùng ăn cơm với hai bậc phụ huynh không hề biết rõ nội tình. Sau màn đón tiếp thiết tha, ân cần thăm hỏi đã coi Hàn Mặc Ngôn như con rể trong nhà... thậm chí sau khi hai người đó chia tay vẫn còn cảm thấy tiếc nuối, mấy lần muốn nhờ người tìm Hàn Mặc Ngôn, nhưng Hàn Mặc Ngôn đã nghỉ học ra nước ngoài.

Bây giờ xảy ra sự việc này... đương nhiên là lại đến tìm Hàn Mặc Ngôn.

Cũng không khó để lý giải rằng, trong mắt hai cụ, vợ chưa cưới của Hàn Mặc Ngôn vì sợ tình cũ không rủ cũng đến nên đã nhờ anh mình uy hiếp người bệnh chuyên viện dẫn đến tình hình bệnh tật xấu đi.

Suy cho cùng thì cô cũng có trách nhiệm trong việc này.

Trong mắt họ, cô là vai nữ thứ ác độc nhất, không những chia loan rẽ thúy còn làm hại, ép buộc vai nữ chính rời xa vai nam chính.

Nhưng thật đáng tiếc, cô là Lục Nhiễm, đứng ở góc độ của Lục Nhiễm, cô không thể lĩnh hội, không thể chịu đựng khi Hàn Mặc Ngôn chất vấn cô về sự việc này.

Ánh sáng từ cửa sổ kính sát đất hắt vào trong phòng, thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn.

Lục Nhiễm bặm môi, im lặng hồi lâu rồi trả lời: “Đúng là em đã bảo anh em làm cho cô ta biến mất đấy, Hàn Mặc Ngôn, anh định hỏi em chuyện gì?”.

Mùa đông vẫn chưa đi, thời tiết âm ba độ C, mỗi khi cất tiếng lại thành từng đám hơi trắng xóa như sương mù. Bên kia đám sương mù, Hàn Mặc Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng.

Vẫn ngôn từ và ánh mắt cực kỳ lạnh lùng của mấy năm về trước, vẫn nơi đây, tòa nhà văn phòng cô đã ở đó bao nhiêu năm.

Người đàn ông mới mấy hôm trước vẫn xem phim ăn cơm cùng cô, nói với cô rằng “Em đã là vợ của anh rồi”, giờ phút này đã hoàn toàn biến mất.

Hàn Mặc Ngôn vẫn nhìn cô, giọng nói lạnh lùng như thường lệ: “Tại sao không nói với anh?”.

Lục Nhiễm bỗng trừng mắt: “Anh để ý đến cô ta à? Anh rất để ý đến cô ta phải không?”.

Hàn Mặc Ngôn chau mày: “Không phải vấn đề này”.

“Không phải vấn đề này thì là vấn đề gì? Nếu em ép một người không hề liên quan đến anh chuyên viện, thì lúc này anh có đứng ở đây để chất vấn em không?”. Lục Nhiễm bình tĩnh hỏi lại.

Đáp án đã quá rõ ràng.

Hàn Mặc Ngôn ngừng lại giây lát: “Anh đang hỏi em”.

Lục Nhiễm lật lật mấy tập tài liệu trên bàn, cười: “Điều này chính anh dạy em mà?”.

Câu trả lời tốt nhất chính là hỏi một câu hỏi khác khiến đối phương cứng họng.

Hàn Mặc Ngôn đã dạy cô như thế, còn thực hiện trên bàn đàm phán để cô học hỏi theo.

Là dáng hình trầm tĩnh sáng suốt, lạnh lùng mà cô đã say mê.

Thế mà bây giờ... Lục Nhiễm cảm thấy thật buồn cười.

Hàn Mặc Ngôn im lặng, ngữ điệu hung hăng và lý luận sắc bén của cô đều do anh dạy, vậy nên, dáng hình bây giờ của cô... cũng là do anh mà thành.

Trong mắt Lục Nhiễm, sự im lặng của anh lại thành ra một ý nghĩa khác.

Hàn Mặc Ngôn không có gì để nói với cô? Hay nói cách khác, đến hôm nay anh mới biết cô là người thế nào.

Cô không tốt, không dịu dàng, mặc dù cô đã rất cố gắng để làm một người vợ tốt của Hàn Mặc Ngôn, nhưng... cô vẫn không thể thay đổi bản thân mình một cách hoàn toàn triệt để, từ đầu đến cuối cô vẫn là Lục Nhiễm, dù có nín nhịn, có cố ép cũng không thể thay đổi bản thân mình.

Cô có thể chịu đựng việc Hàn Mặc Ngôn lạnh nhạt với tình cảm của cô bao nhiêu năm nay, nhưng không thể chấp nhận việc trong

lòng anh có một người con gái khác.

Không, cô càng không thể chấp nhận người đó quang minh chính đại xuất hiện trước mặt cô để tuyên bố chủ quyền với Hàn Mặc Ngôn.

Nếu là mấy năm trước, có thể cô...

Lục Nhiễm cúi xuống, nói như than thở, cũng như tự giễu mình: “Đừng cố truy hỏi em nữa, có hỏi nữa cũng chỉ có một câu trả lời, đó là em ghét cô ta, em không muốn nhìn thấy cô ta, em không thể chịu đựng giây phút cô ta xuất hiện trong cuộc sống của em”.

Hàn Mặc Ngôn: “Thế nên em ép cô ấy chuyển viện?”.

Lục Nhiễm nhắm mắt lại: “Vâng, bố mẹ cô ta nói với anh em ác độc thế nào, thì em ác độc như thế”.

“Lục Nhiễm!”, lông mày của Hàn Mặc Ngôn như vện vào nhau, “Họ không nói xấu gì em cả”.

Lục Nhiễm đứng dậy, hai chân chuẩn bị bước đi, đôi mắt đen nhìn thẳng vào Hàn Mặc Ngôn, giọng nói có chút kích động: “Who care? Anh không thể hiểu được em ghét cô ta đến thế nào? Em chỉ mong cho cô ta biến mất khỏi thế giới này”. Mắt cô như ánh lên một ngọn lửa, càng lúc càng cháy sáng rực: “Hàn Mặc Ngôn, nói cho cùng thì việc của cô ta có liên quan gì đến anh, cô ta chết cũng không đến lượt anh đứng ra chôn”.

Sắc mặt Hàn Mặc Ngôn rõ ràng là đang sa sầm lại.

Nhưng Lục Nhiễm lại có một cảm giác khoái trá, cho dù những lời nói sắc nhọn đó như con dao hai lưỡi, đau người và đau mình, nhưng... cuối cùng cô cũng có thể nói ra những lời mà cô muốn nói từ lâu, cho dù những lời nói đó sẽ đập tan lớp ngụy trang giữa họ, cô cũng mặc kệ.

Chắc Hàn Mặc Ngôn không thể hiểu được, Lục Nhiễm đang đau khổ thế nào.

Những lúc như thế này, tình huống như thế này, sự việc như thế này, và cả anh đang đối diện với cô.

Đúng thế, cô biết rằng, cô có thể đẩy mọi việc cho Lục Tề, hoặc là tìm một lý do nghiêm chỉnh đằng hoàng nào đó tạo đường lui cho cả hai, hoặc là mượn có hàm hồ, thậm chí có thể giả vờ lờ đi để rồi đến thăm Trang Tĩnh, tất cả đều tốt hơn những gì cô vừa làm.

Nhưng... cô không muốn và cũng không định làm thế.

Cô còn phải nguy trang bao lâu nữa?

Cô còn phải làm trái với lòng mình bao nhiêu lâu nữa?

Cho dù biết rõ thành công đã ngay trước mắt, hôn lễ của họ đã sắp cử hành..., nhưng mà, càng vào những lúc thế này lại càng không thể nhẫn nhịn thêm.

Hạnh phúc hư ảo, nụ cười giả tạo.

Có thể kéo dài được bao lâu.

Cũng có thể cô đã chờ đợi giây phút này, giây phút Hàn Mặc Ngôn hiểu được nỗi lòng của cô.

Cô là Lục Nhiễm, chứ không phải là vật thế thân của bất cứ ai, càng không phải loại người đáng thương khẩn cầu anh rủ lòng thương.

Cô có thể thích anh bao nhiêu năm mà không trông đợi gì, có thể lựa chọn ra đi sau bao nhiêu năm bị đối đãi lạnh nhạt, mà không thể chấp nhận lời hứa bên nhau chỉ vì đồng tình thương xót hay vì kích động bởi người thứ ba.

Hồi lâu, Hàn Mặc Ngôn nhếch môi, thả ra bốn chữ: “Anh rất thất vọng”.

Lục Nhiễm ngẩng đầu lên: “Thất vọng cái gì?”.

Hàn Mặc Ngôn day day sống mũi: “Vì em”.

Đáng ngạc nhiên là, nghe thấy những lời này, Lục Nhiễm không cảm thấy quá đau lòng.

Chắc tại... cô cũng đã biết trước rồi.

Lục Nhiễm rút điện thoại ra: “Để em gọi cho mẹ hủy bỏ tiệc cưới”.

Hàn Mặc Ngôn tiến lại, giằng lấy điện thoại trong tay Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm cau mày: “Trả cho em”.

Giọng nói của Hàn Mặc Ngôn có vẻ bức bối: “Em làm gì thế?”.

Lục Nhiễm: “Hủy bỏ hôn lễ, nếu anh đã thất vọng vì em, tốt nhất hãy hủy bỏ tiệc cưới luôn, tránh việc giữa đường chú rể bỏ đi, em chỉ còn lại một mình”.

Không thể kiềm chế, càng nói càng bực bội.

Hàn Mặc Ngôn cuối cùng cũng tức giận, sắc mặt càng lúc càng sầm: “Lục Nhiễm, có phải là em không hề muốn kết hôn với anh?”.

Lục Nhiễm cảm thấy thật hoang đường: “Không muốn kết hôn với anh thì em tốn bao nhiêu năm ở bên cạnh anh để làm gì?”.

Hàn Mặc Ngôn: “Thế tại sao cho dù là xảy ra việc gì thì người đầu tiên muốn hủy bỏ hôn lễ luôn là em? Còn về phần Trang Tĩnh... em có biết anh tức giận nhất là điều gì không?”.

Không đợi Lục Nhiễm trả lời, Hàn Mặc Ngôn tiếp tục: “Anh tức giận nhất là từ đầu đến cuối em không hề tin anh, anh biết em đi hỏi Minh Viên, cậu ấy đã nói với em về việc của anh và Trang Tĩnh, nhưng điều đó thì chúng tỏ điều gì... Em không thể chịu đựng được sự tồn tại của Trang Tĩnh là vì từ đầu đến cuối em luôn nghĩ rằng bất cứ lúc nào anh cũng có thể bỏ em mà chạy theo Trang Tĩnh”.

Đều là sự thật.

Có điều, Hàn Mặc Ngôn ơi là Hàn Mặc Ngôn, trái tim con người không phải là một cỗ máy, không phải cứ tin anh là có thể bỏ qua mọi việc.

Nếu không vì anh, thì việc gì em phải để ý đến cô ta? Sự tồn tại của cô ta thì có quan hệ gì đến em?

Lục Nhiễm bình tĩnh hơn, lạnh lùng: “Trả điện thoại cho em”.

Hàn Mặc Ngôn trả điện thoại cho cô.

Lục Nhiễm nhận lấy, cất điện thoại vào túi, quay người đi ra cửa: “Hàn Mặc Ngôn, em tin anh, chỉ cần anh đừng tiếp tục xen vào việc của Trang Tĩnh, thì em sẽ cho qua mọi việc”.

Hàn Mặc Ngôn cau mày, chưa kịp nói gì, Lục Nhiễm đã mở cửa đi ra ngoài.

Lục Nhiễm, tại sao cô không hiểu, cho dù giữa Hàn Mặc Ngôn và Trang Tĩnh có gì đi chăng nữa, cũng đã là quá khứ, anh sẽ không bao giờ quay lại với Trang Tĩnh, chắc chắn không bao giờ.

Lục Nhiễm gọi điện thoại cho Lục Tề, nghe giọng anh có chút áy náy.

Lục Nhiễm biết việc này không thể trách anh mình, chuyển viện cũng chẳng phải việc gì quá đáng, tình trạng của Trang Tĩnh xấu đi hoàn toàn là một việc ngoài dự đoán.

Cô hỏi Lục Tề địa chỉ của bệnh viện mới, sáng sớm hôm sau đi đến đó.

Lục Tề rất chu đáo, điều kiện ở bệnh viện này hoàn toàn không thua kém gì bệnh viện Trung tâm.

Đang tìm theo sơ đồ, Lục Nhiễm gặp ngay Trang Tĩnh đang ngồi trên xe lăn có mẹ đẩy đằng sau.

Vẻ ngoài của cô ta cũng không quá tồi tệ, sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn xinh đẹp mỹ miều, hai chân giấu trong chiếc váy bệnh nhân rộng thùng thình, mái tóc mềm mượt xõa xuống vai, trông vẫn tao nhã và hơi tội nghiệp.

Nhìn thấy Lục Nhiễm, cô ta không hề ngạc nhiên, mà có vẻ hoàn toàn như trong dự đoán.

Điều đó càng khiến cho Lục Nhiễm thêm khó chịu.

Cô ta quá chắc chắn, dù là việc gì cũng như nắm chắc trong lòng bàn tay.

Lục Nhiễm quyết định lên tiếng trước, cô nói với mẹ Trang Tĩnh: “Cháu chào bác, cháu tên là Lục Nhiễm, là vợ chưa cưới của Hàn Mặc Ngôn, cháu muốn nói chuyện riêng với Trang Tĩnh được không?”.

Rõ ràng là mẹ của Lục Nhiễm nhìn cô vẻ đề phòng, cứ như sợ cô làm hại Trang Tĩnh.

Lục Nhiễm coi như không biết gì, bác ấy là mẹ của Trang Tĩnh nên thái độ đó hoàn toàn dễ hiểu, mà xét cho cùng, bản thân cô đến đây cũng chẳng có ý tốt gì.

Trang Tĩnh quay lại, giọng dịu dàng: “Không sao đâu mẹ, mẹ cứ để con nói chuyện riêng với cô ấy, con không sao đâu”.

Thái độ đó khiến cho ngay cả Lục Nhiễm cũng phải nghĩ, mình thật giống một nhân vật phản diện.

Khẽ cắn môi, Lục Nhiễm nghĩ, nếu Trang Tĩnh đã vào vai ngây thơ trong sáng, thì cô cũng không phiền lòng nhận vai phản diện của mình.

Cửa cầu thang rộng rãi, im ắng không một tiếng động.

Trang Tĩnh quay xe lẩn về phía Lục Nhiễm, giọng điệu lạnh nhạt: “Cô Lục, cô có chuyện gì cần nói với tôi?”.

Lục Nhiễm khoanh tay, đứng dựa vào tường, khẽ ngược mắt lên: “Tôi và Hàn Mặc Ngôn đã đăng ký kết hôn rồi, chị có muốn xem không?”.

Trang Tĩnh: “Thế thì xin chúc mừng cô”.

Trang Tĩnh vẫn giữ thái độ bình tĩnh, nhưng dưới ánh mắt sát sao của Lục Nhiễm vẫn để ý thấy một tia phần nộ thoáng qua.

Lục Nhiễm cười nhẹ: “Vì thế, lần này tôi có thể danh chính ngôn thuận yêu cầu chị tránh xa chồng tôi một chút? Chị cứ yên ổn ở đây cho đến khi bình phục hoàn toàn, rồi sau đó... muốn đi đâu thì đi. Còn

nếu chị vẫn cố tình tiếp cận, chị sẽ trở thành người thứ ba bị người đời chỉ trích, đến lúc đó để bảo vệ gia đình mình, tôi không biết sẽ làm những gì khiến mọi người đều kém vui”.

Ngữ khí nạt nộ uy hiếp.

Trang Tĩnh bỗng bật cười.

Lục Nhiễm có đôi chút rối loạn.

Trang Tĩnh chớp đôi mắt đẹp, cũng không còn đeo lớp mặt nạ nguy trang, giọng thoát trở nên sắc bén: “Hàn Mặc Ngôn có biết cô đến tìm tôi để nói những lời này không?”.

Lục Nhiễm: “Việc này không liên quan đến anh ấy”.

Trang Tĩnh khép mắt: “Tôi nên nói gì với cô đây... Tại sao cô lại đến tìm tôi? Tại vì ngay cả bản thân cô cũng không tin tưởng vào cuộc hôn nhân của mình, nếu cô đủ lòng tin, tin rằng anh ấy yêu cô, tin rằng không bao giờ anh ấy rời xa cô, thì cô cần gì phải đến tìm tôi? Thậm chí cô còn làm ra vẻ uy hiếp đến nực cười?”. Cô ta kết luận: “Xét cho cùng, cô không tin anh ấy, cũng không tin vào chính bản thân mình. Cô Lục, cô thật đáng thương, tôi thật là thông cảm với cô”.

Lục Nhiễm gần như là phì cười.

“Trang Tĩnh, tôi không cần sự thương hại của chị, cũng không cần chị chỉ dẫn, chị chỉ cần làm tốt những việc mình nên làm là đủ rồi”. Lục Nhiễm lạnh băng: “Việc của tôi và Hàn Mặc Ngôn không đến lượt chị xen vào. Chị tưởng tôi là ai chứ?”.

Lục Nhiễm trả lời rất cứng cõi.

Trang Tĩnh vẫn tươi cười: “... Chẳng lẽ cô không biết Hàn Mặc Ngôn ghét nhất là bị lừa dối? Nếu anh ấy biết hôm nay cô...”.

Lục Nhiễm cắt lời cô ta: “Đúng là anh ấy ghét nhất sự lừa dối, thế nên cả cuộc đời này anh ấy sẽ không tha thứ cho chị”.

Gương mặt Trang Tĩnh biến sắc, sau đó đóng đinh bằng một nụ cười quái dị.

“Anh ấy không tha thứ cho tôi, nhưng sẽ thương xót tôi”.

Rồi cô bặm môi, giơ tay ra phía Lục Nhiễm.

Đến khi Lục Nhiễm cảm nhận được sự bất thường thì cũng đã muộn rồi.

Trang Tĩnh bỗng hét lên thất thanh một tiếng, sau đó túm lấy vạt áo Lục Nhiễm, một chân trượt xuống dưới, rồi kéo theo cả người Lục Nhiễm cùng với chiếc xe lăn lăn xuống cầu thang.

Lục Nhiễm phản ứng không kịp, bị kéo theo xuống, đầu phía sau đập xuống đất.

Trước khi bất tỉnh nhân sự, thứ cuối cùng Lục Nhiễm nhìn thấy là khuôn mặt điên cuồng, hận thù của Trang Tĩnh.

Cô ghét mùi thuốc sát trùng.

Chỗ này là...

Chỉ vừa định suy nghĩ, đầu đã đau dữ dội, như muốn vỡ tung.

Cố mở mắt, đau quá... chỗ nào cũng đau.

“Tiểu Nhiễm... Tiểu Nhiễm... Em tỉnh lại rồi? Bác sĩ... bác sĩ... hình như em gái tôi tỉnh rồi!?”.

Giọng ai thế này...?

Tiếng bước chân vội vàng cùng tiếng dụng cụ va vào nhau và tiếng nước tí tách.

Tiếng nói lúc nãy, Lục Nhiễm mấp máy môi, giọng nói nghẹn ngào: “Anh...”.

Cố gắng mở mắt, đập vào mắt cô là vẻ lo lắng của Lục Tề, cả con người anh như hồn bay phách lạc, râu ria lờm chờm vì lâu ngày không cạo.

Lục Nhiễm nhớ lại ngày trước cô đánh nhau phải vào nằm viện,

Lục Tề cũng chăm sóc cô chu đáo thế này.

Thấy em gái tỉnh lại, Lục Tề hoảng hốt nắm lấy hai vai em: “Năm im, đừng nói gì cả, để các bác sĩ kiểm tra cho em”.

Lục Nhiễm ngoan ngoãn nhắm mắt.

Tất cả những gì diễn ra trước lúc hôn mê bỗng hiện lại rõ mồn một trong đầu: Trang Tĩnh giơ tay ra, dốc hết sức lực trong lúc cô bất ngờ nhất và sau cùng là vẻ mặt độc ác oán hận của cô ta.

Giống hệt như từng đoạn từng đoạn trong một bộ phim bị đứt đoạn.

Trên bàn có cháo mới nấu thơm thoang thoang.

Kiểm tra xong, Lục Nhiễm ngồi dậy, đầu và cánh tay phải đều băng kín, cực kỳ tê thảm, đau đến nỗi cảm giác cả cơ thể này đều không phải của cô.

Lục Tề bê bát cháo, đút cho em từng thìa một.

“Em hôn mê hai ngày rồi, hôm qua mẹ ở đây cả ngày, hôm nay mệt quá nên anh thay để mẹ về nghỉ...”. Lục Tề vừa đút cháo vừa nói chuyện: “Đỗ Hàn cũng bảo là tí nữa qua đây”.

Ăn thêm mấy miếng, Lục Nhiễm đẩy thìa cháo ra, nhìn Lục Tề chăm chăm: “Thế Hàn Mặc Ngôn đâu?”.

Một thoáng im lặng.

Chỉ một thoáng im lặng ấy cũng đủ để biết được một việc gì đó đang xảy ra, Lục Nhiễm: “Trang Tĩnh đâu?”.

Lục Tề: “... Vẫn đang trong phòng cấp cứu”.

Vì thế mà, Hàn Mặc Ngôn lựa chọn ở bên cạnh Trang Tĩnh?

Cảm giác cay đắng trào lên trong lòng, xen lẫn con tim đau thắt đến nghẹt thở.

Lục Tề đặt bát xuống, nhìn Lục Nhiễm: “Trang Tĩnh có tình lại một lần, chỉ nói đừng đẩy tôi xuống...”.

Lục Nhiễm không phải là đồ ngọc, kết hợp lại, cộng thêm tiếng kêu thảm thiết của cô ta, tất cả đều quá rõ ràng.

Người phụ nữ đó... đã hãm hại cô...

Lục Nhiễm ngược đôi mắt u sầu lên, hỏi: “Có phải bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng em đẩy cô ta xuống, không may bị cô ta kéo xuống cùng”.

Lục Tề: “Anh tin là không phải em”. Ngưng một lúc: “Nếu cần hại chết người phụ nữ đó cũng không cần đến em tự ra tay”.

Lục Nhiễm chống cánh tay trái chỉ hơi xây xát giữ đầu, khẽ thở dài: “Anh là anh trai em, cho dù em có nói gì anh cũng sẽ tin, nhưng mà...”.

Lục Tề nhóm dậy: “Để anh đi bắt trói Hàn Mặc Ngôn qua đây”.

Lục Nhiễm tóm áo anh: “Thôi anh ạ”.

Lục Nhiễm cười khẽ, nhưng chẳng biết là cười ai.

“Hàn Mặc Ngôn rất thất vọng về em”. Cô buông tay, vùi mặt vào lòng bàn tay: “Còn em... cũng rất thất vọng về anh ta...”.

Lục Tề ngồi vào chỗ của mình, bàn tay ấm áp của anh xoa nhẹ trên lưng Lục Nhiễm, im lặng hồi lâu.

Đỗ Hàn đến mang theo một lẵng hoa quả to, nói bao nhiêu là chuyện chọc cười, nhưng chẳng ai cười nổi.

Cuối cùng Lục Tề cũng ra hiệu cho Đỗ Hàn im lặng, thế là sự im lặng của một người kéo theo sự im lặng của cả ba người.

Lục Nhiễm cảm thấy không thoải mái, cô tỏ ý muốn yên tĩnh một mình, Lục Tề và Đỗ Hàn thấy vậy cũng không miễn cưỡng ở lại.

Lục Tề và Đỗ Hàn đi khỏi, phòng bệnh vắng tanh không một chút

hơi người.

Lục Nhiễm hít một hơi thật sâu, nằm xuống định ngủ, nhưng vết thương trên đầu và trên người vẫn đau ê ẩm.

Đến nửa đêm, bỗng có người đẩy cửa bước vào.

Lục Nhiễm nhồm dậy, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi mà vẫn anh tuấn như tượng tạc.

Lời châm chọc ngay nơi cửa miệng nhưng không thể nói ra.

Cô không muốn nói gì hết.

Lần này, Hàn Mặc Ngôn cũng chẳng thèm hàn huyên, hỏi thẳng vào vấn đề: “Em đẩy Trang Tĩnh xuống?”.

Trong phòng bệnh không bật đèn lớn, chỉ có hai ngọn đèn nhỏ đủ để chiếu sáng, nhưng thứ ánh sáng màu cam ấm áp đó vẫn không thể che bớt sự lạnh lẽo của Hàn Mặc Ngôn.

Lạnh lùng và sắc bén.

Như chính những lời nói của mình.

Thậm chí còn không hỏi xem vết thương của cô thế nào.

Trang Tĩnh cấp cứu hai ngày, thì cô cũng hôn mê hai ngày trên giường bệnh, nhưng Hàn Mặc Ngôn đã chọn ở bên Trang Tĩnh, đến lúc nhớ ra để qua chỗ cô, thì câu hỏi đầu tiên là thế này.

Chẳng lẽ cô không phải... là vợ anh ta sao?

Cảm giác nhảm nhí hết sức trào dâng.

Cuộc hôn nhân đã được cả đất nước, cả thế giới công nhận, cuộc hôn nhân cô một lòng trông đợi thực ra... chẳng là gì cả.

Từ đầu đến cuối chỉ là một câu chuyện cười.

Yêu nhau, kết hôn, cả cuộc đời... đều chưa từng tồn tại.

Lục Nhiễm cười thành tiếng, bạc bẽo đến nỗi chính cô cũng không ngờ, nhưng mọi chuyện đã đến nước này, cô cũng chẳng có gì phải băn khoăn: “Anh cảm thấy thế nào?”.

Giọng của Hàn Mặc Ngôn thấp trầm: “... Y tá và mẹ của Trang Tĩnh đều nghe thấy cô ấy hét lên một tiếng, ngay sau đó khi họ chạy ra cầu thang thì nhìn thấy em và Trang Tĩnh ngã xuống...”.

Lục Nhiễm ngắt lời, bổ sung thêm: “Sau đó trong lúc mê sảng Trang Tĩnh đã nói rằng đừng đẩy cô ấy xuống đúng không?”.

Hàn Mặc Ngôn không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

Áp lực vô hình khiến đầu óc Lục Nhiễm như nổ tung, cô gần như hét lên: “Hàn Mặc Ngôn, nếu anh đã đoán chắc là tôi đẩy cô ta xuống, thì anh còn đến hỏi tôi làm gì?”.

Một lúc sau, Hàn Mặc Ngôn mới nói: “Hôm trước em từng nói anh không thể hiểu được em ghét cô ta đến thế nào? Em chỉ mong cho cô ta biến mất khỏi thế giới này...”.

Anh ta đang tìm chứng cứ chứng minh cô ra tay tàn độc với Trang Tĩnh sao?

Thế thì cô sẽ giúp anh ta luôn một thể.

Lục Nhiễm ngẩng phắt lên, không hề phủ nhận: “Đúng thế, em đã từng nói, em mong cho cô ta chết, lúc này đây mong muốn ấy càng rõ hơn bao giờ hết, nếu không phải vì hôm nay em không thể cử động, em rất muốn qua đó giết luôn cô ta!”.

Hàn Mặc Ngôn: “Lục Nhiễm, Trang Tĩnh vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, vì hai lần bị thương nên hiện giờ vẫn trong tình trạng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể...”.

Lục Nhiễm: “Nếu anh đến đây chỉ để nói với em chuyện này, em cũng có thể nói với anh rất rõ ràng rằng, em chúc cho cô ta chóng chết!”.

Hàn Mặc Ngôn chau mày: “Lục Nhiễm, Trang Tĩnh...”.

Trang Tĩnh Trang Tĩnh!

Ngoài Trang Tĩnh ra anh có còn biết nói một điều gì khác không!?

Mẹ kiếp chẳng qua là tôi thích anh? Chẳng qua là tôi ghét con mù tình địch ấy? Vì biết anh không thích nên tôi không dám động đến một sợi lông chân của cô ta!

Nhưng bây giờ tôi không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, tôi đã nhẫn nhịn đủ lắm rồi!

Lục Nhiễm tiện tay vớ lấy cái bình hoa bên cạnh, lấy hết sức ném về phía Hàn Mặc Ngôn, giọng nói đầy sự thù địch: “Hàn Mặc Ngôn, mang theo Trang Tĩnh của anh mà cút cho khuất mắt tôi”.

Hàn Mặc Ngôn không né tránh, cứ mặc cho chiếc bình hoa bay thẳng vào vai, rồi bật ra, rơi xuống đất.

Choang.

Chiếc bình vỡ tan, mảnh vụn tung tóe trên sàn nhà.

Tan tành, dứt khoát.

Hàn Mặc Ngôn nhìn về phía cô thật lâu, rồi quay người ra khỏi phòng bệnh.

Lục Nhiễm ôm lấy trán, chỉ cảm thấy cả cơ thể như một cỗ máy bị tháo rời. Sau cơn bức tức, cô cảm thấy mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần.

Cô lục túi lấy ra chiếc nhẫn cưới tinh xảo đẹp đẽ, ngậy người nhìn.

Kết quả này, hôn nhân này... có phải là điều mà cô mong muốn không?

Cô cắn chặt răng, ném chiếc nhẫn ra ngoài.

Chương kết

Hàn Mặc Ngôn không đuổi theo, chỉ nói năm chữ: “Anh đợi em trở về”.

Mấy ngày sau, Lục Nhiễm đều không nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn.

Lục Tề và mẹ thay nhau chăm sóc cô, hai người cố ý tránh nhắc đến những chuyện liên quan đến Hàn Mặc Ngôn.

Bệnh viện tốt nhất, bác sĩ tốt nhất, thuốc men và trang thiết bị cũng tốt nhất, vết thương của Lục Nhiễm nhanh chóng hồi phục.

Vết thương ở tay phải của cô không quá nặng, chỉ có những cơn đau đầu khiến cô cảm thấy đôi chút phiền phức.

Thời tiết ẩm dần, mùa xuân đang đến gần.

Nhìn vào lịch, Lục Nhiễm chợt phát hiện ra, đã đến ngày cưới ấn định.

Tình trạng này, tất nhiên là không thể kết hôn.

Có điều không biết nên viện lý do gì?

Lục Nhiễm cười không thành tiếng.

Thời gian này rất nhiều người đến thăm cô, đều bị Lục Tề ngăn không cho vào với lý do cô phải tĩnh dưỡng, thực ra... cũng là vì muốn bảo vệ cô.

Đáng lẽ từ lâu cô nên hiểu ra rằng, chẳng ai bắt bóng bao giờ.

Hoa trong gương, trăng trên mặt nước.

Hàn Mặc Ngôn không hề yêu cô.

Mấy đêm liền cô đều nằm mơ, nửa đêm giật mình tỉnh giấc.

Lục Nhiễm mơ gặp Hàn Mặc Ngôn, thật đến nỗi như Hàn Mặc Ngôn ở ngay bên cạnh.

Nhưng mà, cuối cùng cũng chỉ có đêm đen yên tĩnh và chiếc bóng cô đơn của cô trong cửa kính.

Khi tháo kẹp tay ra, cuối cùng Lục Nhiễm cũng được gặp người đầu tiên không phải Lục Tề, mẹ và Đỗ Hàn.

Lâm Tĩnh dẫn theo bạn trai mới đến thăm cô.

Vừa vào Lâm Tĩnh đã bắt đầu oán trách, nào là tại sao Lục Nhiễm không liên lạc gì với cô ấy, xảy ra sự việc nghiêm trọng thế này mà người làm bạn như Lâm Tĩnh cũng chẳng hề hay biết gì, rồi cả chuyện cô ấy đến mấy lần đều bị Lục Tề ngăn lại ngoài cửa, lần này nói mãi mới được vào.

Rõ ràng là cô ấy đã vui hơn trước nhiều, huyền thuyên luôn miệng.

Đã nghĩ thông, Lục Nhiễm cũng không còn thấy ảm ức trong lòng.

Đơn thuần là cô mừng cho Lâm Tĩnh.

Chu Ngôn bạn trai mới của Lâm Tĩnh là một người bẽn lễn, không biết nói chuyện, thường xuyên đỏ mặt, suốt cả buổi chỉ cười hiền lành nhìn hai cô nói chuyện, cho dù có bị gây sự, cũng vẫn mỉm cười không tranh cãi.

Vẻ ngoài thì không bằng được với kẻ phụ tình Lạc Ưc Vi, nhưng thiện cảm hơn nhiều.

Lâm Tĩnh rất hạnh phúc.

Nhưng cô thì không?

Trái tim Lục Nhiễm quặn đau.

Lâm Tĩnh nói với bạn trai: “Chu Ngôn, anh ra ngoài mua ít đồ uống nhé”.

Chu Ngôn cười gật đầu, đứng dậy ra ngoài.

Thấy bạn trai đã đi khỏi, Lâm Tĩnh cầm bàn tay Lục Nhiễm, thở dài: “Lục Nhiễm, nói cho tớ biết, cậu và Hàn Mặc Ngôn đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại ra nông nổi này?”.

Lục Nhiễm cắn môi: “Một lời khó nói hết”.

Lâm Tĩnh: “Thì cậu cứ từ từ nói xem nào”.

Lục Nhiễm chậm rãi dựa vào gối, nhắm mắt lại: “Ừ”.

Thực ra đều là những việc vừa xảy ra, nhưng Lục Nhiễm có cảm giác như đã xảy ra lâu lắm rồi, cô vẫn nhắm mắt kể lại từ đầu đến cuối.

Cứ tưởng sẽ rất buồn, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ, cô chỉ cảm thấy trong lòng buồn tủi, đau âm ỉ thấm tậ vào xương cốt.

Nghe xong câu chuyện, Lâm Tĩnh im lặng ôm lấy Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm cười thành tiếng: “Cậu ôm tớ làm gì, tớ cũng không yếu đuối đến thế đâu. Chỉ là... cuối cùng tớ cũng hiểu ra một chuyện”.

Lâm Tĩnh: “Chuyện gì?”.

Lục Nhiễm cười: “Lúc cần cắt đứt không cắt đứt nên mọi việc mới rối tung lên, khi quyết tâm nghỉ việc đi khỏi đó đáng lẽ tớ phải đi luôn, không nên quay lại”.

Ánh mắt Lâm Tĩnh hơi phức tạp, cô hỏi bạn: “Có thật là... cậu đã quyết tâm rồi?”.

Lục Nhiễm khẽ cười: “Đã đến lúc tớ buộc phải quyết định rồi”.

Bạn bè lần lượt đến thăm cô, tinh thần Lục Nhiễm cũng khá hơn rất nhiều, có điều, chẳng ai nhắc đến chuyện hôn lễ, chắc tại ai cũng biết chuyện nên chẳng ai hỏi han gì.

Người cuối cùng đến thăm cô chính là Hường Diễm.

Hường Diễm đem theo một bó hoa bách hợp rất to, hương thơm ngào ngạt, khiến cho căn phòng bệnh lạnh lẽo thêm chút sinh khí.

Lục Nhiễm nhận lấy, cười cảm ơn.

Hường Diễm cũng cười, rất nhã nhặn: “Em khách sáo gì chứ, em gặp chuyện không may thế này... bây giờ mới đến thăm em cũng là hơi muộn rồi, em không trách anh đấy chứ?”.

Lục Nhiễm: “Làm gì có chuyện”.

Hường Diễm cắm hoa vào lọ: “Thế có thể nói cho anh biết là đã xảy ra chuyện gì không?”.

Lục Nhiễm biết rõ vẫn còn cố hỏi: “Chuyện gì là chuyện gì?”.

Hường Diễm ngừng một lát: “Hôn lễ... anh đã chuẩn bị cả tiền mừng rồi”. Anh quay sang nhìn Lục Nhiễm: “Hiện giờ anh chẳng thể tìm thấy niềm vui của người sắp kết hôn trên khuôn mặt em, hôn lễ lùi lại, hay là...”.

“Hủy bỏ rồi”.

Lục Nhiễm ngẩng lên bình tĩnh nhìn Hường Diễm: “Hôn lễ hủy bỏ rồi”.

Hường Diễm ngạc nhiên nhìn cô: “Em vẫn rất muốn lấy anh ta mà...”.

Lục Nhiễm: “Đúng thế... nhưng mà, giờ thì em không muốn nữa rồi”.

Hường Diễm cười cay đắng: “Anh không biết giữa em và Hàn Mặc Ngôn đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà... Lục Nhiễm, không thể không nói rằng, giờ phút này, anh rất vui mừng. Anh cảm thấy anh ta không yêu em, cũng không biết cách trân trọng... em đã quyết định thật chưa?”.

Lục Nhiễm cười: “Tại sao ai cũng hỏi em câu đó, em có vẻ là

người do dự thiếu quyết đoán đến thế cơ à?”.

“Lục Nhiễm”. Hường Diễm bất chợt gọi tên cô: “Tuần sau anh đi Pháp học, chắc khoảng ba tháng, em có muốn đi cùng anh không? Nếu muốn quên anh ta, cách tốt nhất là em nên rời khỏi đây”.

Lục Nhiễm im lặng cắn môi.

Hường Diễm thở dài: “Anh sẽ mua dư vé, đến lúc đó sẽ đưa cho em. Anh cũng không ép buộc em, đi hay không tự em quyết định”. Suy nghĩ giây lát, Hường Diễm lại bổ sung: “Nước Pháp rất đẹp, đến đó tâm trạng tự khắc sẽ tốt hơn. Anh cũng chẳng có mưu đồ gì, chỉ muốn làm cho em vui”.

Lục Nhiễm chớp chớp mắt, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Hồi lâu, cô gật đầu: “Vâng, em đi với anh”.

Trong phòng bệnh.

Khi Hàn Mặc Ngôn bước vào, Trang Tĩnh đang đọc sách.

Nhìn kỹ, là cuốn *In the search of lost time*.

Thấy Hàn Mặc Ngôn, Trang Tĩnh mỉm cười: “Anh đến đây à?”.

Hàn Mặc Ngôn bình thản nói: “Tôi đã hỏi bác sĩ rồi, cô bình phục rất nhanh, chắc không để lại di chứng gì đâu”.

Tình trạng của Trang Tĩnh rất hiểm nghèo, nhưng cuối cùng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Ngoài việc cử động còn khó khăn, cũng không còn ảnh hưởng nào khác.

Trang Tĩnh giơ cuốn sách đang đọc lên, cười đáp: “Anh còn nhớ không? Em từng tặng sinh nhật anh một quyển”.

Hàn Mặc Ngôn ngừng lại giây lát: “Quên rồi”. Anh quay đi: “Tôi đi đây”.

“Khoan đã”. Trang Tĩnh gọi anh lại: “Ở lại với em một chút nữa đã. Em... ở đây một mình...”, khép hai hàng mi, Trang Tĩnh khẽ cắn môi, dáng vẻ thật đáng thương.

Hàn Mặc Ngôn nói: “Bố mẹ cô sẽ ở bên cạnh cô”. Anh ngừng lại một lát: “Cô cũng đã khỏi rồi, sau này tôi cũng sẽ không đến đây nữa”.

Bước chân ra đến cửa, Trang Tĩnh chợt cất cao giọng: “Tại sao thế?”.

Hàn Mặc Ngôn không quay lại: “Cái gì mà tại sao?”.

Trang Tĩnh: “Tại sao lại không đến nữa?”.

Hàn Mặc Ngôn không do dự trả lời: “Sở dĩ tôi đến thăm cô, là vì tất cả mọi người đều cho rằng vợ chưa cưới của tôi làm cô ngã. Nhưng giờ cô đã khỏe rồi, tôi còn đến đây làm gì?”.

Trang Tĩnh không nói được gì, nhưng vẫn hiểu được ẩn ý trong lời nói của Hàn Mặc Ngôn.

Tất cả mọi người đều cho rằng...

Bàn tay Trang Tĩnh nắm chặt quyển sách trong tay: “Hàn Mặc Ngôn... anh không còn yêu em nữa sao?”.

Hàn Mặc Ngôn: “Đừng hỏi những câu vô nghĩa như thế”. Anh mở cửa định đi.

Trang Tĩnh bật hỏi: “Hàn Mặc Ngôn... không yêu em, tại sao em gặp nạn anh vội đến ngay, tại sao luôn ở bên cạnh em, tại sao...”.

Hàn Mặc Ngôn quay lại: “Tôi nghĩ cô đã nghĩ quá nhiều rồi, nếu người nằm đây là Minh Viên, tôi cũng sẽ làm như vậy”. Buông bàn tay cầm nắm đấm cửa anh nói tiếp: “Tôi nghĩ tôi cũng nên nói ra cho cô hiểu, tôi làm tất cả những điều này bởi vì dấu sao giữa chúng ta cũng từng có một quá khứ chung, tôi không muốn quá tuyệt tình..., mà không hề có ý gì khác”.

Giọng nói lạnh lùng và sắc nhọn như một lưỡi dao cứa thẳng vào tim Trang Tĩnh.

“Lần đầu gặp lại cô đúng là tôi rất buồn, nhưng sau cơn xúc động, cô vẫn là cô, còn tôi vẫn là tôi, không có gì thay đổi, tôi không bao giờ có thể vì chút tình cũ mà nổi lại tình cảm với cô, vì điều đó là không thể”.

Giọng của Trang Tĩnh rất yếu ớt: “Tại sao lại không thể...”.

Hàn Mặc Ngôn nhìn chằm chằm vào cô ta: “Bởi vì có những thứ đã qua đi thì không bao giờ có thể lấy lại”.

Nhìn lại Hàn Mặc Ngôn, Trang Tĩnh phát hiện ra, không biết từ lúc nào, người con trai mà cô tùy tiện sai khiến năm xưa đã thay đổi quá nhiều.

Nếp nhăn hằn sâu, khuôn mặt giá lạnh.

Khuôn mặt dịu dàng mỗi khi nhìn cô cũng hoàn toàn biến mất, Hàn Mặc Ngôn đã không còn là cậu thiếu niên năm xưa vẫn luôn coi cô như báu vật, anh không còn cần cô, anh đã có người bên cạnh suốt cả cuộc đời này.

Trang Tĩnh thấp giọng: “Cái cô Lục Nhiễm đó thì có gì tốt... cô ấy...”.

Hàn Mặc Ngôn cắt ngang: “Thế cô có gì tốt”.

Trang Tĩnh giật mình.

Hàn Mặc Ngôn: “Cô dịu dàng hơn đẹp hơn thậm chí là thông minh hơn cô ấy, nhưng mà... Trang Tĩnh, nếu chọn người để đi bên cạnh mình suốt cả cuộc đời, tôi sẽ không chọn cô... chắc cả cuộc đời này cô cũng không hiểu được thế nào là chân thành”.

Trang Tĩnh mấp máy môi: “Hàn...”.

“Tôi cũng không muốn truy cứu việc ai đẩy ai, nhưng tôi hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng”.

Thái độ của Hàn Mặc Ngôn hoàn toàn băng giá: “Tôi đã từng yêu cô, nhưng đó không phải là công cụ để cô xen vào cuộc sống của tôi, về điểm này thì tôi và Lục Nhiễm hoàn toàn giống nhau, tôi muốn cô

biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa”.

Nhìn thấy vẻ thất vọng buồn bã của Trang Tĩnh, Hàn Mặc Ngôn cảm thấy thật nhạt nhẽo vô vị.

Không còn cảm giác rung động khi gặp lại, Trang Tĩnh cũng không còn là người con gái trong trắng và hiền lành trong ký ức của anh.

Hiện thực đã dần lột bỏ vẻ bề ngoài của Trang Tĩnh, làm lộ ra trái tim thối rữa tối đen.

Người phụ nữ này đã không còn là Trang Tĩnh mà anh đã từng yêu, không, cũng có thể Trang Tĩnh mà anh từng yêu từng nhớ chưa hề tồn tại, chỉ vì người cũ đã xa, vì quá tiếc nuối nên chỉ còn lưu lại trong ký ức những gì tốt đẹp nhất.

Còn bây giờ khi Trang Tĩnh đang ở ngay trước mặt anh, anh mới phát hiện ra, mình đã quá sai lầm.

Đem ra so sánh, Lục Nhiễm thật quá ngốc nghếch.

Lặng lẽ bên cạnh anh bao nhiêu năm nay, thậm trọng cố chấp mà vẫn kiên cường, khó chịu mà chẳng dám nói ra, cứ lặng lẽ tự làm tổn thương mình, lặng lẽ thỏa mãn bản thân từ những điều nhỏ nhất mà không dám yêu cầu anh bất cứ điều gì... cả khi chịu uất ức cũng không hề lên tiếng.

Thái độ ấy, thật khiến người ta xót xa.

Ra khỏi bệnh viện, Hàn Mặc Ngôn bước nhanh về bãi đậu xe, anh nghĩ, chắc Trang Tĩnh sẽ không còn quấy nhiễu cuộc sống của mình.

Nhưng mà...

Hàn Mặc Ngôn nhìn chiếc nhẫn trong tay, chột thờ dài một tiếng, cảm giác phức tạp không thể nói rõ.

Rút chìa khóa xe, đang định mở cửa, Hàn Mặc Ngôn bỗng phát hiện ra một người đang đứng trước mặt mình, người mà anh không ngờ nhất.

Người đó đứng thẳng lên, thu về bàn tay đang đặt trên xe của Hàn Mặc Ngôn, đi thẳng đến trước mặt anh, khẽ mỉm cười: “Cô ấy vẫn không quên được anh, vì thế... tôi cho anh cơ hội cuối cùng”.

Sân bay quốc tế.

Lục Nhiễm xách theo túi hành lý nhỏ gọn từ trên xe bước xuống, ngẩng đầu nhìn sân bay rộng lớn tráng lệ trước mặt, rồi cúi xuống xem đồng hồ.

Dòng người đến và đi ở cổng sân bay rất nhộn nhịp, tiếng nói chuyện ồn ào.

Vừa được mấy bước, cô đã nhìn thấy Hường Diễm.

Hường Diễm cười rất đẹp, lại càng nổi bật trong bộ quần áo ngày thường, không khó khăn gì có thể nhận ra ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo của các cô gái.

Lục Nhiễm kéo hành lý đi tới: “Vào thôi”.

Hường Diễm rất tự nhiên nhận lấy chiếc va ly kéo từ tay Lục Nhiễm: “Ừ”.

Lục Nhiễm hỏi: “Hành lý của anh đâu?”.

Hường Diễm: “Đã gửi xong hết rồi, để anh đi gửi cho em, mà này...”. Hường Diễm đưa cho cô: “Vé máy bay của em, em cầm lấy”.

Lục Nhiễm nhận lấy.

Hường Diễm cười híp cả mắt: “Đợi anh ở đây, anh quay lại ngay”.

Lục Nhiễm gật đầu.

Trong lúc buồn chán, Lục Nhiễm tìm kiếm chuyến bay trên màn hình.

Cô phát thanh viên đang thông báo từng chuyến bay, giọng nữ êm ái đọc đi đọc lại nghe rất dễ chịu.

Tại sao lại rời khỏi đây cùng với Hường Diễm...

Xét cho đến cùng cũng vì những lý do đó, cô quá mệt mỏi rồi, muốn tìm một nơi để dưỡng thương.

Ngẩng lên, bên ngoài cửa sổ kính sát đất một chuyến bay nào đó đang trượt trên đường băng.

Cô sắp rời khỏi nơi đây.

Hôn lễ của cô và Hàn Mặc Ngôn cũng tan như bong bóng xà phòng.

Nghĩ đến đây, Lục Nhiễm thoáng một nụ cười cay đắng.

Cách đó không xa là một quầy sách nhỏ, Lục Nhiễm tìm được cuốn sổ tay du lịch, trả tiền, đang định lật xem thì bị người khác giữ lại.

Lục Nhiễm khó chịu ngẩng lên: “Anh...”.

Một giây sau, cả con người cô cứng đờ.

Rõ ràng là Hàn Mặc Ngôn đến rất vội, trán còn lấm tấm mồ hôi, anh nắm lấy tay cô định kéo ra ngoài.

Lục Nhiễm hất tay anh ra, bỏ qua trái tim loạn nhịp, nói: “Tôi đã để đơn xin thôi việc trên bàn của anh, Tiểu An học rất nhanh, chỉ dăm bữa nửa tháng nữa là có thể bắt đầu đảm nhận một số công việc, những công việc khác tôi cũng đã bàn giao cho những người có liên quan. Còn đơn xin ly hôn, chắc anh đã nhìn thấy... Anh còn việc gì thì có thể nói ngay ở đây, tôi còn phải lên máy bay”.

Hàn Mặc Ngôn chỉ nhả ra hai chữ ngắn gọn: “Hôn lễ”.

Lục Nhiễm: “Hôn lễ hủy bỏ rồi”. Cô nói như chém đinh chặt sắt: “Nhấn tôi cũng vứt đi....”.

Chưa nói hết câu, đã thấy Hàn Mặc Ngôn lấy từ trong túi ra một thứ, một thứ rất quen... đó chính là chiếc nhẫn của cô.

Cô không nhớ đã mân mê nó bao nhiêu lần, thuộc lòng từng chi tiết, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là chiếc nhẫn đó.

Vì là nhẫn đặt riêng, nên chắc chắn không có chiếc thứ hai.

Cô sững người hỏi: “Anh tìm ở đâu...”.

Giọng của Hàn Mặc Ngôn rất trầm: “Khi em vứt nó đi, anh đang ở bên ngoài”.

Lúc đó... lúc đó...

Cô nhớ rõ, nhớ rất rõ... nhưng mà... anh đã đi rồi cơ mà?

Tại sao còn đứng ở đó mà nhặt cái nhẫn.

Đôi mắt đen thăm thẳm của Hàn Mặc Ngôn đăm đăm nhìn cô: “Anh đảm bảo Trang Tĩnh sẽ không xuất hiện nữa, em có thể ở lại không? Hôn lễ vẫn diễn ra bình thường”.

Bình thường? Thế nào là bình thường?

Bỏ qua cảm giác của con tim, Lục Nhiễm ngẩng lên, nhìn Hàn Mặc Ngôn bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Anh đang nói gì thế?”.

Hàn Mặc Ngôn nhắc lại một lần.

Lục Nhiễm đặt trả chiếc nhẫn trở lại lòng bàn tay Hàn Mặc Ngôn, khẽ đáp: “Điều này là không thể”.

Cùng một câu nói, anh mới nói với Trang Tĩnh, giờ đến lượt Lục Nhiễm trả lại cho anh.

Hàn Mặc Ngôn nắm lấy chiếc nhẫn, không biết nói gì.

Lục Nhiễm lại xem giờ, nhìn ra xung quanh rồi nói: “Tôi sắp lên máy bay rồi, nếu anh đến chỉ để nói những chuyện này, thì... mời anh về cho”.

“Đừng đi”.

Hàn Mặc Ngôn gọi cô: “Lục Nhiễm, từ đầu đến giờ, người anh muốn ở bên cạnh suốt cả cuộc đời này chính là em, chứ không phải là Trang Tĩnh”.

Lục Nhiễm giật mình, đây có lẽ là câu nói có cảm xúc nhất của Hàn Mặc Ngôn mà cô đã từng nghe..., nhưng, đã hơi muộn rồi.

Cô quay đi, Hàn Mặc Ngôn vẫn tiếp tục.

“Anh biết em mong muốn điều gì, cũng có thể giữa chúng ta không có cái gọi là cao trào tình cảm, nhưng, Lục Nhiễm, tình yêu không chỉ có thể, những tình cảm nồng cháy không thể thiêu đốt cả cuộc đời, người có thể ở bên cạnh anh suốt cả cuộc đời, người thích hợp nhất với anh... Anh không còn là chàng trai mười mấy tuổi năm xưa, không thể tiếp tục điên cuồng mê muội vì cái gọi là tình yêu, vì thế, anh chọn em, không chỉ vì em là người thích hợp nhất với anh, mà vì Lục Nhiễm... có thể là ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra, anh yêu em”.

Nói ra những lời này thật khiến Hàn Mặc Ngôn xấu hổ, anh khẽ nhìn qua nơi khác, tiếp tục nói: “Anh đã qua cái tuổi nói lời yêu, có thể cả đời anh chỉ nói một lần này, nhưng... chúng ta đã ở bên nhau ba năm, đó cũng chính là những tình cảm có thể theo chúng ta suốt cả cuộc đời, để chúng ta mãi mãi bên nhau”.

Anh không quen níu giữ, cũng không biết lấy lòng phụ nữ.

Nhưng... mỗi lời của anh đều là những lời gan ruột.

Lục Nhiễm đột nhiên quay lại: “Nhưng, Hàn Mặc Ngôn, nếu không vì em làm rõ mọi chuyện tới cùng, chắc anh sẽ vẫn tiếp tục hồ đồ”.

Không phải là cô không cảm động, cô cũng biết Hàn Mặc Ngôn phải khó khăn thế nào mới nói ra những lời này, nhưng cô không muốn một lần nữa lại bị mờ mắt vì tình yêu.

Hàn Mặc Ngôn im lặng một lát, rồi chậm rãi lên tiếng: “Đó là lỗi của anh, nhưng lúc đó... anh không biết mình muốn gì”.

Không biết, không có kế hoạch, không có sắp xếp, cứ định như thế mà tiếp tục đến hết cả cuộc đời.

Có phải chỉ đến khi mất đi mới cảm thấy quý trọng, chỉ sau khi Lục Nhiễm nộp đơn xin thôi việc và biến mất, anh mới dần thấy được tầm quan trọng của cô.

“Anh rất xin lỗi vì đến bây giờ mới hiểu rõ mọi chuyện. Lục Nhiễm, hãy cho anh một cơ hội, hãy ở lại đi em”.

Lục Nhiễm nhắm mắt, rồi lại nhìn ra xa xăm, không biết đang nghĩ gì.

Hương Diễm lững thững đến muộn, nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đứng đó, cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên, anh đến bên Lục Nhiễm nói: “Chào tạm biệt chưa?”.

Lục Nhiễm gật đầu.

Hương Diễm hít thở thật sâu: “Em...”.

Lục Nhiễm kéo Hương Diễm: “Chúng ta đi thôi”.

Hương Diễm vẫn quá ngạc nhiên, đã bị Lục Nhiễm kéo đi.

Hàn Mặc Ngôn không đuổi theo, chỉ giúi vào tay cô chiếc nhẫn và nói năm chữ: “Anh đợi em trở về”.

Từ trước tới nay anh vẫn là người nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ là... chờ đợi, không biết có thể chờ đợi bao lâu.

“Hành khách đi chuyến MU551 đến Paris, Pháp chú ý, máy bay...”.

Sau khi qua cửa kiểm tra an ninh, ngồi vào chỗ, Hương Diễm quay lại, nói với cô: “Lục Nhiễm, anh rất bất ngờ đấy”.

Lục Nhiễm: “Bất ngờ cái gì?”.

Hương Diễm: “Lục Nhiễm, hôm đó anh đến bệnh viện nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đứng ở cửa phòng em... anh cứ tưởng chắc chắn em sẽ theo anh ta về, đã chuẩn bị sẵn tâm lý đi một mình, không ngờ...”.

Lục Nhiễm ngạc nhiên: “Không thể nào, sau đó anh ấy không hề đến thăm em”.

Hương Diễm cười đau khổ: “Anh hỏi y tá mới biết, gần như hôm nào Hàn Mặc Ngôn cũng đến, chỉ là không vào trong phòng thôi”.

Lục Nhiễm sửng người, tiếng loa nhắc nhở hành khách tắt điện thoại, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đường băng xa tít tắp, màu mắt cũng sẫm lại.

Hồi lâu, cô quay lại: “Đã chuẩn bị sẵn tâm lý đi một mình... anh có cảm thấy em phiền hà không đấy?”.

Hương Diễm: “Đương nhiên là không, chỉ là...”.

Bỗng Lục Nhiễm cười thật tươi, rạng rỡ không tì vết: “Thế thì đừng nói chuyện đó nữa, em chỉ muốn hưởng thụ chuyến đi này”.

Hương Diễm giật mình, như đã hiểu ra điều gì.

Bốn tháng sau.

Hàn Mặc Ngôn nhận lấy tập tài liệu của trợ lý mới Tiểu An đưa đến, khẽ chau mày.

Tiểu An lo lắng nhìn anh, Hàn Mặc Ngôn xem xét hồi lâu, không nói gì, xua tay bảo cô ra ngoài.

Thở phào nhẹ nhõm, Tiểu An chạy ra khỏi cửa, bên ngoài râm ran tiếng bàn tán.

Tiếng nói thì thào: “Tiểu An, thế nào hả, có bị boss mắng không?”.

Giọng cô hơi lo lắng: “Hình như không... Anh ấy xua tay thế này bảo tớ đi ra”.

“Haizz, cậu còn may đấy... đợt trước mới khủng bố, bản kế hoạch của phòng kế hoạch đầu tư bị phê hồ đồ, làm đi làm lại mười mấy lần vẫn chưa xong...”.

Hàn Mặc Ngôn gỡ kính ra, day lông mày.

Bản tài liệu của Tiểu An chưa hoàn chỉnh, nhưng cũng đủ để cảm nhận phong cách của một người khác, nên anh không nỡ nói gì.

Đã bốn tháng rồi.

Từ khi Lục Nhiễm bỏ đi đã bốn tháng rồi.

Thích ứng với công việc không có cô, cuộc sống không có cô... nhưng vẫn chưa quen, cô có sức ảnh hưởng quá lớn đối với cuộc sống của anh... chỉ đến khi cô đi rồi Hàn Mặc Ngôn mới biết đến tầm quan trọng của cô.

Đã thành một thói quen.

Dù không muốn thừa nhận, cũng không thể không nói rằng, anh rất nhớ cô.

Bao nhiêu năm làm việc, cô chưa bao giờ rời xa anh lâu như vậy.

Cô bỏ đi, là lỗi của anh?

Hàn Mặc Ngôn cảm thấy trong lòng trống rỗng, không gì có thể bù đắp được.

Đã đến giờ tan sở.

Các nhân viên lần lượt ra về. Anh gọi điện đặt đồ ăn, thói quen của Hàn Mặc Ngôn mỗi khi làm thêm giờ.

Cửa mở ra, Hàn Mặc Ngôn cũng không ngẩng đầu lên: “Tiền ở trên bàn, cứ để đấy là được rồi”.

Hộp đồ ăn được đặt xuống, nhưng người đó vẫn chưa chịu đi.

Anh hỏi theo phản xạ: “Không đủ tiền à? Đợi một chút nhé”. Anh chuẩn bị móc ví.

Người đưa hàng chột lên tiếng: “Không cần đâu, coi như là em mời anh”.

Giọng nói này, giọng nói này... khiến tim Hàn Mặc Ngôn ngừng

đạp.

Anh ngẩng lên nhìn cô gái trước mặt.

Chiếc quần ngố bò cùng với chiếc áo T-shirt rộng màu đen, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai đen, hai chiếc khuyên tai kiểu Digan sáng lấp lánh thấp thoáng trong mái tóc, sau đó anh nhìn thấy... chiếc nhẫn trên ngón giữa của cô...

Chiếc nhẫn đó...

Lục Nhiễm giơ tay lên, cười vẻ đầu gấu: “Đừng nhìn em như thế, chính anh nói sẽ đợi em trở về mà, chắc không phải mới có bốn tháng đã không đợi nữa rồi chứ”.

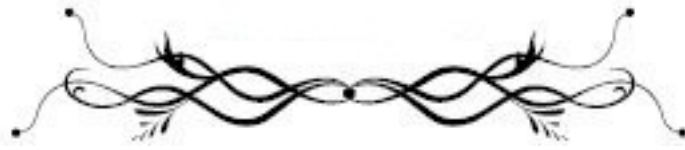
Hàn Mặc Ngôn: “...”.

Lục Nhiễm: “Em nghĩ thông rồi, em thích anh, yêu anh điên cuồng, chỉ ở bên cạnh anh em mới cảm thấy vui, không ai thay thế được, vì thế, có khổ sở thế nào em cũng muốn ở bên cạnh anh, ít nhất em cũng cảm thấy vui... Này, sao anh chẳng nói gì thế, em đợi anh bao nhiêu năm, để anh đợi bốn tháng cũng không có gì là quá... anh...”.

Những lời chưa kịp nói ra đã bị Hàn Mặc Ngôn chặn lại.

Thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn.

Ánh sáng rực rỡ soi rõ bóng hai người ôm hôn nhau bên cửa sổ, đẹp như một bức tranh, cực kỳ hòa hợp, cực kỳ ấm áp.

Paris là một thành phố lãng mạn.

Cùng người mình yêu đi Pháp nghe qua thật là một việc tuyệt vời, đương nhiên, tiền đề là trong lòng người ta có bạn.

Ngoài thời gian học tập, Hương Diễn dẫn Lục Nhiễm đi hết mọi cảnh đẹp của Paris.

Sông Seine, tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn...

Họ ngồi thuyền cùng đi đến những nhà hàng Pháp chính tông, cùng chụp ảnh với những bức tượng đồng trên đường phố, nghe những ca khúc của những nghệ sĩ hát rong.

Ở nơi đất khách quê người, trông họ rất giống một đôi tình nhân.

Thời gian ba tháng đủ để họ đi khắp mọi nơi, tiếng cười của Lục Nhiễm đã làm anh nhớ về cô thiếu nữ vui tươi rạng rỡ trước kia.

Anh thích tiếng cười của cô, thích cách cô nhướn lông mày kiêu ngạo, thích tính cách dứt khoát nhanh nhẹn mà cố chấp kiên trì của cô, trước đó, anh chưa từng tiếp xúc với ai như thế.

Không biết từ lúc nào anh vô tình nhớ đến cô, trông chờ thời gian phụ đạo, chăm chú nhìn cô mỗi khi cô cắn bút trầm ngâm học bài.

Chỉ rất lâu sau đó, anh mới phát hiện ra, anh đã vô tình bị vương vào một tình yêu đơn phương.

Trong quá khứ anh chỉ biết tiết kiệm, làm thuê, chăm chỉ học hành, tìm một công việc, nhưng tất cả những điều đó đều là sự trông mong của bố mẹ, anh không thể để bố mẹ thất vọng vì mình.

Nhưng khi người thiếu nữ vui tươi đó xuất hiện, lần đầu tiên anh nhận ra rằng, có những lúc khoảng cách giữa người với người sẽ khiến người ta tuyệt vọng.

Bao gồm cả người mà cô ấy thích, cũng hoàn mỹ ưu tú đến nỗi anh không thể nào theo kịp.

Anh luôn cho rằng, nếu anh cũng ưu tú như thế, cũng có thể Lục Nhiễm sẽ thích anh.

Nhưng đến hôm nay, anh mới phát hiện ra rằng tính cách của Lục Nhiễm thật khiến người ta tuyệt vọng.

“Hương Diễm, sao thế?”.

Hương Diễm cười lắc đầu: “Không có gì, em định quay về tìm anh ta thật đấy à?”.

Lục Nhiễm ngênh mặt cười: “Vâng, cảm ơn anh đã chăm sóc em ba tháng vừa rồi”. Cô ngừng lại: “Em không quên được, trước đây vì em đã tự khoác gông lên cổ mình, còn bây giờ em nghĩ thông rồi, chỉ bằng cứ dứt khoát làm theo tâm nguyện của mình”.

Hương Diễm: “Vậy thì... anh chúc phúc cho em”.

“Em còn cứ tưởng anh sẽ mắng mỏ em cơ”. Lục Nhiễm cười vang, một giây sau, cô quay lại ôm lấy Hương Diễm: “Em xin lỗi, nhưng em đã cố gắng, mà không thể thích anh”.

Hương Diễm cười đau khổ: “Anh biết rồi”.

Quá biết chứ.

Ba tháng sớm tối bên nhau, nhưng từ đầu đến cuối giống hệt như hai người bạn cùng đi chơi.

Thậm chí kể đến trước người đến sau cũng chẳng liên quan gì, cô ấy thích Hàn Mặc Ngôn, chỉ thích một mình Hàn Mặc Ngôn.

Trở về nước, Hương Diễm bận công việc, một thời gian không liên lạc gì với Lục Nhiễm.

Khi gặp lại, cũng là lúc Lục Nhiễm đưa thiệp cưới.

Có điều lần này, khuôn mặt cô không còn vẻ lo lắng lần trước mà hoàn toàn ung dung tự tại.

Hương Diễm cầm lấy thiệp mời, hỏi: “Hiện giờ em hạnh phúc không?”.

Lục Nhiễm trả lời đơn giản: “Em xác định ngoài Hàn Mặc Ngôn ra, có ở cạnh ai cũng không hạnh phúc”.

Câu trả lời không đi thẳng vào vấn đề, nhưng đã ngăn mọi đường lui.

Lục Nhiễm vẫn luôn là như thế.

Hương Diễm nở nụ cười: “Anh sẽ đến, hôn lễ vui vẻ nhé”.

Lục Nhiễm day day sống mũi: “Tuy cũng hơi quá đáng, có điều... Hương Diễm, anh là một người tốt, sẽ tìm được một người con gái hợp với anh”.

Hương Diễm bật cười: “Anh đã được phát thẻ người tốt đúng không?”.

Lục Nhiễm cũng cười theo: “Đằng nào thì... ở hiền gặp lành”.

Ngày hôn lễ, Lục Nhiễm mặc một chiếc váy cưới tuyệt đẹp, cô vốn đã rất xinh, dưới ánh đèn lại càng thêm rạng rỡ.

Hàn Mặc Ngôn chỉnh tề đứng cạnh Lục Nhiễm, khuôn mặt lạnh lùng cũng trở nên hiền hòa hơn.

Không biết vì không khí vui vẻ hay ánh đèn nâng đỡ, mà hai người đó trông thật xứng đôi.

Hương Diễm thử đặt mình thay vào vị trí của Hàn Mặc Ngôn xem thế nào, nhưng cuối cùng cũng phải cười xòa lắc đầu quên đi ý định đó.

Lục Nhiễm thích Hàn Mặc Ngôn.

Mà trong lòng Hàn Mặc Ngôn thì cũng không phải không bận tâm đến Lục Nhiễm như vẻ ngoài.

Anh bất giác nghĩ về mấy tháng trước, khi anh mang bó hoa bách hợp vào thăm Lục Nhiễm, nhìn thấy Hàn Mặc Ngôn đứng ở cửa phòng bệnh nói chuyện với bác sĩ.

Tuy không thích Hàn Mặc Ngôn, nhưng lúc đó Lục Nhiễm là vợ chưa cưới của anh ta, đương nhiên Hường Diễm phải hỏi xem anh ta có vào cùng hay không.

Nhưng Hàn Mặc Ngôn khẽ lắc đầu từ chối.

Đúng là hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Họ nói với nhau vài câu ngoài cửa phòng bệnh, vì là tình địch, nên Hường Diễm cũng cảm thấy đôi chút thù địch.

Giọng nói của Hàn Mặc Ngôn rất lạnh lùng, nhưng trong tình huống đó, anh vẫn nhận ra trong đó dù nhiều dù ít sự bất lực và ảo não: “Cô ấy không vui, cố làm cho cô ấy vui một chút”.

Nói xong, Hàn Mặc Ngôn vội vã rời đi.

Không thể không thừa nhận, lúc đó Hường Diễm đã có đôi chút mừng vui và chờ đợi.

Đến khi Lục Nhiễm nói muốn từ bỏ tất cả, cảm giác đó lại lên đến đỉnh điểm, và thế là anh đã mời cô.

Nhưng khi ra khỏi đó, vẫn cảm thấy có gì không phải, anh đi hỏi y tá mới biết gần như ngày nào Hàn Mặc Ngôn cũng đến thăm và hỏi thăm bác sĩ tình trạng của Lục Nhiễm, những lúc Lục Nhiễm ngủ say còn vào trong một lát, nhưng những khi Lục Nhiễm thức dậy thì không hề ghé qua.

... Anh ta thích Lục Nhiễm.

Khi rút ra kết luận, tâm trạng của Hường Diễm không thể nói là không phức tạp.

Lục Nhiễm đã lựa chọn từ bỏ, anh có thể nhân cơ hội đó để tấn công, nhưng tiền đề của những việc này là Hàn Mặc Ngôn không thể đem lại hạnh phúc cho Lục Nhiễm, Hàn Mặc Ngôn không yêu Lục Nhiễm. Nhưng tất cả đã bị đảo ngược, Hương Diễm đúng là có chút trở tay không kịp.

Cho dù là xuất phát từ tâm lý nào, cuối cùng anh cũng không nói ra.

Cho dù biết rằng có thể Lục Nhiễm không yêu mình, biết rằng Lục Nhiễm hoàn toàn có thể lại một lần nữa lựa chọn Hàn Mặc Ngôn, nhưng một chút ích kỷ đã khiến anh giữ im lặng cho đến trước khi lên máy bay.

Thấy Hàn Mặc Ngôn đuổi theo đến nơi, trong tích tắc Lục Nhiễm lựa chọn đi cùng anh...

Cảm giác tội lỗi...

Hai người đó thực chất là yêu nhau, họ phải được ở bên cạnh nhau.

Nhưng Lục Nhiễm nói với anh “Thế thì đừng nói nữa, em chỉ muốn hưởng thụ chuyến đi này”, giây phút ấy Hương Diễm đã hoàn toàn hiểu ra, từ đầu đến cuối Lục Nhiễm chưa từng từ bỏ, cô rời đi để bình tĩnh lại, để những cảm xúc không lý trí qua đi, để cả hai bên có khoảng thời gian suy nghĩ lại, chứ không phải vì anh.

Trong mối quan hệ yêu và được yêu này, Hương Diễm chưa từng được đi cạnh trái tim Lục Nhiễm. Khiến cô đau khổ, khiến cô vương vấn, khiến cô bi ai... chỉ có một mình Hàn Mặc Ngôn.

Đây chỉ là câu chuyện của hai người họ, còn anh chẳng qua chỉ là một người qua đường trong cuộc đời của Lục Nhiễm.

Đáng buồn không?

Cũng có đôi chút.

Nhưng cũng nên cảm thấy vui mừng, đúng thế, đây mới đúng là Lục Nhiễm mà anh yêu, một Lục Nhiễm kiên trì đến cố chấp không

bao giờ thay đổi.

Cô gái như thế mà không có được hạnh phúc thì ông trời quả thật bất công.

1. Dùng để chỉ tầng lớp trên trong xã hội Mỹ.
1. Quyền đầu kinh Cựu ước Chúa sáng tạo ra thế giới.
2. Những vị thánh của các quốc gia hay của một giai đoạn lịch sử.
1. Một tập đoàn kinh tế cao cấp của nước Anh.
1. 1 inch = 2,54 cm.
2. FTSE - 100 (Financial Times Stock Exchange): Chỉ số chứng khoán của 100 công ty lớn tiêu biểu trên thị trường chứng khoán London.
1. Có ví dụ ở phía dưới.
1. SWOT: Phân tích độ mạnh, yếu, cơ hội và nguy cơ.
2. Một công ty bán lẻ cũ của Mỹ.
- (1) Thiện chung: Chết bình thường, không đau đớn, “chết tốt đẹp” theo cách nói của người đời xưa, đó là cái chết nhẹ nhàng, yên lành hay “khỏe chung mệnh”
- (2) Hoài: Chỉ vùng An Huy - Giang Tô Trung Quốc. Quân Hoài: Chỉ lực lượng quân sự địa phương An Huy - Giang Tô
- (1) Tử Vũ: Học trò Không Tử
- (2) Tẻ Dư: Học trò Không Tử, còn gọi là Tẻ Ngã, tên chữ là Tử Ngã, giỏi ăn nói song hay ngủ ngày nên Không Tử đánh giá thấp
- (3) Khí là một khái niệm trong triết học và y học cổ đại, nghĩa cụ thể là chất khí, luồng khí, nghĩa trừu tượng là sinh khí, sức sống.
- (1) Thước: Chỉ thước Trung Quốc = 33cm.
- (2) Tấc: Chỉ đơn vị đo chiều dài Trung Quốc = 3,3cm.
- (3) Lý Lăng: Tướng trẻ, rất có tài nhà Hán. Không có quân tiếp viện, bị vây khốn nhiều ngày đã hàng quân Hung Nô.
1. Vùng ngoại ô Luân Đôn
1. Một thành phố ở Anh, lấy tên của sông Hull.
1. Một nước cộng hòa ở Ấn Độ Dương.
2. European Bank for Reconstruction and Development – Ngân hàng Tái thiết và Phát triển châu Âu.
3. Federal Reserve – Cục Dự trữ liên bang Mỹ.
4. Market Research Society of Australia – Hiệp hội Nghiên cứu Thị trường Australia.
5. Hiệu ứng được đặt theo tên ông Christian Doppler, nhà vật lý người Áo.
1. Viết tắt của “Picture” (ảnh).
1. Và khi họ đang ngồi chờ ở phòng lễ tân, họ có thể có cảm xúc viết ra một vài bình luận ngắn về những đồ nội thất cũ kỹ của văn phòng.
1. Nhân vật trong dân gian của Anh, người đã thoát cảnh nghèo khó và trở nên giàu có.
2. Âm thanh lớn phát ra khi hai vật va chạm vào nhau.
1. Chuyện gì đến sẽ đến.
2. Mueller của xứ Borneo.

3. Nhân vật trong một chuỗi phim của George Lucas.

4. Pacific Asia Travel Association (Hiệp hội Du lịch châu Á Thái Bình Dương), làm việc với sứ mệnh thúc đẩy sự phát triển có trách nhiệm của ngành du lịch trong khu vực châu Á Thái Bình Dương.

1. Là một buổi hòa nhạc được tổ chức ở hai địa điểm cùng vào ngày 13 tháng 7 năm 1985. Sự kiện này được tổ chức bởi Bob Geldof và Midge Ure để gây quỹ cứu trợ cho nạn đói ở Ethiopia.

2. Là một Enterovirus có khả năng sinh sôi trong đường tiêu hóa, ổn định trong môi trường acid, kể cả acid dịch dạ dày.

1. Đơn vị tiền tệ của Malaysia.

1. OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development): Tổ chức Hợp tác và Phát triển Kinh tế.

2. Tỉ phú người Anh, sáng lập tập đoàn Virgin bao gồm hơn 400 công ty.

3. Doanh nhân người Anh gốc Malaysia, là người sáng lập Tune Air Sdn, AirAsia với khẩu hiệu “Tất cả mọi người đều có thể bay”.

1. Bandung là thành phố lớn thứ ba của Indonesia.

2. Là một hoàng tộc châu Âu có nguồn gốc từ xứ Wales, Anh.

3. Giống chó đốm.

4. Tờ báo tiếng Anh phát hành tại Malaysia.

1. Lyndon Baines Johnson: Tổng thống Hoa Kỳ thứ 36, nắm cương vị từ năm 1963 đến 1969.

1. S.W.R.D. Bandaranaike: Thủ tướng thứ tư của Sri Lanka vào năm 1956, bị ám sát bởi một tu sĩ Phật giáo vào năm 1959.

2. Một đại lộ lớn và nổi tiếng của thành phố Paris.

3. Câu lạc bộ đêm nổi tiếng ở Paris, được sáng lập năm 1889 bởi Joseph Oller và Charles Zidler.

4. Một thành phố ở miền Nam nước Ý.

5. Là một trong những công viên lớn nhất ở London.

1. Mã cầu (polo): Môn thể thao gồm nhiều người chơi, chia thành hai đội, mỗi đội sẽ cố gắng dùng gậy đánh bóng vào cầu môn của phe đối phương.

2. Xì dách: Là một dạng chơi bài trong đó người chơi chiến thắng khi được 21 điểm.

3. Nhóm hát nữ của Mỹ, một trong những nhóm nghệ sĩ chủ đạo của Motown Records trong suốt thập niên 1960.

1. Tên một loại bia của hãng Castle Lager.

2. Hay còn gọi là pecco, một loại trà đen.

3. Tên một bộ phim, ở đây ý tác giả muốn nói tới là điệu nhảy đặc trưng trong bộ phim đó.

4. Đội bóng bầu dục quốc gia New Zealand.

5. Một vận động viên điền kinh người Jamaica, người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với

19,19 giây.

6. Vận động viên nhảy sào người Nga, hai lần đoạt huy chương vàng Olympic (2004 và 2008), ba lần vô địch thế giới (2005, 2007 và 2013), người được coi là nữ vận động viên nhảy sào tài năng nhất mọi thời đại.

7. Còn được gọi là đá Ayers, là một khối kiến tạo sa thạch ở phía Nam của Northern Territory, miền Trung nước Úc, cách Alice Springs về phía Nam 335 km.

1. Nhà báo, phát thanh viên và một tác giả người Anh.

2. The Special Air Service là một trung đoàn của quân đội Anh được thành lập vào ngày 31 tháng năm 1950, một phần của lực lượng đặc biệt Anh (UKSF).

3. Một kính ngữ Ả Rập có nghĩa đen là “đàn anh” và mang ý nghĩa “nhà lãnh đạo và/hoặc thống đốc”.

4. Tên một bức tượng trong Blue Earth, Minnesota. Là biểu tượng của công ty The Minnesota Valley.

5. Một nhân vật được sử dụng trong quảng cáo thuốc lá Marlboro.

6. Là trang phục truyền thống có nguồn gốc từ Indonesia và được phụ nữ ở Indonesia, Malaysia, Brunei, Myanmar, Singapore, miền nam Thái Lan, Campuchia và một phần phía nam của Philippines sử dụng.

1. Danh hài người Mỹ.

2. Bạn có thể tìm hiểu kỹ hơn ở chương 9 của cuốn sách.

1. Cricket: Môn thể thao chơi trên sân cỏ gồm hai đội, một đội sẽ ném bóng vào cọc gôn và có một người của đội còn lại sẽ dùng gậy đánh quả bóng đó.

2. Madison được mệnh danh là đại lộ thời trang của New York.

3. Tên một loại bánh ở Malaysia.

(*) Một hồ nước ngọt cách thành phố Tô Châu ba kilômét về phía Đông Bắc, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Hồ này nổi tiếng vì có loại cua Trung Quốc, thứ cua được xem như đồ cao lương mỹ vị.

(**) Đây là ca khúc nổi tiếng trên mạng từ những năm 2009 đến nay, do Hà Tân sáng tác, được ca sĩ Mộ Dung Hiểu Hiểu trình bày, với thông điệp “Tình yêu không phải là thứ anh muốn bán, muốn mua là có”.

(*) MBA là cụm từ viết tắt của Master of Business Administration, thạc sĩ quản trị kinh doanh.

(*) Là một trong bảy tập của bộ truyện Đi tìm thời gian đã mất của nhà văn Pháp Marcel Proust, được viết từ 1908-1909 đến 1922 và xuất bản từ 1913 đến 1927, trong đó ba tập cuối chỉ được xuất bản sau khi tác giả qua đời. Tiểu thuyết này được xếp trong mười cuốn tiểu thuyết được thanh niên Pháp ưa thích nhất trong thế kỷ hai mươi. Tạp chí Time cũng bình chọn Đi tìm thời gian đã mất nằm trong số mười cuốn sách vĩ đại nhất mọi thời đại.

(1) Jupiter Research: Hãng khảo sát trực tuyến nổi tiếng của Mỹ (ND)

(2) Là loại thẻ khách hàng thân thiết, dùng để tích điểm thưởng sau mỗi lần

giao dịch mua hàng của khách. “Điểm” được tích lũy có thể được khấu trừ hoặc đổi lấy hàng hóa, dịch vụ ở những điểm giao dịch thuộc đơn vị chấp nhận thẻ (ND)

(1) Nguyên văn: problem (ND).

(2) Một hợp chất hóa học có độc tính rất cao (Bảng A) (ND).

(3) Thương hiệu thuốc giảm đau của Johnson & Johnson, không chứa aspirin nên hiệu quả điều trị khá tốt và được tiêu thụ rất mạnh (ND).

(4) Nguyên văn: Fifth Amendment: Không ai có thể bị tước đoạt sinh mệnh, tự do hay tài sản mà không thông qua thủ tục công chính của luật pháp ngay cả khi người ấy là một tội nhân (ND).

(1) Western Electric: Một công ty viễn thông lớn của Mỹ (ND).

(1) Thứ tự ưu tiên cho tiền khi chơi bài, có thể quy đổi thành tiền sau khi kết thúc ván bài (ND).

1. Cựu chủ tịch kiêm Tổng giám đốc tập đoàn General Electric.

1. Thánh nhân là người hoàn hảo, thông thiên lý. Thiệt nhân là người không làm ác, đầy lòng nhân. Hai loại người này chẳng có ở đời, cho nên Không Tử chẳng thấy. Kém hai hạng người trên, có hạng quân tử và hạng hữu bằng là bậc bên chí theo đường lành.

(1) Nguyên văn: Happen (ND).

(1) Cụm từ “Occam’s razor” được đưa ra từ năm 1852 dựa trên nguyên tắc của nhà thần học, tu sĩ và luật sư người Anh – Cha William Ockham (d’Okham) (ND).

(1) Thái Hà Books liên kết với Nhà xuất bản Đại học Kinh tế Quốc dân xuất bản và phát hành năm 2010 (ND).

(2) Nghiên cứu các tình huống chiến thuật trong đó các đối thủ lựa chọn hành động khác nhau để có thể tối đa hóa kết quả nhận được. (ND)

(1) Adrenalin là 1 loại hoóc-môn do tuyến thượng thận tiết ra, có tác dụng làm co mạch (nhưng lại làm giãn mạch ở não), tăng nhịp tim, làm co cơ, tăng lưu lượng máu. Ngoài ra nó cũng là chất làm tăng sức mạnh và sức chịu đựng của các cơ (ND).

(1) Nguyên văn: Debt Psychology (ND).

(2) Trong tâm lý học, tâm lý động học nghiên cứu về mối quan hệ của nhiều khía cạnh khác nhau về ý thức (mind), nhân cách (personality) và linh hồn (psyche), những vấn đề này có quan hệ chặt chẽ với những vấn đề về tinh thần, xúc cảm, hoặc động cơ, đặc biệt là ở cấp độ vô thức (ND).

(3) Thu nhập còn lại sau khi trả thuế (ND).

(4) Nguyên văn: Four Horsemen of the Apocalypse (ND).

1. Định luật Murphy: Còn được gọi là Định luật Đầu độc hay Định luật Bánh bơ do một sĩ quan không quân Mỹ tên Edward A. Murphy sáng tạo ra sau hàng loạt vấn đề và rắc rối xảy ra tại một sân bay quân sự tại California.

2. George S. Patton (1885 – 1945): Là nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng của Lục

quân Hoa Kỳ trong Chiến tranh thế giới thứ hai với các chiến dịch ở Bắc Phi, Sicily, Pháp và Đức.

1. Quy luật Parkinson được Northcote Parkinson, nhà văn và nhà sử học người Anh, phát triển nhiều năm trước đây. Là một nhà văn, Parkinson đưa ra định luật này không phải bằng các thí nghiệm hay chứng minh, nó chỉ đơn giản mô tả một phần thói quen sử dụng thời gian của con người một cách chân thật và hài hước.

1. Think and Grow Rich, 13 nguyên tắc nghĩ giàu, làm giàu của Napoleon Hill đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản tại Việt Nam.

2. Tahiti: Còn có tên gọi khác là Hòn đảo Thiên đường, là hòn đảo tuyệt đẹp nằm ở khu vực Nam Thái Bình Dương.

1. Scandinavia: Là bán đảo gồm 3 nước Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển ở Bắc Âu.

Báo cáo “Creating a Development Dynamic” năm 2001 của Accenture, Markle Foundation và UNDP.

Suy luận đơn giản, không dựa vào kinh nghiệm, thực tế.

Thiếu ánh sáng.

Tạp chí Nghiên cứu lập pháp số tháng 1/2003.

Press kit hay media kit: Những tài liệu thường đính kèm thông cáo báo chí để hỗ trợ thông tin cho thông cáo báo chí, dành để gửi cho phóng viên. Bao gồm tiểu sử công ty, giới thiệu về sản phẩm, hình ảnh hoạt động, hình ảnh sản phẩm... Người ta cũng có thể đưa media kit lên website của công ty cho phóng viên tiện truy cập và sử dụng.

Paul Lazarsfeld và Elihu Katz là những người đầu tiên nghiên cứu về lý thuyết hai bước trong truyền thông từ năm 1940. Công trình nghiên cứu này đã được xuất bản trong cuốn Personal Influence vào năm 1955.

1. Junichiro Tanizaki (1886-1965): Nhà văn Nhật nổi tiếng (tất cả các chú thích đều là của người dịch).

2. Jacques Prévert (1900-1977): Nhà thơ Pháp nổi tiếng. Nhà thơ này có một bài thơ mang tựa đề “Inventaire”, trong đó liệt kê rất nhiều đồ vật chẳng có liên quan gì với nhau.

3. Thành phố nằm trên đảo Honshu, từng là thủ đô cố định đầu tiên của Nhật từ năm 710 đến năm 784.

4. Vùng nằm trên đảo Honshu, gồm 6 tỉnh, trong đó có tỉnh Nara với thủ phủ là thành phố Nara.

5. Geisha trong tiếng Nhật chỉ những cô gái được tập múa, hát và trò chuyện từ bé để làm tiếp viên trong các quán trà hoặc trong các buổi tiệc tùng.

1. Một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, bị các thần phạt phải vác một tảng đá lên đỉnh đồi, nhưng mỗi lần gần đến đích, tảng đá lại lăn xuống. Đây là một hình phạt khủng khiếp vì nó vô ích và vô vọng.

2. Tổng trấn xứ Judée của La Mã, người đã giao Chúa Jesus cho các thẩm

phán tôn giáo xét xử.

1. Tên hai thành phố Nhật bị ném bom nguyên tử trong Đại chiến Thế giới lần thứ hai.

2. Tên hai thành phố Nhật bị ném bom nguyên tử trong Đại chiến Thế giới lần thứ hai.

1. Hãy nhớ người rồi cũng có lúc phải chết.

2. Georges Bernanos (1888-1948): nhà văn Pháp, người đã thể hiện nỗi ám ảnh tội lỗi của nhân loại trong tác phẩm đầu tay của mình.

3. Dòng tu thiên về nhập định, Georges Bernanos có một tác phẩm mang tên Dialogues des Carmélites (Đối thoại giữa các nữ tu sĩ dòng Carmen).

4. Friedrich Nietzsche (1844-1900): Triết gia Đức.

5. André Maurois (1885-1967): Nhà văn Pháp.

* Số cửa hàng bao gồm cả các trung tâm thiết kế triển lãm

* Là thu nhập của toàn bộ công ty, bao gồm Target, Marshall Field's, Mervyns,...